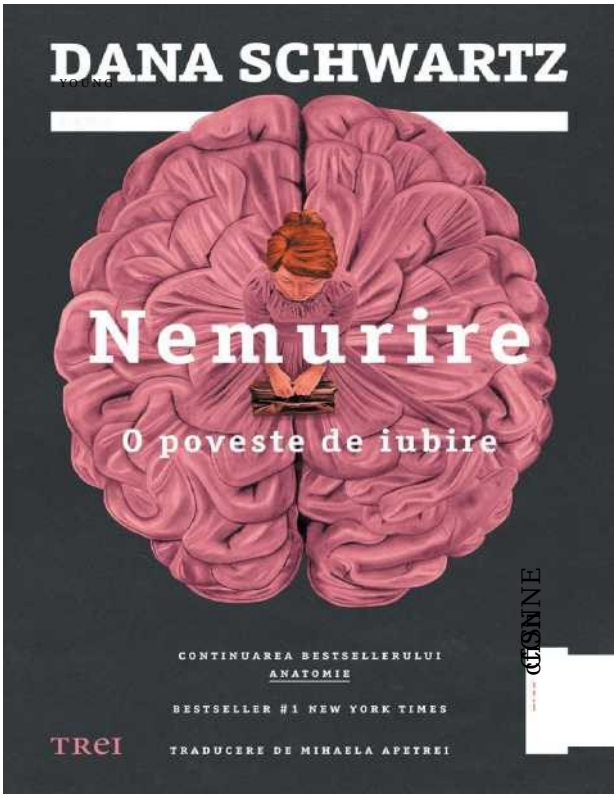
DANA SCHWARTZ
YOUNG
Nemurire
O poveste de iubire
CONTINUAREA BESTSELLERULUI
ANATOMIE
BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES
TREI
TRADUCERE DE MIHAELA APETREI
ENIGMA

DANA
SCHWARTZ

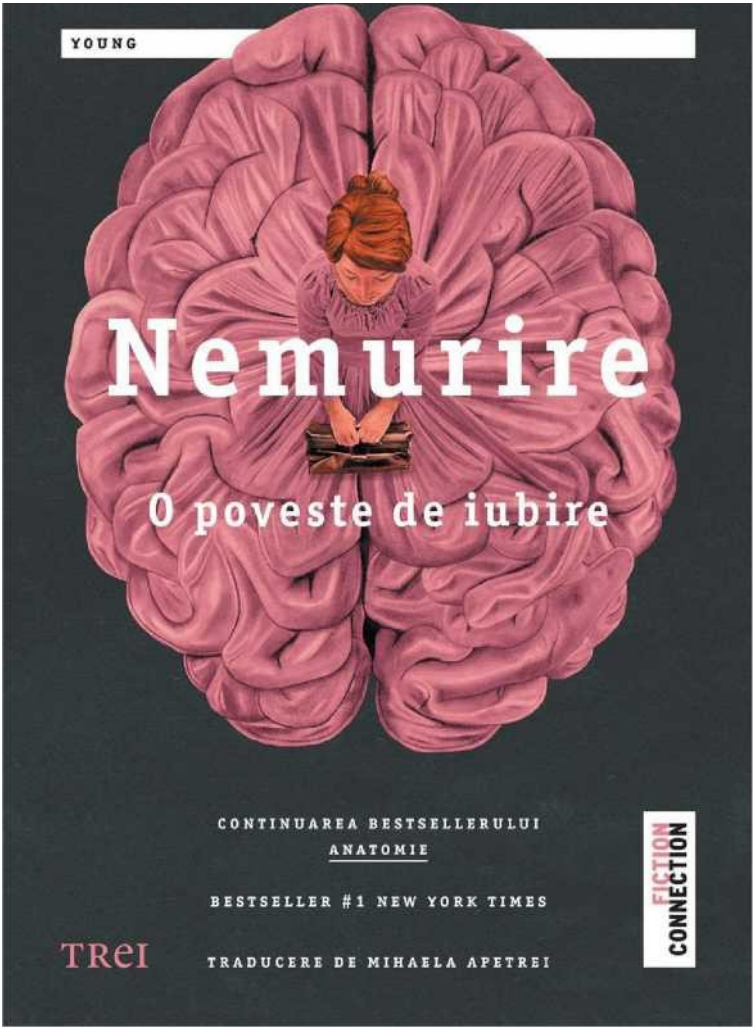
YOUNG
Nemurire
O poveste de iubire
CONTINUAREA BESTSELLERULUI
ANATOMIE
BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES
TRADUCERE DE MIHAELA APETREI
TREI
FICTION
CONNECTION

DANA

SCHWARTZ

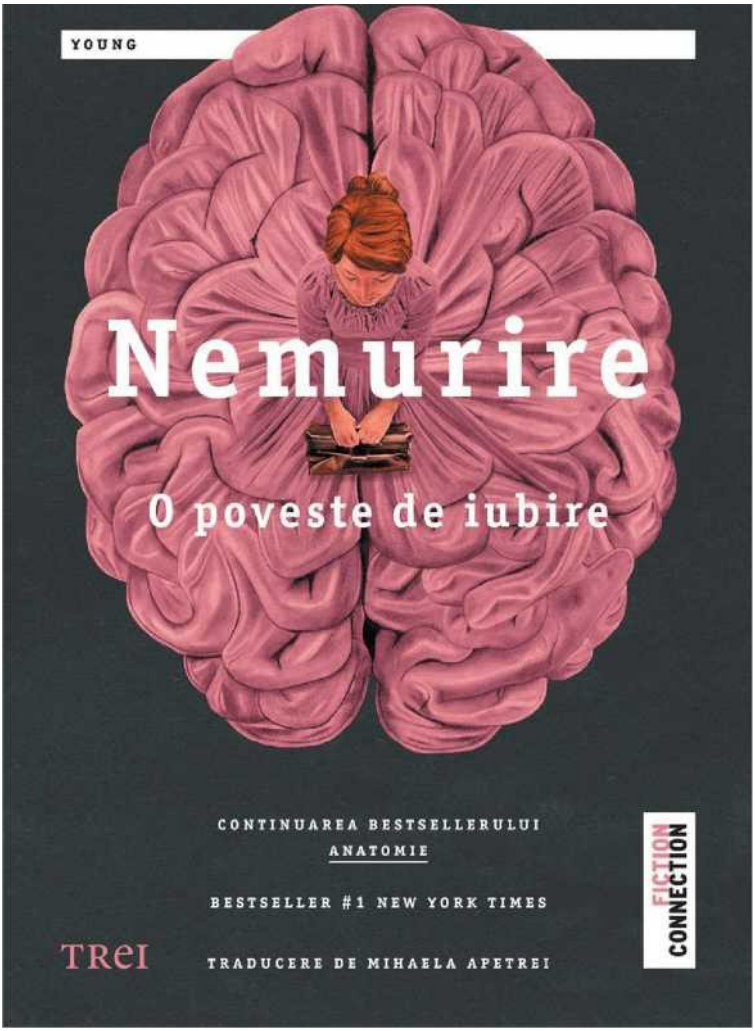
YOUNG
Nemurire
O poveste de iubire
CONTINUAREA BESTSELLERULUI
ANATOMIE
BESTSELLER #1 NEW YORK TIMES
TRADUCERE DE MIHAELA APETREI
TREI
FICTION
CONNECTION

CON,™

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena
Mărculescu

Dana Schwartz

Nemurire

O poveste de iubire

Traducere din limba engleză de Mihaela Apetrei

EDITURA TREI
2023

Editori:

Silviu Dragomir Vasile Dem.

Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Ioana Petridean

Design copertă: Kerri Resnick

Ilustraţie copertă: Zachary Meyer

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Răzvan Nasea

Corectură:
Oana Apostolescu

Conţinutul acestei lucrări electronice
este protejat prin Copyright (drepturi

de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Autor: Dana Schwartz

Titlul original: Immortality: A Love

Story

Copyright © 2023 by Sidley Park All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2023 pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20 e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1933-2 ISBN (EPUB): 978-606-40-2014-7

Pentru toti aceia care trăiesc înaintea timpului lor

— Nu toată lumea, a spus

Elinor, are pasiunea dumitale pentru frunze moarte.

Jane Austen, Raţiune si simţire

Prolog

Paris, 1794

Piaţa gemea de oamenii treziţi în zorii zilei, ca să vadă sânge. înconjuraseră platforma de lemn pe care fusese ridicată ghilotina, înghiontindu-se unul pe altul şi împingându-se tot mai în faţă, pentru că fiecare încerca să ajungă cât mai aproape de locul unde se întâmplau lucrurile. Puţinii norocoşi ce răzbătuseră până în primele rânduri îşi fluturau batistele – când capetele urmau să înceapă a se rostogoli, aveau să le înmoaie cu toţii în sânge. Suveniruri. O moştenire pe care o puteau lăsa copiilor şi copiilor copiilor lor. Vedeţi? Am fost acolo,

vor spune ei, despăturind peticul de pânză. Am văzut Revoluţia. I-am văzut pe trădători pierzându-şi capetele.

Lumina dimineţii se reflecta în piatra albă a sălii de judecată. Chiar dacă avea mâinile legate, Antoine Lavoisier a reuşit să-şi îndrepte manşetele cămăşii. în dimineaţa aceea îmbrăcase cea mai simplă cămaşă de lucru, un veşmânt de in colorat, în genul celor purtate în laborator, unde ştia că ar putea să se păteze de sudoare sau cu una dintre sutele de substanţe chimice pe care le păstra în eprubete de sticlă. Soţia lui, Marie-Anne, îl ameninţase de zeci de ori c-o să i le arunce pe toate. Antoine îmbrăcase această cămaşă, sperând că astfel le poate dovedi judecătorului şi mulţimii urlătoare de afară că era un om din popor. Pentru tot binele pe care-l făcuse, ar fi putut să poarte brocart de mătase.

— Vă rog, îi spusese el judecătorului.

(Cuvântul ăla blestemat aproape că-i rămăsese în gât; dacă împrejurările n-ar fi fost atât de cumplite, natura lui l-ar fi împiedicat cu totul să implore.)

— Vă rog, repetase el, Franţa are nevoie de munca mea. Imaginaţi-vă ce aş putea face pentru naţiunea noastră – pentru Republică – dacă aş

avea mai mult timp pentru a-mi continua cercetările ştiinţifice. Am ajuns deja atât de departe în studierea oxigenului. A hidrogenului, în ştiinţa combustiei! Făsaţi- mă cel puţin să mă întorc acasă, să-mi pun în ordine hârtiile. Sunt acolo ani întregi de calcule. De posibilităţi pentru...

Judecătorul l-a întrerupt cu o tuse spartă, hârâită.

— Destul, a spus eh Republica nu are nevoie nici de oameni de ştiinţă şi nici de chimişti care au furat de la popor. Iar justiţia trebuie să-şi urmeze cursul.

Apoi a lovit cu un ciocănel în pupitru.

— Vinovat.

Favoisier a oftat.

— Păcat, a spus el ca pentru sine, prea încet ca să poată fi auzit peste strigătele şi râsetele mulţimii înveselite.

Oficial, Antoine Favoisier fusese acuzat de evaziune fiscală şi comercializare de tutun neconform, pe motiv că ar fi escrocat oameni obişnuiţi, umezindu-l cu apă, ca să-l îngreuneze. Dar, la fel ca toată lumea, ştia şi el că fusese târât la judecată pentru cu totul altceva: pentru că era aristocrat şi savant.

Pentru că-şi petrecuse ultimul deceniu din viaţă alături de soţia lui, găzduind în apartamentul lor întruniri de intelectuali şi artişti, evenimente la care Marie- Anne oferea ceai, gustări şi biscuiţi preparaţi de servitorii lor.

Franţa se schimba, se schimbase mai repede decât crezuse Favoisier că era posibil. Plutea în aer o sete de sânge, o frenezie pentru ceva ce intitulaseră justiţie, dar care părea mai degrabă cruzime. Şase dintre prietenii lui fuseseră deja scurtaţi cu un cap pentru acuzaţii fără sens, apărute peste noapte. Restul prietenilor fugiseră la Fondra sau în Italia. Şi familia Favoisier avusese şansa de a fugi în Anglia, dar nu-i lăsase inima să-şi abandoneze experimentele. Faboratorul. Fuseseră atât de aproape.

Acum era prea târziu.
Cu doar câteva luni în urmă, Lavoisier privise cum regina însăşi fusese purtată pe străzile Parisului într-o căruţă, transportată nici mai mult, nici mai puţin decât ca o grămadă de lemne, într-o cuşcă deschisă, aşa încât loialii cetăţeni ai Republicii să-i poată vedea chipul, să poată azvârli spre ea fructe putrede şi varză. Lavoisier se forţase să privească; ultima dată când o văzuse pe regină fusese din ipostaza de

oaspete la Versailles, pentru a demonstra, în faţa Regelui Ludovic şi a curţii sale, o nouă formă de combustie chimică. Regina era îmbrăcată în satin galben, cu părul pudrat şi tapat, împodobit cu pene de struţ şi perle. îşi amintea că ea râsese. Şi atunci când Lavoisier provocase mici explozii – fumul a fost mai întâi albastru, apoi verde, apoi violet, menit să-i uimească şi să-i amuze – chipul reginei a părut tânăr şi îmbujorat.

în ziua în care o duseseră la ghilotină, Lavoisier văzuse o faţă trasă şi brăzdată de riduri. Părea cu decenii întregi mai bătrână decât era cu adevărat. Părul îi albise cu totul şi părea atât de rar, încât în unele locuri i se vedea scalpul. Când căruţa a trecut pe lângă el, Lavoisier i-a observat ochii goi şi pustiiţi. Parcă murise deja, cu mult timp în urmă.

Un soldat cu baionetă l-a împins pe Lavoisier spre platformă. Unii dintre cei veniţi să caşte gura au încercat să-i pună piedică sau să-l lovească, dar Lavoisier abia dacă a observat, într-atât era de concentrat să cerceteze miile de chipuri, căutându-l din priviri pe cel al soţiei sale, Marie-Anne.

— Acolo! a strigat el.

Soarele o lumina dindărăt, iar părul ei luase forma unei aure strălucitoare. Stătea lângă scara de lemn a platformei, căutând hotărâtă din ochi prin mulţime, cu buzele strânse într-o linie dreaptă. Soldatul a privit spre Lavoisier, confuz, fără să-şi dea seama la ce anume se referea strigătul acestuia.

Chiar în clipa aceea, Marie-Anne şi-a zărit soţul şi a început să înoate spre el împotriva curentului de trupuri, încercând să-l ajungă.

Soldatul l-a smucit pe Lavoisier, încercând să-l oblige să-şi continue drumul.

El s-a opus.
— în mod sigur, justiţia Republicii mai poate aştepta cât să-mi sărut soţia de rămas-bun, nu-i aşa?

Soldatul a oftat, dar s-a oprit şi i-a lăsat pe cei doi să se îmbrăţişeze. Marie- Anne a şoptit ceva la urechea soţului ei. Nimeni n-a observat când i-a strecurat în palmă o mică fiolă.

Lama ghilotinei era maronie, murdară de sânge. în dimineaţa aceea căzuseră deja două capete, iar paiele de pe platformă se pătaseră şi se năclăiseră. Cineva ţinea pregătit un coş în care să prindă capul lui Lavoisier, când avea să se desprindă de gât. Alţii îşi ridicaseră batistele în

aer, sperând să fie împroşcate de jetul de sânge.

Marie-Anne Lavoisier nu şi-a privit soţul urcând mica scară de lemn spre platformă. Nu voia să ştie dacă el o să tremure sau dacă o să i se înmoaie genunchii. Circulau chiar şi poveşti că osândiţii făceau pe ei.

Aşa că a ales să se strecoare iute prin mulţime, îndepărtându-se de centrul pieţei şi pornind-o spre apartamentul lor, unde avea să strângă cât de mult putea din cercetările făcute de soţul ei, înainte să sosească vulturii şi să prade orice ar fi putut considera valoros. Noul regim acapara tot ce putea. Marie- Anne se consola cu ideea că, indiferent cine ar fi furat lucrările soţului ei, aproape sigur nu le-ar fi putut înţelege.

Cu paşi iuţi şi siguri, s-a strecurat pe o alee îngustă, mergând cu capul în pământ. Mulţimea pe care-o lăsase în urmă vuia entuziastă. Oamenii strigau cuvinte pe care nu le înţelegea. Iar apoi a ajuns-o şi sunetul de neconfundat al unei lame vâjâind prin aer. Marie-Anne Lavoisier a rostit o rugăciune scurtă pentru soţul şi pentru ţara ei, apoi şi-a continuat drumul.

1

Edinburgh, 1818

— O să te doară. îmi pare rău.

Lui Hazel Sinnett i se părea că n-are niciun rost să mintă. Băiatul a muşcat mai tare din bucata de piele pe care i-o adusese exact în scopul acesta, apoi a dat din cap. în creierii nopţii, la uşa ei se ivise o fată tânără, care o implorase s-o ajute; i-a descris cum fratele ei mai mare îşi rupsese braţul cu săptămâni în urmă, în timp ce lucra pe şantierul naval, şi cum braţul se vindecase prost: era contorsionat şi inert. Dimineaţa, la prima oră, când ajunsese în locuinţa murdară a celor doi, aflată în apropiere de Fundătura Mary King's, Hazel descoperise că braţul băiatului era umflat şi fierbinte, cu pielea îngălbenită şi pe alocuri verzuie, întinsă ca un maţ pentru cârnaţi.

Hazel şi-a pregătit instrumentele: un scalpel, ca să facă o incizie în umflătură şi să dreneze cea mai rea parte a infecţiei, acul şi firul pe care avea să le folosească pentru a coase tăietura şi nişte fâşii de pânză şi bucăţi de lemn, pe care urma să le potrivească astfel încât să imobilizeze braţul după ce îl fractura iar şi îl aşeza cum trebuie. Ultima dintre manevre avea să doară cel mai tare.

Pe pacient îl chema Martin Potter şi era, probabil, de-o seamă cu ea – şaisprezece sau şaptesprezece ani, poate –, dar faţa i se înnegrise deja şi trăsăturile se transformaseră în cele ale unui adult. Hazel şi-a imaginat că băiatul lucra la docurile din Leith încă de când avea zece ani.

— Te cheamă Martin, nu-i aşa? Eu sunt Hazel. Dr. Sinnett. Domnişoara Sinnett, a spus ea. Şi o să fac tot ce pot ca să îndrept situaţia.

Martin a dat din cap cu un gest atât de scurt, încât putea fi la fel de bine un tremurat. Tăcerea încordată, nervoasă a fost spartă de râsetele unor copii care tropăiau un etaj mai sus. Martin a scos din gură bucata de piele.

— Sunt fraţii şi surorile mele, a spus el, încercând să se scuze. Suntem opt suflete, dar eu sunt cel mai mare. Pe Rose ai cunoscut-o deja. Ea a venit să te cheme. A auzit că există o femeie medic, care nu cere mulţi bani.

— Opt fraţi! Vai de biata voastră mamă, a spus Hazel. Noi nu suntem decât trei. Eu şi cei doi fraţi ai mei.

Imediat după ce cuvintele i-au ieşit pe gură, Hazel şi-a dat seama ce spusese. Fuseseră trei: George, Hazel şi micuţul Percy. George, copilul de aur, atletic şi puternic, mai deştept decât Hazel şi bun la suflet; Hazel, care o provocase dintotdeauna pe maică-sa să născocească noi modalităţi de-a o critica; şi Percy, prinţişorul răsfăţat, care a primit, practic, tot ce a vrut, fiind transformat în pudelul mamei lor.

însă acum nu erau trei. Nu mai erau. George murise cu câţiva ani în urmă, când febra romană se răspândise în oraş, făcând adevărate ravagii; el a fost unul dintre miile de oameni care se prăpădiseră, înainte să înţeleagă cineva ce era boala aceea. Fusese atât de tânăr şi atât de puternic, atât de sănătos, încât Hazel îşi amintea că, până şi atunci când îl văzuse căzut la pat, se întrebase dacă se va simţi îndeajuns de bine pentru jocul de popice pe iarbă programat pentru weekendul acela sau dacă va trebui să mai aştepte o săptămână, pentru ca George să-şi recapete energia. Pe urmă însă, la fel de repede cum venise, boala îl şi luase. într-o dimineaţă, Hazel s-a trezit în ţipetele şi suspinele grele ale mamei lor. Iar trupul lui George se răcise deja.

înainte, de câte ori se gândea la el, Hazel simţea cum i se strânge un nod în gâtlej. Trebuia să se întoarcă şi să respire adânc de câteva ori, ca să stăvilească lacrimile care îi înţepau ochii. însă, în anii din urmă, amintirea lui semăna cu un ţesut cicatrizat, vindecat iar şi iar, până când devenise lucios şi neted la atingere,

aproape deloc dureros. Avea să rămână acolo pentru totdeauna, însă durerea nu mai era atât de ascuţită. Moartea lui Jack era în continuare o rană deschisă. Dar acum nu se putea gândi la el. Nu în timp ce lucra.

— Eşti gata? a întrebat Hazel.

Braţul lui Martin, umflat şi strâmb, reprezenta o distragere suficientă. A răsfoit în minte paginile memorate din cărţile în care se vorbea despre poziţionarea corectă a oaselor braţului şi a ligamentelor care conectau muşchii. A ridicat bisturiul.

— Eşti gata? a repetat ea.

Lama a pătruns chiar sub cot. într-o clipă, rana a început să supureze, eliberând un lichid gros, gălbui. Infecţia din cauza căreia braţul lui Martin era ţeapăn şi fierbinte. Băiatul a tresărit.

Puroiul curgea întruna – halbe întregi, se pare, fără ca Hazel să mai apese, aşa cum făcea de obicei.

— O să am nevoie de-o cârpă. Aveţi aşa ceva pe-aici?

Imediat după întrebarea ei, pe scări s-a auzit tropăitul unor paşi coborând. Două fetiţe mici, cu părul castaniu, cârlionţat şi cam murdar, au alergat spre Hazel, aducând nişte cârpe de un alb cenuşiu. Fetele păreau să fie gemene, nu mai mari de opt ani.

— Am adus eu, a spus una dintre ele, ridicând pânza spre

Hazel.

Sora ei a înghiontit-o zdravăn între coaste.

— Nu, eu am adus!

Hazel a luat cu delicateţe ambele cârpe şi le-a pus imediat la treabă, pentru a absorbi lichidul care curgea încă din incizie.

— Vă mulţumesc, fetelor, a spus. Martin e fratele vostru?

Gemenele au dat din cap, dar au rămas cu gurile lor micuţe căscate de uimire, incapabile să-şi ia ochii de la braţul rupt al fratelui lor. Martin a observat şi şi- a tras din gură bucata de

piele, folosindu-şi mâna sănătoasă.

— Sue, May – plecaţi de-aici. Vă aduceţi aminte că v-am zis să rămâneţi sus?

Fetele se purtau ca şi cum nici nu l-ar fi auzit. Una dintre ele – poate Sue – a întins degetul arătător, încercând să împungă rana fratelui.

Hazel i-a îndepărtat mâna, înainte să apuce să-l atingă pe băiat.

— Fratele vostru are dreptate. Trebuie să vă duceţi înapoi sus, dacă vreţi ca Martin să se facă bine.

Fetele au chicotit, netulburate de şuvoiul de puroi galben care se mai domolise, îngroşându-se în şuviţe verzui. Hazel a decis să încerce o altă strategie.

— Fetelor, a spus ea, pescuind în buzunar după câteva monede. Puteţi să mergeţi să cumpăraţi o portocală pentru fratele vostru? Este foarte important ca Martin să mănânce o portocală, ca să se facă bine.

Oricât de vrăjite ar fi fost de operaţie, monedele din mâna lui Hazel le-au ameţit şi mai tare. Au înşfăcat banii cu atâta repeziciune, de parcă s-ar fi aşteptat ca palma să se închidă în orice moment şi apoi, fără să-i dea lui Hazel timp să se răzgândească, au zbughit-o spre uşă, ca să facă ce li s-a cerut.

în încăpere s-a făcut din nou linişte. Hazel a terminat de stors puroiul din rană şi a spălat-o cu apă şi cu alcool din sticluţa furată din colecţia tatălui ei.

— în regulă, a spus, acum o să coasem rana.

Erau câteva dezavantaje în a fi femeie-chirurg, şi încă una tânără, dar exista şi un avantaj: toţi acei ani din copilărie pe care şi-i petrecuse brodând – stăpânind măiestria împunsăturilor ordonate şi uniforme care, după cum o asigurase maică-sa, vor reprezenta într-o zi daruri minunate pentru soacra ei – o transformaseră într-o maestră când venea vorba de cusut răni.

Fratele ei mai mare avusese profesor de latină, istorie şi matematică; când venea vorba de ştiinţe, Hazel fusese obligată să asculte pe la uşi şi să înveţe din cărţi împrumutate şi din lecţiile scrise pe care i le dădea George. Ea primise lecţii de vioară şi pian. învăţase franceză şi italiană. Şi era obligată să stea şi să coasă ore şi ore în şir, în sera inundată de căldura neclintită şi înăbuşitoare a după-amiezilor târzii.

Când se îmbrăcase în hainele fratelui ei şi se strecurase în amfiteatrele Societăţii Anatomiştilor sub un nume fals, pretinzând că e băiat, fusese în fruntea clasei la toate disciplinele. însă cusăturile ei erau cele care-l obligaseră pe dr. Străine, celebru pentru severitatea şi răceala lui, să-i recunoască îndemânarea.

— Păi da, sigur! pufnise unul dintre băieţii din clasă, după ce Străine recunoscuse că lucrătura lui Hazel pe iepurele mort pe care-l primise era impecabilă. Are mâinile alea mici de tot, ca de fată! Prefer să nu mă pricep la cusut şi să am mâinile mai mari, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

Restul clasei izbucnise în râs, până când Străine le aruncase tuturor o privire ucigătoare. Hazel însăşi şi-a înăbuşit chicotelile.

***

Braţul lui Martin a fost cusut în câteva secunde, iar cusătura arăta drept şi uniform. Hazel a zâmbit, privind rezultatul. Probabil că nici n-o să-i rămână vreun semn. Martin a scuipat bucata de piele dintre dinţi.

— Gata, am terminat? a întrebat el. Ai făcut-o, da? Acum sunt mai bine?

— Nu chiar.

Martin şi-a coborât privirea spre braţ.

— Dar m-ai cusut!

— Ai avut o fractură destul de urâtă, a spus Hazel, apăsându-l uşor, undeva mai sus de cot. în câteva locuri, se simte cu mâna. Dacă nu-l imobilizăm acum în poziţia corectă, s-ar putea să nu-ţi mai poţi folosi braţul. Sau s-ar putea să rămâi fără el. Martin a strâns tare din pleoape.

— Atunci fă-o şi gata.

Hazel s-a proptit de masă şi l-a prins zdravăn de braţ. Trebuia să se poziţioneze în unghiul potrivit, ca să reuşească să-i rupă osul. A tras adânc aer în piept şi a expirat puternic, apoi a tras tare, adunându-şi toate puterile pe care le-a putut găsi în ea, pentru o singură smucitură în forţă, bine plasată.

Trosnetul a răsunat în mica încăpere.

înainte ca Martin să apuce să urle, Hazel a reaşezat ferm braţul la locul lui, ca să se poată vindeca bine. Frunţile amândurora sclipeau de sudoare. Părul lui Martin atârna ud peste urechi, iar la subsuori îi înfloreau pete de transpiraţie.

— Asta e, gata, a spus Hazel.

Şi-a şters bisturiul pe şort şi l-a băgat înapoi în geantă, apoi s-a întors la treabă, ca să bandajeze braţul băiatului.

— Dar n-ai voie să mişti braţul ăsta cel puţin o săptămână. Schimbă pansamentul de pe cusătură dacă se îngălbeneşte, dar nu înainte, şi spune-i mamei tale că în niciun caz nu te poţi duce pe şantier mai devreme de o lună. Oricum nu poţi munci acum.

Martin a mişcat uşor braţul din umăr, ca să testeze cât de strâns e

bandajul.

— N-avem nicio mamă, a spus el, privindu-şi în continuare

braţul.

— Ce vrei să zici? Şi toate surorile astea, fetele?

— Mama a murit când le-a născut pe gemene. E un miracol că ele sunt aşa bine. Am încercat să aduc o moaşă, când le-a născut, dar mama a spus că a trecut deja prin asta de şase ori şi că ştie ce face. în plus, a adăugat el, nu ne permiteam cine ştie ce doctor ales.

A privit-o pe Hazel cu o expresie între recunoştinţă şi bănuială.

— Aşa că eu am grijă de noi toţi. De ei toţi. Pot să nu muncesc o săptămână, dar nu mai mult de-atât.

în clipa aceea, cele două surori mai mici ale lui Martin au reapărut în prag. Una din ele ţinea în palmă o portocală mică, perfect rotundă, cumpărată cu un bănuţ de la una dintre tarabele aliniate pe High Street.

— Am adus-o, a spus fata. Am adus portocala. Foarte

importantă.

— Foarte importantă, s-a auzit sora ei, ca un ecou.

— Da, a zis Hazel. O să ne daţi voi o mână de ajutor, s-o

curăţaţi?

Fetele au acceptat cu nerăbdare treaba pe care o primiseră, folosindu-şi unghiuţele ca să sape în coaja portocalei şi s-o îndepărteze. Când fructul dinăuntru a apărut în goliciunea lui – uşor asimetric şi cu zeama picurând din pricina excavării aceleia stângace –, una dintre fete l-a ridicat în palmă şi i l-a oferit lui Hazel ca pe o bijuterie.

— Nu, asta-i partea cea mai grea, a spus ea. Trebuie să-l împărţiţi în trei şi să- 1 ajutaţi pe fratele vostru să-şi mănânce treimea, fără să-şi folosească mâinile. Ştiţi ce sunt treimile? Părţi suficiente pentru voi trei.

Drept răspuns, fetele au trecut la treabă. Martin a deschis recunoscător gura, ca să-i permită uneia din surorile lui mai mici să-i dea o felie.

— Nici nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată o portocală, a spus el, lăsând un strop de suc să-i alunece din colţul gurii, spre bărbie.

— Ei bine, mâncarea bună o să te ajute să te vindeci, i-a răspuns Hazel.

Pentru aşa ceva sunt şi ăştia.

A arătat spre o grămăjoară de monede lăsate pe masă.

— în felul ăsta, te poţi odihni cel puţin o săptămână.

Chipul lui Martin s-a crispat în clipa în care s-a întins, încercând să împingă monedele; n-a reuşit însă decât să ridice câţiva centimetri braţul drept, apoi s- a strâmbat de durere şi s-a lăsat încă o dată pe-o parte.

— Nu accept mila nimănui, a spus el cu o voce dintr-odată mai rece şi mai teribilă decât fusese cu câteva momente în urmă, când Hazel îi înfipsese în piele lama bisturiului.

— Nu e vorba de milă, a spus Hazel. E un tratament. Care ar fi rostul să vin aici şi să-ţi repar braţul, dacă tu o să-l distrugi mâine cu o zi de muncă la docuri?

Martin a strâns din dinţi. Surorile lui erau într-un colţ al camerei, lipicioase de la sucul portocalei, împărţindu-şi felii din fruct şi sugându-i coaja.

— N-o să-ţi mulţumesc pentru asta, a spus Martin într-un final, arătând spre bani cu o mişcare a capului. Dar îţi mulţumesc pentru că mi-ai reparat braţul.

— Cu plăcere, a replicat Hazel simplu.

A terminat de strâns totul în trusa ei medicală din piele neagră şi s-a înclinat uşor către Martin, apoi către surorile lui.

— Doamnelor, a spus ea.

Apoi, Hazel Sinnett a părăsit casa, ieşind pe străzile din Fundătura Crichton şi păşind vioi spre următoarea programare, cu soarele stând încă să răsară în spatele ei. Mai avea de pus la loc nişte oase, de scos doi dinţi şi de tratat un caz de sifilis. Iar copilaşul doamnei Bede putea veni pe lume dintr-o clipă în alta. Era multă treabă de făcut.

însemnările lui Hazel Sinnett Tratat de medicină modernă

(nepublicat)

Cu toate că viteza cu care febra romană pune stăpânire pe pacienţi variază, apariţia simptomelor se încadrează – poate liniştitor – într-o rutină. Mai întâi, pacienţii reclamă câteva zile de slăbiciune, dar şi incapacitatea de a dormi şi o stare febrilă. Curând după aceea le apar pe corp pustule (furuncule), în general pe spate, partea de sus a braţelor şi pe picioare.

Furunculele se umplu cu sânge şi devin roşii-violet, iar în cele din urmă se sparg. în ciuda părerii generale, febra romană nu este numită astfel pentru că provine din Italia (primele cazuri au fost identificate în Londra şi Bavaria), ci pentru că, atunci când furunculele se sparg, cămăşile pacienţilor se pătează cu sânge, în aşa fel încât pare că au răni de înjunghiere asemănătoare cu acelea ale lui Iulius Caesar, ucis pe treptele Senatului roman.

Deşi nu a fost identificată nicio cură şi nicio modalitate de prevenţie, în practica mea s-a dovedit că umbreluţa apei are rolul de a ameliora simptomele şi de a stăvili evoluţia bolii. Am aplicat rădăcină de umbreluţa apei sub formă de unguent şi am administrat-o şi ca infuzie, ceea ce s-a dovedit a fi cel mai eficient. Voi ţine totodată pasul cu studiile care cercetează prevenirea febrei romane prin intermediul vaccinului. (Nu am avut destulă încredere, ca să-l testez pe pacienţi sau pe mine însămi.)

Infuzia de umbreluţa apei: usuci şi macini câteva codiţe, le scufunzi în apă clocotită, cu miere şi lămâie. Pentru unguent: macini iarba bine uscată, adaugi ulei şi ceară caldă pentru lumânări.

Tratament suplimentar pentru febra romană: seminţe de cardamom şi lapte cald seara, pentru ca pacienţii să prindă putere.

2

Hazel Sinnett a visat degete. Degete osoase, fusiforme, cu noduri umflate ca alunele de pădure şi cu piele verde-cenuşie, jupuindu-se în fâşii subţiri. Câteodată, degetele nu erau ataşate deloc de mâini: uneori existau ca fiinţe vii separate, aşezate pe o masă netedă, zvârcolindu-se ca nişte picioare de insectă. Alteori, în visele ei, vedea degetele doctorului Beecham, felul în care arătau când celebrul chirurg îşi scotea în faţa ei mănuşile de piele, la Societatea Anatomiştilor, ca să-i arate ce ascundea dedesubtul lor: degete umflate, unele dintre ele violacee sau înnegrite, cusute de palmă.

Degete care căzuseră şi fuseseră ataşate ulterior. Un deget mic, ce părea să nu fie la locul lui.

Nu. Nu se trezise niciodată din somn gemând sau ţipând, cu sudoarea umezindu-i părul de pe frunte. Nu-şi simţise niciodată inima luând-o la goană. Nu vorbise niciodată în somn, nici nu strigase. Camerista ei, Iona, nu fusese niciodată nevoită să se repeadă în dormitorul stăpânei cu un şervet înmuiat în apă rece sau cu o ceaşcă de ceai calmant. Pe Hazel n-o mai speriau de mult propriile coşmaruri.

într-o noapte a visat un singur deget arătător, cu oasele vizibile pe la încheieturi, din care picura încă sângele, târându-se spre ea ca o omidă. Când s-a trezit, Hazel s-a gândit la cusăturile pe care le-ar fi ales pentru a-l reataşa la o mână.

Nu mai avea timp pentru frică, oroare de sânge sau de putreziciune: munca ei de chirurg presupunea că fiecare secundă conta mai mult decât următoarea. O biată clipă, cât i-ar fi luat să se replieze sau să-şi înăbuşe un suspin, putea însemna diferenţa între viaţă şi moarte. Avea de lucru. Şi în ultimele câteva luni fusese foarte, foarte ocupată.

— Uşurel, uşurel!

Hazel a tras de pe masă farfuria cu pâine prăjită, salvând-o de burta Ionei, care aproape că o azvârlise pe podea. Tânăra era deja însărcinată în cinci luni – Hazel o obligase să se supună controalelor şi examinărilor regulate –, dar Iona încă nu părea să-şi dea seama de dezastrul pe care-l putea provoca atunci când se deplasa prin spaţii înguste.

— Ha? a întrebat ea, răsucindu-se şi doborând o farfurie goală.

Din fericire, aceasta s-a rotit pe podea şi apoi s-a oprit, fără să se spargă.

— Nu, nu, o iau eu! s-a repezit Hazel, văzând-o pe Iona că dă să se aplece, ca s-o ridice.

— Burta asta afurisită e de vină, a spus ea, frecând-o absentă. S-a făcut deja cât o pulpă de oaie. Şi cred c-o să mă fac şi mai mare. Câte luni zici că mi-au rămas?

— Patru, a răspuns Hazel. Şi n-am de gând să te las să munceşti prea mult la Hawthornden, mă auzi? Curând va trebui să te odihneşti la pat, mai ales dacă drăguţul ăla mic o să crească în ritmul de până acum. Eu o să te asist la naştere, aşa că o să faci cum îţi zic.

— Charles spune că toţi bebeluşii din familia lui sunt babani. Şi vin pe lume cu părul mare şi cu un rând complet de dinţi, a zis Iona, aşezându-se cu greu la masă, pe scaunul de lângă Hazel, apoi lăsând să-i scape un oof lung.

— Dumnezeu să ne aibă în pază, a murmurat Hazel.

— Şi, a continuat slujnica, o să muncesc prin casă atât timp cât o să mă simt bine, domnişoară.

Nici măcar nu născuse copilul şi deja i se adresa lui Hazel ca şi cum ar fi fost deja mamă, ignorând faptul că aveau amândouă aceeaşi vârstă.

— Cine aţi vrea să vă hrănească atunci când lucraţi până noaptea, târziu? Hazel s-a strâmbat.

— Asta se va întâmpla numai până îmi termin tratatul. Apoi o să intru într-un ritm de lucru normal.

— Ah, da, tratatul dumitale.

Iona şi-a dat ochii peste cap şi a muşcat dintr-o felie de pâine prăjită. În ultimele câteva luni, Hazel nu prea mai vorbise despre altceva: obiectivul ei măreţ era de a dezvolta un îndrumar nou şi actualizat de anatomie şi tratamente de bază ce pot fi făcute acasă, completat cu propriile ilustraţii.

Ideea era să realizeze o carte de anatomie scrisă în stilul unui manual casnic, genul de carte pe care oricine ştia să citească să fie în stare s-o înţeleagă, cu diagrame despre corpul omenesc şi alcătuirea acestuia, precum şi sfaturi pentru tratamente aplicate acasă. Tratatul de anatomie al Dr. Beecham; sau Prevenirea şi tratarea bolilor moderne era, desigur, o capodoperă în domeniu; reprezenta încununarea muncii dintr-o viaţă de om (sau din câteva vieţi, şi-a adus aminte Hazel), dar era deopotrivă şi un tom atât de stufos, încât ar fi putut să ucidă un om, dacă i-ar fi căzut în cap de pe un raft aflat la înălţime, şi aproape de nepătruns pentru oricine nu avea un interes anume în fiziologie. Cartea lui Hazel urma să fie diferită – influenţată de manualele pentru etichetă şi distracţii potrivite, cărţi apărute ca prin minune în salonaşul ei, imediat ce împlinise cincisprezece ani.

Oamenii obişnuiţi au şi ei corpuri, îşi spunea Hazel; nu există niciun motiv pentru care să nu înţeleagă cum funcţionează aceste corpuri. Şi atât de mulţi dintre ei nu-şi permit să plătească un doctor; iar cei pe care-şi permit să-i plătească sunt fie şarlatani, fie prost pregătiţi. Înţelegea cu o claritate uimitoare faptul că un ghid simplu şi explicit despre remediile casnice ar putea salva vieţi.

Problema, desigur, era că oricât de nobile ar fi fost intenţiile ei, Hazel începuse, în mod necugetat, o întreprindere impresionantă. O carte menită să identifice afecţiunile comune şi tratamentul

acestora putea să-i ia ani de zile, dacă voia să fie meticuloasă şi, pe deasupra, Hazel îşi dorea să realizeze şi schiţe şi descrieri detaliate ale organelor şi sistemelor majore din corpul uman. Desenele reprezentând organe din cartea lui Beecham erau uniforme, precum tiparele de cusut; Hazel fusese şocată când participase pentru prima dată la o disecţie şi văzuse ce există cu adevărat sub pielea noastră, masa umedă, întunecată şi sângerândă de carne. Era înfricoşător să afli că asta e tot ce suntem, că sufletul omului există undeva în supa aceea putridă, fremătândă. Dar nu trebuia să fie atât de înfricoşător. Lucrurile puteau fi explicate prin desene, diagrame şi într-un limbaj care imita felul de a vorbi al oamenilor.

De la procesul şi spânzurarea lui Jack, pentru studenţii la medicină devenise aproape imposibil să capete acces la cadavre. Hazel era obligată să lucreze pe notiţele vechi, pe schiţele pe care şi le făcuse pe vremea când studia pentru Examenul Regal. Desigur, până la urmă nu mai dăduse deloc testul. îl urmărise pe doctorul Beecham, în sala lui de operaţii, şi privise cum încerca să „transplanteze" un ochi de la un pacient în viaţă la un alt pacient, apoi cum încerca să-i scoată lui Jack Currer din corp inima încă pulsând. îl oprise pe doctor, dar nu fusese destul. Nu făcuse suficient pentru a-i salva viaţa lui Jack. Jack nu mai era.

Doar gândul la el îi provoca un şoc electric ce pornea din stomac, ca şi cum ar fi înghiţit ceva metalic şi viu totodată. îi era atât de dor de el, încât o durea tot corpul, îi simţea lipsa ca pe o foame ce-i străbătea măruntaiele. îi era dor de felul în care o lua în braţe, de mirosul lui, de cum ţepii crescuţi pe obrajii lui îi zgâriau pielea când o săruta pe frunte şi nu-şi dorea decât să-l tragă lângă ea, aproape de tot, pentru totdeauna. Jack nu mai era – se dusese – şi la ce bun să se mai gândească la el? Avea un gol în stomac, un dor pe care nu-l putea umple, dar a cărui fierbinţeală înţepătoare părea să se domolească atunci când lucra, când rămânea concentrată la ce avea de făcut.

îşi aduna notiţele. îşi citea notiţele. îşi copia notiţele, aşa încât să-şi înţeleagă scrisul. Identifica lipsurile din cercetările ei. încet,

metodic, ilustrând sistemul de vene care duce sângele în fiecare membru: desene pentru braţe, picioare, mâini, tălpi. în acele ore lungi, nesfârşite, între momentul în care Iona venea cu cina şi clipa dinaintea ciocănitului în uşa laboratorului ei, pentru micul-dejun – când lumânările ardeau încă şi singurul lucru care umplea mintea lui Hazel era dorinţa să reprezinte caroiajul de vene croindu-şi drum prin degetul mare al unei mâini conservate, comandate de ea de la Paris, în care ceara întărită urmărea traseul venelor ce purtau cândva sânge în ele –, Jack aproape că s-ar fi putut afla acolo, afară, călărind sau dormind la Hawthornden, atât de aproape şi atât de în siguranţă, încât să-l poată chema la
ea.

Dintr-o vâlvătaie aprigă, ce ameninţa să ardă din temelie lumea lui Hazel, transformând-o în cenuşă, dorul se domolise într-o flăcăruie mică, o lumânare pâlpâind, vizibilă doar cu colţul ochiului. Nu-i poţi vorbi acum, dar este acolo, dacă ai nevoie de el, spunea lumânarea. E chiar acolo, doar că nu-l poţi vedea. Acesta era modul în care supravieţuise pierderii lui Jack: prefăcându- se că nu-l pierduse deloc şi că în orice moment putea să se îndrepte spre conac şi să-l vadă zâmbindu-i peste ceaşca de ceai, să-i vadă caninii încălecaţi peste ceilalţi dinţi, să-i vadă părul răvăşit, în care se amesteca mereu un degetar de rumeguş. Transformarea lui Jack dintr-o amintire în ceva care nici măcar n-ar fi trebuit s-o preocupe – asta era şmecheria. Asta era magia pe care-o putea folosi numai atunci când întreaga putere a concentrării ei era îndreptată spre scris.

Munca pe care-o făcea era mult prea importantă, ca să-şi permită distrageri. Era conştientă de adevărul acesta şi şi-l repeta încontinuu, în speranţa că poate într-o zi va ajunge să-l creadă.

Hazel a frunzărit ziarul de pe măsuţa pentru micul-dejun şi a frecat uşor între degete foaia imprimată cu cerneală, încercând să-şi imagineze costul materialelor şi al folosirii presei tipografice, în cazul în care, într-o zi, va putea să-şi publice propria carte. Cerneala i-a pătat cu negru vârfurile degetelor. Era o pauză binevenită de la petele pe care le avea de obicei –

ruginiul şi maroul sângelui uscat.

Iona a icnit, iar Hazel a sărit în picioare.

— Ce e? Bebeluşul e în regulă? Ai crampe sau dureri?

Iona se holba la foaia de hârtie, arătând spre un titlu de pe prima pagină.

— Aia e prinţesa? Ea e! E Charlotte! Ce zice acolo, Hazel?

Hazel s-a aşezat înapoi pe scaun şi a tras ziarul mai aproape de ea. Iona ştia să citească, dar era un proces lent şi laborios, iar Hazel renunţase de mult s-o mai cicălească să exerseze. („Poate că voi, doamnele rafinate, aveţi timp să citiţi toată ziua romane, dar unii dintre noi mai trebuie şi să muncească", pufnise ea odată). Iona nu era interesată de romane; dar de bârfele despre ce făcuse Prinţesa de Wales, viitoarea regină a Angliei şi unicul copil al prinţului regent, da.

— Aici zice, a spus Hazel, încercând să-şi revină din sperietura pe care-o trăsese, că prinţesa Charlotte a ales să pună capăt logodnei sale cu William de Orania.

Iona părea cu adevărat zdrobită.

— Nu! a protestat ea. Formau un cuplu minunat! Şi prinţesa nu întinereşte. Dacă nu face mai repede un copil, cine ştie dacă o să mai poată mai încolo.

— Nu e cu mult mai mare decât noi! Câţi ani are, douăzeci şi unu, poate? Cred că e suficient timp, Iona.

Iona s-a frecat pe burtă cu o expresie de cunoscătoare.

— Mai puţin decât crezi, domnişoară. Zic şi de ce? El e vreun fustangiu? Fac prinsoare că nu-i. Fac prinsoare că ea a pus ochii pe altcineva. Socotesc că pe ducele de Gloucester.

Hazel nu s-a putut abţine să nu izbucnească în râs.

— Habar n-am. Nu zice. Cred că are de-a face cu boala ei. Poate că nu se simte destul de bine, ca să călătorească în Olanda. Şi oare de ce, aş adăuga, ţi- ar păsa ţie de asta? Ca o bună scoţiană ce te găseşti, te-am auzit de mai multe ori blestemând numele regelui şi pe cel al prinţului, când credeai că nu te aude nimeni.

Iona a roşit, dar expresia ei nu s-a schimbat.

— Aşa-i, a spus ea semeaţă. Pot să-mi displacă regele şi Anglia pentru tot ce ne-au făcut şi, cu toate astea, s-o simpatizez pe prinţesă.

— Cum zici tu.

Toată lumea părea s-o simpatizeze pe prinţesă; nu doar Iona. Toată frustrarea şi resentimentele faţă de monarhie – mila şi repulsia pe care oamenii le simţeau faţă de bietul, nebunul rege George şi antipatia făţişă pentru bufonul de prinţ regent – se topeau când venea vorba de prinţesa Charlotte.

— Dumneata ai cunoscut-o, nu-i aşa? a întrebat-o Iona.

O provoca să spună o anecdotă povestită deja de Hazel în repetate rânduri, de care Iona nu părea să se sature.

— Da. A fost o întâlnire scurtă, pe când eram la Londra. înainte de moartea lui George. Ultima dată când m-a luat mama cu ea, să ne cumpărăm rochii de acolo. Nu ieşisem oficial în societate, aşa că nu participam la niciun bal şi nici la alt gen de evenimente din acestea. Dar Mercer Elphinstone – o fată din Edinburgh, alături de care îmi mai petreceam timpul – era prietenă cu prinţesa. A oferit odată un ceai şi acolo am cunoscut-o pe prinţesă.

— Şi? a întrebat Iona, exact cum era de aşteptat, cu ochii cât cepele.

— Şi, a continuat Hazel, îmi amintesc că era foarte frumoasă şi foarte la modă, dar şi foarte drăguţă. Ea s-a îmbrăcat în rochie cu talie înaltă înaintea noastră, a tuturor, şi arăta

uimitor. Şi avea şi pantalonaşi, dacă poţi crede una ca asta – îmi aduc aminte că i se vedea dantela ieşind pe sub rochie. Destul de scandalos. îmi amintesc că mama mi-a spus, după aceea, că prinţesa folosise furculiţa greşită pentru salată, iar mie mi s-a părut atât de amuzant, încât am râs tot drumul înapoi spre Edinburgh. în primul rând, pentru că exista o anumită furculiţă pentru salată, în al doilea rând, pentru că prinţesa o folosise pe cea greşită şi, în fine, pentru că oamenii ca mama observă chestia asta.

— Şi cu toate astea, a spus Iona cu viclenie, m-ai pus întotdeauna să aşez masa cu furculiţele potrivite, domnişoară, şi mereu ştii pe care trebuie s-o foloseşti.

— Ei bine, a replicat Hazel, tamponându-şi buzele cu şervetul, presupun că unele lucruri devin obişnuinţă.

Era adevărat, lecţiile pe care maică-sa i le băgase în cap prin ore şi ore de repetiţie, pe vremea când era copil, îi rămăseseră încă în minte. După moartea lui George, lecţiile de etichetă ale mamei încetaseră brusc – când femeia căzuse într-o adâncă melancolie şi abia dacă mai ieşea din camera ei, abia dacă-i mai vorbea lui Hazel, abia dacă-i mai adresa mai mult de o propoziţie. Din momentul acela, Hazel se cam crescuse singură, îmbrăcându-se cu ce găsea ori cu ce decidea să-şi procure, educându-se de una singură, din cărţile aflate în biblioteca tatălui său. Ca urmare, manierele ei erau ciudate, desăvârşite doar pe jumătate. Ştia cele mai multe dintre regulile de conduită potrivite pentru o fată de rangul ei, dar, în anii pe care-i petrecuse mai mult sau mai puţin singură, descoperise că unele dintre bunele purtări erau complet inutile, precum propoziţiile scrise unele peste altele pe un pergament.

Totuşi în dimineaţa aceea a ales stilul potrivit de călărie şi pălăria asortată, pentru a face o vizită la unul dintre modernele conace din piatră albă, aflate în Oraşul Nou din Edinburgh. Unele lucruri, şi-a spus ea, pur şi simplu nu se puteau face altfel

Călătoria a fost destul de scurtă şi, înainte ca soarele să fi ajuns la

amiază, Hazel călărea deja la trap pe străzile de piatră din Oraşul Nou. Cu aproape un secol în urmă, bogaţii se săturaseră de străduţele înguste şi de duhoarea emanată de prea mulţi oameni înghesuiţi unul peste altul în centrul oraşului care înconjura Castelul Edinburgh. Şi astfel, o a doua aşezare, Oraşul Nou, şi- a făcut apariţia, cu pieţele lui frumos amenajate, unde conacele se aliniau, construite din cărămidă albă, curată, şi sprijinite pe coloane neogreceşti. Cele două Edinburghuri erau separate de Princes Street Gardens. Acolo unde, cândva, se afla o baltă vâscoasă de apă reziduală murdară şi tot felul de alte resturi şi gunoaie, acum se întindeau petice largi de iarbă tunsă elegant, un parc unde intrarea era permisă numai pentru cei care plăteau o taxă anuală destul de piperată, deşi se purtau discuţii pentru deschiderea parcului pentru publicul larg. Lui Hazel îi plăcea această idee, şi nu doar pentru că îşi imagina cât de mult ar scandaliza-o pe maică-sa.

Când a început să facă vizite la domiciliu, Hazel era chemată în special de muncitorii săraci din Edinburgh, care nu şi-ar fi permis niciodată un medic privat şi care, terorizaţi de posibilitatea de a sfârşi într-unul dintre deplorabilele spitale pentru săraci, erau dispuşi să se lase pe mâna tinerei femei chirurg, despre care auziseră tot felul de zvonuri. Cu toate acestea, în vremea din urmă, Hazel călătorea tot mai des călare spre Oraşul Nou.

După ce aflase adevărul despre practica medicală din Edinburgh a doctorului
Beecham – anume că acesta îşi câştiga traiul din răpirea hoţilor de cadavre, a tâlharilor şi a copiilor, cărora le lua cu forţa părţi din corp, pentru clienţii săi bogaţi –, acesta dispăruse din oraş. De la cei care nu ştiau adevărul – şi nu- 1 ştia nimeni, în afară de Hazel şi de Jack –, zvonurile au venit iute şi nestăvilit: doctorul se îndrăgostise de o suedeză. Fusese convocat să-l trateze pe ţarul Alexandru, în Rusia. Murise în timpul unei călătorii cu vaporul spre India.

Hazel, însă, ştia adevărul: dacă Beecham era nemuritor, aşa cum pretindea, atunci putea trăi într-un singur loc doar atât timp cât

înfăţişarea sa nu stârnea bănuieli. Trebuia să dispară o dată la o generaţie, apărând iar cu un nou nume sau, dacă trecuse suficient timp, să inventeze o poveste cum că ar fi ruda îndepărtată a fostului Beecham şi să spere că niciunul dintre supravieţuitori nu mai vedea decât o vagă asemănare cu doctorul pe care-l cunoscuse cândva.

Nu era chip să spui unde se afla. Putea fi oriunde în lume. Ar fi fost imposibil să-l găseşti. Să-l obligi să se înfăţişeze în faţa justiţiei şi să răspundă pentru cei pe care-i ucisese era la fel de îndoielnic. Luni de zile, Hazel fantazase despre tot felul de lucruri pe care i le-ar fi putut spune doctorului Beecham, despre modul în care ar fi putut decurge ultima lor conversaţie de la Societatea Anatomiştilor. Oare exista vreo combinaţie de cuvinte pe care ar fi putut-o rosti pentru a-i descătuşa empatia, aşa cum o cheie descuie o uşă? L- ar fi putut convinge să se supună justiţiei? Era ceva ce-ar fi putut spune, ca să-l ajute să priceapă cruzimea faptelor sale, să înţeleagă că un medic n-are niciun drept să sacrifice viaţa unui om în beneficiul altuia?

Când se gândea prea mult la asta, lui Hazel i se strângea stomacul de furie. Şi-a spus că cel mai bun lucru pe care-l putea face în prezent era să-i ajute pe oamenii din oraşul ei.

Iar acum, cu Beecham plecat, mulţi dintre foştii lui pacienţi bogaţi rămăseseră fără un doctor care să-i trateze. Sau, cel puţin, fără un doctor respectabil.

Erau destui medici care să-i viziteze, bărbaţi tineri, care absolviseră Facultatea de Medicină de la Universitate sau care veniseră de la Londra, cu jobenurile lor înalte şi gentile medicale impecabile, confecţionate din piele şi imprimate cu iniţialele lor. Dar chirurgia era cu totul altceva. Acei bărbaţi – chirurgii – erau, practic, nişte măcelari. Şi-şi vindeau secretele pentru o priză de tutun.

Cu toate acestea, în anumite cazuri era de folos şi un măcelar.

într-un fel sau altul, se dusese vorba că nepoata lordului Almont

practica această meserie şi era şi capabilă să trateze afecţiuni obişnuite, iar cusăturile făcute de ea erau mici şi aproape că nu lăsau cicatrici. O femeie-chirurg era, eufemistic vorbind, o curiozitate. Dar, dacă inviţi pe cineva în cele mai intime încăperi ale casei tale, atunci, ei bine, acel cineva ar fi indicat şi să se învârtă în cercurile potrivite. Poate că nu ştiau cât de pregătită era Hazel în domeniul medicinei, dar se puteau consola cel puţin cu faptul că ştia ce mănuşi trebuie purtate când ieşi la operă. În plus, reputaţia ei fusese deja compromisă şi cine era mai potrivit pentru a-i încredinţa secretele mai-puţin- savuroase decât o persoană căreia nimeni n-ar catadicsi să-i dea crezare?

Şi astfel, spre surprinderea lui Hazel, mai mult decât a oricui altcuiva, la Hawthornden au început să sosească solicitări discrete de a asista la naşterea copiilor şi a nepoţilor, de a cerceta în deplină confidenţialitate părţile intime, după întâlnirile cu amanta despre care soţiile nu trebuiau să afle, şi de a scoate dinţii înnegriţi sau crăpaţi.

Şi tot astfel, Hazel s-a trezit în salonul privat al lui Richard Parlake, conte de Hammond, inspectând gura rozalie şi urât-mirositoare a iubitului său fiu şi moştenitor, Richard Parlake al III-lea.

Tânărul Richard, un băiat neastâmpărat de vreo doisprezece ani, nu a fost deloc fericit să se lase consultat de o femeie. A stat bosumflat, a refuzat s-o privească pe Hazel în ochi când a intrat în salon şi a refuzat să-şi scoată jobenul. A rămas cu el pe cap chiar şi după ce Hazel i-a făcut semn să vină să se aşeze pe canapeaua de culoarea prunei şi să deschidă gura pentru consultaţie. Dar, când s-a mutat în spatele lui, ca să examineze dintele buclucaş, Hazel i-a dat jos „din greşeală” jobenul, care a căzut pe podea.

— Ups, a spus ea, azvârlindu-l cu o lovitură de picior direct sub canapea.

Era un caz destul de simplu: doi dinţi se crăpaseră şi aproape că cedaseră.
Bătrânul Richard Parlake, un bărbat care se mândrea nespus cu o coamă argintie lungă până la umăr, s-a implicat personal,

holbându-se peste umărul lui Hazel şi, nici mai mult, nici mai puţin, vârându-şi degetele în gura fiului, alături de ale ei, ca să-i direcţioneze mâna spre dintele împricinat.

— De vină e numai zahărul ăla, a declarat el, încuviinţând în faţa propriei înţelepciuni. Zahărul ăla pe care băieţii din ziua de azi şi-l pun în ceai. înnegreşte dinţii, dar nimeni nu ascultă ce am de spus în privinţa asta.

în semn de aprobare, Hazel a mormăit uşor, încercând să se întindă prin spatele lui, ca să apuce cleştii din trusa pe care o aşezase pe o măsuţă, lângă ei.

— Dacă aţi putea să vă daţi un pic la o parte, lord Parlake...

El a ignorat-o.

— I-am tot spus lui Dickie – nu ţi-am spus, Dickie? – că zahărul o să fie moartea noastră, a tuturor. Dacă bărbaţii din Edinburgh urmau dieta celor din Highlands... Ăştia chiar ştiu ce trebuie să mănânci. Carne! Nimic cu zahăr. Niciun pic de zahăr în ceai. Eu abia dacă fac faţă. Ar trebui să fim oameni de onoare, înţelegi, nu muieri.

A aruncat o privire spre Hazel, cerându-şi parcă iertare. Ea s-a prefăcut că n-a auzit şi a continuat să se uite la dinţii cariaţi ai băiatului. Simţind cum îi alunecă discuţia, contele s-a apropiat şi mai mult.

— Cum merge, Dickie?

Băiatul stătea cu gura deschisă. încercând să-i răspundă tatălui său, a scos un sunet gargarisit.

Lordul Parlake l-a bătut puternic pe spate, făcând ca bucata de ţesătură pe care Hazel o pusese în gura băiatului să sară de la locul ei şi aproape să-l înece.

— Bun băiat, a spus contele cu voioşie, fără să observe haosul pe care-l provocase.
— Sir, o să vă rog să vă daţi câţiva paşi înapoi. Am nevoie

de lumină, să mă asigur că scot dintele care trebuie, a spus Hazel.

Pacientul, Dickie, a întors spre ea doi ochi mari, plini de recunoştinţă.

Contele a bombănit ceva, dar s-a supus. Totuşi, cu mândria rănită, a strigat spre Hazel:

— Ştii, i-am trimis o scrisoare doctorului Ferris, ca să-l trateze pe Dickie. Ai auzit de doctorul Ferris? Se presupune că ar fi cel mai bun chirurg din Europa. L-a tratat pe însuşi George al IlI-lea! El era cel care ar fi trebuit să-i scoată dinţii lui Dickie. Omul este un asemenea geniu, încât presupun că ar fi găsit o cale de a lăsa dinţii la locul lor.

într-adevăr, Hazel auzise de doctorul Ferris. Se părea că aproximativ o dată pe an se ivea câte un medic nou, incredibil de plin de sine, din Danemarca, Germania sau Rusia, care sosea pe mica lor insulă cu o trusă medicală la subsuoară şi cu o reputaţie de geniu. în opinia ei, inteligenţa lor sclipitoare părea să se limiteze la abilitatea de a-i separa pe fraieri de banii lor. Era genul de doctor care încasa sute de lire ca să le spună oamenilor să mănânce mai multă coajă de cartofi sau, invers, să mănânce mai puţină coajă de cartofi, şi care petrecuse mai mult timp valsând pe la balurile date în onoarea lor, decât în sălile de operaţie. Hazel şi-l putea imagina pe Ferris: cam la şaizeci de ani, probabil, cu un ditamai burdihanul, de la toate festinurile date în cinstea lui şi de la tot vinul primit în dar, tipul de medic cu perucă pudrată şi mâini moi.

— Ce păcat că n-a putut ajunge, a spus ea.

— Chiar aşa! a pufnit contele. Cred că scrisoarea mea s-a pierdut în drum spre Londra.

Dacă doctorul era măcar pe jumătate atât de lăudat pe cât părea contele să creadă, Hazel se îndoia serios că s-ar fi deranjat vreodată să vină în Edinburgh ca să scoată doi dinţi, o treabă pe care o putea face orice bărbier cât de cât decent şi cu care şi un bărbier jalnic ar fi avut şanse destul de mari să se descurce.

Hazel l-a aplecat pe Dickie şi mai mult pe spate, aşa încât lumina de la
fereastră s-o ajute să vadă mai bine dinţii care trebuiau scoşi. Gingiile nu păreau infectate. Hazel a prins cu delicateţe cleştele şi, rapidă ca o vulpe care schimbă direcţia, a prins primul dinte cariat şi a răsucit. Dickie a urlat, însă înainte ca sunetul să-i iasă din gură, Hazel prinsese deja zdravăn şi al doilea dinte. încă o răsucire şi a terminat, iar în palma ei zornăiau cei doi dinţişori, în timp ce Dickie îşi freca şocat falca.

— Vezi, te-a durut tare doar o secundă, dar fac prinsoare că dinţii ăştia doi te supărau de ceva timp, i-a spus ea încet băiatului. Aşa se întâmplă cu genul acesta de lucruri: o durere scurtă, fulgerătoare, acum, ca să scăpăm de o suferinţă tot mai mare, pe măsură ce trece timpul.

Apoi s-a întors spre tată:

— Doi şilingi, vă rog, domnule.

La fel ca majoritatea bogaţilor, contele găsea deosebit de neplăcut să înmâneze banii pentru un serviciu care i se făcuse. Strâmbându-se, a depus monedele în palma lui Hazel. Ea a închis pumnul, strângând între degete banii şi cei doi dinţişori înnegriţi. Aveau rădăcini ascuţite, punctate cu sânge roşu.

— Muiaţi o cârpă în vin şi s-o ţină pe gingii în noaptea asta şi mâine, i-a instruit ea. Trimiteţi pe cineva să mă cheme, dacă sângerarea nu se opreşte până în zori.

— Da, da, a spus contele pe un ton absent.

Dickie a gemut.

Iar Hazel a zornăit în palmă dinţii şi monedele, făcându-şi deja în minte o ciornă pentru introducerea din tratatul ei, privitoare la mecanica extragerii dinţilor.

3

Castelul Hawthornden, reşedinţa familiei lui Hazel, era construit din piatră, pe marginea unei stânci care dădea spre un mic pârâu, la câţiva kilometri depărtare de vacarmul şi mizeria din inima Vechiului Oraş al Edinburghului, vizibil din depărtare precum un horn fumegând. Cea mai mare parte a mobilierului era acoperită cu cearşafuri care adunau praful în pliurile lor. Pânzele de păianjen revendicaseră salonul din faţă, iar Hazel găsise că nu merita deranjul să le îndepărteze încontinuu. Acum, că era singură, ţinea o jumătate din camerele castelului neluminate şi neîncălzite – n-avea niciun rost să irosească lumânările sau lemnul de foc.

Peste vară, fratele ei mai mic, Percy, fusese admis la Eton, în Anglia – o şcoală bună, spunea tatăl lor în scrisorile pe care le trimisese când aflase vestea –, iar lady Sinnett, nesuportând să fie la o distanţă de zile întregi de scumpul ei băieţel, hotărâse să se retragă pe termen nedefinit într-o casă din Slough, de la ferestrele căreia putea zări turnurile cenuşii ale şcolii. Asta aproape c-o făcea pe Hazel să-l compătimească pe Percy.

Hazel presupunea că, în cele din urmă, vor ajunge şi la urechile părinţilor săi zvonuri despre practica ei medicală clandestină – la mama sa, în Londra, şi la tatăl ei, pe insula Sfânta Elena, unde era încă staţionat în calitate de căpitan în marina regală –, dar au trecut săptămâni, apoi luni, fără nicio mustrare.

Poate că practicarea chirurgiei nu era de natură să provoace un scandal mai mare decât faptul că Hazel refuzase cererea în căsătorie a lui Bernard, anul trecut. Din acel moment, lady Sinnett ajunsese s-o considere pe Hazel o cauză pierdută, alegând s-o vadă ca pe o fiică rătăcită. O situaţie stânjenitoare de-a dreptul. Nimeni nu va dori să ia în căsătorie o fată care îşi petrecea zilele înţepând furuncule şi crestând membre, tratând pacienţi în măruntaiele sărăcăciosului şi demodatului Oraş Vechi din Edinburgh, unde mirosul de urină şi cărbune atârna greu în aerul stătut.

Dacă reputaţia îi era deja distrusă, şi-a spus Hazel, ei bine, atunci aşa să fie. N-avea ce rău să se mai întâmple dacă o distrugea în continuare.

Lady Sinnett abia dacă-şi luase rămas-bun de la fiica ei atunci când se urcase în trăsura gemând deja sub greutatea celor trei valize mari, legate pe acoperiş. Mama lui Hazel se îmbrăca numai în negru de la moartea fiului ei cel mare, George, şi, cu toate că era o zi toridă de august, purta o rochie groasă din catifea neagră şi un văl pe faţă. în nechezatul cailor, lady Sinnett i-a aruncat lui Hazel o privire rece. Şi-a ridicat vălul, a coborât din trăsură şi a făcut spre fiica ei câţiva paşi reţinuţi; preţ de o clipă, Hazel s-a întrebat dacă mama sa avea de gând s-o sărute.

— Ai pantofii murdari, a spus ea simplu. De ţărână.

Hazel şi-a privit încălţările. Şi mai murdare de-atât fuseseră ghetele pe când se strecura împreună cu Jack în cimitire, ca să fure cadavre şi să le ducă la ea în laborator, pentru studiu. Nu se gândise să cureţe ţărâna de pe ele. îşi imaginase mereu că ea şi Jack se vor întoarce, în cele din urmă, în curtea bisericilor. înainte ca Hazel să poată găsi răspunsul nimerit, lady Sinnett se urcase la loc în trăsură şi închisese uşa, iar Hazel a rămas să se uite cum dispare pe drumul mărginit de copaci.

Din ziua aceea, a rămas aproape singură la castelul Hawthornden. (Bucătăreasa a rămas ca să-i facă de mâncare, deşi lady Sinnett insistase pe lângă femeie să se alăture celorlalţi membri ai personalului, mutaţi cu toţii în Anglia. „M-am născut în Scoţia şi o să mor în Scoţia", spusese bucătăreasa. „Nu poate ieşi nimic bun din mâinile mele, dacă gătesc legume crescute în bolovani englezeşti sau carnea vacilor ălora schiloade, de mănâncă buruienile englezilor".) Rămăsese şi camerista lui Hazel, desigur, dar ea era însărcinată cu primul copil, iar Hazel insistase ca Iona să-şi petreacă cele mai multe zile odihnindu-se în căsuţa de la capătul potecii, unde şi locuia.

Pe Hazel n-o deranja că Hawthornden era pe jumătate întunecat şi rece. în plus, ea-şi petrecea oricum prea puţin timp în castel;

când nu făcea vizite la domiciliu, în oraş, lucra în laborator.

Hazel îşi construise laboratorul bucată cu bucată, aducând mobilier, torţe şi cărţi, până când ajunsese îndeajuns de confortabil încât să-şi poată petrece zilele acolo, scriind la lucrările ei, înregistrând cu meticulozitate fiecare simptom identificat şi fiecare tratament administrat. Laboratorul servise cândva ca temniţă a castelului Hawthornden, săpată într-o peşteră sub dealul pe care fusese ridicat castelul. în interior, aerul era rece şi îngroşat de mirosul de umezeală şi ţărână. Lumina zilei intra numai printr-o fereastră înaltă, aşa încât Hazel împrejmuise masa de lucru cu zeci de lumânări, ca să poată citi până târziu în noapte.

îşi adusese din camera ei fotoliul preferat, acoperit cu o pânză roşie decolorată, ca să poată citi în voie, şi luase din biroul tatălui ei o pictură în ulei înfăţişând un portret de familie, pe care o pusese pe unul dintre rafturi. Portretul fusese realizat pe vremea când George trăia încă, iar Percy era doar un bebeluş. Mama sa părea aproape fericită. (Hazel ura felul în care era înfăţişată în portret – avea cam doisprezece ani şi părul aranjat în buclişoare mici, despre care îşi amintea că o trăgeau de scalp şi îi provocau o mâncărime groaznică.)

în noaptea în care a împlinit optsprezece ani, bătaia gongului la miezul nopţii a prins-o pe Hazel citind un jurnal medical despre posibilele daune provocate de lăsarea de sânge în cazul pacienţilor bolnavi de holeră. A ridicat privirea spre clopotul ceasului şi a văzut feţele pictate în ulei ale membrilor familiei, privind-o. Aproape că i s-a părut că sunt cu toţii acolo, alături de ea, urându-i „La mulţi ani!”

în săptămâna următoare a primit o scrisoare de la tatăl ei (doar se ştie că serviciile poştale din insule sunt deosebit de precare, a scris el, scuzându-se în avans), iar în cealaltă săptămână a primit de la Percy un desen cu o pisică. (Ea şi Percy nu avuseseră niciodată pisici, nici nu-şi împărtăşiseră vreodată o anume preferinţă pentru ele, aşa că alegerea unei astfel de creaturi a părut să fie oarecum întâmplătoare, dar Hazel tot a prins desenul

pe perete, deasupra biroului ei, ca să-l poată privi în timp ce lucra.)

Scrisoarea pe care o aştepta cu adevărat nu trebuia să vină însă din partea familiei. Hazel aştepta – aşteptase de fapt de luni întregi – să primească un semn de la Jack, singurul băiat pe care-l iubise vreodată. Jack Currer, care trăia în teatru şi lucra noaptea ca recuperator de cadavre, săpând după morţi pe care-i vindea apoi medicilor, pentru studiu. Jack Currer, care o luase cu el la miezul nopţii, ca să sape prin curtea bisericilor, care o sărutase într-un mormânt, care îi făcuse inima din piept să se simtă ca prinsă în pumn şi aerul din plămâni ca transformat în plumb. Jack Currer, căruia i se înscenaseră morţile comise de doctorul Beecham, care fusese condamnat la moarte şi spânzurat în Piaţa Haymarket. Şi care poate, poate, spera Hazel în adâncul sufletului ei, găsise o cale de a supravieţui.

Hazel ştia că era absurd să creadă că acea fiolă micuţă, cu un lichid negru- violet, pe care i-o dăduse doctorul Beecham, putea să facă pe cineva nemuritor. Era împotriva oricărui principiu ştiinţific pe care-l învăţase vreodată, împotriva oricărei învăţături, din orice carte. Corpul omenesc nu era menit să reziste o veşnicie – era sortit să se degradeze, să consume energie, apoi să-şi elibereze sufletul dumnezeiesc spre odihna eternă din ceruri. Nu exista niciun elixir şi niciun tonic – aşa cum îl numea Beecham – care să facă moartea reversibilă.

Şi totuşi...

Şi totuşi Beecham trăia încă.

Beecham, care îi păruse lui Hazel un bărbat de vârstă mijlocie, trebuie să fi avut cel puţin o sută de ani. Asta numai dacă ce pretindea el era adevărat, îşi tot reamintea Hazel atunci când se trezea că mintea îi hoinărea, pradă imaginaţiei. Poate că Beecham nu era decât un nebun. Poate că găsise o modalitate de a transplanta părţi din organisme tinere în trupurile celor suferinzi, pacienţi dispuşi să plătească pentru ochi noi, ficaţi noi, mâini noi. Dar asta nu însemna că acel Beecham era cu adevărat originalul doctor Beecham – născut cu o sută de ani în urmă –, nu nepotul

lui, aşa cum credea lumea. Şi categoric nu însemna că Beecham avea să trăiască pe veci sau că ştia o cale prin care omul să supravieţuiască spânzurătorii.

(Chiar dacă nu trecuse nici un an de la momentul acela, amintirea discuţiei cu Beecham începea să se estompeze. Oare tonicul era violet sau era auriu? Oare dopul era de plută? Oare promitea nemurirea în ciuda oricărei vătămări sau doar o imunitate faţă de boală? Cea mai puternică amintire rămasă era mai degrabă o senzaţie: frenezia şi teroarea invadându-i creierul şi înceţoşându-i vederea, acel sentiment că stă la prova unui vapor, cu oceanul rostogolindu-se sub tălpile ei.)
Cu câteva luni în urmă sosise o scrisoare, netimbrată şi nesemnată, al cărei scris de mână se convinsese pe sine că-i părea familiar.

Inima care-mi bate în piept este tot a ta şi o să te aştept

O să te aştept

în josul paginii, expeditorul scrijelise cuvintele: în America. Săptămâni la rând, Hazel a ţinut scrisoarea în corset, lipită de piept, până când hârtia a început să se ferfeniţească pe margini, iar cerneala s-a şters. Trebuia să fie de la Jack. Trebuia. De la cine altcineva să fi fost? O fi vorba de vreo farsă crudă? De vreo racolare întâmplătoare?

în unele zile, Hazel era sigură că tonicul lui Beecham funcţionase şi că Jack era în viaţă, undeva, găsindu-şi un mod de trai în Lumea Nouă, un loc unde bărbaţii de condiţie proastă puteau descoperi nişte oportunităţi. în alte zile încleşta dinţii şi-i spunea celeilalte părţi din ea însăşi că se purta ca o copiliţă proastă, nu ca un chirurg căruia oamenii îi încredinţau vieţile lor.

Chiar şi în zilele când era sigură că Jack trăia, locuind undeva în America, lui Hazel îi răsăreau în minte întrebări: cum avea să-l găsească? America era un teritoriu vast, pe un continent şi mai întins. Dacă era în America, de ce nu-i scria încă o scrisoare, să-i spună unde îl găseşte? Să-i spună că încă voia ca ea să vină să-l găsească.

Nu. Astea erau gânduri prosteşti. Jack murise.

în adâncul sufletului ei, Hazel ştia adevărul, chiar dacă uneori îşi lăsa imaginaţia să zboare. Nu mai sosise nicio scrisoare de la el. în primul rând, nici nu ştia dacă el îi trimisese acea primă epistolă. Jack fusese găsit vinovat şi apoi spânzurat. Ea îl iubise cu o dragoste care-i făcea pielea de găină şi îi aducea fără motiv zâmbetul pe faţă. Cunoscuse iubirea, iar asta era mai mult decât capătă o grămadă de oameni de pe planeta asta.

Mai bine era recunoscătoare pentru acest lucru, mai bine accepta că se sfârşise şi îşi vedea de treabă, ajutându-i pe locuitorii din Edinburgh care aveau nevoie de ajutor şi nu îşi permiteau să plătească pentru asta. învăţa şi devenea mai bună cu fiecare zi, inciziile operate de bisturiul ei erau tot mai sigure, diagnosticele erau stabilite tot mai repede şi cu mai multă încredere. Pentru asta era făcută, de asta petrecuse ore în şir aşezată pe jos, în biblioteca tatălui ei, studiind cărţi pe care nimeni altcineva nu se obosea să le citească, până când reuşise să înţeleagă corpul omenesc în felul în care cineva înţelege o limbă nouă. Cu sau fără Examenul Regal de Medic, era chirurg, în cele din urmă. Lucra, trata pacienţi, învăţa tot mai multe în fiecare zi despre miracolul anatomiei şi despre infinitele variaţii ale ciudatelor boli şi vătămări care afectau corpul omenesc. Nu-i folosea la nimic să jelească amintirea unui băiat pe care-l iubise cândva.

Cu toate astea... îşi dorea să-şi poată aminti mirosul lui.

Exista totuşi o problemă cauzată de distrugerea reputaţiei printr-un scandal: Hazel era singură.

Câteodată, dacă nu avea pacienţi de văzut şi Iona avea zi liberă, Hazel stătea toată ziua fără să schimbe o vorbă cu cineva, fără să deschidă gura. Până la amiază ajungea să simtă că, dacă ar fi vrut să vorbească, în loc de voce i-ar fi ieşit pe gură un croncănit. Nu fusese mereu aşa: în copilărie îl avusese pe George, apoi pe Bernard, care era cel puţin dispus să-i tolereze monologurile şi zâmbea politicos în faţa entuziasmului ei pentru ceva anume. Apoi veniseră şi orele de curs alături de colegii ei studenţi, care

munceau împreună cu ea şi râdeau când Străine se întorcea cu spatele. Poate că ei nu o cunoscuseră niciodată pe ea, cea adevărată, dar Hazel îi cunoscuse pe ei şi îi fuseseră într- un fel prieteni. Se testau unii pe alţii, punându-şi întrebări despre valvele inimii sau componentele sângelui, şi schimbau opinii despre ce bisturie ar trebui folosite pentru ce tip de amputare.

Acum Hazel n-avea pe nimeni căruia să-i împărtăşească ideile ei, cu excepţia carnetului de însemnări.

îşi amintea cum, în copilărie, pe vremea când tatăl ei se afla încă în Edinburgh, oamenii veneau să cineze la Hawthornden. Se ascundea printre picioarele lor şi îi asculta pe adulţi vorbind despre cărţi, poezie şi simfonii. Păreau cu toţii foarte sofisticaţi, vorbind într-un limbaj de neînţeles, care i se părea inimaginabil de matur. Unde erau acum acele serate? Unde erau saloanele din modernele conace ale Oraşului Nou, în care oamenii se întâlneau şi vorbeau despre Walter Scott, Goethe şi Byron?
în mijlocul nopţii, acea foame teribilă îşi înfigea ghearele în stomacul lui Hazel: gândul că, da, în mod sigur, vlăstarele societăţii se întâlneau încă – oameni inteligenţi şi interesanţi, al căror râs răsuna efervescent ca şampania – undeva şi că Hazel, în dizgraţia în care căzuse, pur şi simplu nu fusese invitată. Era chemată să scoată dinţii băiatului Parlake, dar, dacă s-ar fi întâmplat să vină şi altcineva în vizită în ziua aceea, în mod sigur ar fi scos-o pe uşa din spate.

Pe vremea când săpa morminte alături de Jack, însăşi noţiunea de „dizgraţie" părea abstractă, la fel de îndepărtată ca luna. Acum, o mică parte din ea înţelegea ce sacrificase, în impulsivitatea ei. Jack murise, iar ea era singură. Dacă s-ar fi măritat cu Bernard, n-ar mai fi fost chirurg, dar ar fi fost musafir în saloanele acelea. Ar fi avut parte de prieteni şi de conversaţie. Ar fi existat oameni cu care să facă schimb de idei.

Deocamdată, ideile acestea nu erau decât ale sale. Gândurile despre anatomia umană se revărsau, călimară după călimară, în mâzgăliturile care aveau să devină tratatul ei. în cea mai mare parte a timpului, Hazel era ocupată şi concentrată, cu mintea

vâjâind de impulsuri electrice şi de ambiţie. Dar în momentele de linişte îşi imagina petrecerile care aveau loc în mod sigur fără ea, în cealaltă parte a oraşului, şi îşi amintea de Jack, întrebându-se dacă era condamnată să rămână singură pe vecie.

The Edinburgh Guardian

10 martie 1818

Alteţa Sa Regală, Prinţesa Charlotte de Wales, a rupt logodna cu William, Prinţul Moştenitor de Orange. Prinţesa Charlotte este unica fiică a prinţului regent şi singurul nepot legitim al Regelui George al III-lea.

Surse apropiate de prinţesă speculează că mariajul a fost anulat în parte din cauza stării fragile de sănătate a acesteia. în 1814, prinţesa Charlotte a suferit de un puseu invalidant de febră romană. Boala a persistat şi prinţesa nu şi-a reluat încă ritmul normal al apariţiilor publice, cu toate că mulţimile zgomotoase şi entuziaste au văzut-o ieşind din reşedinţa sa, casa Warwick, pentru o plimbare cu trăsura prin parcul St. James.

Ca potenţială moştenitoare a tronului, prinţesa Charlotte înţelege, cu siguranţă, cât de important este să-şi aleagă un soţ potrivit şi să ofere un moştenitor ţării care aşteaptă cu nerăbdare acest eveniment.

4

A doua zi după extracţia dinţilor lui Dickie Parlake, seara, Hazel citea în pat, când a auzit un ciocănit răsunând în castel. A oftat. Evident, contele decisese deja să trimită pe cineva s-o cheme. N-avea nicio îndoială că văzuse o pată de sânge pe şervetul fiului său, la cină, şi strigase la valet s-o aducă imediat pe Hazel.

„Şi doar i-am zis că-i va trece până mâine-dimineaţă”, a bombănit ea ca pentru sine, în timp ce şi-a tras halatul şi a ridicat lumânarea de pe noptieră. Iona plecase acasă; castelul era pustiu, aşa că n-avea cine să deschidă uşa, în afară de ea. Ciocănitul a continuat, mai rapid şi mai puternic. Bietul servitor, şi-a spus ea. Ştia că afară, pe trepte, era vreun valet nefericit, trimis cale de o oră prin frig, până la castel, bâjbâind prin beznă, probabil pe jumătate mort de frig. Va trebui să-l convingă să intre pentru o ceaşcă de ceai cald, înainte de a se întoarce amândoi la conacul Hammond, cu trăsura ei.

în mod sigur, s-a gândit Hazel, lordul Parlake îi spusese valetului că era ceva urgent şi că trebuia s-o aducă pe doctoriţă imediat! Dar Hazel ştia că nu era nimic în neregulă cu gura lui Dickie. Dinţii ieşiseră uşor; nu era nimic care să nu poată aştepta cât punea ea un ceainic la fiert. Era fericită să coasă gingiile, dacă asta îl liniştea pe conte, dar n-ar fi făcut decât să-i provoace băiatului şi mai multă durere, cu toate că rănile din gură se puteau vindeca la fel de bine şi fără asta.

Resentimentul lui Hazel faţă de conte şi fiul său creşteau cu fiecare treaptă pe care o cobora pe scările castelului. S-o cheme noaptea, atât de târziu, deşi îi spusese că nu existau probleme care să necesite prezenţa ei până dimineaţă... s-o scoată din pat la ora asta... drepturile pe care şi le arogau aceşti oameni. Poate că avea să-i dea mesagerului o ceaşcă de ceai sau o duşcă de whisky şi avea să-l trimită înapoi de unde venise, să-i spună contelui că va face vizita a doua zi dimineaţă, aşa cum şi era rezonabil.

Lumânările din holul din faţă arseseră aproape de tot. Se apropia miezul nopţii. Când mama ei şi Percy plecaseră prima dată în Anglia, Hazel se desfătase cu liniştea din casă, cu libertatea de a citi sau de a studia în orice cameră din vastul castel, după bunul ei plac. însă de obicei după cină, când i se răcea ceaiul în cană şi descoperea că trebuie să-şi mai aducă pături din dulap ca să împiedice frigul să-i intre în oase, înşfăcând-o cu gheara lui rece, Hazel recunoştea că te puteai simţi stingheră în această casă pustie. Dar singurătatea, la fel ca gheaţa, se topea de obicei odată cu soarele de dimineaţă.

Ciocănitul continua şi, pe măsură ce sunetul lui răsuna spre tavanul înalt al holului, Hazel a simţit că i se strâng măruntaiele. Toată enervarea, toată plănuita revoltă s-au topit într-o clipită, ca o bucată de zahăr candel în apă. Ceva a făcut să i se ridice părul de pe ceafă şi a trezit-o brusc.

— Te rog.

De partea cealaltă a uşii groase de stejar implora o voce aproape neauzită, murmurul cuiva disperat şi epuizat.

Hazel a deschis uşa, iar în prag s-a ivit o femeie nu mai mare decât ea ca vârstă, dar atât de scundă, încât Hazel a luat-o prima dată drept un copil. Avea cel mult un metru şi jumătate înălţime şi ochi mici, pătrunzători. Impresia iniţială a fost că semăna cu un şoricel. De sub bonetă i se revărsau bucle castanii şi lui Hazel i-a luat câteva secunde să-şi dea seama că avea mâinile pline de sânge.

— Te rog, a spus femeia cu vocea slabă ca o şoaptă, apoi i-a căzut lui Hazel în braţe.

Oricât de mică ar fi fost, nu era chip s-o care în dormitorul ei de la etajul al doilea, ca să nu mai vorbim de cel pentru oaspeţi, de la etajul al treilea. Aşa că s-a îndreptat spre salonul mamei ei şi a tras canapeaua albastru-închis în faţa intrării din faţă, apoi a ajutat-o pe femeie să se întindă pe ea.

I-a dat pelerina jos şi a icnit. Pântecul femeii era umflat şi rotund

ca un pepene. însărcinată, şi-a spus Hazel. Iar dintre picioare îi curgea un şuvoi de sânge, care-i îmbibase deja pantalonaşii şi combinezonul de dedesubt.
Pleoapele femeii au fluturat, apoi s-au închis. Avea genele atât de deschise la culoare, încât păreau aproape albe.

Şi faţa era tot atât de palidă. îi amintea lui Hazel de o mască a morţii.

Afară nu erau nici cai, nici trăsură. Femeia trebuie să fi venit pe jos, Dumnezeu ştie de unde, prin frig şi întuneric, împiedicându-se de rădăcinile şi pietrele potecii care ducea la uşa castelului. Era un drum periculos chiar şi pe lumină; Hazel nu-şi putea imagina spaima de a-l parcurge singură, într-o noapte fără lună, poticnindu-se şi pierzând atât de mult sânge, încât vederea se poate să i se fi împăienjenit.

— Trebuie să te scoatem din rochia asta. Aşa – Hazel şi-a scos şi ea rochia – şi să te îmbrăcăm cu asta.

A ajutat-o pe femeie să se dezbrace de rochie, apoi de combinezon. Ambele erau pătate cu sânge şi sudoare şi mânjite de noroi până la genunchi.

Când a văzut cât de mult sânge era între coapsele femeii, proaspăt şi de un roşu aprins, Hazel şi-a ţinut respiraţia.

— O să fie bine, a spus ea atât pentru sine, cât şi pentru noua ei pacientă. Cum te cheamă?

A luat o cârpă curată, ca să-i şteargă sudoarea de pe frunte, şi a fost surprinsă să constate lipsa oricărui semn de febră. Atât transpiraţia, cât şi pielea de dedesubt erau reci ca ale unei moarte.

— Nu pot să nasc acest copil, a spus femeia cu glas abia auzit.

A scuturat din cap înainte şi înapoi, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Hazel a zărit pistruii de sub mizeria de pe faţă.

— Nu pot. Nu pot. Nu pot.

— O să fie bine, a spus iar Hazel. Dar, te rog, spune-mi cum te cheamă.

Din nou, femeia a scuturat din cap, iar lacrimile i-au umplut încă o dată ochii.

— Nu pot să-ţi spun cum mă cheamă.

A început să tremure, chiar dacă Hazel aprinsese un foc mare în cămin, iar în cameră se făcuse o căldură aproape înăbuşitoare.

— Mi-e groază c-o să mor.

Avea ochii larg deschişi, iar Hazel a observat că pupilele îi erau negre şi rotunde, ca nişte farfurioare. S-a gândit că ar putea fi un semn al groazei ce-o stăpânea, dar, cu cât îi privea mai mult ochii, cu atât îşi dădea mai tare seama că era ceva straniu în felul în care păreau să capteze lumina, în felul în care pupilele ei păreau să vibreze şi să freamăte.

— Ai luat ceva? a întrebat Hazel, încercând să-şi ascundă tremurul din voce. Ai luat ceva – vreo tinctură, ceva ierburi?

Femeia a răspuns printre suspine.

— Nu pot să-i nasc un copil. Nu pot să-i nasc un copil.

Hazel a înghiţit în sec şi a continuat să tamponeze fruntea femeii cu o cârpă umedă.

— Te rog. Trebuie să ştiu ce ai luat. Voi încerca să te fac să te simţi mai bine. Femeia şi-a strâns tare pleoapele şi a şoptit:

— Calomel. Era... nişte mercur. Şi... şi frunze de busuiocul cerbului.

Hazel a ştiut într-o clipită la ce se refereau denumirile acelea.

Erau tratamente pe care femeile şi le treceau de la una la alta, ca nişte umbre, fiole ascunse în mâneci sau sub haine. Genul de medicament care ajunge în magazine fără nume şi doar la adrese de pe alei întunecate; vine de la bărbaţi ştirbi, care încasează prea mult pentru o duşcă de tinctură turnată din sticle prăfuite şi pentru promisiunea de a nu le da pe mâna autorităţilor. Tratamente pe care femeile sărace îşi cheltuie puţinul venit; pe care bogaţii le procură pentru fiicele şi amantele lor.

Calomel. Mercur. Busuiocul cerbului.
O singură doză dintr-unul din aceste leacuri ar fi fost suficient ca s-o pună pe femeie la pat pentru o săptămână, întinsă pe spate şi chinuită de dureri în tot corpul. Câte o doză din toate trei...

Ei bine, trebuie să fi fost disperată, sărmana, şi-a spus Hazel. Mai mult decât disperată. Terifiată până la limita nebuniei.

Nu-i de mirare că refuzase să-şi spună numele; acuzaţia de provocare a avortului i-ar fi adus pedeapsa cu închisoare pe viaţă. Hazel i-a privit pântecul, încercând să ghicească în câte luni era însărcinată. Nu şi-a dat seama, dar ştia bine că, dacă ar fi fost prinsă, pedeapsa putea fi chiar spânzurătoarea.

— Pur şi simplu nu pot avea acest copil, a spus iar femeia cea micuţă. El m-a forţat... eu niciodată n-aş fi... n-aş fi putut...

— Şşşşş, a spus Hazel, dându-i la o parte şuviţele ude, lipite de faţă. Acum stai liniştită. Aici eşti în siguranţă. O să am eu grijă de tine.

Femeia a închis ochii; pleoapele îi pulsau, cu venele lor vizibile, roz, iar Hazel s-a temut de ce era mai rău, până când a auzit slaba bătaie de inimă de sub coşul pieptului. Un răpăit estompat, dar persistent, o frânghie care o ţinea legată de această lume, în ciuda tuturor suferinţelor pe care i le provocase.

Pe parcursul nopţii, Hazel a ţinut-o pe canapeaua din camera din faţă, temându-se că, dacă o muta mai mult de câţiva centimetri,

norocul ce-o ţinea acum în viaţă o va abandona. La fiecare câteva ore, Hazel apăsa pe buzele palide ale femeii un păhărel cu apă rece, încercând s-o facă să bea. în ciuda focului care duduia în cămin, suferinda continua să tremure şi avea pielea rece. Hazel o înfăşurase pe străină în pătura de pe propriul pat.

Charles şi Iona au venit la Hawthornden a doua zi, iar voioşia li s-a risipit ca fumul când au intrat în holul principal şi în faţa ochilor li s-a desfăşurat teribila scenă. Hazel l-a trimis pe valet la bucătărie, ca să facă nişte ceai, şi i-a spus cameristei să aducă aşternuturi curate. Cei doi s-au supus în tăcere. Abia după ce Iona şi Charles şi-au îndeplinit sarcinile, ajutând la supravegherea femeii necunoscute, Hazel s-a simţit destul de liniştită încât să fure câteva ore de somn.
Iona şi Charles au rămas la conac. Comunicau în tăcere, aşa cum fac cuplurile căsătorite, având grijă de Hazel, în timp ce ea avea grijă de pacientă.

— Trebuie să mănânci, domnişoară, a spus Iona, oferindu-i o felie de pâine neagră. Uite, numai coaja atunci. Cu unt.

— Ceai fierbinte, a murmurat Charles, înteţind focul din hol, ca să păstreze căldura din încăpere.

Ceaiul pe care i-l adusese era îngroşat cu miere şi greţos de dulce; dar Hazel l-a băut oricum, nerăbdătoare.

— Ştii, întotdeauna am considerat că mierea pe care o pun unii în ceai reprezintă un soi de slăbiciune morală, a spus Hazel, dând ceaşca peste cap. Iar acum se pare că nu-mi amintesc de ce. E bun, nu? Oamenii ştiu chestia asta? Că mierea îi dă ceaiului un gust atât de bun.

— Da, cred că oamenii ştiu, domnişoară, a spus Charles, umplându-i iar ceaşca şi adăugând cu generozitate o linguriţă plină de miere.

— Ei bine, eu n-am ştiut, a murmurat Hazel, întorcându-se la însemnările pe care le făcuse la fiecare oră, despre starea

pacientei.

Femeia tot nu-i spusese cum o cheamă, aşa că Hazel o numise „Mary” în notiţele ei.

Timp de două zile întregi, Mary s-a zbătut între viaţă şi moarte – inconştientă şi abia capabilă să mănânce sau să bea din lingurile pe care Hazel le ducea spre buzele ei palide, aproape albe. În cea de-a treia zi, într-o dimineaţă în care soarele s-a ridicat pe cer auriu ca un gălbenuş de ou, femeia a reuşit în cele din urmă să se ridice în capul oaselor. Tot nu i-a spus lui Hazel cum o cheamă, aşa că a rămas Mary, şi a refuzat să răspundă la oricare altă întrebare: Unde locuieşti? Unde lucrezi? Dar Hazel ştia bine că nu trebuie să rostească singurele întrebări la care voia cu adevărat să afle răspunsul:
Cine te-a lăsat însărcinată? Bărbatul acela ţi-a făcut rău?

Din frica pe care-o citea în privirea femeii, din felul în care ochii ei săgetau încăperea, ca ai unui animal în cuşcă, Hazel şi-a dat seama că era vorba despre un bărbat puternic. Stăpânul casei în care lucra, un supraveghetor – sau chiar, s-a gândit Hazel, ascultând murmurele femeii care se ruga în pat într-o dimineaţă, un preot. Nu era ceva neobişnuit pentru cei în sutană să aibă copii în afara căsătoriei. Unii erau într-atât de neobrăzaţi, încât le dăeau copiilor numele lor.

Oricine ar fi fost, Hazel ştia că-i făcuse rău acestei femei şi, când şi-o imagina întorcându-se în locul din care venise, oricare ar fi fost acesta, Hazel se ruga ca bărbatul acela să nu fie acolo şi să nu mai aibă nicio putere asupra ei.

— Nu am cu ce să te plătesc, a zis Mary într-o dimineaţă, la o săptămână de la sosirea ei la castel.

între timp, Hazel şi Charles reuşiseră s-o urce pe femeie într-unul dintre dormitoarele pentru oaspeţi, la etaj. Hazel tocmai intrase în cameră, ducând în mână o farfurioară. Acum, când lui Mary îi revenise culoarea în obraji, Hazel îşi dădea seama că arăta chiar ca un şoricel – cu trăsături mici, rotunjite, şi cu genele blonde.

— Te asigur, i-a răspuns ea relaxată, lăsând farfurioara pe o comodă, că nu încasez nimic pentru ceaiul pe care-l servesc la mine acasă.

Ochii femeii s-au întunecat şi s-au îndreptat spre fereastră.

— Pentru toate astea, vreau să spun. Am venit doar pentru că – eram disperată, înţelegi. Am auzit că este o femeie în conacul de pe deal, şi asta eşti tu, presupun, care face oamenii bine. Dar n-am bani mai deloc.

— Nu ţi i-aş fi luat nici dacă ai fi avut.

Hazel a tras adânc aer în piept şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Chestiile pe care le-ai luat ca să scapi de copil – ştii că există oameni care te-ar băga în belea pentru asta, înţelegi? înţeleg că nu-mi poţi spune unde lucrezi sau trăieşti, dar există cineva care ştie că ai fost însărcinată?

Buzele lui Mary s-au încordat într-o linie strânsă, dură. A dat din cap.

— Mai bine nu spui nimic, a continuat Hazel. Şi, dacă întreabă cineva, poţi zice că ai pierdut copilul. Se întâmplă des.

Brusc, Mary a fost zguduită de un val de frică.

— Proprietăreasa mea – ea e cea care mi-a spus unde pot să găsesc leacurile. De unde să le cumpăr.

— E o persoană de încredere?

— Păi, mi-a cerut câţiva bănuţi, în schimbul informaţiei, a spus Mary.

Hazel s-a străduit din răsputeri să simuleze ceva care să semene cât de cât cu un zâmbet liniştitor.

— O să fii bine, a zis ea. Cel mai important lucru este că te simţi bine. Ai grijă să continui doar cu mâncare uşoară – terci. Fără brânză sau carne, câteva săptămâni. Odată ce te simţi pregătită să te întorci acasă, să ţii minte că, dacă revine sângerarea, ştii unde mă găseşti.

De pe coridor, Iona a privit prin uşa crăpată întregul schimb de replici, frământând o cârpă în mână. Când a văzut-o pe Hazel ieşind şi închizând cu grijă uşa în spatele ei, Iona s-a apropiat.

— Este foarte periculos, domnişoară, a spus ea.

Hazel s-a încruntat, unindu-şi sprâncenele a mirare prefăcută.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Nu e deloc contagios.

Iona a tras adânc aer în piept. Aproape involuntar, a ridicat o mână spre pântecul ei mare, apoi a lăsat-o jos.

— Dacă s-a întâmplat după ce a mişcat copilul, asta înseamnă spânzurătoare şi pentru mamă, şi pentru doctor. îmi amintesc o execuţie în Grassmarket, pentru un...

A înghiţit în sec, forţându-se să spună cuvintele.

— .. .unul care provoca avorturi.

Iona s-a cutremurat.

— Nu cu mulţi ani în urmă. Sunt criminali.

Hazel a râs.

— Serios, Iona. Nu sunt criminală. N-am firea necesară pentru asta şi tu o ştii prea bine.

Iona nu a schiţat niciun zâmbet. Hazel a continuat.

— Pur şi simplu am tratat o femeie care a venit în casa mea cerând ajutor. Acum şi asta e o crimă?

Cârpa de vase din mâinile Ionei a continuat să se răsucească.

— E periculos, doar atât. Oamenii încep să fie bănuitori şi să pună întrebări. Oamenii deja pun întrebări, dumneata fiind femeie şi toate alea. Am auzit nişte zvonuri.

Acum era rândul lui Hazel să fie surprinsă.

— Ce zvonuri?

Hazel ştia că se bârfeşte pe seama ei – bineînţeles că se bârfea. Cum altfel ar fi ştiut s-o cheme oameni precum contele de

Hammond? Dar îşi imaginase că aceste bârfe nu treceau dincolo de saloanele de primire şi lojele de la teatru, acolo unde oameni precum vărul ei Bernard şi proaspăta lui soţie se făleau unul cu altul. Aceştia erau oamenii alături de care petrecuse o viaţă pe la diferite petreceri, prânzuri şi ceaiuri. Pentru ei, ea era o curiozitate şi probabil aşa avea să rămână mereu.

Dar era ceva neliniştitor în privinţa bârfelor care ajunseseră la cineva ca Iona – în ideea că existau oameni care vorbeau despre ea prin pieţele sau cârciumile din Edinburgh. Străini care o cunoşteau şi pe care ea nu-i cunoştea. Care ar fi putut-o răsuci pe toate feţele în minţile lor, transformând- o în ceva ce nu era.

Iona n-a îndrăznit s-o privească în ochi.

— Oamenii spun că nu-i în regulă. O femeie doctor, despre asta e vorba.

Hazel s-a uitat insistent la ea şi s-a îndreptat de spate, înălţându-se câţiva centimetri.

— Oamenii vorbesc de multă vreme, cred. Şi sunt sigură că vor continua s-o facă. Iar asta nu va schimba absolut nimic în privinţa muncii mele. Şi acum, te rog să mă scuzi, trebuie să-mi iau câteva notiţe legate de pacienta pe care o tratez.

Hazel a trecut pe lângă Iona şi a coborât scara, a ajuns în holul cel mare şi apoi s-a îndreptat spre ieşire, pornind spre uşa laboratorului ei de sub casă. Iona a rămas la etaj, uitându-se după Hazel.

The Edinburgh Guardian

21 martie 1818

STAREA FRAGILĂ A SĂNĂTĂŢII PRINŢESEI ÎNFRICOŞEAZĂ

NAŢIUNEA

Toată Marea Britanie e copleşită de teamă şi nelinişte la auzul veştilor că starea de sănătate a lui Charlotte, Prinţesă de Wales, s-a înrăutăţit din nou. Cu câţiva ani în urmă, întreaga naţiune a stat cu sufletul la gură când Prinţesa a fost izolată în apartamentele ei, întrucât suferea de boala cunoscută sub numele de „febra romană”. Acum veştile de la palat sugerează că prinţesa s-a retras din nou la reşedinţa Warwick şi este incapabilă să ia parte la evenimente publice, cu toate că sub fereastra ei s-au strâns mulţimi care îi doresc însănătoşire grabnică.

Popularitatea prinţesei printre oamenii obişnuiţi ai oraşului este parte a politicii sale: Charlotte a fost un aliat apropiat al minorităţii liberale, partidul progresist declarat în favoarea reformelor muncii şi a drepturilor muncitorilor. Vederile sale politice au adus-o uneori în conflict cu tatăl ei, prinţul regent, care se identifică drept conservator.

Prinţesa este singura nepoată legitimă a Regelui George al III-lea, iar linia de succesiune depinde de ea, deşi aceasta a rupt logodna cu William, prinţul moştenitor de Orange, din motive pe care sursele le consideră ca fiind legate de boala ei.

Ne rugăm pentru o refacere rapidă şi însănătoşire grabnică.

5

Noul tratat îi ocupa lui Hazel cea mai mare parte a timpului; reuşea să-i umple toate orele pe care nu le petrecea mâncând, dormind sau tratând pacienţi. Privind în urmă, lui Hazel îi venea să se afurisească pentru notiţele pe care şi le luase în ultimul an, când Jack îi aducea cadavre pe care să le disece. Fusese atât de buimăcită de entuziasm, de noutatea şi de ciudăţenia situaţiei, încât însemnările erau aleatorii şi incomplete.

De ce nu desenase diagrame mai clare, oare? De ce liniile trasate cu cerneală erau groase şi neglijente? Acum îşi făcuse un obicei din a ţine un jurnal ordonat şi organizat al tuturor pacienţilor săi, al simptomelor lor şi al tratamentului pe care-l recomandase:

Martin Potter. Braţ rupt, umflat şi infectat, a necesitat drenaj şi reaşezarea osului.

Robert Parlake. Dinţi cariaţi, a necesitat extracţie.

„Mary". Otrăvire autoadministrată: calomel, mercur, busuiocul cerbului. A necesitat fiertură de cărbune, dietă cu fluide, odihnă. Ceai de anason şi mac. Mure pentru somn.

îi luase zece zile, dar în cele din urmă Mary se întremase îndeajuns încât să se dea singură jos din pat şi să i se alăture lui Hazel într-o plimbare până la râu; se sprijinea greoaie pe braţul lui Hazel, nesigură pe picioare, ca un mânz abia născut. A mai durat două zile până când Hazel a considerat că este destul de înzdrăvenită încât să părăsească reşedinţa Hawthornden. I-a făcut lui Mary un mic pacheţel cu pâine şi brânză şi a insistat ca trăsura ei s-o ducă până acasă.

— E prea mult, a spus Mary, scuturând din cap.

— Prostii, replicase HazeL De ce aş petrece două săptămâni îngrijindu-te, dacă te extenuezi apoi, mergând pe jos până în centrul oraşului?

Mary doar a clipit din genele ei decolorate şi i-a smuls lui Hazel din mână sufertaşul cu mâncare, de parcă s-ar fi temut că o să-şi retragă oferta.

— Călătorie sprâncenată, a bombănit Iona în timp ce privea alături de Hazel cum trăsura urca dealul.

Pe măsură ce lista de pacienţi a lui Hazel creştea, se lungea şi inventarul de afecţiuni şi tratamente necesar pentru tratatul ei: ventuze pentru paroxism; pâine de mei şi curmale pentru tratarea excesului de melancolie; virnanţ şi mărar pentru colerici[1]; pentru lupus, nalbă şi urzici; vin fiert pentru tratarea amigdalelor inflamate; peşte sărat, fenicul şi chimen pentru febră. Dacă cineva suferea de insomnie şi avea nevoie de odihnă, îi dădea mure şi lăptuci. Dacă cineva avea nevoie să fie trezit, folosea cimbru şi iarba mâţei.

Şi tot aşa, după cum era nevoie.

Odată ce avea să strângă suficiente cazuri, urma să le organizeze şi să le clasifice pe categorii. Spera ca, în cele din urmă, să aibă suficient material încât să stârnească interesul unui editor, deşi înţelegea că, probabil, n-avea să publice niciodată cu numele ei. Era posibil să nu i se ofere nici măcar privilegiul acordat autoarei cărţii Raţiune şi simţire, identificată cel puţin drept „o doamnă”[2]. Ideea unei femei autoare de romane trebuie să fi fost stânjenitoare pentru familia ei, dar nici nu stârnise vreun scandal. însă romanul şi textul medical erau două lucruri foarte diferite, iar disponibilitatea bărbaţilor de a permite accesul femeilor în spaţiile lor profesionale nu se extinsese încă până într-acolo. Lasă-i s-o publice anonim, şi-a spus Hazel mărinimoasă. Nu contează dacă nu primesc eu laudele, atât timp cât această lucrare valoroasă ajunge la public. îşi tot repeta aceste vorbe, ca pe o predică severă, pentru a disipa adevărul

sâcâitor de care era conştientă în adâncul sufletului ei: acela că, de fapt, avea s-o înnebunească să-şi vadă lucrarea publicată şi apreciată, în timp ce ea însăşi nu se putea bucura de merite şi laude.
Două bătăi în uşă, delicate şi familiare, au smuls-o pe Hazel din gândurile sale. Fără să-i aştepte răspunsul, Iona a deschis uşa şi a intrat, aducând pe tavă micul-dejun. Se făcuse deja dimineaţă. Hazel lucrase toată noaptea.

— Ceai şi pâine prăjită, domnişoară, a spus camerista, lăsând tava pe birou, în timp ce Hazel a tras repede hârtiile de sub ea. Bucătăreasa a făcut gem de afine.

— Ce bine, a zis Hazel, surprinsă de felul în care micile plăceri ale vieţii, precum promisiunea unui gem proaspăt de afine, i-au îmbunătăţit imediat starea de spirit.

Pâinea prăjită era arsă pe margini, exact aşa cum îi plăcea.

— Mulţumesc, Iona.

Camerista a plecat fruntea.

— Şi o scrisoare pentru dumneata.
Hazel s-a uitat în jos şi a observat un pergament grozav de gros, sigilat cu ceară roşie. Iona aştepta.

— N-ai de gând să-l desfaci? A venit în dimineaţa asta, de la un valet în livrea tivită cu auriu. într-o trăsură elegantă. Charles vorbeşte numai despre asta. Cică avea roţile înalte cât crupa calului.

Cu o mişcare rapidă, Hazel a rupt sigiliul scrisorii şi a deschis-o.

— Este de la Mercer – contesa de Flauat. Ea şi contele găzduiesc o...
Hazel s-a oprit din citit, a împăturit scrisoarea şi a pus-o deoparte, într-unul dintre buzunarele fustei. Unul dintre avantajele veşmântului feminin în meseria ei era, după cum îşi

dăduse seama, folosirea buzunarelor exterioare; Hazel îşi atârna uneori două sau trei astfel de buzunare pe deasupra jupoanelor, pentru tocuri, cerneală, carneţel, ace şi scalpel. Găsea împrăştiate înăuntru şi ierburi uscate.

— O invitaţie la ce, domnişoară? a întrebat Iona. Trebuie neapărat să mergi!
A trecut un veac de când.

— De când n-am mai fost invitată la vreun eveniment, vrei să spui.

Iona a roşit.

— Voiam să zic că e semn bun dacă o femeie precum contesa te invită acasă la ea.

— Sau este un semn că vor să se amuze pe seama mea. Poate că duc lipsă de bârfe în perioada asta.

— Sigur nu ăsta e motivul, domnişoară. Eşti prietenă cu domnişoara Elphinstone – cu contesa, vreau să spun.

Iona avea dreptate: Hazel şi Margaret Elphinstone – căreia toată lumea îi spunea Mercer – fuseseră cândva prietene sau cel puţin genul de cunoştinţe care stăteau împreună la petreceri şi îşi atingeau uşor braţul în semn de atenţionare, în caz că se întâmpla ceva ridicol. Dar corespondenţa lor se rărise de când... în fine, de la moartea lui George. Când Hazel şi Hawthornden intraseră în doliu, cea mai mare parte a prieteniei şi corespondenţei lor îşi pierduse din importanţă. Iar după aceea, Hazel rămăsese fixată asupra Societăţii Anatomiştilor şi promovării Examenului Regal de Medic – orice altceva trecuse pe locul doi. îi scrisese lui Mercer un mesaj de felicitare când se căsătorise cu contele francez, dar, având în vedere timpul petrecut de Mercer la Londra, trebuie să fi trecut deja ani de când nu se mai văzuseră în persoană. Hazel şi-o amintea încântător de gălăgioasă şi vivace, prima care le cerea băieţilor ce stăteau timizi pe margine să invite femeile la dans, şi foarte iute când venea vorba să şterpelească o sticlă de şampanie.

— Deci pentru ce este invitaţia, domnişoară? a insistat

Iona.

Oftând, Hazel a scos scrisoarea din buzunar.

— Un spectacol de operă privat, la ea acasă.
în timp ce parcurgea cuvintele din scrisoare, Hazel a încercat
fără succes să-şi ascundă entuziasmul din voce.
— E vorba de opera care a avut premiera la Londra, în
martie trecut – de Rossini – Bărbierul din Sevilla.

Iona a râs.

— O operă? Despre un bărbier?

— Şi îi invită pe Luigi Zamboni şi Geltrude Righetti-Giorgi...

Hazel a lăsat invitaţia jos.

— Of, Iona. Ei bine, mă tem că acum trebuie să merg.

— Sunt prieteni de-ai dumitale?
— Sunt cântăreţi celebri, Iona. Adică sclipitori. Voci
care te fac să plângi când le auzi.

— Atunci aşa rămâne! O să-ţi pregătesc o rochie.

— Stai, nu spune asta. Nu-i chiar atât de simplu. O să

înceapă cu bârfele. Hazel măsura podeaua, mergând de colo-

colo.

— Desigur, vor bârfi şi dacă nu mă duc – asta e teribil de

enervant, nu?

S-a răsucit pe călcâie.

— Ar trebui să mă duc, nu-i aşa?

Iona a încuviinţat.

— Până la urmă, când ţi-a păsat dumitale vreodată

dacă te bârfeşte lumea? Hazel a rânjit.

— Eu cred c-o să-ţi prindă bine să ieşi din casă şi să-ţi vezi prietenii, domnişoară, a continuat Iona. Doar să ai grijă să... ăăă, să-ţi cureţi sângele de pe încheieturi înainte să pleci.

Hazel şi-a curăţat sângele de pe încheieturi, precum şi pe acela care i se întărise în cruste maronii pe sub unghii. A stat în apă atât de mult, până când s-a făcut cafenie. După ce s-a uscat, şi-a periat părul lung – care chiar crescuse lung, aproape până la talie; avea nevoie de un tuns cât mai repede – şi s-a îmbrăcat. Ştiind-o pe Mercer, serata avea să fie un eveniment la modă, populat cu francezi care îşi părăsiseră ţara după căderea lui Napoleon, dar nu- şi abandonaseră arogantul aer de superioritate şi stil.

în munca ei de zi cu zi, Hazel prefera pe sub rochii ciorapi şi corset de bumbac, dar în seara asta avea să poarte ciorapi de mătase şi un corset pe care l-ar fi putut folosi pe post de armură de luptă.

Iona a ajutat-o să-şi pună cămaşa favorită – din material alb, vaporos, cu guler înalt, încreţit – iar apoi, în sfârşit, rochia aleasă. Ani întregi, doliul o transformase pe mama lui Hazel într-o stafie, aproape mută şi complet egoistă, care ajunsese aproape s-o ignore pe Hazel cât de mult putea. Ceea ce însemna că, ani la rând, Hazel purtase rochii la mâna a doua sau vechituri, fiindcă mama ei fusese prea distrasă ca să-i comande haine noi, iar Hazel, prea tânără ca să ştie cum s-o facă singură.

Dar exista o rochie aleasă de mama ei cu multă grijă şi atenţie. Cu luni în urmă, pe când lady Sinnett anticipase că

Hazel se va logodi în curând cu Bernard şi că va da roată cercului social la braţul acestuia, lady Sinnett trimisese măsurile lui Hazel către doamna Thire, de pe strada Fleet, din Londra.

— O să ai nevoie de ceva cel puţin demn de o baroneasă, şi-o amintea Hazel pe maică-sa pufnind.

Logodna nu mai avusese loc, dar poate că mama ei uitase de comandă, deoarece, cu doar câteva săptămâni în urmă, sosise cutia legată cu fundă violet. Hazel o vârâse pur şi simplu sub dulapul ei. Nu avusese nici ocazia, nici inima s-o deschidă. Acum a aşezat-o pe pat, a suflat praful de pe capac şi a înlăturat cu grijă hârtia care acoperea materialul fin de dedesubt.

Era o rochie de bal de culoarea gălbenelelor, un galben-oranj strălucind ca soarele la apus. Materialul sclipea în lumina lumânărilor. Mânecile scurte, acoperind doar umerii, erau bufante şi diafane, atât de delicate, încât Hazel na îndrăznit să le atingă decât cu vârful degetelor. Preţ de o clipă, mintea ei s-a întors la vechea rochie verde din dulap, pe care o purtase deja la o duzină de evenimente. Era o haină simplă – altminteri, ireproşabilă –, confortabilă ca o cămaşă.

însă rochia de culoarea gălbenelelor a sclipit în lumina lumânărilor şi Hazel nu s-a putut abţine. S-a strecurat în mătasea rece ca apa şi şi-a ţuguiat buzele în oglindă. Nu exista nicio regulă potrivit căreia o femeie-chirurg să nu poată purta haine frumoase, nu-i aşa?

Faptul că se devota unei profesii nu însemna că nu poate şi să demonstreze că este capabilă să poarte o rochie, ca oricare dintre franţuzoaicele care catadicseau să se fâţâie prin Edinburgh.

A trebuit să admită, chiar şi în faţa ei, în timp ce se rotea dinaintea oglinzii, umflându-şi fustele, că efectul era uluitor. După săptămâni întregi în care nu purtase altceva decât rochii negre de bumbac sau pantaloni bărbăteşti, uitase că poate arăta

aproape drăguţ – că acea rochie îi poate aduce culoare în obraji şi ambră în ochi. Charles, soţul Ionei, mai că s-a împiedicat când a văzut-o pe Hazel coborând scările.

— Eşti drăguţ să chemi trăsura, Charles? l-a întrebat Hazel, trăgându-şi pelerina pe umeri.

Pelerina nu era la fel de şic ca un pardesiu, dar Hazel nu se îndurase să se despartă de ea.

— Nu cred că e prudent să călăresc prin Edinburgh în rochia asta.

Charles a scuturat din cap şi a fugit spre uşă, ca să-l anunţe pe vizitiu.

Undeva, în străfundul minţii ei, Hazel avusese în vedere posibilitatea ca vărul ei, Bernard Almont, şi proaspăta lui soţie, Cecilia, să fie prezenţi la petrecerea
din seara aceea, dar când i-a văzut în carne şi oase, ieşind cu grijă din trăsură unul după altul, odată ajunşi la locuinţa contesei, nu s-a aşteptat ca stomacul să i se strângă atât de tare şi gura să i se usuce brusc. Dacă n-ar fi sosit o altă trăsură imediat în spatele ei, blocând-o pe alee, probabil că i-ar fi spus vizitiului să întoarcă şi să o ducă înapoi acasă. Dar acum era prea târziu. Se afla deja acolo, purtând o rochie Thire, pentru numele lui Dumnezeu, şi avea să asculte muzică de operă. Bernard n-avea puterea să împiedice asta.

Privirile iscoditoare ale oaspeţilor păreau să i se înfigă direct în piele. Hazel s-a forţat să ţină capul sus şi umerii drepţi. Poate că erau pur şi simplu amuţiţi la vederea rochiei ei.

Hazel a zărit o veche prietenă a mamei sale venind spre intrare.

— Bună seara, lady Bridgers, cât mă bucur să vă revăd, a spus Hazel.

Chipul lui lady Bridgers a tresărit o fracţiune de secundă când a recunoscut-o, apoi femeia i-a întors spatele.

Acelaşi lucru s-a întâmplat cu încă alţi doi invitaţi, bărbaţi şi femei pe care Hazel îi cunoştea şi cu care socializase cândva. Părea să existe o înţelegere universală a faptului că rebeliunea ei era periculoasă, poate chiar contagioasă. Conversaţiile se opreau îndată ce se apropia suficient încât să le audă; Hazel ştia că ea era subiectul de bârfă.

Aşa că, intrând în clădire, şi-a îndreptat atenţia spre şampanie şi spre conacul elegant decorat al lui Mercer. Era de o frumuseţe istorică – o clădire de piatră, construită în secolul al şaisprezecelea, care se tot extinsese, cu turnuleţe şi o grădină înconjurată de ziduri, cu o curte care strălucea, luminată de torţe. înăuntru, sunetul făcut de cai şi trăsuri dispărea, înlocuit de clinchetul paharelor şi de râsetele oaspeţilor. Bernard şi Cecilia dispăruseră undeva, în mulţime. Hazel a dat pe gât un pahar plin ochi cu vin, înainte de a apuca măcar să-i simtă gustul.

Apoi, pe latura opusă a sălii de bal, Hazel a zărit o coamă fluturândă de păr negru. Inima i-a luat-o la goană. El era aici. Jack venise după ea. Era întors cu spatele şi, cu toate că purta o haină brodată, în care Hazel nu-l mai văzuse niciodată îmbrăcat, i-a recunoscut membrele lungi, postura şi curba gâtului, exact aşa cum le văzuse în visele ei. Brusc i s-a uscat gura şi şi-a auzit pulsul în urechi. Jack era aici, la petrecerea lui Mercer Elphinstone, şi din moment în moment avea să se întoarcă şi să-i vadă zâmbetul pe care-l recrease de o mie de ori în minte, va întinde mâinile şi o va trage spre el şi nu va mai conta nimic din durerea pierderii şi din singurătatea ultimelor luni, pentru că vor fi iar împreună.

Jack s-a întors, iar Hazel şi-a ţinut respiraţia, aşteptând.

Nu era el.

Era un străin cu nasul lung şi subţire şi cu ochi adânci şi mari, cu

cel puţin treizeci de ani mai în vârstă decât Hazel. Un străin foarte arătos, cu membre lungi şi părul negru, dar un străin, totuşi.

Fusese o proastă. Era iraţional şi naiv să-şi lase fanteziile s-o domine. Indiferent dacă Jack supravieţuise sau nu spânzurătorii, nu mai era aici. Şi aşteptarea ei ca el să-şi facă apariţia nu făcea decât să-i prelungească durerea. De fiecare dată când rana provocată de pierderea lui începea să se vindece, Hazel desprindea coaja şi o făcea din nou să sângereze.

Trebuia să se maturizeze odată.

Clipind des, ca să-şi ţină lacrimile sub control, Hazel a zărit-o pe gazdă prin mulţimea de rochii viu colorate.

— Mercer!

Margaret Mercer Elphinstone s-a răsucit spre Hazel. Purta o rochie albă, vaporoasă, care ar fi putut trece drept banală, dacă n-ar fi fost gulerul Medici din dantelă, înfoiat la ceafă ca un evantai, şi faptul că purta rochia împreună cu un pieptăn aurit bătut cu pietre preţioase, înfipt în buclele strânse, şi cu câteva şiraguri grele de perle. Mercer a afişat un zâmbet care părea să mascheze o confuzie plină de amabilitate.

— Hazel! a spus ea vioaie, dar rotindu-şi neîncetat privirea prin încăpere.
Nu... nu mă aşteptam să vii.

— N-aş fi putut rata ocazia de a asculta muzică de operă.

Chipul contesei s-a relaxat.

— Fireşte.

S-a aplecat şi a sărutat-o pe Hazel de două ori, pe ambii obraji.

— Sunt încântată că te afli aici. Am vorbit neîncetat despre tine, întreabă-l şi pe Charles, serios, luna noastră de miere devenise exasperantă la un moment dat, având în vedere cât de mult am pomenit de draga mea prietenă Hazel Sinnett, şi

ai auzit de Hazel Sinnett, dar, desigur, ţi-am povestit despre Hazel Sinnett.

Mercer s-a dat un pas înapoi şi şi-a pus o mână pe piept.

— Iar rochia asta! Nu ţi-a spus nimeni că este o impoliteţe să eclipsezi gazda?

Având parte de atenţia lui Mercer, Hazel simţea cum încăperea se dezgheaţă în jurul ei. I-a întors gazdei zâmbetul.

— De parcă ar putea cineva să te eclipseze pe tine vreodată, Mercer.

Mercer a făcut o mică piruetă, ca să-şi etaleze rochia.

— Credeam că rochia mea este minunată, până am văzut-o pe a ta, iar acum trebuie să-mi comand şi eu una culoarea asta. Ce e? Oranj? Galben?

— De fapt, cred că e culoarea gălbenelelor, a răspuns o voce din spatele lui Hazel.

Când s-a întors, l-a zărit pe Bernard, într-o atitudine ţeapănă şi singur.

— Domnişoară Sinnett, a spus el.

Din obişnuinţă, Hazel a simţit cum i se ridică mâna. Bernard a luat-o şi i-a sărutat-o, iar Hazel şi-a retras-o cât de repede a putut. Nu-l mai văzuse de luni întregi, de când aproape că-l trimisese pe Jack Currer la moarte, din gelozie şi laşitate. îi scrisese lui Hazel scrisori pe care ea le aruncase în foc fără să le deschidă şi, în cele câteva ocazii în care Bernard venise la Hawthornden s-o viziteze, îi dăduse valetului instrucţiuni stricte să-i spună că nu primeşte oaspeţi. într-un final, Bernard renunţase şi, cu doar câteva săptămâni în urmă, Hazel citise în ziare ştirea că se căsătorise cu Cecilia Hartwick-Ellis, o fată cumsecade, care pusese de ani buni ochii pe el şi pe titlul lui.

I se părea ciudat să-l vadă acum îmbrăcat formal, cu părul pieptănat şi mirosind a pomadă. în ciuda a tot ce se întâmplase, i se părea ciudat să nu fie cu el, să nu sosească aici la braţul lui şi

să nu-şi petreacă seara cerându-i să-i mai aducă ceva de băut. Ei doi împreună – o imagine obişnuită. Formând o pereche încă din copilărie, deveniseră familiari şi relaxaţi ca perechea preferată de papuci de casă. Numai o trădare adevărată a fost suficient de puternică încât să rupă legătura aceea şi să facă praf şi pulbere toţi acei ani de tovărăşie. Ani amari şi distruşi.

Odată, Hazel îl privise şi-şi văzuse viitorul – da, un viitor care avea să devină, în cele din urmă, un jug, dar un viitor inevitabil ca răsăritul soarelui. Acum, privindu-l, a simţit cum i se ridică fierea în gât. Totul la faţa lui era greşit şi urât: nasul borcănat, ochii prea apropiaţi, gulerul ridicol de strâns pe gât. Hazel îl ura. Abia când Bernard şi-a dres vocea, şi-a dat seama că stătea în faţa lui de un minut întreg, tăcută şi clocotind de furie.

— Mi-a părut rău că, ăăă... n-ai fost la nuntă. Tata a insistat să angajăm cincizeci de violonişti pentru recepţie. Tortul a fost garnisit cu zahăr caramelizat. Ştiu că ţi-a plăcut dintotdeauna zahărul caramelizat.

Hazel a rămas împietrită, incapabilă să se încrunte măcar. Bernard a continuat:

— Am crezut că poate mama ta, lady Sinnett, va veni, dar...

— E tot în doliu, cred. Nu-i aşa, Hazel? a intervenit Mercer, salvatoare.

Hazel a dat din cap, cu un gest rigid. Oficial, doliul după fratele ei George se sfârşise de ani de zile, dar Mercer înţelesese dintotdeauna strania izolare şi jalea persistentă care coborâse asupra castelului Hawthornden. Hazel a mimat spre ea un „mulţumesc”, iar Mercer a prins-o de cot.

— Acum, domnule Almont, vă rog să mă scuzaţi, dar pur şi simplu trebuie s- o prezint pe Hazel proaspătului meu soţ.

Imediat ce au ieşit din raza vizuală a lui Bernard, Mercer i-a dat drumul lui Hazel.

— Băiatul ăsta mi s-a părut mereu îngrozitor. Sunt teribil de încântată că nu te-ai potcovit cu el. în plus, a adăugat ea cu

ochi scânteietori, trebuie să fie mult mai puţin interesant decât o carieră în medicină.

Hazel a zâmbit. Mercer s-a apropiat şi mai mult de ea.

— Muream să te întreb. Am auzit cu toţii poveşti de tot felul. E adevărat că te-ai îmbrăcat în hainele fratelui tău? Câţi oameni ai operat? Leşini când vezi sânge? Te mai îmbraci în haine bărbăteşti?

— Da, am deja zeci la activ; nu, aproape niciodată.

Mercer a clipit.

— Uluitor.

Chiar în clipa aceea, un tânăr înalt, cu părul creţ, pe care Hazel nu-l cunoştea, s-a apropiat sprinten prin spatele gazdei.

— Contesă! Draga mea!

Tânărul vorbea cu accent franţuzesc.

— Claude, l-a salutat ea politicoasă. Lasă-mă să-ţi prezint o prietenă, domnişoara Hazel Sinnett.

Francezul – Claude – a dat absent din cap către Hazel, apoi a mai privit-o o dată, iute, holbându-se la ea.

— Ea este aceea...

— Chiar ea, a spus Hazel.

— Aha!

Claude a râs şi i-a luat mâna lui Hazel, s-o sărute.

— Mercer, ma chérie, ai cele mai fascinante prietene. Femeia-chirurg, la prinţes...

Mercer şi-a dat ochii peste cap.

— Ah, mereu aduci vorba despre prinţesă, nu-i aşa?

— Este intr-adevăr bolnavă? Şi de ce a rupt la logodne cu

Le Orange?

— Claude, ţi-am mai spus de zeci de ori, nu prea ne-am mai scris de când m- am întors din luna de miere. Ştii tot atât cât ştiu şi eu. Dar aş vrea să-ţi spun că n-a fost niciodată încântată de Prinţul de Orange. Mama ei îl detesta, şi ştii cât urăşte Charlotte s-o sfideze pe maică-sa, mai ales în situaţia în care i-ar fi făcut pe plac tatălui ei.

Surprinsă, Hazel s-a trezit amestecându-se în conversaţie.

— Deci crezi că prinţesa se va căsători din iubire?

Mercer a suflat zgomotos.

— Nu, a spus ea. Când o să se mărite, o s-o facă din

pragmatism.

Claude a apucat două cupe de şampanie de pe o tavă aflată în trecere pe lângă ei.

— Păi, atunci ar fi bien să se grăbească. Am auzit că englesii sunt disperaţi după un moştenitor.

Mercer a luat unul din pahare.

— Avem un moştenitor. Acum este rege bunicul lui Charlotte, iar tatăl ei este următorul în linia de succesiune la tron şi abia apoi va fi Charlotte regină. Are o grămadă de timp să facă un copil.

Cu sprâncenele arcuite artistic, Claude a privit-o pe Hazel în ochi şi amândoi s-au gândit la acelaşi lucru: tatăl lui Charlotte, prinţul regent, era cel care conducea cu adevărat ţara, în timp ce George al III-lea era considerat nebun – şi era detestat public.

Ţara o voia pe tânăra şi liberala Charlotte. Şi voia să vadă cât mai repede linia ei de succesiune.

O femeie într-o rochie înfoiată, verde-aprins, s-a amestecat în discuţie.

— Dar este cu adevărat bolnavă, ce credeţi? Am auzit că prinţesa e iar pe patul de moarte şi că refuză să-şi vadă medicul.

Claude a pufnit.

— Şi este de condamnat? Docteurii ăştia care te tot împung şi te înţeapă, te taie şi te storc. La fel de răi comme boala însăşi.

— Charlotte a fost dintotdeauna îndărătnică, a spus Mercer. Dar mă tem că nu mai ştiu care e soarta ei, decât din ce citesc în ziarele săptămânale. Şi, pentru că asta este petrecerea mea, aş spune să nu mai discutăm despre prinţesă. Sau despre politică.

întorcându-se spre restul celor din încăpere, Mercer a ridicat vocea şi paharul:

— Bună seara tuturor! Concertul va începe în curând, însă propun mai întâi să ieşim cu toţii pe peluza din faţă pentru o mică surpriză!

Mulţimea i-a urmat instrucţiunile şi, prinsă în vârtejul de rochii de seară din satin şi mătase, Hazel s-a îndreptat spre uşa din faţă, către peluză. A încercat să recunoască feţe – oameni pe care îi ştia cândva, fete alături de care participase la lecţiile de etichetă, poate chiar băieţi lângă care stătuse pe când se prefăcea că este şi ea băiat, la cursurile de medicină ale doctorului Străine –, însă toate chipurile s-au dizolvat şi s-au amestecat unul cu celălalt în întuneric.

Preţ de o clipă, au rămas cu toţii laolaltă, invitaţi la o petrecere, flămânzi şi nerăbdători, chicotind şi întrebându-se de ce fuseseră mânaţi să iasă în aerul răcoros al nopţii. însă doar preţ de o clipă. Apoi s-a auzit un sunet ciudat, ca un sfârâit, urmat de un bubuit asurzitor, după care peluza, conacul şi toate chipurile au fost luminate de strălucirea ameţitoare a focurilor de artificii.

Mulţimea a izbucnit în aplauze; Hazel i s-a alăturat. Nu s-a putut abţine. Era extraordinar – artificiile de un alb sclipitor, orbitor s-au transformat în ceva ce strălucea precum diamantele din

pieptănul gazdei. Hazel şi-a desprins privirea de la spectacolul de pe cer, ca să studieze expresiile de pe chipurile celor aflaţi lângă ea, felul în care se uitau în sus cu bucuria şi inocenţa unor copii, şi a zâmbit larg.

Focul de artificii a durat cinci minute, iar când ultima strălucire luminoasă a explodat în aer, mulţimea a izbucnit în urale. Prin ceaţa provocată de praful de puşcă, Hazel a prins o imagine a lui Mercer. Radia la braţul soţului ei, contele, un francez înalt, cu mustaţa răsucită la vârfuri.

— Iar acum, a strigat Mercer, înapoi în casă, pentru adevăratul spectacol!

S-a strecurat pe uşă, iar Hazel aproape că reuşise s-o urmeze, când a simţit o mână pe cot.

A încercat să se elibereze, dar apoi şi-a dat seama că mâna îi aparţinea unui poliţist. Nasturii îi sclipeau pe haina de un albastru închis şi purta cizme cu carâmb înalt. Poliţistul avea aproape doi metri înălţime, un chip şi o chelie roşii ca sfecla. Hazel şi-a dat seama că nu era doar un simplu poliţist, deoarece purta pălăria unuia cu rang superior, cu o insignă de bronz, bine lustruită.

— Domnişoara Hazel Sinnett? a întrebat-o comisarul, cu faţa congestionată.

în colţul gurii avea o crustă galbenă şi Hazel i-a simţit respiraţia stătută, urât mirositoare.

A dat din cap, în semn de încuviinţare.

— Am fost la dumneata acasă. Hawthornden. Ce mai castel! a rânjit el batjocoritor. Şi mi s-a spus că te pot găsi aici. Inima lui Hazel a luat-o la goană. îşi auzea pulsul în urechi. Cu cine vorbise oare – cu Iona? Cu Charles? Bărbatul a strâns-o şi mai tare de braţ.

— Şi de ce, a spus ea, încercând să-şi stăpânească vocea, aveaţi nevoie să mă căutaţi aici?

Aerul din jurul lor încremenise, iar mirosul respiraţiei bărbatului era sufocant. Ceva nu era în regulă. Ceva nu era deloc în regulă.

Cei din mulţime păreau să-şi fi dat seama de interacţiunea dintre ei; Bernard s-a desprins de Cecilia şi s-a îndreptat spre Hazel şi spre poliţist.

— Scuzaţi-mă, domnule comisar.

Bernard şi-a dres vocea. Se încruntase, iar sprâncenele i se îmbinaseră în mijlocul frunţii.

— Dumneaei este verişoara mea. Nepoata lordului Almont. în mod sigur ştiţi şi dumneavoastră că nu e cazul să atingeţi o doamnă.

Hazel era deopotrivă îngrozită şi recunoscătoare. A rămas cu privirea aţintită asupra degetelor vineţii ale poliţistului, încă încleştate pe braţul ei, refuzând să-i dea lui Bernard satisfacţia de a ridica privirea spre el.

— Aşa-i, a spus poliţistul, răsucindu-se spre Bernard. Nu-mi pasă nici dacă este Prinţesa de Wales. Femeia asta e arestată pentru crimă.

Din gâtul lui Hazel a ieşit un râset ca un lătrat. Nu se putea abţine.

— Crimă? a răbufnit ea. Şi pe cine am omorât?

Bernard a clipit de câteva ori.

— Desigur, la mijloc este o neînţelegere. Să credem că o doamnă este capabilă de...

Poliţistul l-a ignorat pe Bernard şi a tras-o pe Hazel după el, pe alee, spre o trăsură neagră, înaltă, care îi aştepta. Hazel s-a uitat înapoi, spre oaspeţii de la petrecere. Cecilia venise lângă Bernard, ale cărui sprâncene rămăseseră la fel de încruntate, din pricina confuziei.

— Haide, dă-i drumul, a mârâit poliţistul, trăgând-o şi mai tare după el pe Hazel, tot mai departe de petrecere şi de străinii

aceia cu chipuri imobile, de cunoscuţii care se adunaseră laolaltă, holbându-se la ea.

Aceea a fost clipa în care s-a împiedicat în tivul superbei rochii de culoarea gălbenelelor, lucrată de mână din satin scump, comandată la atelierul doamnei Thire, din Londra. A auzit cum pârâie materialul. Se rupsese. Dar ce mai conta? Un străin o prinsese de braţ şi o târa spre o trăsură, pretinzând că era arestată pentru crimă, ducând-o în mijlocul nopţii într-un loc necunoscut. Cu toate acestea, zgomotul făcut de materialul rupt al rochiei a fost suficient ca s-o smulgă pe Hazel din groaza abstractă a întregului scenariu şi a simţit cum ochii i se umplu de lacrimi.

Mirosul de praf de puşcă se simţea încă în aer, metalic şi greu. Cu un strigăt, poliţistul şi-a mânat caii pe drumul de ţărână, spre Oraşul Vechi. în spatele lor, fumul artificiilor adăsta încă în aer, gros şi alb deasupra vecinătăţilor conacului, opac, luminat de torţe şi de lumânări. Petrecerea se micşora tot mai mult în depărtare, iar Hazel, amuţită şi paralizată de frică, şi-a întors privirea spre bezna drumului din faţa ei, cu mintea alergând speriată, dar fără să găsească vreun gând.

[1] Teoria celor patru umori, existentă încă de pe vremea lui Hipocrat. susţinea
că în corpul omenesc se găsesc patru substanţe: flegma, bila neagră, bila galbenă şi sângele, despre care se credea că influenţează temperamentul. (NT)

[2] Este vorba despre Jane Austen. ÎN.t.î

Hazel şedea în trăsura poliţistului, cu mâinile încătuşate şi privind peisajul întunecat pe lângă care treceau în viteză. Abia când au ieşit în drumul principal a reuşit să-şi domolească bătăile inimii îndeajuns încât să poată gândi limpede, iar câteva minute după aceea şi-a adunat toată prezenţa de spirit, ca să se aplece pe fereastră şi să atragă atenţia comisarului aflat pe capră, care conducea trăsura. Vântul îi ciufulea părul, iar vocea subţire abia i- a ieşit din gâtlej.

— Poţi măcar să-mi scoţi fiarele astea? Nu sunt o criminală.

Poliţistul a ignorat-o, iar trăsura şi-a continuat drumul, zdrăngănind pe strada pavată cu piatră cubică. Din ce-şi dădea seama Hazel, se îndreptau spre nord, dar nu era sigură, din cauza întunericului. Şi-a analizat eventualele şanse de evadare: uşa era închisă pe exterior, dar ar fi putut ieşi oare pe fereastră? Aproape sigur că nu şi, chiar dacă ar fi fost în stare, cât de departe ar fi putut ajunge, legată, cum era? Ca să nu mai spunem că poliţistul era de două ori cât ea.

După câteva momente de tăcere agonizantă, s-a aplecat din nou pe fereastră.

— Puteţi măcar să-mi spuneţi pe cine se presupune că am ucis?

Chelia pleşuvă a poliţistului a lucit în lumina lunii. Şi, din nou, bărbatul a refuzat să-i arunce vreo privire, dar după o ezitare de-o secundă şi-a dres vocea.

— Presupun că ştii o anume femeie, Florence Fitzpatrick, a spus el, înveninând fiecare silabă rostită.

Creierul panicat al lui Hazel, înnebunit de frică, a parcurs într-o jumătate de

secundă numele tuturor oamenilor pe care-i întâlnise vreodată. N-avea nicio cunoştinţă pe nume Florence Fitzpatrick. Trebuia să fie o greşeală. O frântură de teroare a slăbit puţin, relaxându-se înăuntrul ei. Totul era o neînţelegere. O greşeală. Şi avea să fie lămurită.

— N-o cunosc, a spus Hazel cu o voce ciudat de ascuţită, răsunându-i în propriile urechi. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Vă înşelaţi.

Poliţistul a mârâit.

— Îhî, a spus el.

Trebuia să fie o greşeală. Şi-a periat metodic memoria. Numele îi era complet străin, dar mai sigur de atât era faptul că în ultimele câteva luni nu murise nici măcar o femeie aflată în îngrijirea ei. în ianuarie îndepărtase o tumoare a unui pacient pe nume Billy Barber – îi desfăcuse burta, din care ieşise o protuberanţă tare, cam cât o portocală, şi, spre groaza ei, a descoperit că organele erau punctate cu buboaie negre, întărite. îndepărtase prima tumoare şi cususe rana, dar bărbatul murise o săptămână mai târziu. însă nu era posibil ca la asta să se refere poliţia. Hazel o consolase pe văduva îndurerată şi trimisese flori la înmormântare.

Poate că o duceau pur şi simplu undeva pentru un interogatoriu. Poate că în următoarele câteva minute vor ajunge chiar la locuinţa comisarului, acesta îi va oferi o ceaşcă de ceai şi îi va scoate cătuşele, apoi vor râde amândoi din cauza acestei neînţelegeri.

Iar atunci, Hazel a văzut-o înălţându-se pe deal, semeaţă ca o fortăreaţă medievală, şi a ştiut că nu se îndrepta spre vreun conac, pentru a servi o porţie de ceai: Calton Gaol. Era o închisoare construită din piatră, cu turnuri ce vegheau asupra Oraşului Nou din Edinburgh. Fusese deschisă abia cu câţiva ani în urmă, iar Hazel îşi amintea că i-o arătase lui Percy într-una dintre rarele lor călătorii în oraş, împreună. De la depărtare, structura aceasta impozantă, cea mai înaltă din zonă, cocoţată pe o movilă ierboasă, părea un castel, iar Percy arătase spre ea cu mâinile lui lipicioase şi o întrebase pe Hazel dacă acolo locuia regele când venea în vizită în Scoţia. în ziua aceea, pe lângă ei treceau căruţe

zdrăngănind, precupeţii îşi măturau magazinele, iar tarabagiii strigau tare preţul peştelui.
Hazel a trebuit să se aplece spre Percy, ca să-i poată vorbi. Pe atunci, băiatul trebuie să fi avut patru sau cinci ani.

— Nu, Perce, spusese ea. Acela este un loc unde se duc oamenii foarte răi când le fac rău altor oameni. Iar noi nu trebuie să ne facem vreodată griji în privinţa asta.

De asemenea, nu era nevoie să-şi facă griji nici cu privire la vizita regelui în Scoţia – monarhul lor nu se deranjase să viziteze Scoţia de aproape două secole –, dar Hazel nu l-a mai supărat pe Percy şi cu asta.

Ce altceva mai făcuseră în ziua aceea? îi era atât de dificil să-şi amintească. Trebuie să fi fost înainte de moartea lui George, pentru că Hazel nu-şi amintea vreun moment în care ea şi Percy să fi petrecut împreună în oraş, după ce familia lor fusese umbrită de doliu. Roţile trăsurii au trecut peste o denivelare mare de pe drum şi Hazel a săltat de pe locul ei, lovindu-se cu capul de plafonul trăsurii.

— Au! a strigat ea.

— Ia, linişte acolo, în spate, a venit replica poliţistului, care şi-a punctat ordinul cu o lovitură puternică în acoperişul trăsurii.

Hazel s-a aşezat la loc. Totul era o neînţelegere. Născută, fără îndoială, din toate acele zvonuri periculoase care circulau despre ea. Era femeia care refuzase o căsătorie şi care acum locuia singură, umblând peste tot neînsoţită şi lucrând ca medic chirurg. Desigur, oamenii o priveau cu suspiciune. O persoană cu reputaţie proastă. Poate chiar o ameninţare. Dar Hazel nu cunoştea nicio Florence Fitzpatrick şi categoric n-o omorâse. A închis ochii şi a încercat să-şi repete că se va lămuri totul. Unchiul ei, mama ei, tatăl ei. Erau oameni de seamă – cu titluri nobiliare. Oameni care puteau s-o ajute şi care vor provoca probabil mari probleme noii Forţe Poliţieneşti din Edinburgh.

Trăsura sălta pe drum şi, în bezna de afară, Calton Gaol a rămas doar o umbră care se apropia tot mai mult. O să se rezolve totul, şi-a spus Hazel. O să fie totul bine.

După ce au trecut de poartă, şi-a făcut apariţia un gardian, care a tras-o pe
Hazel afară din trăsură.

— Dar ce rochie frumoasă, a spus gardianul, frecând între degetele lui groase materialul de pe umărul lui Hazel, care s-a retras cu o smucitură. Măi, măi! a continuat bărbatul, tuşind cu zgomot de flegmă groasă. Suntem bătăioase, nu- i aşa?

Odată intraţi, Hazel a fost aruncată într-o încăpere goală, cu pereţii de piatră, şi i s-a spus să se schimbe într-o uniformă simplă, din bumbac alb. Din fericire, gardianul îi scosese cătuşele, aşa că a trântit uşa în spatele ei, oferindu-i astfel un moment de intimitate.

Celula era umedă şi mirosea a putregai şi a excremente umane. Aproape că i- a venit să vomite când şi-a tras pe ea rochia ce-i fusese dată: aspră şi înţepătoare, cu mici pete maronii, care au făcut-o pe Hazel să-şi dea seama că în mod sigur nu era prima care o purta. Când a terminat, gardianul s-a întors şi i-a pus iar cătuşele.

— Trebuie să scriu o scrisoare, a spus Hazel, regăsindu-şi vocea în timp ce gardianul o escorta pe un culoar lung. De fapt, câteva scrisori, a adăugat ea.

Gardianul a tuşit din nou.

— Eu nu sunt responsabil cu astfel de lucruri.
Treaba mea e să te bag în celulă.

— în celulă? în mod sigur nu mă poţi băga în celulă, fără să mi se explice măcar pentru ce mă aflu aici!

Hazel şi-a repetat că trebuie să fie o neînţelegere, în mod sigur era o neînţelegere, dar cu toate astea ochii i s-au umplut de lacrimi. Paznicul care tuşea a scos o batistă din buzunarul de la

piept şi a scuipat în ea. A examinat sputa, apoi a împăturit batista şi a băgat-o la loc în buzunar.

— Eu nu sunt decât gardianul de noapte. Nu mă ocup de chestii de-astea.

— Atunci trebuie să fie cineva care se ocupă.

— Da' cum nu, a răspuns gardianul. Dar nu vine decât la ziuă.

Spunând acestea, a scos o cheie de alamă de pe inelul pe care-l purta la cingătoare şi a deschis uşa unei încăperi micuţe. La lumina singuratică a torţei de pe culoar, Hazel a reuşit să zărească o laviţă şi o oală de noapte.

— Intră acolo.

Zăpăcită, Hazel s-a supus. Mirosul devenise şi mai puternic, pe măsură ce avansaseră în măruntaiele încăperii. Ceea ce însemna că în celula ei mirosea atât de puternic a igrasie şi a fier, încât aproape că-i lăcrimau ochii.

— Poţi măcar să-mi scoţi cătuşele? a întrebat ea.

Luminat din spate de flăcările torţelor, bărbatul era acum numai o umbră, cu chipul invizibil în întuneric.

— Mă tem că n-am voie să fac aşa ceva, a replicat el, apoi a tuşit iar, aproape ca o scuză.

— Dar ce ai permisiunea să faci? l-a întrebat Hazel, detestându-şi încordarea şi frica din voce.

Drept răspuns, gardianul a închis uşa şi a răsucit cheia în broască. Hazel s-a aşezat pe laviţă – care nu însemna decât o bucată de pânză întinsă pe un cadru de lemn – şi a simţit cum epuizarea şi confuzia îi inundă corpul. în întuneric, ascultând picuratul apei undeva în depărtare şi sunetul unui ţipăt slab, Hazel Sinnett şi-a dat voie, în sfârşit, să plângă.

7

În celulă nu exista nicio fereastră care să comunice cu exteriorul. Singurul indiciu pe care-l avea Hazel ca să-şi dea seama dacă e dimineaţă sau noapte era lumina care pătrundea prin micul pătrat scobit în lemnul greu al uşii. De două ori pe zi – cel puţin aşa părea să fie, de două ori pe zi –, un gardian cu faţa plină de coşuri îşi făcea apariţia, ducând o tavă pe care se afla o bucată de pâine şi o cană cu apă.

Cât de mult stătuse în celula aceea? îi era aproape imposibil să-şi dea seama, dar şi mai îngrijorător de-atât era faptul că n-avea nicio idee despre cât de mult va fi lăsată să stea acolo. Nimeni nu-i spusese cine era Florence Fitzpatrick sau cum se presupunea că ar fi ucis-o. Hazel simţea cum îşi pierde minţile.

Primise o singură dovadă de îndurare – sergentul venise într-o zi în celula ei şi-i adusese o bucată de pergament şi un toc cu peniţa tocită.

— Trebuie să te supraveghez cât le scrii, a avertizat-o el.

Hazel n-a protestat. A rupt pergamentul în trei şi a scris repede trei scrisori, câte una pe fiecare bucată.

Destinatarii scrisorilor erau diferiţi, însă conţinutul lor era identic.

Te rog, trimite ajutor. Am fost arestată de un comisar şi dusă la Calton Gaol sub acuzaţii false. N-am loc şi timp să scriu prea multe şi nicio veste despre când aş putea fi eliberată.

– Hazel Sinnett

A împăturit scrisorile, asigurându-se că nu se întinde cerneala, apoi a scris pe exterior destinatarii şi adresele lor: mama ei, în Londra; tatăl ei, în Sfânta Elena; şi unchiul ei, lordul Almont, chiar la poalele dealului, în Oraşul Nou.

Abia a apucat să termine ultima literă din adresa unchiului său, că poliţistul i- a smuls toate scrisorile.

— O să le trimiţi, da? a întrebat ea. Mi se permite acest drept, până la urmă, nu-i aşa?

Comisarul s-a mulţumit să pufnească pe nas şi a plecat închizând uşa celulei cu o bufnitură îngrozitoare, făcând să răsune în aer zdrăngănitul cheilor răsucite în broască.

Hazel nu trăgea speranţe prea mari că o vor ajuta scrisorile trimise părinţilor săi – aveau să treacă zile întregi până când epistola ei va ajunge la Londra, ca să nu mai vorbim despre cea care trebuia să ajungă pe un vapor, ca să fie înmânată în siguranţă comandantului de pe insula unde se afla tatăl ei, dar scrisoarea către unchi putea face o diferenţă.

Din minut în minut, şi-a repetat ea în seara aceea. Din minut în minut.

Până a doua zi dimineaţă, situaţia a rămas neschimbată: nimeni nu dăduse năvală în închisoare, să le spună că făcuseră o greşeală. Poate că scrisoarea nu ajunsese încă în mâinile unchiului ei; în mod sigur, dacă ar fi ajuns, lordul Almont i-ar fi sărit în ajutor.

Speranţa lui Hazel se diminua cu fiecare oră scursă, cu fiecare nouă masă adusă de gardianul cu faţa plină de coşuri. Patru mese trecuseră de când îi scrisese unchiului ei, apoi a trecut şi a cincea, apoi şi a şasea. La a şaptea masă constând în pâine şi apă, Hazel şi-a spus că cei de la închisoare nici măcar nu trimiseseră scrisorile. La a zecea, s-a gândit că unchiul ei îi citise rugămintea şi decisese s-o ignore. în mod sigur, Iona ştia că dispăruse. Mai mult, toţi cei de la petrecere văzuseră că a fost arestată. Poate că Bernard o ura mai mult decât ştia ea. Poate îşi convinsese tatăl că Hazel merita cu prisosinţă să putrezească în

închisoare.
La scurtă vreme după scrierea epistolelor, Hazel a observat că vederea începe să i se întunece. Îşi dorea să fi avut carnetul, ca să noteze simptomele pe măsură ce apăreau. A încercat să şi le amintească şi să şi le repete: vedere înceţoşată, crampe abdominale, transpiraţie atât de severă, încât îi provoca nişte frisoane care făceau să-i clănţăne dinţii când se trezea, dimineaţa.
Câteva dimineţi la rând, Hazel a constatat că era prea slăbită să se ridice de pe laviţă: gardianul îi aducea mâncarea şi ridica neatinsă tava de la masa precedentă.

Avea febră, de atâta lucru îşi dădea şi ea seama. îi trebuia mâncare hrănitoare, odihnă şi apă curată, dar nu avea nimic din toate astea; tot ce avea erau pereţii aceştia reci şi laviţa asta tare, dreaptă, precum şi timpul captiv în ţeasta ei, ca să-şi spună că trebuie să supravieţuiască, trebuie să se facă bine.

— Măcar poate veni un doctor să mă vadă? a gemut în întuneric.

Lusese nevoită să-şi adune toate puterile pentru a rosti aceste cuvinte şi tot nu le-a auzit ieşindu-i din gură mai puternice decât o şoaptă. Nimeni din închisoare n-a auzit-o; sau nimeni n-a vrut să-i răspundă.

Hazel n-avea să moară aici. Şi-a repetat iar şi iar această frază simplă, când era prea slăbită pentru ca oricare alt gând să-i umple mintea: N-o să mor aici. N-o să mor aici. Cinci cuvinte. Cinci silabe. O frază de care putea să se ancoreze când lumea se învârtea în jurul ei, îngheţată. N-avea să moară aici. Parcursese un drum mult prea lung, ca să moară de febră.

Şi într-o bună zi, de dimineaţă, s-a trezit încă scăldată în sudoare, dar fără să- şi mai simtă membrele dureroase şi grele. Pleoapele n-o mai ardeau când închidea ochii. Când l-a auzit pe gardian strecurând tava cu micul-dejun prin fanta uşii, a simţit că-i este foame, pentru prima dată după zile întregi. S-a târât spre bucata de pâine şi a luat câteva înghiţituri mici. Nu era

mare lucru, dar era ceva.

Hazel nu şi-a dat seama că gardianul plin de coşuri aştepta de cealaltă parte a uşii.

— Uite-aici, a şoptit el, strecurându-i încă o bucată de pâine.
Hazel a devorat-o ca şi când n-ar fi fost.

în dimineaţa următoare, când acelaşi gardian i-a adus pâine şi apă, Hazel a reuşit să se ridice în capul oaselor pe laviţă. L-a privit pentru prima dată cu atenţie: era cu cel puţin treizeci de centimetri mai înalt decât ea şi-şi purta înălţimea cu graţia unei gâşte bete. Avea gâtul lung şi subţire ca un mosor de aţă. Dacă n-ar fi fost prizonieră într-o celulă de închisoare, lui Hazel i-ar fi fost milă de el.

— Ştii, a spus ea. Poţi folosi hamamelis. Pentru faţă. Şi miere, ca să calmezi...

S-a bătut uşor pe obraz. Şi dacă tânărul gardian a roşit, Hazel nu şi-a putut da seama, din cauza roşeţii de pe obrazul lui deja inflamat.

— O să calmeze iritaţia. Şi diminuează roşeaţa.

Gardianul a clipit spre ea, dar nu i-a răspuns. Totuşi, din momentul acela, din când în când, mesele ei au inclus şi câte o bucăţică de brânză.

Hazel epuizase metodele prin care să-şi petreacă timpul. Ca să nu înnebunească, a cercetat liniile de pe pereţi, crăpăturile care brăzdau podeaua şi nodurile din lemnul masiv al uşii celulei. Când stătea întinsă pe pat, închidea ochii şi încerca să-şi imagineze un corp omenesc pe care îl diseca în minte. Uite sternul. Uite şi plămânii. Sub stomac, ficatul şi vezica biliară. A numărat de sute de ori fiecare os din scheletul mâinii. A trecut prin fiecare afecţiune pe care şi-o putea aminti şi a încercat să le spună pe toate în ordine alfabetică. Dacă reuşea să se distragă îndeajuns, nu se mai gândea la foame. Oasele şoldurilor îi ieşiseră deja în afară şi le simţea prin ţesătura rochiei, când se întindea pe laviţă. Părul i

se încurcase atât de tare, încât nu-şi mai putea trece degetele prin el.

într-o zi, pe când încerca să-şi imagineze toate vasele de sânge care treceau prin partea de sus a coapsei, uşa celulei ei s-a deschis larg. Era comisarul.

— Gata? a gâjâit Hazel. Sunt eliberată? Aţi vorbit cu unchiul meu?

Drept răspuns, comisarul a tuşit. A înclinat capul şi i-a făcut semn lui Hazel să-l urmeze.

Cu toate că-şi simţea picioarele slăbite după ce petrecuse zile întregi aproape nemişcată, Hazel şi-a dat silinţa să ţină pasul cu el pe coridoarele întortocheate ale închisorii, pe lângă nenumărate uşi cu ferestrele zăbrelite. Dindărătul unora dintre ele, Hazel auzea gemete sau plânsete. Totuşi alte uşi erau tăcute. Hazel se întreba dacă celulele acelea erau goale sau ascundeau ceva mai rău decât celelalte. Poliţistul a condus-o pe o scară, spre un hol mare şi pustiu, unde o aşchie de lumină naturală se strecura prin fereastră. Lumina i-a provocat fetei un acces de strănut.

— Ia-o pe aici, a spus poliţistul când a văzut că s-a liniştit din strănutat şi clipit.

— Sunt liberă? a întrebat ea din nou, privind în jur.

Gardianul cu acnee stătea în apropiere. A privit-o pe Hazel în ochi şi a clătinat uşor din cap, iar ea a simţit cum i se strânge stomacul.

Comisarul a condus-o de-a lungul holului, spre o mică anticameră.

Hazel a clipit. încăperea era total diferită de tot ce văzuse în închisoare – poate că fusese sufrageria bine pusă la punct a unei case, cu tapet galben, imprimat, cu un şemineu mare şi o varietate de scaune din lemn. Abia atunci a înţeles Hazel că bărbatul cu perucă pudrată şi robă, care stătea în capătul încăperii, era judecător.

— Acesta este un proces? a întrebat ea. în mod sigur mi

se permite un avocat. Judecătorul a mârâit.

— Mai degrabă o audiere, domnişoară.

Cuvântul s-a terminat într-o şuierătură şerpească.
— Şi cineva aflat în poziţia dumneavoastră se poate considera norocos să primească fie şi numai atât. Şi vă amintesc să nu vorbiţi celor superiori dumneavoastră, înainte de a vi se adresa cuvântul.
Hazel a reuşit să-şi înghită furia şi, scrâşnind din dinţi, s-a plecat într-o reverenţă care ar fi făcut-o mândră pe mama ei.

— Desigur, înălţimea voastră. Sincerele mele scuze.

Era una dintre rarele situaţii în care Hazel putea folosi în avantajul ei cunoaşterea etichetei. A văzut imediat cum faţa judecătorului se îmblânzeşte, însă numai pentru scurt timp.

— Aduceţi martora, a strigat el fără s-o privească pe Hazel, care s-a întors cu faţa spre intrare.

La început n-a recunoscut-o pe femeie. Părul ei blond era îndesat sub bonetă şi, de când o văzuse Hazel ultima dată, silueta ei îşi recăpătase forma. Primele pe care le-a recunoscut au fost genele decolorate, atât de deschise la culoare, încât puteau fi la fel de bine albe.

— Mary, a spus Hazel ca pentru sine.

Lemeia s-a cutremurat, mutându-şi privirea spre propriile picioare. Mary. Cea pe care o îngrijise, ridicând-o de pe patul de moarte.

Judecătorul şi-a dres vocea.

— Te rog să-ţi spui numele.

— Llorence Litzpatrick, a spus ea cu vocea stinsă,

aproape o şoaptă. Judecătorul s-a ridicat în jilţul său.

— Şi, doamnă Litzpatrick, este adevărat că aceasta e femeia pe care aţi căutat-o, ca să vă provoace un avort ilegal?

Lemeia – Llorence – nu a spus nimic.

— Nu este adevărat. Spune-le că nu-i adevărat. Ea a venit la mine bolnavă, pe moarte, cu copilul din pântec deja mort. I-am salvat viaţa.

— Linişte! a tunat judecătorul. Doamnă Litzpatrick, am vorbit cu
proprietăreasa dumitale. Ştim că erai grea şi că ai întrebat-o cum îţi poţi ucide propriul copil. Soţul dumitale ne-a transmis că doreşte să se facă dreptate. Acum te mai întreb o dată: Asta este femeia care ţi-a provocat avortul ilegal?

Florence a început să tremure, cu ochii înfipţi în podea. Judecătorul a continuat:

— Poate că trebuie să ţi se amintească. Soţul dumitale ne-a asigurat că, dacă vei coopera cu justiţia în această chestiune, ţi se va arăta milă în privinţa acţiunilor dumitale. Milă pe care, în opinia mea, nu o meriţi.

Florence, încă tremurând, a încuviinţat scurt din cap.

— Acesta este un „da”, doamnă Fitzpatrick?

Cuvântul a fost rostit atât de încet, încât Hazel, aflată la nici o jumătate de metru depărtare, abia dacă l-a auzit.

— Da, a şoptit Florence Fitzpatrick.

Judecătorul a izbit cu pumnul în masă.

— Iată şi mărturia. Poţi pleca, doamnă Fitzpatrick.

Hazel s-a uitat ţintă la Florence, sfredelind-o cu privirea, dorindu-şi să vadă că se întoarce măcar s-o privească. Hazel îi

salvase viaţa acestei femei şi, ca răsplată, ea o condamna. Florence nu a ridicat deloc privirea. Cu ochii în pământ, prea ruşinată s-o privească pe Hazel, Florence s-a lăsat condusă de poliţist înapoi, pe culoar.

— Nu-i adevărat! a strigat Hazel.

Furia oarbă şi frica o făcuseră să uite toate regulile etichetei.

— Este o minciună! Am fost închisă aici pe baza unei

minciuni!

Judecătorul a coborât privirea spre ea, de parcă ar fi fost un gândac pe care-l strivise sub bocanc. în delir, Hazel a fugit spre gardianul cu faţa acoperită de acnee, care stătea lângă uşă.

— A fost trimisă vreuna dintre scrisorile mele? Măcar asta spune-mi! Te rog, adu-l pe unchiul meu, lordul Almont, care locuieşte în Oraşul Nou.

Gardianul a coborât privirea spre Hazel.

— îmi pare rău, a şoptit el.

Judecătorul a continuat să strige, dar lumea s-a înceţoşat în jurul lui Hazel. Poliţistul a prins-o de lanţul care îi lega mâinile şi a tras-o afară din anticameră, pe culoar, apoi spre scări, pentru a coborî din nou în măruntaiele închisorii. Hazel s-a simţit aproape uşurată când a ajuns înapoi în celula ei şi a reuşit să se întindă pe laviţă, aşteptând ca lumea să înceteze să se mai învârtă. însă curând după aceea, sunetul cheii răsucite în broască a aruncat-o înapoi în realitate, iar Hazel Sinnett a înţeles clar ca lumina zilei în ce belea intrase.

43 George 3 c.58: Decretul Lordului Ellenborough, din 1803

Având în vedere alte infracţiuni odioase, comise cu intenţia de a lua viaţa supuşilor Majestăţii Sale prin otrăvire sau cu intenţia de a provoca femeilor pierderea sarcinii...

...Se decretează de către Excelenţa Sa Regele...

.. .Ca oricine care provoacă sau înlesneşte cu bună ştiinţă, rea-credinţă şi în dispreţul legii avortul spontan al unei sarcini avansate, cu făt activ...

.. .Anume persoana sau persoanele care au săvârşit infracţiunea, sfătuitorii lor, cei care i-au ajutat sau complicii, cunoscători ai oricărei informaţii despre această infracţiune, vor fi şi trebuie să fie, în consecinţă, declaraţi vinovaţi şi condamnaţi la moarte.

Aplicabil în Anglia, Ţara Galilor şi Irlanda, iar în Scoţia, sub prevederea 6 Geo. 4 c. 126.

8

S-au scurs zile întregi petrecute în beznă. Hazel pierduse cu totul noţiunea timpului şi speranţa că epistolele pe care le scrisese familiei sale fuseseră trimise vreodată. Horace – auzise între timp, fără să vrea, că acesta era de fapt numele gardianului cu faţa plină de coşuri – continua să-i aducă pâine şi brânză, de două ori pe zi. Odată i-a adus chiar şi o pară.

— Să nu mă spui, a şoptit el, azvârlindu-i-o pe podea.

Fructul era făinos şi avea gust de iarbă, însă Hazel tot l-a mâncat cu cotor cu tot.

Uneori bătea cu pumnii în uşă, cerând să vorbească cu cineva, cerând s-o asculte cineva. Alteori nu făcea decât să stea pe laviţa ei, holbându-se în gol şi întrebându-se cum s-ar simţi dacă ar fi dusă spre eşafodul de lemn din Grassmarket. Acolo era mereu mulţime strânsă, să asiste la execuţii: în mod sigur i-ar găsi pe toţi acolo, strigând la ea şi batjocorind-o, urlând porecle oribile pentru crima pe care credeau ei că a comis-o. Oare va avea şansa la un ultim cuvânt? Oare i-ar tremura picioarele, dezvăluindu-i frica?

Trupurile criminalilor spânzuraţi erau singurele pe care se permitea legal disecţia – Hazel ştia că, după ce avea să fie coborâtă din ştreang, urma o altă scenă macabră: băieţii aveau să se îmbrâncească în încercarea de a pune mâna pe cadavrul pe care ştiau că pot obţine bani frumoşi de la un medic învăţăcel. Oare cândva se numărase şi Jack printre ei? Se luptase şi el cu alţi băieţi săraci pentru trupurile criminalilor spânzuraţi, înainte de a-l întâlni pe Munroe şi de a decide că era mai simplu să meargă noaptea prin cimitire şi să sape după cadavre?

Umezeala din celula lui Hazel era copleşitoare. în unele zile rămânea în aer ca o plapumă groasă de lână şi se făcea atât de cald, încât nu mai era în stare

decât să se întindă pe laviţa ei şi să se roage să treacă timpul mai repede. Poate că aşa se simţise şi Jack în perioada în care a stat încarcerat, înainte de spânzurătoare. în ultima vreme, Hazel se gândea tot mai mult la el, încercând să evoce senzaţia pe care pielea lui o lăsa în vârful degetelor ei, felul în care părul negru îi cădea pe ochi. Fusese atât de bun cu ea, atât de bun cu toţi ceilalţi. Şi-a dat seama că nu reuşea să-şi amintească ce anume îi spusese, dar îşi aducea aminte felul în care se simţea când era cu el: de parcă lui Jack i-ar fi păsat cu adevărat de ea, voia s-o ştie în siguranţă şi să aibă grijă de ea.

Jack îşi petrecuse ultimele zile într-o celulă de închisoare. Oare şi pentru el orele deveniseră lipsite de sens? Trecuse şi el de la teroare la resemnare în doar câteva clipe? Hazel asculta cum pe culoar, dincolo de uşa celulei, zgomotul de paşi se apropia şi se îndepărta, sigură, de fiecare dată, că acela era momentul în care gardienii vor intra şi o vor duce spre eşafod. Se întreba dacă ar lua tonicul oferit de dr. Beecham acum, când moartea nu părea doar probabilă, ci şi iminentă – oare ar da pe gât fiola aceea care promitea un viitor necunoscut şi nedefinit? Nu era sigură.

Azi era o altă zi înăbuşitor de caldă. Bucăţica de brânză pusă de Horace pe tava de la micul-dejun se umezise. Schimbul purtat de Hazel, care îi provoca mâncărimi şi răspândea un miros care-i amintea de grajduri, i se lipise de picioare şi de subsuori. Trăgea în plămâni un aer stătut şi îşi dorea să fi avut cu ea o carte.

Şi chiar atunci, după o eternitate şi o secundă, au venit după ea.

A auzit o bătaie în uşa celulei şi trupul i-a fost zguduit de un arc electric, înainte să aibă măcar şansa de a se ridica în şezut, uşa s-a dat de perete cu un scârţâit greoi. Era paznicul închisorii, cel care o adusese în celulă în prima zi, cu atât de multă vreme în urmă. Trecuseră oare săptămâni? Luni? Memoria lui Hazel era slăbită şi lipsită de consistenţă, precum aburul. Gardianul stătea nemişcat ca o statuie, umplând aproape tot cadrul uşii, cu buzele strânse într- o linie subţire şi dreaptă şi, înainte ca el să scoată un singur cuvânt, Hazel a înţeles că trebuia să-l însoţească.

Deci aşa te simţi când te îndrepţi spre moarte, şi-a spus ea, urmându-l pe culoare pe gardianul cel tăcut. Nu reuşeau s-o salveze nici banii, nici influenţa familiei sale şi descoperise, în multele minute chinuitoare petrecute
în celula ei, că avea mai puţini prieteni decât crezuse cândva. Hazel urma să fie spânzurată. Poate că, dacă ar fi fost poetă, nu chirurg, ar fi fost capabilă să se aline cu gânduri pline de lirism despre efemeritatea vieţii sau despre menirea crudă a bărbaţilor pe această lume. Dar epuizarea şi foamea îi storseseră toată poezia din creier. Era obosită şi înfricoşată şi, când i-a trecut prin minte gândul efemer al „ultimelor cuvinte", n-a reuşit să închege nimic coerent.

Citise că, atunci când a fost decapitat, regele Charles I insistase să poarte două cămăşi în ziua execuţiei, pentru că era o zi friguroasă şi nu dorise să-l vadă cineva tremurând şi să creadă, în mod greşit, că tremura de frică. Katherine Howard, una dintre soţiile osândite ale lui Henric al VUI-lea, a cerut să i se aducă în celula din Turnul Londrei, unde era închisă, un bloc de piatră pe care să poată exersa cum să-şi aşeze capul. Ideea era ca, atunci când va veni momentul, iar adolescenta Katherine se va fi aflat în faţa a sute de oameni veniţi să vadă cum i se va desprinde capul de trup, să fie în stare să se bazeze pe gestul reflex şi să facă întreaga scenă să pară naturală. Poate chiar elegantă, aproape regizată.

Hazel n-avea să fie decapitată, ci spânzurată ca un infractor de rând, în piaţa publică.

Pietrele pe care le ascunsese în lenjeria intimă i se frecau de piele. Chiar şi în arşiţa zilei, înfundate în carnea ei, pietrele rămăseseră într-un fel sau altul reci la atingere. Hazel îşi petrecuse ultimele câteva zile umplându-şi rochia şi ciorapii cu pietre, având însă grijă să nu fie prinsă. Timpul petrecut în închisoare o vlăguise de tot şi – chiar fără să se privească într-o oglindă – îşi dădea seama de asta din felul în care i se ciocneau genunchii şi după smocurile de păr pe care şi le desprindea de pe scalp. Moartea prin spânzurare era rapidă, după cum ştia şi ea, însă numai dacă forţa căderii rupea gâtul victimei. în cazul în

care condamnatul era prea mic sau prea uşor pentru ca gravitaţia să funcţioneze, atunci avea să fie strangulat de frânghie, încet şi dureros. Scopul ei era ca pietrele s-o îngreuneze suficient de mult încât să-i garanteze o moarte rapidă.

Asigurându-se că gardianul se uită drept înainte, Hazel a luat de jos o piatră netedă, de mărimea unei palme, şi a strecurat-o în spaţiul dintre haine şi lenjerie, auzind zgomotul pe care l-a făcut când s-a ciocnit de cele pe care le strânsese deja acolo. Poate că, odată ajunşi în Grassmarket, o să găsească pietre suficient de plate încât să-i intre în pantofi.

Gardianul a mărit pasul. Hazel l-a urmat, încercând să-şi păstreze respiraţia regulată şi calmă; acesta era un lucru important. Nu voia să pară agitată când, într-un final, va ajunge la eşafod. Lasă-i să spună ce voiau despre Hazel Sinnett, dar vor fi nevoiţi să zică şi că şi-a înfruntat moartea cu mult curaj, cu capul sus, cu spatele drept şi cu nasul ridicat spre cer, sfidător.

în lumina slabă a atriumului, gardianul a condus-o pe Hazel spre uşa principală a închisorii. Spre lumea de afară. Poate că era ultima dată când vedea soarele, şi-a spus ea absentă. îşi dorea să fi apucat să-şi ia la revedere de la părinţii ei. Pe tatăl său nu-l văzuse de ani întregi – iar acum, când îşi imagina chipul lui, vedea doar versiunea din portretul de acasă. Se uitase de atâtea ori la tabloul acela, încât i se suprapusese peste propria amintire. îşi dorea să-l fi sărutat pe fratele ei Percy pe obraz, să-i spună să fie cuminte şi s- o asculte pe mama. Să-i fi spus lui Jack că-l iubeşte. Dar poate că avea să-l revadă curând pe Jack.

— Gata, a spus gardianul, când au ajuns în faţa uşii.

A scos din haină un inel cu chei din metal, zornăitoare, şi l-a învârtit până când a găsit-o pe cea potrivită. Cu un plesnet amintindu-i lui Hazel de un os rupt, i-a desfăcut cătuşele de pe încheieturi. Ea a presupus că fiarele acelea aparţineau închisorii. De asemenea, a presupus şi că va merge la ştreang legată cu frânghii. Purta încă hainele simple pe care le primise

la intrarea în celulă. Preţ de o clipă, s-a întrebat dacă-i vor restitui rochia pe care o purtase în noaptea aceea, când o ridicaseră de la petrecere, rochia din material auriu, ce strălucea în lumina lumânărilor. Şi-a imaginat un trup prăbuşindu-se în ştreang, înveşmântat într-o rochie superbă, şi aproape că i-a venit să râdă de ridicolul situaţiei. Unde era acum rochia aceea? Probabil în şifonierul uneia dintre nevestele sau fiicele gardienilor. E bine aşa, şi-a spus Hazel. Lasă să se bucure cineva de ea. Ei nu-i mai trebuia, acolo unde era dusă acum.

Când s-a deschis uşa, Hazel aproape că a căzut în genunchi. Şocul în faţa lumii exterioare – lumina, răcoarea, senzaţia pe care i-o producea vântul izbindu-i obrajii. în perioada petrecută la închisoare, pe faţă i se întinsese o eczemă formată din pustule roşii, care îi strângea pielea şi îi provoca mâncărimi la lumina soarelui.

Gardianul părea stânjenit: îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, stingher. Expresia de pe chipul lui era ciudat de neutră şi întunecată.

— Nimeni nu mă mai întreabă nimic, a spus el ca pentru sine.

— Poftim? a îngăimat ea.

A privit-o pe Hazel, de parcă ar fi fost surprins s-o vadă încă acolo.

— Ei bine, a spus el, alungând-o ca pe o pisică vagaboandă. Hai, cară-te. Fă paşi de-aici.

Abia ţinându-se pe picioare, Hazel s-a împleticit pe cărarea de piatră cubică ce ducea spre drumul mare. Trăsura care îşi imaginase că avea s-o ducă la Grassmarket nu era acolo; în afară de un cupeu înalt, negru, care părea să-i aparţină judecătorului sau unui magistrat, drumul era pustiu.

— Adică... să merg pe jos? a întrebat Hazel.

— Ţi se pare că eşti amuzantă, ha? a replicat gardianul.

Să mergi pe jos, pe dracu’.

Bărbatul a tuşit de câteva ori.

Hazel s-a uitat în jur. Nu avea unde să se ducă. în mod sigur, nimeni nu se ducea la propria execuţie cu o trăsură neagră, lăcuită, cu accente aurii. Oare trăsura cu care ar fi trebuit să plece era în spatele acesteia? Hazel a făcut câţiva paşi ezitanţi, simţind cum pietrele se freacă deranjant una de alta, acolo unde le ascunsese. Păşea încet şi ciudat, fiindcă încerca să nu scape pietrele.

Uşa cupeului negru s-a deschis, dând la iveală chipul unui tânăr cu perucă pudrată.

— Haideţi, domnişoară Sinnett. Mă tem că n-avem toată ziua la dispoziţie!

Tânărul vorbea cu un puternic accent englezesc, foarte afectat. Şi-a consultat ceasul de buzunar şi a pufnit, frustrat.

— în mod sigur poţi merge mai repede de-atât! Fuga, fuguţa!

Hazel a clipit, dar s-a supus şi a mărit pasul spre trăsura cea neagră, lăsând pietrele să-i cadă din tivul rochiei, în ţărână. Bărbatul cu perucă a ajutat-o să urce în cupeu şi să se aşeze lângă el.

— Va trebui să-ţi facem o baie, asta e absolut sigur, a spus străinul.

A tras de rochia albă, primită de Hazel în închisoare, şi s-a cutremurat dezgustat. Lumea ce continuase să se învârtă nebuneşte de când auzise bătaia din uşa celulei începea acum să-şi încetinească ritmul.

— Deci să înţeleg că nu mergem spre spânzurătoare, a

spus ea.

Bărbatul a clătinat din cap şi i-a aruncat un zâmbet reţinut şi trist.

— Nu.

A lovit în acoperişul trăsurii, iar aceasta a pornit la drum, legănându-se, apoi a coborât dealul, îndepărtându-se de închisoare.

— Au fost făcute alte aranjamente.

9

Pe tânăr îl chema Gaspar Philip Pembroke şi era majordom al casei regale, într-o oră de mers în trăsură cu el, Hazel i-a aflat opiniile despre mâncarea scoţiană (deplorabilă), starea drumurilor de la Londra la Edinburgh (de toată jena), precum şi opiniile personale cu privire la priceperea la vals a invitaţilor care participaseră la Congresul de la Viena (mai bună decât se aşteptase). Bărbatul purta haine ciudat de formale şi demodate – foarte puţini bărbaţi mai foloseau perucile pudrate, iar cei care o făceau erau bătrâni nepregătiţi să renunţe la moda tinereţii lor. Gaspar părea să aibă puţin peste treizeci de ani. Fiecare aspect al prezenţei lui, de la pantofii perfect lustruiţi la părul alb, pudrat, era foarte pretenţios. Părea genul de bărbat care se trezeşte cu câteva ore mai devreme, ca să-şi perie scamele de pe pantaloni şi să-şi calce ciorapii mototoliţi.

— îmi cer scuze, l-a întrerupt Hazel într-un final, în timp ce trăsura trecea zuruind pe lângă câmpuri pe care alergau herghelii, iar Gaspar dezbătea dacă forfecuţa-galbenă din Scoţia are sau nu viersul mai dulce decât corespondenta ei englezească, dar aţi putea să-mi spuneţi ce se întâmplă mai exact aici?

— Ah!

Gaspar s-a foit uşor, îndreptându-şi ţinuta. Hazel a observat că se străduia din răsputeri să-şi ţină mâneca jachetei sale impecabil croită departe de ea, aşa încât să nu-i atingă rochia mizerabilă.

— Mergem la Londra.

— La Londra.

— La Londra, da.

— Dar.

Hazel s-a oprit. O mie de întrebări i-au invadat mintea într-o clipită. în dimineaţa aceasta se afla încă într-o celulă de închisoare, aşteptând să fie spânzurată. Iar acum călătorea. într-o trăsură. Spre Londra.

— Dar sunt încă...?

Hazel şi-a ridicat încheieturile mâinilor, mimând cătuşele pe care le avusese acolo cu doar câteva ore în urmă. Şi-a lăsat brusc capul pe-o parte şi a scos limba, mimând poziţia unui spânzurat.

Gaspar a tresărit.

— Răspunsul scurt este nu.

— Şi cel lung care e? a întrebat Hazel.

Gaspar a oftat, iar eşarfa încreţită pe care o purta la gât a fluturat.

— Răspunsul lung este nu, din mila Alteţei Sale Regale,

Prinţul Regent.

— Dar cum este posibil aşa ceva? Prinţul regent?

Oare scrisorile ajunseseră până la urmă la unchiul ei? Chiar şi aşa, părea imposibil ca prinţul regent să se implice în problemele unui viconte scoţian.

— Stai aşa. Dacă am fost eliberată, de ce mergem la Londra? Vreau să mă duc la castelul Hawthornden. Am trecut de el.

Hazel s-a întors, să vadă dacă fumul din Edinburgh se zărea încă în depărtare.

— întoarce trăsura! Am o gospodărie de ţinut. Un cabinet medical. Tratatul meu! Lucram la un tratat – un soi de manual de medicină şi anatomie, şi toate însemnările mele o să fie împrăştiate peste tot, prin laborator.

Hazel şi-a supt măselele, imaginându-şi cum pergamentele ei fragile se mototolesc sau se umezesc şi mucegăiesc.

— Trebuie să mă duc acasă, a spus ea în cele din urmă, detestând smiorcăiala care îşi făcuse loc în vocea ei.

Gaspar a ridicat din sprânceană.

— Singurul motiv pentru care nu atârni acum în ştreang, domnişoară Sinnett, este că Prinţul însuşi te-a convocat la Londra. Te asigur că, oricare ar fi însemnările alea cu care-ţi faci de lucru, în momentul ăsta sunt cea mai mică grijă a ta.

— Atunci spune-mi. De ce am fost convocată?

Gaspar a oftat iar şi a bătut în acoperişul trăsurii, dându-i de veste vizitiului că trebuie să oprească.

— Am pantalonii şifonaţi, părul turtit şi picioarele umflate. Şi presupun că, după toate prin câte ai fost nevoită să treci în nenorocita aia de închisoare, ai fi şi tu amatoare să îmbuci ceva. Nu există niciun motiv pentru care să nu-ţi pot explica totul la cină.

Hanul la care au oprit, ieşind din drumul principal, era unul mic, dar confortabil, cu un foc duduind în şemineul din colţul încăperii şi doar câteva suflete ce ocupau locurile de lângă bar. Gaspar a ales o masă aflată într-un colţ şi a întins pe scaun un şervet, înainte să se aşeze.

— Presupun că am rezolvat, a bombănit el.

Mirosul de carne friptă a făcut-o pe Hazel să saliveze. Soţia hangiului le-a adus două halbe de bere, iar Hazel a băut-o pe-a ei dintr-o răsuflare. Câteva momente mai târziu a sosit şi plăcinta de peşte. Hazel nu gustase în viaţa ei ceva mai delicios;

anii de baluri şi banchete simandicoase – cu mâncare preparată de bucătari costisitori – nu se comparau nici pe departe cu prima înghiţitură de plăcintă de peşte din hanul acela micuţ, pe drumul care ducea spre Londra. Mâncarea i-a încălzit tot trupul. Cu fiecare înghiţitură, simţea cum vârfurile degetelor îşi recăpătau sensibilitatea şi cum obrajii i se încălzesc. Şi-a imaginat că aşa trebuie să se simtă şi prima gură de aer, după ce eşti la un pas de înec. A curăţat farfuria, lingând de pe furculiţă până şi ultima bucată de cartof, şi toate lecţiile de etichetă predate cu grijă de guvernante în copilărie s-au risipit ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată. Fără o vorbă, Gaspar i-a împins şi farfuria lui, din care nu mâncase decât jumătate.

Hazel şi-a terminat recunoscătoare cina.

După ce a văzut că s-a săturat şi s-a întins pe spate, sătulă cum nu mai fusese de săptămâni întregi, Gaspar şi-a tamponat buzele cu batista şi s-a întors spre ea.

— Sunt sigur că ai cunoştinţă despre starea precară a sănătăţii Prinţesei Charlotte de Wales.

Hazel a început să pună laolaltă în mintea ei piesele din puzzle.

— Are febră romană, nu-i aşa? Şi a... rupt logodna.

— Da, a spus Gaspar. Chiar dacă prinţesa ştie foarte bine că Prinţul de Orange ar fi o alegere perfectă, atât din punct de vedere politic, cât şi diplomatic. Dar divaghez. Prinţesa s-a recuperat după febra romană. Şi întreaga curte a sărbătorit. însă, în ultimele luni, sănătatea ei a devenit iar... delicată.

Hazel a simţit că i se zbârleşte părul pe ceafă.

— Febra romană a revenit? Nu a fost confirmat niciodată vreun caz în care pacientul să se reinfecteze după recuperare. Ceva e în neregulă. Nu poate avea iar febră romană.

— Nu are, a spus Gaspar pe un ton afectat. Sau, mai degrabă, probabil că nu are. E imposibil de zis.

— în mod sigur are un medic curant. în mod sigur,

regele şi prinţul au la dispoziţie sute de medici. Ei ce zic?

— Şi acum ai ajuns la esenţa problemei, a răspuns Gaspar. Prinţesa refuză să vadă un medic. Orice medic. S-a închis în apartamentele ei şi refuză să deschidă uşa şi să lase pe cineva să intre, în afară de camerista ei. Refuză să le vorbească Alteţei Sale Prinţul Regent sau Alteţei Sale Prinţesa de Wales. Ba a refuzat-o chiar şi pe Majestatea Sa Regina. Pretinde că este contagioasă. Refuză mâncarea şi se văicăreşte toată noaptea. Mi-a dat impresia că e destul de bolnavă şi, cu toate astea, nimeni nu a reuşit încă s-o examineze. După cum îţi imaginezi, situaţia a devenit disperată.

— înţeleg, a spus Hazel încetişor. Dar ce am eu de-a face cu asta?

— Prinţul regent spera să poată încerca o altă abordare.

Gaspar şi-a netezit faldurile gulerului.

— îţi dai seama că medicii angajaţi până acum de familia regală au pedigree- ul şi experienţa pe care le aşteaptă toată lumea. Cu toate acestea, sunt poate mai puţin pregătiţi pentru o examinare privată a tinerei prinţese. în Londra au ajuns să circule zvonuri despre nepoata unui viconte, care practică meseria de chirurg – în punctul acesta, Gaspar a măsurat-o pe Hazel din cap până-n picioare –, iar prinţul regent crede că există o posibilitate ca prinţesa să fie mai dispusă să se lase examinată de un medic de acelaşi sex. Şi cam de aceeaşi vârstă. Poate chiar o să te vadă ca pe o prietenă. Iar eu am fost însărcinat cu recuperarea şi aducerea ta.

— Dar eu nu sunt medic, a spus Hazel cu inima cât un purice. Nu oficial. N- am dat Examenul Regal.

A simţit cum plăcinta cu peşte din stomacul ei se transformă în plumb. Poate că totul nu era decât o neînţelegere şi avea să fie dusă înapoi la închisoare. Spre uşurarea ei, Gaspar a ridicat din umeri.

— După cum am zis, situaţia e disperată.

— Dar ştiu de acuzaţiile împotriva mea? Sunt... liberă?

Gaspar şi-a dres vocea şi s-a ridicat, scoţând din buzunar câteva monede pe care le-a aşezat pe masă, fără să le zornăie.

— Consideră-te în serviciul casei regale, a spus el.

Apoi s-a aplecat mult spre Hazel şi i-a şoptit atât de încet, încât, mai târziu, fata s-a întrebat dacă nu cumva i se păruse că l-a auzit vorbind:

— Curtea regală poate fi o închisoare mai prietenoasă, dar tot o închisoare este.

Apoi s-a îndepărtat brusc şi masca de amabilitate i-a acoperit din nou faţa. A zâmbit mulţumit spre hangiu şi spre nevasta acestuia şi a ieşit iute din han, cu coada jachetei demodate cu cel puţin o jumătate de secol, fluturându-i la spate.

Călătoria cu trăsura spre Londra a durat patru zile. Cea mai mare parte a timpului a fost ocupată de vorbăria lui Gaspar, care şi-a expus opiniile despre orice îi trecea prin cap la momentul respectiv. în prima seară, Hazel a reuşit să-şi cumpere de pe drum o rochie nouă. (Gaspar i-a interzis să-şi cumpere şi o pereche de pantaloni: „Mergem la curtea regală!” a spus el; „Ei bine, n- aveam de gând să port pantaloni când îi făceam reverenţe reginei!” a replicat Hazel.)

Oprirea în York a fost şi mai interesantă pentru Hazel: magazinul din oraş avea un exemplar din Jurnalul medical german, pe care l-a studiat cu nesaţ în următoarele câteva ore ale călătoriei.

— Citeşti chestia aia? a întrebat Gaspar, privind peste umărul ei.

— Ce anume, eseul despre capacitatea ficatului de a se regenera? Da, sigur că-l citesc. Chiar în momentul ăsta.

— Nu, a spus Gaspar.

— Vreau să zic – citeşti în germană?

— Oh! Da. Germană, italiană, franceză şi latină.

Gaspar a ridicat o sprânceană.

— Şi toate femeile din Scoţia sunt la fel de educate ca tine?

— Multe dintre ele. Se pare că englezii au impresia că noi – habar n-am – alergăm goale pe câmpuri, aruncând cu nămol una în alta ca să ne distrăm, trăind cu apă din şanţuri şi cu lături. Recunoaşte! Poţi să-i citeşti pe Hume şi Sir Walter Scott şi tot o să crezi că suntem cu toţii nişte barbari.

Gaspar a roşit.

— Nu... toţi.

Dornic să schimbe subiectul, a arătat spre Jurnalul nemţesc al lui Hazel.

— Oare tutorii tăi te-au învăţat şi medicină? Femeile-medic se perindă pe străzile din Edinburgh?

— Nu, a răspuns Hazel. Şi n-aş fi primit nici măcar educaţia pe care am primit-o, dacă tatăl meu n-ar fi avut o abordare lipsită de prejudecăţi asupra educaţiei. M-a lăsat să învăţ alături de fratele meu mai mare, George. Acelaşi tutore, aceleaşi lecţii. încercam să ne depăşim unul pe celălalt, luând note cât mai bune. Presupun că spiritul de competiţie nu te părăseşte niciodată, nu-i aşa?

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebare! a spus Gaspar. Cum ajunge o femeie chirurg?

— Nu ajunge. Se îmbracă în hainele fratelui ei, se înscrie sub un nume fals la şcoala de anatomie şi plăteşte taxele de intrare. Şi când este descoperită şi dată afară de la cursuri, angajează un recuperator de cadavre care să-i vândă corpuri pe care să studieze.

— Scuză-mă – ce fel de „corpuri”?

— Cadavre, domnule Pembroke. Leşuri. Dezgropate din cimitir.

Gaspar s-a făcut verde şi părea gata să vomite.

— Dumneata... dumneata ai studiat pe cadavre? Pe morţi? Adică deja morţi? Scoşi din pământ?

— Cum altfel aş fi înţeles corpul uman îndeajuns de bine

încât să operez pe el?

— Nu ştiu! a răbufnit Gaspar. Din cărţi, presupun!

— Domnule Pembroke, te asigur că n-ai vrea ca în faţa dumitale să stea, cu
bisturiul în mână, un chirurg care a învăţat doar din cărţi. Cărţile sunt sterile şi reci. Desenele ajută un pic, da, însă afli destul de repede că este imposibil să înţelegi anatomia umană fără să te uiţi efectiv la ea.

— Presupun că ai dreptate, a murmurat Gaspar.
Dar... chiar ai cumpărat morţi din cimitir?

— Uneori, a spus Hazel. Ba chiar am ajutat la dezgroparea lor.

Gaspar şi-a făcut semnul crucii şi s-a strâmbat, dezgustat.

Când, într-un final, trăsura cu Gaspar şi Hazel a intrat pe străzile luminoase din Mayfair, în Londra, tânăra îşi simţea încheieturile înţepenite şi dureroase. Gaspar a îndrumat-o spre noua ei locuinţă, aflată într-o clădire foarte cochetă, în imediata apropiere a reşedinţei prinţesei din Casa Warwick, pe Pali Mall. încăperea era frumoasă şi luminoasă, cu o fereastră mare ce dădea spre parc, o carafă de apă pe noptieră şi o cuvertură groasă pe pat.

— Aveţi bagaje, doamnă? a întrebat-o camerista.

Gaspar le-a privit prosteşte.

— Cred că... poate... ar fi trebuit să ne oprim la tine acasă, în Edinburgh, ca să-ţi iei câteva lucruri de care ai putea avea nevoie.

Hazel l-a concediat cu o fluturare din mână.

— Nu are nicio importanţă. Voi porunci să mi se trimită lucrurile. Sunt câteva cărţi de care am nevoie. Şi tratatul meu! Iona îmi poate trimite tratatul. Pot să scriu în continuare la el!

A făcut o pauză şi s-a întors spre Gaspar.
— Ai vreo idee cât o să stau aici?

— îmi imaginez, a spus el, că atât cât e nevoie pentru vindecarea prinţesei.

Au rămas aşa preţ de o clipă, fără să mai aibă prea multe de zis, în pauza dinaintea inevitabilului rămas-bun. Cum era oare mai potrivit să-şi ia la revedere de la un străin alături de care petrecuse cea mai mare parte a săptămânii, hurducaţi, umăr lângă umăr, de legănatul trăsurii?

Gaspar şi-a dres vocea.

— în acest caz, domnişoară Sinnett, sunt încredinţat că o să ne mai vedem.
La Warwick sau la Buckingham, sau Kew. Ori într-un loc asemănător.

— Da, a replicat Hazel. Şi îţi mulţumesc că m-ai adus până aici.

— Sunt majordom în serviciul Casei Regale. Mi-am făcut pur şi simplu datoria.

Cu asta a făcut o plecăciune adâncă şi s-a răsucit pe călcâie.

— Aşteaptă!

Gaspar s-a întors către ea, iar Hazel a continuat.

— Iartă-mă, doar că... peruca ta. Şi haina ta. Erau în vogă în urmă cu zeci de ani. Recunosc că a trecut ceva timp de când n-am mai fost la Londra, dar asta e moda acum?

Gaspar i-a zâmbit reţinut şi trist, apoi a clătinat din cap.

— Nu.

— Trebuia să ştiu. Muream de curiozitate. E doar o preţiozitate, atunci? Gaspar a ridicat mâna spre peruca pudrată şi şi-a trecut degetele prin ea.

— în calitate de majordom regal, îl servesc pe rege, Majestatea Sa George al III-lea. Aşa cum în mod sigur ştii, regele nostru suferă cumplit.

Hazel ştia asta, desigur. Poveştile despre nebunia regelui ajunseseră la ordinea zilei, se ştia că petrecea zile întregi delirând şi strigând lucruri fără sens, incapabil să-şi ţină vreun gând în minte, măcar pentru o clipă. Acesta era motivul pentru care fiul său, prinţul, acţiona ca regent.

— Uneori, a continuat Gaspar, regele pierde noţiunea timpului. Mi-am dat seama că este mai liniştit când vede oameni îmbrăcaţi după moda din tinereţea lui. îl ajută să creadă că ştie unde se află.

A făcut o nouă plecăciune şi a lăsat-o să se instaleze în camera ei.

Hazel a făcut o baie, şi-a pieptănat părul şi le-a scris membrilor familiei ei, anunţându-le noua adresă, precum şi Ionei, cerând să i se trimită lucrurile cât mai repede posibil. Când a înmânat teancul de scrisori cameristei care aştepta la uşă, Hazel n-a avut nicio îndoială că, de data aceasta, ele vor ajunge la destinatari.

Sunetul uşii închise a răsunat pe culoare şi apoi s-a stins, iar Hazel a lăsat tăcerea să se întindă în jurul ei. Pe fereastră intra lumina gălbuie a după- amiezii şi era linişte. Părea de-a dreptul ciudat să se afle brusc singură într-o încăpere confortabilă, un sentiment asemănător cu a păşi pe pământ pentru prima dată, după săptămâni petrecute pe un vapor legănat de valuri. în urmă cu o săptămână, era o nenorocită ce asuda pe o laviţă de lemn, într-o celulă de închisoare, cu sistemul nervos zdrenţuit şi încordat, în aşteptarea unei execuţii ce putea veni din moment în moment. Acum stătea pe un pat cu perne din puf de gâscă, aşteptând o audienţă la prinţesa Charlotte de Wales.

Categoric, se afla în împrejurări mai favorabile, însă Hazel tot nu se simţea în largul ei. Fusese dintotdeauna o fire independentă. În virtutea absenţei tatălui şi a retragerii mamei sale, Hazel simţise de la o vârstă fragedă, poate naiv, că este responsabilă pentru propria persoană şi propria situaţie. Când a vrut să asiste la prelegerile doctorului Beecham, a trebuit să găsească de una singură o cale; când a vrut să studieze pe cadavre, a trebuit să şi le procure ea însăşi.

Şi astfel, fiind victima unei asemenea schimbări extreme de situaţie, în care nu mai deţinea controlul, Hazel se simţea nesigură şi tulburată. Odaia era confortabilă – vedea soarele apunând peste parc şi asculta sunetele plăcute ale conversaţiilor de seară şi cântecele păsărilor, purtate de adierea vântului – dar nu putea să ignore sentimentul că ceva nu era în regulă. Se simţea ca şi cum s-ar fi aflat într-o trăsură ale cărei uşi fuseseră zăvorâte pe dinafară şi, cu toate că armăsarul înhămat mergea deocamdată la trap, Hazel ştia că în orice moment poate să ţâşnească în galop şi s-o răstoarne.

A căzut imediat într-un somn adânc, dar când s-a trezit era marcată de amintirea unui vis care nu conţinea decât hohote de râs. Hohote ca dangătul de clopot, dar în acelaşi timp batjocoritoare, trimiţându-i fiori reci pe şira spinării. Din fericire, până s-a îmbăiat şi s-a pregătit pentru ziua care urma, visul despre râsul acela crud i s-a risipit cu totul din minte.

Genealogia completă a familiei regale britanice, din 1066 până în zilele noastre, alcătuită de sirAlberic Twistle-Wick-Alleyne (1814)

.. .Casa Regală a dinastiei Stuart a luat sfârşit în 1714, când Anne, Regina Marii Britanii, a murit fără să lase în urmă un moştenitor. (Deşi a fost însărcinată de şaptesprezece ori, niciun prunc nu a supravieţuit copilăriei mici.) Actul de Instaurare din 1701 stipulase că un catolic nu poate moşteni coroana Angliei şi Irlandei, aşa încât următorul rege al Angliei a fost vărul de-al

doilea al Annei, George I al Casei de Hanovra, a cărui mamă era descendentă directă a Regelui James I.

Arborele genealogic al dinastiei de Hanovra

George I (1660-1727) = Sojolila Dorothea de Celle (1666-1726) Printe»

I

George al II-lea (1683-1760) = (1709-1759) Duce de (1723-1772) = (1724-1751) Dorothea Cumberland (1721-1765)

&

Frederick de Hanovra ~~ Augusta de Saae-Gotha (1707-1751) (1719-1772)

Augusta (1737—ISI 3)

George all II-lea - Regina Charlotte (1718—) de Mecklenburg **(I744-)**

,

Caroline de George, Frederick, William, Edward, Ernest, Augustus, Adolphus, Brunswick„ Print
Duce de York (1768-) Regent Duce de Clarence (1761-)si St, Andrews (1767-) Duce de Cumberland Duce de Sussex Duce de Cambridge
(1762-) ' (1765-) (1771-) (1771-) (1774-)

Prințesa Charlotte de Wales (17&H)

Legendă

Linia de succesiune Sa

tron (j Soții

regate ***$***

Cdiűtoríí =:

1

1

— Nu puteţi intra.

— Cum adică?

— Nu se simte îndeajuns de bine încât să primească vizitatori.

Doamna de companie a prinţesei Charlotte era o femeie micuţă, cu cel puţin cinci centimetri mai scundă decât Hazel, cu părul negru şi un nas cârn şi obraznic. Avea privirea aspră şi, cu toate că un colţ al gurii se arcuise într-o permanentă jumătate de zâmbet, femeia se postase cu braţele încrucişate în faţa uşii ce ducea spre camerele private ale prinţesei Charlotte, din reşedinţa Warwick; părea extrem, extrem de serioasă. Hazel sosise la reşedinţa prinţesei – o clădire cu trei etaje, aflată la capătul străzii Pali Mall – în după-amiaza aceea, devreme, sperând că va reuşi măcar să-i fie prezentată. A aşteptat la parter o oră, înainte ca doamna de companie să vină şi să-i spună să mai aştepte un pic, în timp ce ea s-a dus să verifice dacă prinţesa era dispusă s-o primească. După cum s-a dovedit, răspunsul a fost unul negativ.

— îmi cer scuze pentru eventualele neplăceri, a spus doamna de companie cu nasul cârn şi o voce cu o tonalitate plăcută, guturală. Dar Alteţa Sa Regală are nevoie de odihnă. Nu se simte bine.

— Dacă nu se simte bine, atunci cu atât mai mult ar trebui s-o văd.

Hazel şi-a îndreptat umerii şi şi-a înălţat bărbia, perfect conştientă de faptul că hainele de împrumut care o aşteptaseră la Londra nu i se potriveau deloc ca mărime şi nu avea la ea nici trusa medicală.

— Eu sunt doctorul.

Doamna de companie a mijit uşor ochii.

— Doctorul femeie. Da. Am auzit de tine.

A măsurat-o pe Hazel din cap până în picioare.

— Mi te-am imaginat... mai în vârstă. De cel puţin douăzeci şi cinci de ani.

— Spre bucuria mamei mele, e o binecuvântare că n-am încă această vârstă. Vă daţi seama ce-ar fi însemnat să aibă o fată de douăzeci şi cinci de ani încă nemăritată? S-ar fi aruncat în Canalul Mânecii.

A urmat un moment de tăcere, apoi doamna de companie a zâmbit, iar masca oţelită i-a crăpat.

— Domnişoara Eliza Murray, a spus ea, întinzând mâna. Nouăsprezece ani şi încă nemăritată.

— Hazel Sinnett. încântată.

Hazel a hotărât pe loc că o place pe Eliza Murray. Ceva din chipul ei – poate felul în care i se arcuia unul dintre colţurile gurii – o făcea să pară că are un secret şi că, dacă ai noroc, s-ar putea să-l afli până la urmă.

Eliza a făcut un pas spre Hazel.

— Tot nu te pot lăsa să intri în apartamentul prinţesei, dar există o şansă să se arate mai binevoitoare faţă de vizitatori în următoarele ore. De obicei este în toane mai bune după cină. Eşti bine-venită, dacă vrei să mai aştepţi. Pot trimite să aducă ceai.

— Ar fi minunat, mulţumesc.

Hazel a aşteptat în camera din faţă a reşedinţei Warwick tot restul după- amiezii. O servitoare i-a adus ceaiul şi apoi – poate de milă, văzând-o pe Hazel că aşteaptă încă, în timp ce soarele

se pregătea să apună peste Pali Mall – şi cina. Cu câteva luni în urmă, Hazel s-ar fi foit nerăbdătoare, frecându-şi degetele de la picioare sau bătând darabana pe coapsă cu degetele de la mâini, dar orele petrecute în celulă făceau ca timpul să treacă diferit de această dată. Era mulţumită să stea cu gândurile ei, scriind în minte următorul capitol al tratatului la care avea să lucreze de îndată ce-i soseau lucrurile din Edinburgh.

— Aşadar, de ce eşti nemăritată? a întrebat-o Eliza Murray la o oră după cină.

Eliza se întorsese în salonul principal, ducând o cutie pe care să i-o dea valetului.

— Nu s-au găsit prea mulţi bărbaţi interesaţi de o femeie care îi poate tăia bucăţi cu un cuţit?

A fost rândul lui Hazel să râdă.

— Nu prea mulţi, într-adevăr.

— Probabil că e mai bine aşa. Ce soi de bărbat ar vrea ca nevasta lui să se preumble de colo-colo, retezând membre şi lucruri de genul ăsta?

— Un soi foarte, foarte rar, a spus Hazel, iar mintea i-a zburat din nou la Jack.

în amintirile ei, l-a văzut în cimitir, luminat doar de razele lunii. Avea părul des, negru şi ciufulit, îi zâmbea şi îi întindea mâna. A făcut-o să se simtă ca acasă. A simţit o săgeată în inimă şi a clipit, ca să alunge această fantezie înainte de a deveni şi mai dureroasă.

— Dar tu? De ce a rămas încă nemăritată doamna de companie a prinţesei Charlotte?

Gura Elizei s-a strâmbat uşor, dar n-a roşit.

— Se poate să fi existat un peţitor. Şi o ofertă de căsătorie. Presupun că, dacă prinţesa ar fi acceptat oferta Prinţului de Orange şi ar fi plecat să locuiască în Olanda o

jumătate de an, eu aş fi rămas fără slujbă şi aş fi spus „da” unui soţ. Dar...

Vocea Elizei s-a curmat.

— Dar ea l-a refuzat.

Eliza a aruncat o privire spre uşa ce dădea către apartamentul prinţesei.

— Da. Din cauza sănătăţii sale.

— Desigur.

Eliza s-a aşezat pe un scaun de brocart, alături de Hazel.

— Asta nu înseamnă că mi-am limitat cu totul perspectivele. Am mulţi pretendenţi.

— N-am nicio îndoială. Eşti minunată.

Eliza a zâmbit ca un copil care are un secret.

— Băiatul care m-a cerut? a spus ea, privind-o pe Hazel printre gene. Bărbatul, de fapt.

Apoi a continuat pe neaşteptate:

— Un locotenent sub comanda prinţului Frederick Augustus al Prusiei.

— Un străin, deci, a tachinat-o Hazel. înalt, brunet şi arătos?

Eliza s-a gândit preţ de o clipă.

— înalt, da. Blond, nu brunet. Şi cred că oamenii îl găsesc arătos, da. în genul soldatului şmecher de pe continent.

— Şi i-ai dat răspunsul?

— Elizaaaaa...

Din camerele prinţesei s-a auzit o voce ca un clinchet de clopoţel. O chemare. Eliza s-a ridicat.

— Trebuie să plec. Şi, cinstit vorbind, la fel şi tu. Poate încercăm iar mâine?
Eliza a dat politicoasă din cap spre Hazel şi s-a grăbit spre sursa sunetului, dispărând în spatele uşii de la apartamentul prinţesei.

A doua zi, Hazel a sosit în zori. S-a aşezat în foaierul prinţesei cu cele câteva cărţi pe care şi le adusese şi a citit toată ziua, în timp ce servitorii lăsau politicoşi alături, la intervale regulate, tăvile cu ceai.

Eliza a trecut s-o salute.

— N-o să te primească azi, aşa că n-are niciun rost să aştepţi, a spus ea.

— Am ceai şi cărţi, a replicat Hazel. Sunt absolut la fel de fericită aici cum aş fi în oricare altă parte.

Spre seară, pe când încerca să desluşească la lumina lumânărilor tipăritura înghesuită de pe pagina pe care-o avea în faţă, Hazel a decis că venise şi de data asta timpul să meargă acasă.

în cea de-a treia zi la reşedinţa Warwick, Hazel şi-a adus trei cărţi şi un set întreg de pergamente. S-a gândit că, din moment ce tot stătea acolo, putea la fel de bine să continue să lucreze la un nou capitol din tratatul ei, chiar şi separat faţă de celelalte. însă, la mai puţin de o oră de la începerea lucrului, a auzit cum se crapă o uşă. S-a întors, aşteptându-se s-o vadă pe Eliza, venită poate să-i spună iar că-şi pierde vremea – dar nu; în uşă, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte de mătase, cu părul castaniu căzându-i în bucle pe umeri, stătea nepoata Regelui George al IlI-lea şi viitoarea presupusă urmaşă la tronul Marii Britanii, prinţesa Charlotte de Wales.

Era chipul pe care Hazel îl văzuse de mii de ori în gravurile şi portretele din ziare, însă numai pentru câteva clipe în carne şi

oase. Avea pielea imposibil de curată, de un alb lăptos, precum aluatul pus la dospit după ce a fost pudrat cu făină. Nasul i se curba ca un cioc de cintezoi, iar ochii mici şi rotunzi s-au rostogolit prin cameră, până ce au aterizat asupra lui Hazel.

— Ai venit iar, a spus ea. Mi-au spus că aştepţi.

— Aştept, a replicat Hazel.

Se întreba dacă trebuie să facă vreo reverenţă. în holul invadat tot mai mult de umbră nu se aflau decât ele două, dintre care una era în cămaşă de noapte, în mod sigur, reverenţa ar fi fost gestul corect, însă tot părea că ceva era greşit în el. Prinţesa a aşteptat şi, pentru o fracţiune de secundă, Hazel s-a întrebat dacă nu cumva luase decizia greşită, însă apoi prinţesa a oftat şi s-a întors, lăsând uşa larg deschisă în spate.

— Poţi să intri, i-a strigat peste umăr. Dar nu te las să mă examinezi.

— Este în regulă, a răspuns Hazel, îndreptându-se spre dormitorul prinţesei. Oricum n-am la mine trusa medicală.

Cu toate că era dimineaţă, draperiile grele de la ferestre erau trase, păstrând în dormitor lumina difuză a lumânărilor. Cu toate acestea, chiar şi în penumbră, Hazel a observat că încăperea era somptuos decorată, cu suprafeţe acoperite în atât de multe culori şi varietăţi de modele imprimate pe pânzeturi, încât nu le putea identifica suficient de rapid ca să numere câte erau. Tapetul verde avea o textură bogată şi model cu frunze şi lăstari de viţă-de-vie. în spatele patului masiv, cu baldachin, atârna o tapiserie şi, îngropată în saltele, sub un munte de perne, se afla prinţesa, întoarsă la starea ei de repaus, mângâind un căţel mic, de mărimea şi forma unui choux-â-la-creme, care-i şedea placid în braţe.

— Bine, Edwina, a gângurit prinţesa Charlotte către câine.

Eliza Murray stătea pe un fotoliu, într-un colţ al camerei, cu o broderie în poală. Când a intrat Hazel, nici măcar n-a ridicat privirea. Hazel şi-a dres vocea.

— Poate că – Alteţa Voastră Regală – aţi putea începe prin a-mi spune simptomele pe care le aveţi.

Charlotte s-a răsucit pe-o parte.

— Dar ce simptome nu am? a gemut ea. Am obosit să tot fiu bolnavă, chiar am obosit. Sunt tânără; ar trebui să pot să-mi trăiesc viaţa.

— Extenuare? a intervenit Hazel.

— Extenuare, greaţă. Dureri de cap – îngrozitoare, absolut îngrozitoare. Atât de groaznice, încât abia dacă mă pot da jos din pat. Eliza ştie. Spune-i, Eliza.

Eliza a ridicat o sprânceană, dar nu şi-a dezlipit privirea de la broderie.

— Vreo mâncărime? a întrebat Hazel.

— Da. Nu. Nu, fără mâncărimi, nu-s chiar mâncărimi. Dar sunt umflată, de parcă tot trupul mi s-ar fi mărit cumva. Pielea e prea întinsă peste tot ce se află înăuntru.

— Este dureros?

Prinţesa a depus cu blândeţe câinele pe podea – Edwina a ţâşnit pe uşă – şi apoi şi-a tras învelitoarea până peste cap, răspunzând de sub ea:

— Da! Groaznic! Dureri ascuţite în stomac, aproape zilnic, şi asta pe lângă durerile de cap. Este un miracol şi că reuşesc să ies din casă.

Hazel era aproape sigură că ştie ce se întâmpla cu prinţesa, dar era imposibil să spună cu certitudine, înainte de-a o consulta. A ridicat mâna şi a făcut un pas în faţă, aşa cum te-ai apropia de un cal nărăvaş.

— Pot să verific dacă aveţi fruntea fierbinte, alteţă...

— Nu!

Charlotte a dat mâna lui Hazel la o parte.

— Ţi-am spus doar. N-ai voie să mă atingi. Prea mulţi doctori m-au atins. M- au împuns. E şi aşa destul de rău că trebuie să fac ce-mi spune tata, deci refuz să fiu pernuţă de ace pentru parada aia de bărbaţi scunzi şi lipsiţi de maniere, care miros a... tutun şi gin. De ani de zile se întâmplă asta şi starea nu mi s-a îmbunătăţit decât ocazional, fără să se rezolve vreodată cu adevărat.

— înţeleg, a spus Hazel.

Prinţesa Charlotte a ridicat dintr-o sprânceană.
— Chiar înţelegi?

— Chiar înţeleg, a răspuns Hazel. Doctorii sunt rareori învăţaţi cum să le vorbească celor pe care ar trebui să-i trateze. învaţă medicină pe cadavre, iar acelea nu se pot plânge.

— Eu mă îndoiesc şi de cât „învaţă", până la urmă. Tata mi-a adus o duzină de doctori şi niciunul n-a fost în stare să-şi dea seama ce se întâmplă cu mine. Ceea ce, desigur, îl înfurie, pentru că nu poate să mă mărite, dacă nu mă pot da jos din pat.

— Eu o să aflu ce este în neregulă cu dumneavoastră, doamnă.

De data asta, prinţesa Charlotte şi-a arcuit ambele sprâncene.

— îţi doresc succes, doctore, a spus ea binedispusă, apoi s-a întors cu spatele la Hazel şi şi-a strâns bine păturile pe lângă ea.

Ca la comandă, Eliza a lăsat broderia pe fotoliul de lângă ea şi s-a ridicat.

— Te conduc la trăsura dumitale, domnişoară Sinnett, a spus.

Soarele apusese, iar luna se zărea ca un corn palid în depărtare, însă Pali Mall era luminat de lămpile cu gaz ce stăteau precum nişte soldaţi aliniaţi în şiruri egale, pe fiecare parte a străzii. Locuinţa prinţesei se afla în celălalt capăt al străzii mărginite de

rânduri de case din piatră albă, iar efectul lămpilor în ceaţa serii, reflectate pe faţadele clădirilor, era aproape fantomatic. Cu un deceniu în urmă, acestea fuseseră primele lămpi cu gaz din Londra, o mică bulă de lumină galbenă, bolnăvicioasă, strivindu-se de întunericul nopţii, luminat numai de bobiţele îndepărtate ale lumânărilor. Peste un deceniu, poate că fiecare stradă va fi luminată de lămpi cu gaz. Poate că, după încă un deceniu, străzile vor fi luminate cu ajutorul electricităţii. Ce nuanţă va arunca acel tip de lumină peste piatra cubică a pavajului? se întreba Hazel. Ce noi contururi ar putea avea umbrele stârnite de luminile acelea pe străzile oraşului?

Hazel se îndrepta spre trăsură, când a auzit un râset strident răsunând dinspre zona în care se terminau luminile. Era un râset asemănător cu cel din visul ei.
De după colţ s-a ivit un grup de străini, scăldaţi pe jumătate în lumina gălbuie a lămpilor cu gaz. Erau şase sau şapte, râdeau cu toţii, se împingeau şi se împleticeau în josul străzii. Din vocile lor ghiceai că erau şi bărbaţi, şi femei, ameţiţi de vin, de fericire sau de ceva mai puternic. Şi, cu toate că în lumina difuză era greu de distins calitatea hainelor pe care le purtau, Hazel îşi dădea seama, chiar şi de la un cvartal distanţă, că erau îmbrăcaţi ca pentru petrecere. Iar feţele le erau acoperite cu măşti aurite, în formă de iepure.

Hazel a rămas uluită. A văzut cum una dintre femeile mascate l-a apucat de mână pe unul dintre bărbaţi şi l-a tras printr-o uşă mică, aproape invizibilă, decupată în zidul de cărămidă al şirului de case de peste drum – o uşă ce părea să ducă spre un gang. Hazel nici măcar n-o observase, până când femeia n-a deschis-o şi s-a strecurat prin ea. Ceilalţi petrecăreţi, îmbrăcaţi în hainele lor fine şi acoperiţi de măştile aurite, au urmat-o imediat, iar ecourile râsetelor au dispărut odată cu ei. Hazel îi privise de la celălalt capăt al străzii, dar nu reuşise să zărească nimic prin bezna de dincolo de uşă.

— Cine sunt? a întrebat-o pe Eliza, rămasă cu gura căscată la vederea grupului care apăruse şi dispăruse ca o

plăsmuire a imaginaţiei sale.

— însoţitorii Morţii. Este o societate secretă, dar se pare că ei au ratat partea cu secretul. Se pretind o societate literară, dar sunt mai degrabă una în care poţi să bei până cazi lat şi unde se impresionează unii pe alţii cu petreceri cât mai scumpe.

— îmi închipui că este un grup exclusivist, a spus Hazel.

— Hai să zicem aşa: te ajută dacă stră-străbunicul tău a fost un Plantagenet, dar ai şanse şi mai mari dacă eşti celebru.

— Celebru?

Chiar în clipa aceea, în celălalt colţ al străzii a apărut încă un bărbat mascat, în spatele urechilor aurii ale iepurelui, Hazel i-a văzut părul des, castaniu- închis. A avansat încet, dar hotărât pe strada Pali Mall, fără să le observe pe Hazel şi Eliza, pitite în spatele trăsurii, în celălalt capăt al străzii. Pe măsură ce se apropia, Hazel a observat că făcea eforturi mari să meargă fără să se vadă că şchiopătează. S-a apropiat de uşa camuflată şi a ciocănit într-un ritm

straniu:

Cioc.

Cioc-cioc.

Cioc.

Cioc-cioc.

Eliza a făcut un semn din cap spre necunoscut şi a şoptit spre

Hazel:

— Ai citit Childe Harold?

— Nu este...

Uşa s-a dat de perete, iar întârziatul s-a strecurat înăuntru.

— Lordul Byron?

Eliza şi-a dat ochii peste cap.

— Ba chiar el. Ăştia colecţionează celebrităţi. Oricine e important în artă, cultură şi în societate încearcă să devină membru. Prinţul regent crede că el conduce ţara. Ei bine, greşeşte. Deciziile sunt luate de oamenii din spatele uşiiăleia.

— Atunci prinţesa Charlotte este şi ea membră a acestui club exclusiv? A însoţitorilor Morţii sau cum şi-or spune ei?

— Glumeşti? Orice club care presupune prezenţa poeţilor romantici dispărând pe alei lăturalnice nu e câtuşi de puţin locul potrivit pentru o viitoare Regină a Angliei, în curs de a face un mariaj respectabil.

— Şi totuşi, a spus Hazel, nu eşti un pic curioasă să ştii ce pun la care acolo?

— Beau şi se felicită unul pe altul pentru inteligenţa lor colectivă. Mister rezolvat. Noapte bună, Hazel Sinnett.
Eliza a închis uşa trăsurii, iar Hazel a văzut-o intrând în casa prinţesei, în timp ce trăsura a pornit-o în josul străzii. Râsul femeii aceleia îi răsuna încă în cap. Noaptea, Hazel a visat iepuri. în prima ei zi la şcoala de anatomie din Edinburgh, le fusese dat câte un iepure pe care să-l disece, să-i cerceteze organele şi felul în care curge sângele prin trupul lui micuţ. în visul său, Hazel stătea în spatele clasei, iar iepurele de sub scalpelul ei avea faţa aurită. Când a încercat să-l deschidă, a sărit de pe masă şi a zbughit-o afară, în stradă.

15 mai 1818

Str. Clarence nr. 4

Windsor

Dragă Hazel, sunt îngrozită. îngrozită şi tristă. Nu înţeleg de ce consideri că ar fi amuzant să-mi scrii acum şi să mă informezi asupra faptului că se pare că ai fost la închisoare (?) şi că aproape ţi-ai acoperit familia cu o ruşine pe care n-o să mai reuşim s-o spălăm vreodată. (Nu crezi că ai făcut deja suficiente eforturi în sensul acesta?)
Sunt uşurată, în fine, că dezastrul a fost rezolvat într-un fel sau altul şi că eşti în siguranţă, la Londra. După cum ştii, eu mă aflu în Berkshire, unde Percy excelează dincolo de orice aşteptare, la Eton. Dacă treci vreodată prin apropiere, te rog să te opreşti pentru un ceai (cât timp eşti dispusă să-ţi ceri scuze, mai întâi, pentru prejudiciul de nedescris pe care aproape că l-ai provocat familiei noastre.)

Mama ta,

lady

Sinnett

12

Din fericire, n-a durat decât cinci zile pentru ca bagajul lui Hazel să ajungă din Edinburgh la Londra. Gaspar a ciocănit la uşă chiar în momentul în care un valet lăsa pachetul în holul de la intrare. Astăzi, atât haina, cât şi pantalonii majordomului erau tărcaţi cu dungi roşii. Peruca pudrată era impecabil coafată, ca de obicei.

— Ah, a spus el, văzând cufărul voluminos. Văd că lucrurile tale au ajuns cu bine.

Hazel a deschis capacul cufărului. în mai puţin de o clipă, era cu mâinile afundate până la cot înăuntru. Da, ajunseseră cu bine. Avea carnetele cu însemnări şi tratatul – slavă Cerului –, lenjeria ei cea bună şi şalul preferat. Dar...

— Unde e trusa mea medicală?

Hazel a început să arunce afară lucrurile din cufăr.

— Este o geantă mare, de piele. Uzată. Destul de crăpată.

A fost a tatei.

— Atunci are o valoare sentimentală? a întrebat Gaspar, ridicând cu un deget, pentru examinare, tivul uneia dintre rochiile lui Hazel, pe care fata o aruncase în mijlocul încăperii.

Era limpede că felul în care Hazel îşi exprima emoţiile îl făcea să se simtă stânjenit.

— Nu. Adică da, însă nu asta e problema. Toate instrumentele mele medicale sunt acolo. Bisturiul, fierăstrăul, foarfeca...

— Da, da. Bine.

Gaspar a tresărit, ca şi cum cuvintele lui Hazel ar fi fost nişte viermi pe care fata i-i flutura prin faţă.

— Ţi-e... frică de doctori, Gaspar?

— Nu mi-e frică, mulţumesc de întrebare. Doar că găsesc această conversaţie...

Gaspar a căutat cuvântul potrivit, pe care l-a şi găsit, în cele din urmă.

— .. .inutilă! Nu e nevoie să-mi povesteşti despre asta – foarfeci şi altele asemenea.

Bărbatul s-a cutremurat. Hazel a zâmbit. Dintr-un motiv pe care nu-l putea explica, găsea înduioşătoare frica lui de chirurgie, chiar dacă Gaspar nu şi-o recunoştea.

— în orice caz, a continuat Gaspar, o s-o descurcăm. Sunt sigur că putem cumpăra de aici, din Londra, lucrurile de care ai nevoie. E un oraş mare, mă înţelegi.

— Da, sunt sigură. Dar instrumentarul este extrem de

personal şi dacă sunt...

— Te asigur! a spus Gaspar tare. O s-o descurc.

Şi-a îndreptat butonii.

— Şi poate că n-o să-i menţionezi acest mic – mic şi uşor de remediat! – neajuns prinţului regent.

— Ai zis prinţului regent?

— Da, a replicat Gaspar, oftând. Am fost trimis din nou să te aduc. Te duc la Kew. A cerut o audienţă cu tine.

Hazel şi-a cercetat în grabă rochia şifonată în mai multe locuri, întrucât străbătuse Anglia de la un capăt la altul, pentru ca apoi să fie azvârlită pe podea.
Gaspar a observat.

— Asta ar trebui să fie bună, a spus el, ridicând o rochie bleumarin, mai degrabă urâtă, pe care i-o cumpărase mama sa cu prilejul ceremoniei de avansare la gradul de căpitan a tatălui ei.

Nu o mai purtase niciodată de atunci şi îşi amintea că era infernal de călduroasă şi că îi provoca mâncărimi la subsuori.

— Este singura cât de cât potrivită din toată grămada.

— Nu pot purta asta la întâlnirea cu prinţul. Nici măcar nu ştiu de ce mi-a împachetat-o Iona – n-am mai îmbrăcat-o de ani. Probabil că e şi prea scurtă. Mă mănâncă. O să arăt ca o femeie în toată firea, în haine de copil, pentru un rol în vreo farsă.

Gaspar a scuturat praful de pe fusta rochiei.

— Eu o găsesc destul de potrivită.

Hazel a ridicat una dintre rochiile noi, simplă, de culoarea inului, pe care o purta adeseori când lucra în laborator.

— Nu pot s-o iau pe asta?

Gaspar arăta de parcă ar fi primit o palmă peste faţă.

Treizeci de minute mai târziu, îmbrăcată în rochia cea hidoasă, bleumarin, Hazel se afla în trăsură alături de Gaspar, pe drum spre Kew, una dintre multele reşedinţe ale familiei regale din apropierea Londrei.

— Asigură-te că-l complimentezi pentru grădini, a spus Gaspar. Şi pentru mobilier, l-a ales singur, dintre multe altele. Şi să faci o reverenţă când intri.

Adâncă.

Brusc, Gaspar a fost scuturat de un frison de spaimă.

— Ştii cum să faci reverenţe, nu? Te rog, spune-mi că ştii cum să faci reverenţe; n-avem timp să te învăţ.

— Da, a spus Hazel. Ştiu cum să fac reverenţe. Ar fi fost mai uşor dacă eram îmbrăcată într-o rochie care să-mi permită să-mi folosesc membrele, dar o să mă descurc.

A încercat să-şi rotească umărul şi a auzit cum se rupe o cusătură. A lăsat repede braţul jos.

— Nu înţeleg de ce te plângi. Rochia asta arată minunat. Aproape că ai putea trece drept o lady.

— Sunt o lady, Gaspar.

— Niciuna dintre cele pe care le cunosc eu nu dă iama prin cimitire, îmbrăcată în pantaloni.

— Poate că, a spus Hazel privind drept înainte şi încercând să-şi reţină zâmbetul, asta nu înseamnă decât că trebuie să cunoşti mai multe.

Gaspar a roşit atât de tare, încât s-a asortat cu cravata pe care o purta la gât.

Grădinile din Kew erau uriaşe şi scumpe, atât de bine tunse, încât Hazel a bănuit că era nevoie de un personal format din sute de oameni, ca să arate aşa de frumos întreţinute, cu lalele înflorind la unison, orientate în aceeaşi direcţie, cu gardurile vii perfect tăiate şi cu iarba proaspătă şi bogată. Au traversat în trăsură un mic podeţ, care se întindea peste un iaz bolborosind. S- a uitat în jos şi a văzut peşti mari, koi, sărind în apă.

— Mai întâi o să-l salutăm pe rege, a spus Gaspar, fără să încetinească ritmul.

Hazel încerca să ţină pasul, urmând ceafa pudrată a lui Gaspar spre foaierul uriaş de la intrarea în palat, apoi pe un culoar ce părea nesfârşit şi care s-a terminat, în cele din urmă, cu o uşă

mică de lemn. Gaspar a ciocănit. Niciun răspuns.

— Sire?

Tot niciun răspuns. Gaspar a răsucit mânerul atât de încet, încât acesta abia dacă a scârţâit un pic, apoi s-a întors spre Hazel şi i-a şoptit:

— Faci doar o reverenţă scurtă. Nu pui nicio întrebare. Nu vorbi absolut deloc cu regele. Reverenţa şi să nu te întorci cu spatele la el. Ne prezentăm respectele noastre şi apoi ieşim.

Hazel a dat din cap în semn că a înţeles, iar Gaspar a deschis încet uşa.

în cameră era înăbuşitor de cald şi apăsător, iar spaţiul părea şi mai mic din cauză că toţi pereţii erau acoperiţi cu acelaşi tapet de brocart verde-smarald, cu efect claustrofob şi derutant, amplificat de căldură şi de austeritatea încăperii – în afară de patul enorm, cu baldachin pe patru stâlpi, nu se găsea aproape nicio altă mobilă. Mirosul de putreziciune şi de moarte domina încăperea. Hazel a trebuit să reziste tentaţiei de a-şi acoperi gura şi nasul cu mâneca. Gaspar a făcut o plecăciune adâncă şi abia atunci şi-a dat Hazel seama de prezenţa Regelui George al III-lea. Era un omuleţ decrepit, care mesteca aerul, lăsând la vedere nişte gingii de un roz-aprins. Gaspar a fixat-o cu privirea pe Hazel, care şi-a amintit că trebuie să facă o reverenţă.

— Majestate, a spus ea, dându-şi seama, abia după ce cuvintele i-au ieşit din gură, că n-ar fi trebuit să scoată nicio vorbă.

Dar regele nu a reacţionat. Ochii i s-au rostogolit în găvanele lor, apoi a deschis gura şi a închis-o fără zgomot. Gaspar a tras-o pe Hazel de braţ şi au mers amândoi cu spatele, până la ieşirea din cameră; ajunşi pe hol, au respirat aerul răcoros.

— O zi proastă, a spus Gaspar mai mult pentru sine, decât pentru Hazel, îndreptându-se de spate. Iar acum mergem să-l vedem pe regent.

Au străbătut încă două coridoare, au urcat un rând de trepte, apoi al treilea coridor şi, în fine, Gaspar a condus-o pe Hazel într-o încăpere luminoasă, cu ferestre mari ce dădeau spre grădină, unde prinţul regent stătea pe un piedestal, pozând pentru un portret.

Din portretele pe care le văzuse până atunci, Hazel se aştepta ca prinţul regent să fie relativ arătos. Nu era. Avea chipul ca un boţ de lut modelat de mâinile unui copil şi îşi aranjase claia de păr în aşa fel încât să-i vină spre faţă, însă pieptănătura era prea agresivă – se vedeau urmele lăsate de dinţii pieptănului pe scalpul pleşuv şi rozaliu, printre şuviţele de păr unsuros, exagerat de pomădate. Ochii mici, de un albastru-spălăcit, se iţeau din faţa roşie şi umflată ca un cârnat prăjit.

— Excelent, Sire, a spus pictorul, dindărătul şevaletului său. Foarte impunător.

Hazel şi-a înăbuşit un hohot de râs. Gaspar i-a dat un cot şi fata a făcut o reverenţă adâncă. Una dintre cele mai reuşite pe care le făcuse vreodată; mama sa ar fi fost foarte mândră.

— Alteţa Voastră Regală, a spus Gaspar, îndreptându-se din plecăciunea atât de adâncă, încât peruca aproape că i-a alunecat de pe cap. Aş vrea să v-o prezint pe domnişoara Hazel Sinnett, nepoata lordului Almont.

Prinţul regent s-a foit ca un copil mic, iar Hazel a observat că era încins cu o centură, în ciuda abdomenului proeminent.

— Da, ei, îmi pare bine, a spus el ursuz.

— Ea este medicul, a intervenit cu blândeţe Gaspar, adus ca s-o trateze pe prinţesă. Ideea dumneavoastră sclipitoare, dacă vă amintiţi, a fost că prinţesa s-ar arăta mai îngăduitoare faţă de un medic de vârsta şi sexul ei. O idee care deja s-a dovedit a fi un succes, Sire: domnişoara Sinnett a fost primită în apartamentele prinţesei.

— Da, da. Desigur. Medicul. Ideea mea sclipitoare.

Regentul şi-a umflat pieptul şi a coborât de pe piedestal

— Destul cu pictatul pentru astăzi, cred, i-a spus el

artistului.

Acesta a încercat să protesteze.
— Sire, eu...

Dar regentul l-a ignorat. Şi-a scos gulerul dintr-o singură mişcare rapidă şi şi- a desfăcut centura cu un oftat de uşurare.

— Un prinţ trebuie să fie zvelt şi în formă! a declarat el, fără să se adreseze cuiva anume.

Apoi s-a întors spre Gaspar, mijind ochii:

— Mereu ai avut picioarele atât de grăsane, Gaspar?

— Da, aşa cred, Sire.
Hazel nu era de acord cu politicile regentului, un conservator înverşunat, care susţinea războiul şi puterea aristocraţiei. Dar, când s-a trezit în aceeaşi încăpere cu el, a simţit imediat că avea ceva neplăcut, o energie a posturii şi un rânjet al buzei superioare care au făcut să i se strepezească dinţii. La fel ca restul Marii Britanii, şi ea urma să fie recunoscătoare când prinţesa Charlotte avea să urce pe tron.

Regentul a măsurat-o pe Hazel din creştet până-n tălpi, cum ai examina un gândac înainte de a-l strivi sub bocanc.

— Aşadar, femeia medic. Eşti cam urâţică, nu-i aşa?

— Presupun că nu m-aţi adus aici ca s-o tratez pe fiica dumneavoastră datorită felului în care arăt, Alteţa Voastră Regală, a bombănit Hazel, fără să- şi ferească privirea.

Regentul s-a înfoiat şi s-a apropiat prea mult. Ba chiar s-a aplecat

asupra ei, iar Hazel şi-a dorit cu fiecare fibră a corpului să facă un pas înapoi, să se retragă şi să-şi plece capul şi ochii, însă a rămas neclintită. Respiraţia prinţului mirosea urât, ca a unui animal gras în stare de descompunere.

— Permite-mi să fiu extrem de limpede într-o anume privinţă, domnişoară Sinnett, a spus el, iar Hazel a simţit cum i se strânge stomacul.
Nu fusese sigură că regentul dăduse vreo atenţie numelui ei; părea, ca s-o spunem de-a dreptul, prost. Dar acum o privea ţintă în ochi, iar Hazel a devenit brusc conştientă de câtă putere avea şi de faptul că vorbele sale erau acum mortal de serioase.

— Sănătatea prinţesei este de mai mare importanţă pentru această naţiune, decât o să-ţi poţi da tu seama vreodată. Am avut experţi sclipitori – sclipitori! –, care au examinat-o şi au tratat-o. Tu eşti un experiment. Eşti o notă de subsol. Mă aştept să dai greş şi, atunci când se va întâmpla, o să te trimit în magherniţa aia din Scoţia pe care tu o numeşti castel şi o să-ţi petreci restul vieţii scoţând dinţi şi punând la loc încheieturi scrântite. Iar dacă îi faci prinţesei vreun rău sau îi agravezi starea în orice fel – o să implori să cazi în dizgraţie.

Regentul s-a răsucit pe tocurile lui scumpe.

— La revedere, domnişoară Sinnett. La revedere, Gaspar.

Hazel ar fi râs – de agresivitatea lui, de neaşteptatul situaţiei în sine –, dacă n-ar fi observat că-i tremură mâinile.

— Atunci o să am nevoie de instrumente, i-a spus ea lui Gaspar. Instrumente de chirurgie. Şi de nişte ierburi.

Gaspar părea şi el cutremurat de vorbele regentului.

— Da, da. Este o infirmerie aici, la Kew. Ia tot ce ai nevoie şi trimite nota, împreună cu o altă notă, despre ce altceva mai ai nevoie.

— Mulţumesc.

Hazel a ieşit din cameră şi s-a îndreptat spre infirmerie,

încercând să se liniştească şi să-şi domolească tremuratul. Avea s-o trateze pe prinţesă. N- avea să dea greş. îşi dovedise ei însăşi, doctorului Beecham şi doctorului Străine că poate rezista prin propriile puteri în şcoala de anatomie. Iar acum avea s-o demonstreze încă o dată, pentru că, dacă n-ar fi făcut-o, nu voia să ştie ce urma să se întâmple cu ea sau cu familia ei de data aceasta.
Poate că ar fi trebuit să se aştepte la una ca asta, având în vedere că se afla într-un palat regal, dar infirmeria din Kew era dincolo de cele mai nebuneşti închipuiri ale lui Hazel. A simţit cum i se taie respiraţia, când a intrat şi a văzut gama vastă de instrumente chirurgicale, toate sclipitoare şi frumos aliniate, îmbiind-o să întindă mâna şi să le atingă. Pe rafturile de deasupra bancului de lucru erau disciplinat organizate borcane cu ierburi uscate şi medicamente aliniate în ordine alfabetică, alături de fâşii de pânză din bumbac şi sticluţe cu alcool. Unele dintre denumirile de pe borcane îi erau complet necunoscute, remedii de care Hazel nu auzise niciodată, nicicum să le mai fi văzut cu ochii ei sau să fi avut acces la ele. Dar a găsit şi cărţi – o bibliotecă în miniatură, despre care era sigură chiar şi fără să verifice că o va informa despre care dintre prafuri trebuiau amestecate într-o poţiune pentru oprirea sângerării şi care trebuiau fierte în ceai, ca remediu împotriva letargiei. Inima i-a luat-o la goană când s-a gândit la toate informaţiile ascunse între copertele de piele crăpată ale cărţilor şi a întins mâna s-o deschidă pe prima din raft, o analiză a tratamentului pentru melancolie, scrisă în franceză.

Hazel s-a desprins de carte după ce a citit doar primul capitol, promiţându-şi că va reveni ca s-o termine, la fel ca pe toate celelalte care se aflau acolo, amăgindu-se cu promisiunea noilor lucruri de aflat, a căilor de a deveni un chirurg şi un medic mai bun. Dar astăzi era aici cu o misiune, aşa că s-a apucat să-şi recompună trusa medicală rătăcită, alegând o foarfecă, un bisturiu, un ac ascuţit şi un mosor de fir negru, rezistent. Tocmai cerceta un fierăstrău micuţ, când a auzit cum cineva îşi drege vocea în spatele ei.

S-a rotit pe călcâie şi a dat peste un bărbat care stătea cu braţele încrucişate la piept. Era incredibil de înalt, avea probabil 1,80 metri, dar ceea ce i-a atras mai întâi atenţia a fost lăţimea umerilor puternici şi a pieptului larg. Datorită construcţiei sale atletice şi a părului blond, Hazel ar fi zis că era fermier, o persoană care petrecea ore întregi în soare, făcând muncă fizică. însă, încetul cu încetul, a observat şi celelalte detalii ale prezenţei sale: era îmbrăcat ca un gentleman, cu o haină bine croită; mustaţa era tunsă cu grijă şi purta nişte ochelari rotunzi, cu rame de metal, care îi înconjurau ochii de culoarea mierii pe pâine prăjită.

— Ce-ţi imaginezi că faci aici? a întrebat-o străinul cel blond, cu o umbră de accent pe care Hazel n-a putut-o identifica prea bine.

Rostea silabele cu precizie, dar rotunjite într-un mod ciudat.

— Dacă eşti hoaţă, lasă imediat ce-ai apucat să iei. N-aş vrea să chem gărzile, dar unele dintre instrumentele astea sunt destul de valoroase şi aş prefera să nu trec prin bătaia de cap a înlocuirii lor.

— Nu sunt hoaţă, a răbufnit Hazel.

Străinul a ridicat o sprânceană şi Hazel şi-a dat seama că avea mâinile pline cu lucrurile pe care le alesese din infirmerie. Le-a dat drumul pe masa de lucru, iar instrumentele au zornăit.

— Gaspar a spus că pot veni aici, a adăugat ea.

— Ah, a răspuns bărbatul, făcând un pas către ea, fără urmă de zâmbet pe chip. Şi Gaspar ţi-a mai spus şi că poţi lua – ia să vedem – bisturiul meu, foarfeca, fierăstrăul şi mosorul cu fir?

Hazel a făcut un pas, încercând să ascundă de vederea lui masa plină cu obiecte.

— Ipotetic vorbind. Dacă urma să le iau, aş fi făcut-o fiindcă nu ştiam că sunt ale dumitale. Şi pentru că am nevoie de

ele.

— Rochiile nu se cos cu firul ăla.

Bărbatul a coborât vocea într-o şoaptă batjocoritoare.

— Este pentru piele, nu pentru obiele.

— Am fost chemată aici în calitate de medic, ca s-o tratez pe prinţesa Charlotte. Sunt sigură că-şi poate permite pentru rochiile ei croitorese mult
mai calificate decât mine.

Străinul a făcut încă un pas spre ea, iar Hazel a încercat să-l blocheze, dar bărbatul a făcut o fentă spre stânga şi apoi spre dreapta, apucând foarfeca din spatele ei. A deschis-o de două ori în aer, cu zgomot.

— Un coleg medic ar trebui să ştie cât de important este instrumentarul cuiva.

— Sunt conştientă de asta. Am fost adusă aici din Edinburgh şi am trimis după lucrurile mele, dar trusa medicală n-a ajuns încă. Şi mi-a fost adusă la cunoştinţă foarte clar miza tratării prinţesei, aşa încât aş prefera să mă apuc de treabă cât mai repede.

Străinul şi-a lăsat capul pe-o parte.

— Amuzant, a spus el.

— Ce-i amuzant?

— Nu cred că am auzit pe nimeni cerându-şi iertare pe-aici.

Lui Hazel îi fierbea sângele în vine. Bărbatul nu arăta cu mult mai în vârstă decât ea, poate cu cinci ani mai mare, şi cu toate astea îi vorbea de parcă ar fi fost un copil. Ştia că el avea dreptate; ar fi trebuit să-şi ceară scuze. în schimb, a spus:

— Iar dumneata ai de gând să-ţi ceri scuze pentru insinuarea că aş folosi aţa chirurgicală ca să cos o rochie?

El a pufnit pe nas: nu era chiar un râset, dar ochii căprui i-au strălucit preţ de o clipă, fie din amuzament, fie de mulţumire. Hazel a simţit cum îi iau foc obrajii.

— OK, a spus bărbatul după un moment. Te rog să mă scuzi.

Mustaţa îi era ireal de dreaptă. Probabil c-o îngrijea zilnic şi tăia orice fir ar fi luat-o razna. Şi era cam lipsit de prestanţă ca un bărbat adult să fie blond, nu-i aşa? Părul blond era pentru copiii mici, cu obrajii rozalii, nu pentru bărbaţii înalţi, cu pieptul lat şi cu un accent neidentificabil, care făceau ca lui Hazel să i se usuce gura când se apropia de ea.

Acesta era momentul în care ea ar fi trebuit să-i întoarcă scuzele, să-i returneze instrumentele şi să-l întrebe politicos dacă avea exemplare în plus, dar s-a trezit că rămâne pironită în pământ, incapabilă să scoată o vorbă.

De parcă i-ar fi citit gândurile, bărbatul s-a îndreptat spre dulapul din celălalt capăt al camerei şi l-a deschis.

— Aici găseşti instrumente de rezervă. Eşti binevenită să le foloseşti, dacă vrei.

Hazel a rămas tăcută, încă frustrată din cauza motivelor pentru care nu putea articula niciun cuvânt şi chiar mai frustrată de faptul că, fiind amabil, acest străin subminase dreptul ei de a fi supărată. Ceva din felul lui de-a fi a făcut-o să se înfurie. De ce era atât de politicos?

— Aşadar se pare că în ţara asta doamnele nici nu-şi cer scuze, nici nu spun mulţumesc, a adăugat el cu blândeţe.

Chiar în momentul acela, uşa din capătul infirmeriei s-a dat de perete. Un valet venit în grabă a încercat să-şi recapete răsuflarea, sprijinindu-se de tocul uşii, aplecat de spate.

— Doctore Ferris, a gâfâit el, sunteţi chemat în dormitorul regal

înainte ca doctorul Ferris să apuce să răspundă – el era doctorul

Ferris? – sau să reacţioneze în vreun fel, un bătrân în cămaşă de noapte a trecut pe lângă valet, dând buzna în infirmerie.

— Detest festivităţile astea, dar pur şi simplu trebuie să-mi iau o mină bună şi să particip la ele! a spus el, făcând o piruetă spre Hazel. Lady Marlborough, arăţi absolut minunat.

Părul bărbatului era într-o neorânduială sălbatică, iar ochii rotunzi şi bulbucaţi, cu albul globilor vizibil peste tot în jurul irisului. Hazel a observat că avea pielea roşie şi inflamată, ca după o noapte de beţie grea. A mai observat şi că străinul, prins în ghearele unei crize halucinatorii, era acelaşi cu bărbatul pentru care făcuse o reverenţă ceva mai devreme, în după-amiaza aceea: regele Angliei.

Doctorul Ferris s-a strecurat între Hazel şi regele George al III-lea.

— Majestatea Voastră, a spus el, făcând o plecăciune adâncă. Permiteţi-mi să vă însoţesc în salon.

A apucat cu blândeţe braţul regelui şi a pornit alături de el spre ieşirea din infirmerie. Regele a plecat împreună cu doctorul, dar i-a aruncat lui Hazel o privire prin care părea că-şi cere iertare. Ea i-a zâmbit, iar regele George i-a întors zâmbetul.

— Eşti liberă să iei tot instrumentarul din dulap, a spus doctorul Ferris, apoi a trecut pragul infirmeriei. Dar, te rog, nu-mi lua instrumentele personale.

— N-o să le iau, a rostit Hazel încetişor, ascultând paşii celor doi bărbaţi stingându-se pe culoar şi sunetul murmurelor liniştitoare ale doctorului Ferris, auzindu-se tot mai încet, din ce în ce mai încet.
Hazel s-a trezit într-o rutină nouă şi confortabilă. Se scula, se îmbrăca şi pornea spre reşedinţa Warwick, unde servitorii o întâmpinau cu o ceaşcă de ceai şi un loc confortabil în care să stea şi să aştepte până când prinţesa decidea dacă îi permite sau nu s-o vadă în ziua aceea. în lipsa genţii medicale, Hazel îşi împachetase instrumentarul împrumutat de la infirmeria din Kew într-o bucată de pânză şi căra zilnic bocceaua cu ea. Totuşi

nu apucase încă s- o folosească.

în cele mai multe după-amiezi, când prinţesa dormea, Hazel juca whist cu Eliza, o competitoare aprigă.

— Am fost cea mai mică dintre patru surori, a spus Eliza. Am învăţat să lupt când vine vorba de jocul de cărţi.

— Eu am fraţi, a replicat Hazel.

— Ah! Vezi tu, dacă ai fi avut surori, ai fi ştiut că femeile pot fi viclene. Ca acum, de exemplu, când te-am distras cu această conversaţie, ca să pot să mă strecor cu asta.

Cu un gest elegant, a plesnit cartea învingătoare de masă.

— Am câştigat, din nou.

— Cred că ai un avantaj. Ai exersat mult mai mult decât

mine jocul ăsta.

— Ei bine, îţi fac o favoare să joc cu tine acum şi să nu pariez nimic cât timp înveţi.

Hazel a aflat că Eliza era nu doar o jucătoare de cărţi fără scrupule, ci şi că, de aproape doi ani, era doamna de companie a prinţesei. Tatăl ei era cel de-al

treilea fiu al unui baron, iar şansele lui la moştenire erau minime.

— Obiectivul e să găsească un soţ potrivit pentru mine, înainte să rămân condamnată la condiţia de mătuşă-fată-bătrână pentru tot restul vieţii mele. Două dintre surorile mele sunt deja măritate, cu copii. Am trei nepoţi!

— Şi cum a fost pentru tine piaţa matrimonială? a întrebat-o Hazel. I-ai dat răspunsul locotenentului tău?

Eliza i-a oferit unul dintre zâmbetele ei strâmbe, reţinute.

— Se poartă o discuţie. Scrisori şi posibile declaraţii de

iubire.

Hazel a ridicat din sprâncene.

— De partea lui sau a ta?

— De partea lui, desigur. Este îndrăgostit lulea. O să-l vezi cu ochii tăi; peste două săptămâni va fi la balul organizat de regent la reşedinţa Buckingham.

— Un bal?

— Da, vii şi tu, nu-i aşa? Regentul organizează bal după bal, în speranţa că sănătatea prinţesei se va îmbunătăţi într-atât încât să-i permită să danseze, să cunoască pe cineva, să se îndrăgostească şi, în fine, să-şi aleagă un soţ. Desigur că speră, în secret, şi că se va răzgândi în privinţa lui de Orange.

— Şi nu se va răzgândi?

Eliza a pufnit în râs.

— L-ai văzut pe prinţul moştenitor de Orange? Pricăjit rău, bietul de el. Cu o faţă acră. Un dansator groaznic. în plus, arată de parcă ar avea douăzeci de ani.

— Nu ca locotenentul tău.

— Nu, a spus Eliza, incapabilă să-şi reţină zâmbetul. Nu-i seamănă absolut în nicio privinţă.

Hazel a zâmbit.

— Şi, pentru prima dată astăzi, te-am bătut la un joc de whist!

Şi-a arătat mâna de cărţi.

— Nu-i corect! Am fost distrasă... ca să te ţin pe tine la curent cu zvonurile importante din înalta societate!

— Dacă te face să te simţi mai bine, a spus Hazel, înainte de asta m-ai bătut de aproximativ patruzeci şi cinci de ori la rând. Şansele probabilistice erau să câştig şi eu o mână, până la urmă.

Eliza a surâs şi a strâns frumos cărţile. A înclinat capul spre uşa închisă a prinţesei.

— Mă duc să văd ce face.

Câteva minute mai târziu, Eliza a scos capul pe uşă. Hazel s-a ridicat.

— îmi pare rău, i-a spus ea. Nu vrea să te vadă astăzi, dar a zis să-ţi spun că simptomele de azi sunt dureri de stomac, durere de cap şi frisoane. A mai zis şi că urina a fost mai închisă la culoare decât de obicei. îţi e de vreun ajutor?

— Nu ştiu încă, dar e posibil. Oricum, îţi mulţumesc, a spus Hazel.

— Orice pentru un campion de whist.

Când venea vorba să lucreze la tratatul ei, lui Hazel i se părea aproape imposibil să se concentreze la scris în camera în care locuia. Era prea luminoasă, prea însorită, prea veselă. Aerul era stătut şi fierbinte. Ceva anume din felul în care soarele strălucea prin draperiile albe şi diafane făcea ca vorbele să-i rămână

înţepenite în vârful peniţei. Totul era atât de diferit de laboratorul în care lucrase în Edinburgh, o încăpere întunecată, mirosind a stâncă udă şi ţărână.

într-o zi în care prinţesa şi Eliza îi spuseseră să plece imediat ce intrase pe uşă, Hazel şi-a dat seama că nu e în stare să scrie mai mult de o jumătate de propoziţie, aşezată la micul ei birou de lângă pat, aşa că a luat hotărârea de a merge, cu tot cu pergamente şi cerneală, la infirmeria din Kew, unde îşi amintea că există o bancă de lemn negeluită şi o masă, şi de unde lipseau complet ferestrele luminoase.

Infirmeria era pustie şi la fel de reconfortant organizată şi ordonată ca prima dată când fusese aici. Hazel s-a instalat pe banca de lemn şi şi-a împrăştiat hârtiile pe masă. După cum s-a dovedit, n-a fost dificil s-o ia de unde rămăsese când lăsase totul în urmă, la Edinburgh. I se părea că nu scrie decât de câteva clipe, când a ridicat privirea spre fereastra îngustă din capătul sălii şi a constatat că lumina se transformase deja în portocaliul după-amiezii. Lucra cu multă atenţie, marcând o schiţă a inimii pe care o desenase deja.

— Ventriculul stâng conţine sânge care pleacă spre corp, nu sânge care se întoarce din corp, a spus o voce blândă, peste umărul ei.

Hazel a sărit în picioare, gata să verse călimara.

— îmi pare rău, îmi pare rău, s-a scuzat doctorul Ferris, ridicând mâinile ca pentru a-şi proteja faţa. Eram curios să văd la ce lucrezi.

Hazel a încercat să-şi liniştească inima care o luase la goană, bubuind din cauza sperieturii.

— Ce cauţi aici?

— Asta este... infirmeria mea, a spus el

— Este infirmeria palatului. Eşti la dispoziţia Coroanei, aşa

cum sunt şi eu.

— Aşa crezi tu? a spus doctorul, înclinând capul. Atunci ştii cu ce mă ocup.

A spus-o ca pe o afirmaţie, nu ca pe o întrebare, iar Hazel şi-a dat brusc seama că era singură, neînsoţită, împreună cu un bărbat, într-o încăpere unde ar fi putut da peste ei oricine, oricând. Dar acesta era un lucru în privinţa căruia s-ar fi îngrijorat într-o altă viaţă. înainte de a se îmbrăca în bărbat, ca să studieze la Societatea Anatomiştilor. înainte de Jack. Nu se putea gândi la Jack acum. Hazel şi-a îndreptat hârtiile şi şi-a schimbat poziţia corpului, aşa încât doctorul Ferris să nu poată vedea la ce lucrează.

— Da, ştiu, a spus ea. îl tratezi pe regele George al III-lea, Dumnezeu să-l ajute şi să-l mântuiască.

Un colţ al gurii doctorului Ferris s-a ridicat într-un rânjet.

— Recunoaşte, a spus el. Eşti un pic impresionată.

— De tine? De ce aş fi?

El a înclinat capul.

— Am fost primul în clasa mea de la Uppsala University, la şaisprezece ani. Cel mai tânăr chirurg-şef din toate timpurile, la Spitalul Saint Goran, din Stockholm. Cu lucrări deja publicate în Jurnalul Societăţii Regale de Medicină şi Jurnalul de Medicină din New England. Chiar de două ori, în cel din urmă. Asociat al Colegiului Regal al Chirurgilor din Anglia. Fluent în suedeză, franceză, engleză, latină, germană. Oh, şi daneză. La doar douăzeci şi patru de ani, medicul personal al Regelui Marii Britanii şi Irlandei. Să continui?

Hazel şi-a dat ochii peste cap. Doctorul Ferris a continuat:

— Pot să văd la ce lucrezi acolo? Poate chiar să dau o

mână de ajutor? Poate să-ţi amintesc ce face ventriculul stâng?

— Ştiu ce face.

— Sunt sigur, a spus doctorul Ferris. Dar acolo, în schema ta, este greşit. Ventriculul stâng este din perspectiva pacientului, nu a doctorului. Este stânga pacientului.

Hazel şi-a privit desenul. Oricât de enervant ar fi fost s-o recunoască, avea dreptate.

— Ştiu care este ventriculul stâng, a spus ea şi apoi a regretat îndată, fiindcă a părut un copil răzgâiat.

Doctorul Ferris s-a încruntat.

— Chiar ştii?

Hazel a apucat tocul şi a mâzgălit repede.

— Este o eroare în felul cum am aşezat marcajele. Nu în gândirea mea. E o diferenţă. Câteodată ştii ceva în mintea ta, însă pur şi simplu redai incorect lucrul respectiv. Asta-i tot.

Doctorul a ignorat-o şi s-a dus la cabinetul cu instrumente şi leacuri, de unde a luat nişte ierburi. A dat jos de pe un raft înalt un tub mare de porţelan şi i-a desfăcut încet capacul. Hazel a întins gâtul, să vadă ce se afla înăuntru.

— Lipitori! a spus ea.

— Da, bineînţeles, a ridicat din umeri doctorul Ferris. La fel de bune ca orice alt mod de stabilizare a umorilor.

— Da, da, ştiu, doar că...

Hazel s-a cutremurat fără să vrea, iar doctorul Ferris a taxat-o imediat.

— Curios, a spus el. Un doctor care nu ştie să deosebească dreapta de stânga şi căruia îi mai e şi scârbă. Foarte curios.

— Nu mi-e scârbă. Am amputat două picioare şi am rupt

de două ori pe- atâtea braţe. Am scos un glonţ dintr-un femur şi o sabie dintr-o ureche, şi în ambele cazuri pacienţii au supravieţuit.

Doctorului i s-a zbârlit mustaţa; a ridicat pe deget o lipitoare groasă, maronie, pe care a îndreptat-o încet spre Hazel, care a tresărit fără să vrea. Doctorul a pus lipitoarea la loc în tub, alături de celelalte.

— Dacă zici tu, a spus el încetişor.

A luat tubul cu lipitori şi a pornit-o pe scări, apoi a ieşit din încăpere. Lui Hazel îi vuia capul şi i se încinseseră urechile. A corectat schema inimii, dar apoi şi-a dat seama că nu mai era în stare să scrie nimic pe ziua aceea.

* * *

La o săptămână după asta, pe când desena o schemă a traheii, doctorul Ferris a apărut iar în spatele ei.

— Doctore Ferris, ai obiceiul să deranjezi tinerele fete în timp ce încearcă să scrie ceva?

— Numai dacă se află la mine în infirmerie. Ţi-am adus nişte ceai.

A lăsat o cană pe masă, atent să n-o aşeze pe niciuna dintre hârtiile lui Hazel.

— Mulţumesc, doctore Ferris, a spus ea cu toată răceala de care era în stare.

— Poţi să-mi spui Simon.

— Aş prefera să nu.

— Mi-aş dori să preferi. Altminteri, va suna mult prea familiar când îţi voi spune Hazel.

— în primul rând, n-o să-mi spui Hazel. Chiar dacă pare să consideri potrivit să vii aici şi să mă întrerupi în timp ce lucrez în legea mea, doar n-o să te amăgeşti, crezând că am atins vreun oarecare nivel de familiaritate.

Ferris i-a făcut o plecăciune batjocoritoare.

— După cum ţi-e voia, domnişoară Sinnett.

— Şi, în al doilea rând, nu-mi amintesc să fi fost prezentaţi vreodată cum se cuvine. De unde ştii cum mă cheamă? Te-ai interesat?
Ultima întrebare i-a scăpat de pe buze înainte de a reuşi s-o oprească.

— Ei bine, domnişoară Sinnett, s-ar putea să ţi se pară interesant de ştiut că nu sunt prea multe femei medic în Marea Britanie şi sunt chiar mai puţine cele invitate s-o trateze pe prinţesă. Reputaţia dumitale, cum se spune, te precedă.

— Şi care e reputaţia mea?

Ferris a făcut un spectacol întreg din a o măsura din priviri, din cap până-n picioare.

— Inteligentă. încăpăţânată. Cu relaţii la nivel înalt, dar un adevărat scandal pentru familia ei. Parcă-mi amintesc să fi auzit ceva despre o închisoare din Edinburgh. Pricepută cu acul şi firul, când vine vorba de copci. Un scris îngrozitor. Picioare subţiri.

— Ba pe asta n-ai auzit-o nicăieri!

— Oh, oare aşa să fie?

— Ei bine, şi eu am auzit de dumneata, doctore Ferris. Se spune că eşti mult prea volubil, arogant, încă unul în lungul şir de celebrităţi medicale precoce, prea încântate de propria faimă

încât să se deranjeze să fie de folos în munca lor.

— O „celebritate”! îţi mulţumesc, domnişoară Sinnett.

— Nu era un compliment, doctore Ferris.

— Simon.

— Nu.

Simon von Ferris a oftat şi şi-a vârât mâinile în buzunarele paltonului său mare.

— Tocmai asta e problema. Am venit aici cu o ceaşcă de ceai, sperând să fac o impresie bună. Cumva, am deviat de la cursul firesc.

— Am impresia că m-ai insultat de câteva ori, a spus Hazel.

— Cred că ceea ce voi, englezii, confundaţi cu insulta este mai degrabă onestitate. În Suedia, suntem mult mai oneşti. Voi mascaţi insultele în politeţuri. Este mult mai crud.

— în sfârşit, te înşeli într-o anumită privinţă, a replicat Hazel.

A luat o înghiţitură din ceaiul adus de Simon: era tare şi mirosea a vanilie. A zâmbit.

— Ai dreptate în privinţa englezilor, în general. Dar eu nu sunt englezoaică. Sunt scoţiană.

— Aşadar, suntem amândoi străini aici, a spus el. îmi dai voie să mă aşez?

A gesticulat spre un scaun de lemn, aflat lângă bancheta lui Hazel.

— Măcar pentru o ceaşcă de ceai. Şi apoi, îţi promit, te las să lucrezi în linişte.

Hazel a dat din cap şi Simon s-a aşezat mulţumit. A scos un măr dintr-unul dintre numeroasele buzunare ale paltonului şi a muşcat zdravăn din el, cu poftă. Hazel a râs.

— Ai avut mărul ăla în palton de la bun început?

— Desigur! a răspuns Simon după ce a înghiţit. Nu ştii niciodată când ai nevoie de o gustare.

S-a bătut pe buzunare.

— Sunt pline cu secrete şi provizii.

— Deci aşa devine cineva medicul personal al regelui Marii Britanii: cu pregătire.

— Şi asta, dar şi prin înţelegerea felului în care vorbeşti cu cei de viţă regală. Sunt o specie aparte.

A muşcat încă o dată din măr. Hazel s-a întors spre el cu totul.

— Stai aşa. Poate că mă poţi ajuta, totuşi.

— Cu mai mult decât un ceai?

— Cu prinţesa. Refuză să mă lase s-o examinez.

— Ah, a spus Simon. Da, ştiu bine cum se comportă prinţesa. A refuzat să deschidă uşile reşedinţei Warwick atunci când am fost trimis să văd ce-i cu ea.

— Doar de curiozitate, a spus Hazel. Ce crezi că are?

Ferris a muşcat iar din măr.

— Dumnezeu ştie. Ar putea fi orice. Te-am ajutat?

— Nu, dar cred că ai putea. Deci cum vorbeşti cu cei de viţă regală? Nu pare să mă dispreţuiască, dar n-am avut posibilitatea să mă uit cu adevărat la ea. Şi nu pot spera să-mi dau seama ce are, până nu reuşesc s-o examinez cum se cuvine.

Simon s-a oprit pentru o clipă şi şi-a dus un deget la buze, căzut pe gânduri.

— Ai fost vreodată la vânătoare de raţe, la Veneţia?

— La Veneţia?

Hazel nu voia să-i mărturisească faptul că nu ieşise niciodată din Marea Britanie, aşa că n-a spus decât:

— Nu. Nu încă, vreau să zic.

Şi atunci, spre plăcerea şi surpriza lui Hazel, doctorul a continuat pur şi simplu să vorbească, fără nimic din acea condescendenţă teribilă de genul Oh, dar e minunat, trebuie neapărat să mergi. Poate că avea dreptate în privinţa politeţii englezeşti.

— Trebuie să te trezeşti înainte de-a miji zorii, a spus el. Când se crapă de ziuă, iar raţele sunt încă adormite. Şi sunt sute în lagunele de acolo. Poate mii. Dar nu poţi începe să tragi decât după ce te-ai instalat în locul tău. Şi aştepţi acolo. în tăcere, fără să te mişti, poate preţ de o oră, până când raţele încep să se trezească. Şi atunci descoperi că, datorită faptului că eşti deja acolo, sunt obişnuite cu tine. Abia în momentul acela poţi să tragi.

— Compari tratarea prinţesei cu... vânătoarea de raţe?

— Numai tangenţial, dar recunosc că metafora s-ar putea să nu fie una adecvată.

— Mă duc deja acolo în fiecare zi, i-a răspuns Hazel. Am petrecut multe ore citind în foaier. Nu cred că problema ar veni din faptul că nu se simte confortabil cu mine.

— Păi, atunci poate că ar trebui să transformi totul într-un joc? Sau poate, a adăugat el, ar trebui pur şi simplu să-i ceri s-o vizitezi. Nu ţi-a spus nimeni că este teribil să fii os regesc? Petrec toată ziulica în cuştile lor aurite, aşteptând să fie trataţi ca nişte fiinţe omeneşti, nu ca o bucată de porţelan. O existenţă îngrozitoare.

— E dificil pentru mine să manifest vreo simpatie pentru oameni care au mai mulţi bani şi mai mult pământ decât se pricep să exploateze, a spus Hazel.

— Deci eşti o revoluţionară?

— Nu neapărat. Dar am petrecut prea mult timp citind ştirile din Scoţia, ca să mă consider o monarhistă devotată.

— Foarte înţelept, a spus Simon. Văd că ţi-ai terminat ceaiul. O să-ţi iau ceaşca şi te las în pace, să termini ce ai de scris.

— Voiam să te întreb, a spus Hazel, în timp ce el ridica de pe masă ceaşca şi farfuria. A funcţionat tratamentul cu lipitorile? La rege?

Simon a scuturat din cap.

— Nici mai mult, nici mai puţin decât orice altceva. în timpul petrecut alături
de regele George am învăţat că, şi dacă nu simpatizezi prea mult monarhia, te trezeşti simpatizându-l pe omul ăsta. La revedere, domnişoară Sinnett.

Doctorul s-a îndreptat cu paşi mari spre uşă. Hazel îşi dorise să rămână singură, ca să lucreze, dar acum, că-l vedea plecând, şi-a dat seama că ar fi vrut să mai rămână.

— Aşteaptă! a spus ea. Am uitat să te întreb. Eşti în Londra de mai multă vreme decât mine. Ai auzit vreodată de Societatea însoţitorilor Morţii?

Simon şi-a lăsat capul pe-o parte şi şi-a mângâiat mustaţa.

— Da. Mărie-Anne Lavoisier şi camarila ei. Le plac oamenii tineri, frumoşi şi sclipitori. Mă aştept să te caute în curând.

Numele de Mărie-Anne Lavoisier îi era cunoscut lui Hazel, dar nu reuşea să- şi dea seama de unde. S-a întrebat care dintre măştile de iepure fusese ea, în noaptea aceea, pe Pali Mall.

— Aşadar, presupun că dumneata ai fost deja invitat? l-a întrebat Hazel pe Simon, înainte să se poată opri.

Simon a zâmbit.

— Prefer nopţile liniştite, cu un somn bun. Să beau ceai, să citesc o carte şi să mă duc la culcare la ora nouă.

A ieşit din infirmerie şi, cu toate că luase cana lui Hazel, cu resturile de ceai, ea putea jura că, la multă vreme după plecarea lui, încăperea mirosea încă a ceai negru, cu tanin şi vanilie.

* * *

în dimineaţa următoare, Hazel a pornit-o spre reşedinţa Warwick, purtând cu ea trei cărţi, un toc nou şi câteva coli albe de hârtie. Dacă tot trebuia să-şi petreacă orele aşteptând ca prinţesa să fie disponibilă s-o primească, măcar să folosească timpul într-un mod eficient.

Mai ducea cu ea şi instrumentarul medical împrumutat de la Kew, înfăşurat într-o fâşie de pânză.

Când îi sosise cufărul din care lipsea trusa medicală, Hazel scrisese imediat la Hawthornden, cerându-i Ionei să i-o trimită numaidecât. Câteva zile mai târziu sosise şi iubita ei geantă, dar Hazel aproape că plânsese când a deschis- o: pielea era îmbibată de apă şi interiorul genţii fusese acoperit cu un puf verzui-cenuşiu de mucegai. Undeva, pe drumul dintre Edinburgh şi Londra, geanta căzuse într-un iaz şi rămăsese acolo. Mirosea atât de urât, încât îi venea să vomite.

Cataramele erau ruginite şi rupte. Carnetele cu însemnări rămase acolo se transformaseră într-o masă amorfă de celuloză.

Mirosul de mâl a persistat în cameră zile întregi, chiar şi după ce a aruncat geanta cu totul.

Hazel avea de gând să-şi cumpere o nouă trusă medicală, dar nu găsise încă nimic potrivit. înainte de a fi cu totul distrusă, vechea

ei geantă din Edinburgh fusese perfectă: suficient de uzată încât pielea să fie moale, dar să nu se rupă; îndeajuns de încăpătoare încât să care tot ce-i trebuia, dar nu greoaie. A petrecut o după-amiază întreagă scotocind prin magazine, iar rezultatele au demoralizat-o. A găsit o duzină de genţi medicale, fiecare uşor nepotrivită în felul ei, toate de trei ori mai costisitoare şi nici pe departe la fel de bune precum aceea pe care o avusese.

Şi aşa ajunsese la o bucată de pânză. Deocamdată.

Hazel mergea cu cărţile în braţe, încercând să se decidă cu care dintre ele să înceapă, când ceva i-a atras atenţia: un pufuleţ de blană gri, stând în lumina soarelui, drept în mijlocul drumului.

— Ei, bună şi ţie, a spus ea, apropiindu-se.

Căţelul nu avea zgardă şi nici lesă; se rostogolise pe spate, tăvălindu-se în
praf, fie fără să ia seama, fie fără să-i pese că putea fi lovit într-o clipită de vreo trăsură care trecea în viteză. Hazel s-a apropiat şi şi-a dat seama că micul căţel cenuşiu, mai mult puf decât animal, era cel pe care-l zărise tolănit în patul prinţesei Charlotte: Edith sau Edwarda. Edwina.

— Nu cred că ar trebui să fii singur pe-afară, mititelule, a murmurat Hazel.

Ca la comandă, prinţesa s-a ivit în pragul uşii reşedinţei Warwick, cu părul ciufulit şi purtând doar un halat, răvăşită de spaimă.

— Edwina! a strigat ea, disperată. Vino la mama!

La auzul numelui său, căţeluşa a ciulit urechile şi a sărit în patru labe, agitându-se ca şi cum ar fi avut de gând s-o ia la fugă şi să continue jocul, însă, înainte ca Edwina să aibă timp s-o zbughească, Hazel a luat-o pe sus şi s-a înfiinţat cu ea în braţe, în faţa treptelor de la Warwick.

— Oh, slavă Cerului! a spus Charlotte, smulgând-o pe Edwina din braţele lui Hazel.

Câinele a lins fericit faţa stăpânei sale.

— M-am uitat peste tot azi-dimineaţă, când am văzut că nu este în pat. Am căutat peste tot şi atunci m-am gândit că e posibil să fi fugit afară când a venit valetul şi pur şi simplu nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă ar fi dispărut.

A mângâiat câinele pe care-l ţinea în braţe, alternând mustrările cu vorbe afectuoase, în timp ce se îndrepta cu paşi mari spre dormitor. Nu i-a mulţumit lui Hazel, dar nici n-a închis uşa după ea.

Şi astfel, Hazel a urmat-o îndeaproape; în loc să-şi reia obişnuitul loc din hol, s-a aşezat pe un scaun, la masa pe care se afla micul-dejun, în camera prinţesei. Eliza a năvălit în cameră câteva clipe mai târziu, cu părul vâlvoi şi cu transpiraţia curgându-i pe frunte.

— Oh, ai găsit-o. O căutam prin bucătărie.

— Era afară, a susurat prinţesa Charlotte, fără să-şi ia ochii de la câinele din poală. A găsit-o domnişoara Sinnett.

— Oh, ia te uită, ca să vezi, a spus Eliza, prăbuşindu-se într-un scaun, în faţa lui Hazel.

Prinţesa îşi reluase locul sub pături, scufundată în lumea ei, cu căţeluşul cuibărit la piept, lingând-o pe faţă. Eliza a oftat şi s-a întors spre Hazel.

— Facem o carte?

Dimineaţa a devenit după-amiază. Hazel tocmai pierduse al treilea joc de whist la rând, când prinţesa Charlotte s-a trezit din somn şi a sunat după menajeră, să le aducă ceaiul.

Era o după-amiază tihnită. Prinţesa era relaxată, recunoscătoare că Hazel îi adusese câinele (chiar dacă nu o spusese prin viu grai) şi suficient de confortabilă cu ea, pentru a-i permite să stea în camera sa privată. Dintr-un calcul vag, bazat pe nimic altceva decât propria intuiţie, Hazel a decis că venise timpul s-o facă pe prinţesă să se deschidă faţă de ea. Avea să încerce o tactică

nouă.

S-a ridicat de la masă şi şi-a dres glasul. Prinţesa Charlotte a ridicat o sprânceană, iar Hazel a făcut o mică reverenţă.

— Alteţa Voastră Regală, pot să vă vorbesc sincer pentru o clipă?

Eliza privea din colţul camerei, cu expresia imperturbabilă, dar cu o uşoară îngrijorare în ochi. Charlotte a ridicat din umeri.

— Tatăl dumneavoastră mi-a spus foarte clar că trebuie să fiu capabilă să pun un diagnostic pentru afecţiunea care vă supără, oricare ar fi aceasta. Dacă n-o fac, mă tem că lucrurile se vor agrava pentru mama şi fratele meu. Se vor agrava serios. Deja trebuie să facă faţă scandalului legat de faptul că am refuzat logodna şi că m-am îmbrăcat ca un bărbat, ca să studiez anatomia, şi dacă regentul crede că am trădat Coroana, probabil că va trebui, habar n-am, să fugim din regat. Să plecăm pe Sfânta Elena.

— Ai rupt logodna? a întrebat Charlotte.

— Anul trecut. Cu vărul meu. Eram îndrăgostită de altcineva.
Şi, dintr-odată, gândul la Jack a revenit cu o forţă pe care Hazel n-a putut-o stăpâni. Brusc, s-a trezit iar în cimitir, alături de el, în mormântul pe care abia îl desfăcuseră, cu trupurile lipite unul de altul şi cu mirosul de pământ reavăn împresurându-i, ascultându-şi respiraţiile şi simţindu-şi bătăile inimii, încercând să alunge emoţia amintirii, Hazel a simţit că i se face pielea de găină.

— Cinci minute, doamnă. E tot ce vă cer. Doar cinci minute, ca să pot scrie un raport către Gaspar, pentru prinţul regent.

Hazel şi-a ţinut respiraţia.

— Foarte bine, a spus Charlotte. Cinci minute.

Eliza a părut de-a dreptul surprinsă.

— O să cer să ne aducă ceai proaspăt.

— Nu, stai aici, a intervenit prinţesa. Să meargă domnişoara Sinnett să ceară ceaiul şi să mă examineze când se întoarce.

* * *

Hazel nu se aşteptase să găsească vreun indiciu spectaculos în simptomele prinţesei, dar cel puţin acum avea ceva la care să lucreze. Charlotte avea fruntea caldă, categoric era în stare febrilă. Era evident că febra era cauza epuizării şi a privirii înceţoşate de care se plângea prinţesa. însă restul examinării nu indica nimic serios. Bătăile inimii erau normale. Nu avea zone umflate sau iritate. Pe spate se vedeau câteva cicatrici, urmele febrei romane căreia îi supravieţuise, dar niciunul dintre aceste semne nu erau recente, slavă Cerului. Prinţesa se plângea de dureri de stomac, dar Hazel nu a simţit nicio zonă întărită sau umflată.

Una peste alta, nimic din examenul clinic nu explica de ce o tânără de
douăzeci şi doi de ani stătea ţintuită la pat săptămâni întregi. Cu toate acestea, Hazel a notat conştiincioasă fiecare detaliu, adăugând examinarea la celelalte observaţii ale sale. Făcea progrese. în mod ciudat, în seara aceea, când a urcat în trăsura care o aducea înapoi la apartamentul ei, i-a intrat în cap gândul că, deşi nu avea încă răspunsul, şi-ar fi dorit să-i spună lui Simon von Ferris despre examinarea din ziua aceea.
La insistenţele Elizei, Hazel a fost de acord să-şi cumpere o rochie nouă pentru balul regentului.

— îmi pare rău, dar nu poţi purta în continuare ce porţi

acum, a spus ea într-o zi, trăgând-o pe Hazel de fustă. Tivul ăsta e cu trei centimetri prea scurt, iar corsajul e depăşit de şase luni.

— Nici măcar nu ştiu dacă o să merg la bal, domnişoară Murray, a protestat Hazel. Am o grămadă de lucru şi ar trebui să-mi termin treaba. Sunt aici ca s- o tratez pe prinţesă, nu... ştiu şi eu... să dansez cadriluri.

Eliza i-a aruncat o privire rapidă, nimicitoare, şi şi-a dat ochii peste cap.

— Se presupune că ar trebui s-o tratezi pe prinţesă, iar ea va fi la bal. Rezolvat. în fond, balul face parte din fişa postului. Nu ştiu de ce-mi îngreunezi încercarea de a te ajuta să-ţi dai o şansă să te simţi bine.

— Stai aşa. Prinţesa merge la bal?

Hazel n-o văzuse pe Charlotte în afara dormitorului ei, cu excepţia celor câteva dăţi când se plimbaseră prin parcul din apropiere.

— Nu credeam că-i permite starea de sănătate.

Buzele Elizei au devenit o linie subţire, încordată.

— Chiar şi prinţesa Charlotte ştie când trebuie să facă un compromis cu tatăl ei. Regentul vrea să-şi aleagă în sfârşit un soţ şi să termine odată cu asta, fir- ar să fie de sănătate.

Eliza s-a aplecat în faţă, iar Hazel a imitat-o.

— Dacă mă întrebi pe mine, el ar fi măritat-o pur şi simplu cu prinţul de Orange şi ar fi scos-o pentru totdeauna din ţară.

— De ce ar vrea regentul s-o scoată pe prinţesă din ţară? Este cea mai populară membră a casei regale, de departe.

— Exact, i-a răspuns Eliza. N-ai observat cum se aliniază oamenii ca s-o salute? Cum îi scandează numele?

Hazel observase. Aproape în fiecare zi, când sosea la Warwick, găsea un cârd de urători-de-bine, strigând şi trimiţându-i lui Charlotte urările lor de însănătoşire grabnică.

— Şi l-ai cunoscut pe regent. Nu că vrem s-o vorbim de rău pe Alteţa sa Regală – un rânjet strâmb –, dar omului îi place să-şi aroge toate meritele. Cu cât o scoate mai grabnic pe Charlotte din ţară, împreună cu un soţ, cu atât mai repede oamenii se vor concentra asupra lui. Şi cu cât mai repede va naşte un fiu, cu atât mai curând oamenii vor uita cu totul de ea.

— Aşadar se va mărita ca să fie dată uitării.

— Toate femeile se mărită ca să fie date uitării, a spus Eliza. Lucrurile care ne pun în lumina reflectoarelor la tinereţe – şarmul, cochetăria şi isteţimea? Pentru o femeie măritată şi o mamă, toate astea devin exasperante şi stânjenitoare, ca atunci când porţi un ruj prea strident. Nici măcar educaţia noastră nu mai serveşte vreunui scop după ce ne căsătorim. Charlotte şi cu mine am fost instruite să vorbim limbi străine şi avem cunoştinţe muzicale în scopul de a deveni suficient de împlinite încât să atragem un soţ. O să ne căsătorim, o să devenim nişte matroane şi o să ne creştem fiii ca să ia decizii în numele nostru.

Hazel şi-a amintit sentimentul pe care l-a avut când Bernard a cerut-o de soţie, felul în care a ştiut că, dacă acceptă, tot restul vieţii ei va urma o cale îngustă şi restrictivă. Zi după zi, ar fi purtat rochia potrivită şi ar fi făcut vizitele sociale corecte, ar fi purtat prunci în pântece şi ar fi văzut cum, cu fiecare zi,

amintirea a ceea ce iubise cândva la chirurgie şi anatomia umană devine din ce în ce mai estompată.

— Presupun că de aceea n-am nicio intenţie să mă mărit vreodată, a spus Hazel.

Gândul tocmai se materializase, perfect conturat, exact în clipa în care l-a rostit. N-avea să se mărite. Găsise iubirea odată, însă Jack nu mai era, iar acum Hazel avea de gând să trăiască aşa cum îşi dorea.

— Asta e bine şi frumos pentru o femeie-chirurg, a replicat Eliza. Presupun că eşti o pasăre rară în privinţa asta. Dar prinţesa Charlotte nu se bucură de un asemenea lux. Mariajul ei reprezintă un eveniment diplomatic şi politic de mare însemnătate. Aducerea pe lume a unui moştenitor este datoria ei fundamentală faţă de Coroană.

— Şi astfel, bolnavă sau nu, merge la balul tatălui ei.

Eliza a dat din cap.

— Cu toate astea, de obicei găsesc o modalitate de a o scoate devreme de la reuniunile de genul ăsta.

— Bine, a spus Hazel. O să fiu acolo.

Hazel şi-a spus că, până la urmă, asta ar fi o şansă s-o observe pe prinţesă, să vadă cum se comportă în public şi să-şi ia în continuare notiţe. Poate că tratarea ei va semăna totuşi cu o vânătoare de raţe. Hazel va trebui să aştepte şi să observe, în timp ce indiciile care ar conduce la un diagnostic se vor dezvălui singure, încetul cu încetul.

Eliza cerceta încă rochia purtată de Hazel, încruntându-se în timp ce pipăia materialul mânecii.

— O să te duci la doamna Thire, pentru rochia cea nouă. Nu avem ce să discutăm pe tema asta. O să mă asigur personal că o termină la timp.

— Dar chiar am avut o rochie făcută de doamna Thire!

a spus Hazel, surprinsă şi încântată că poate să spună şi ea un lucru care i-ar face plăcere Elizei. Mama i-a trimis măsurile mele anul trecut.

— Serios? a întrebat Eliza. Păi, atunci e destul de simplu. Poart-o pe aia. îmi
imaginez că arată mult mai bine decât rochiile pe care le-ai purtat pe aici. Fără supărare.

Ce se întâmplase oare cu rochia aceea? O purtase la petrecerea din casa lui Mercer, în seara când fusese arestată. O târâseră la închisoarea de pe deal îmbrăcată în rochia aceea şi o purtase până când fusese obligată să se schimbe în rochia din bumbac aspru a deţinutelor. Probabil că era încă acolo minunata ei rochie de culoarea gălbenelelor, mototolită într-un morman de pânză, neglijată şi mucegăită.

— Eu... de fapt, n-o mai am. Eu... ăăă... am pierdut-o.

Eliza a clipit rar.

— în regulă. în cazul ăsta, ne întoarcem la planul iniţial. Oricum, probabil că aşa e cel mai bine; o rochie veche de luni de zile e destul de jenantă. E şi mai rău dacă a fost deja purtată o dată.

— „O dată”?

— Eşti în Londra, draga mea domnişoară Sinnett. Poate că în Edinburgh tartanul şi hainele simple sunt considerate fermecătoare, dar o să vezi. Te protejez. Oamenii ăştia o să te mănânce de vie, dacă le dai ocazia.

— Şi o rochie confecţionată de doamna Thire va preveni lucrul acesta?

Eliza şi-a răsucit pe deget o şuviţă de păr.

— O rochie confecţionată de doamna Thire o să-i distragă, aşa încât să apuci să faci o primă impresie.

Să fii prietena prietenei prinţesei presupunea şi unele avantaje: exact a doua zi, atelierul doamnei Thire a reuşit s-o strecoare pe

Hazel pentru o probă de ultimă oră, cu doamna Thire în persoană, într-un magazin micuţ, dar frumos decorat cu coloane albe, situat pe un colţ de stradă foarte la modă, în apropiere de Soho.

— Trebuie să ne mişcăm repede, a spus doamna Thire în loc de salut, grăbind-o pe Hazel în spatele atelierului. Fiecare tinerică din oraş vrea o
rochie nouă, cu care să atragă atenţia vreunui soldat spilcuit, acum, că s-au întors cu toţii după ce l-au înfruntat pe Napoleon.

Vorbea cu acele între buze.

— Dumneata. Domnişoara Hazel Sinnett. Castelul Hawthornden, Edinburgh. Am măsurile dumitale pe aici, pe undeva. Nu uit niciodată o clientă.

A măsurat-o pe Hazel din ochi, dezaprobator.

— Acum ai cel puţin trei centimetri în minus la circumferinţa bustului şi va trebui să mai înfoiem un pic fusta, ca să mascăm picioarele alea slăbănoage, groaznice. Vino.

Şi, înainte ca Hazel să apuce să strecoare o vorbă, a fost târâtă pe un piedestal, pentru ca doamna Thire să poată face măsurători mai detaliate, folosind un fir pe care l-a scos din multele buzunare ascunse ale fustei sale.

Doamna Thire era o femeie înaltă, cam la patruzeci de ani, nu-ţi puteai da seama cu precizie. Pielea ei măslinie era netedă, însă între sprâncene începuse să i se formeze un rid care transmitea un sentiment intens de concentrare. Buclele i se revărsau de sub bonetă, iar Hazel a zărit o singură şuviţă de păr cărunt încadrându-i faţa. Femeia a studiat-o cu o expresie concentrată.

— Rozul nu este culoarea ta, a spus ea.

Vorbea cu un accent ce părea de undeva din Caraibe.

— Oh, a replicat Hazel.

— Nuanţe de albastru. De verde. Tonuri puternice. Ca

să-ţi pună în valoare îmbujorarea naturală. Trebuie să mănânci mai mult. Să bei un pahar de şampanie la bal, chiar când ajungi, ca să prinzi puţină culoare în obraji.

Doamna Thire vorbea ca şi cum ar fi dictat o scrisoare. Hazel se întreba dacă nu cumva ar trebui să ia notiţe.

— Stai aici.
A dispărut, lăsând-o pe Hazel singură pe piedestalul din spatele încăperii, purtând încă rochia în care venise, dar simţindu-se, cumva, foarte, foarte goală.

Câteva clipe mai târziu, doamna Thire s-a întors cărând un maldăr de material de un bleumarin închis.

— Mă tem că n-avem timp să facem ceva pe comandă, a spus ea. Dar cred că asta va arăta minunat. Probeaz-o.

— Aici?

— Nu, în colonii. Normal că aici. Hai, trage-o pe tine.

Şi astfel, simţindu-se mai mult decât stânjenită, Hazel a scos rochia pe care o purta şi a rămas în lenjerie, iar doamna Thire i-a tras peste cap rochia albastru-închis.

— Da, a spus ea. Da, o să arate foarte bine.

Şi, fără să aştepte răspunsul lui Hazel, doamna Thire a început să înţepe şi să coasă, ridicând corsetul în aşa fel încât să se potrivească pe talia lui Hazel şi să-i scoată în evidenţă bustul. Mâinile ei se mişcau atât de iute, adăugând mici puncte de cusătură şi prinzând bolduri, încât lui Hazel i-a luat aproape zece minute până să-şi dea seama că la mâna stângă avea doar patru degete, în loc de degetul mic, nu mai era decât un ţesut cicatrizat, roz, sclipitor ca o urmă de arsură. Hazel ştia că era o rană veche, judecând după felul în care ţesutul se albise pe margini, cel mai probabil în urma unui accident suferit cu ani înainte.

— Gata, a spus doamna Thire, trăgându-i lui Hazel

rochia peste cap, înainte ca aceasta să aibă o şansă cât de mică să se privească în oglindă. O să fac ajustările şi o să ţi-o trimit acasă săptămâna viitoare.

— Mulţumesc, a spus Hazel.

A băgat mâna în geantă, ca să-i plătească doamnei Thire pentru rochie, dar aceasta a fluturat din mână.

— Nu te costă nimic, a spus ea. Consideră că e un cadou.

— Nu.

— Ba da, te rog, insist.

Doamna Thire a rămas cu mâna ridicată.

— Este o plăcere să pot îmbrăca femei interesante, domnişoară Sinnett. Ca să nu mai vorbim despre femeile interesante care o servesc ca medic personal pe prinţesa Angliei.

A zâmbit, iar Hazel a văzut în străfundul ochilor ei o sclipire din ceva ce nu părea în întregime amabilitate. A continuat s-o privească fără să clipească, încă uitându-se în sus spre Hazel, chiar dacă aceasta coborâse de pe piedestalul pentru măsurători.

— Este o plăcere să te întâlnesc în persoană, domnişoară Sinnett.

Clopoţeii de deasupra uşii atelierului au scos un clinchet vesel, iar Hazel a ieşit în stradă şi s-a urcat în trăsură. Cu toate că afară era cald, a simţit brusc un fior rece, de care nu reuşea să scape.

* * *

Rochia a sosit în dimineaţa balului regentului, livrată personal

de un valet care a coborât din spatele unei trăsuri ce transporta cutia enormă, ivorie. Hârtia subţire din interior era precum pânza de păianjen şi, cu toate că Hazel n-a dat prea mare atenţie rochiei atunci când a probat-o în atelierul doamnei Thire, în după-amiaza respectivă, după ce a tras-o pe cap şi s-a cercetat în oglindă, a trebuit să admită că avea ceva magic. Rochia era albastră, însă întunecată precum cerul nopţii, şi ţesută cu un fir argintiu care strălucea ca lumina stelelor, atunci când se mişca. Deşi croiala părea destul de obişnuită – mânecile acopereau uşor umerii şi avea talie înaltă – când a îmbrăcat-o, rochia a părut că se transformă. Alte rochii îi lăsaseră un
sentiment de inadecvare: aceasta însă părea cu totul a ei.

Doamna Thire era într-adevăr genială, şi-a spus Hazel, învârtind fusta rochiei şi uitându-se la felul în care broderia argintie capta lumina care pătrundea pe fereastră. Materialul era subţire şi mătăsos, curgând pe trupul ei ca o apă. Ultimul gând, în timp ce ieşea entuziasmată din apartament, prinzând o ultimă imagine în oglindă, a fost că şi-ar fi dorit ca Jack să o poată vedea în rochia aceea. Şi-ar fi dorit să o fi văzut în orice rochie frumoasă. Se îndrăgostise de ea pe când era pe jumătate acoperită de noroi, epuizată şi stropită cu sânge. într-un alt univers, ei doi ar fi putut să meargă de mână, la o cină cu prietenii, fără nicio grijă şi fără coşmarul de a fi vânaţi. Doar ei doi, cu plăcerea de a fi curaţi şi de a purta haine rafinate, de a-şi zâmbi unul altuia din colţurile opuse ale unei săli de bal aglomerate, ca şi cum ar fi împărtăşit un secret.

Când a ajuns Hazel la Casa Buckingham, locul se aglomerase deja de trăsuri înşirate în susul şi în josul străzii şi de oaspeţi îmbrăcaţi în veşminte cusute manual, care se scurgeau pe peluză. în sala de bal, trupa de muzicanţi cânta ceva antrenant, în ritm vioi, iar sunetul viorilor răsuna prin palat peste capetele musafirilor, spre Hazel, care stătea acolo, întrebându-se încotro s-o apuce ca să nu se simtă nelalocul ei. Numai în foaier trebuie să fi fost cincizeci de persoane adunate în grupuri mici, cu capetele apropiate, bârfind. Sunetul şoaptelor şi plesnetul evantaielor care se deschideau punctau muzica precum nişte instrumente de percuţie. Nici Eliza

şi nici prinţesa nu se zăreau nicăieri. Singurul chip recunoscut de Hazel era cel al doamnei Thire în persoană, care stătea lângă o femeie îmbrăcată după moda franţuzească. Hazel i-a făcut cu mâna, însă doamna Thire nu i-a oferit decât un zâmbet vag şi a dat din cap, după care s-a întors la conversaţia ei.

Apoi Hazel a văzut un alt chip cunoscut: Simon von Ferris, care stătea aşezat la o masă plină cu mâncare şi arăta de parcă şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva. Era îmbrăcat complet în negru, doar la guler se zărea o frântură din cămaşa albă.

Hazel s-a apropiat de el:

— Doctore Ferris.

— Domnişoară Sinnett.

— Trebuie să recunosc, a spus Hazel, că sunt un pic surprinsă să te văd aici. Nu m-aş fi aşteptat ca acesta să fie genul de eveniment cu care ţi-ai ocupa dumneata seara.

Simon s-a aplecat spre ea atât de mult, încât aproape că i-a şoptit la ureche:

— Şi care te-ai fi aşteptat să fie genul de eveniment cu care mi-aş ocupa eu seara?

Hazel s-a îndepărtat, scurtcircuitând curentul electric dintre ei. A privit în jur, să vadă dacă observase cineva cât de mult se apropiaseră, dar nimeni nu le dădea vreo atenţie.

— Cum ziceai tu acum două zile? Ceai şi o carte bună, apoi devreme la culcare.

— într-o lume perfectă, a spus Simon. Dar funcţia de medic regal este, mai mult decât orice, o poziţie politică. Trebuie să-mi fac apariţia. Şi am descoperit că mă pricep cu adevărat. Mă comport absolut firesc când vine vorba să-i farmec pe cei din clasele superioare.

Hazel s-a înecat cu o bucăţică de tartă cu brânză de capră.

— îţi baţi joc de mine. Când am intrat eu, stăteai acolo

încremenit şi singur, ca un copil.

— Poate că aşteptam. Aşteptam.

— Ce anume?

Simon a rămas tăcut preţ de o clipă. Şi-a coborât ochii asupra rochiei albastru-închis, brodată cu argintiu, a lui Hazel.

— O rochie nouă, a spus el.

— Ăsta e un compliment?
— Doar o observaţie.

— Ei bine, ca om de ştiinţă, m-aş fi aşteptat ca metodele tale să fie mai exacte. M-ai văzut, ia să socotim, doar de trei ori. N-ai cum să afirmi că rochia asta e nouă. Concluziile trebuie trase pe baza unor factori observabili.

— Ah, a replicat Simon. Te înşeli. Există un număr de factori observabili.

A studiat intens materialul, iar Hazel a simţit cum roşeşte.

— Cusăturile sunt impecabile, nici rupte, nici deşirate. Tivul este absolut fără cusur. Şi sunt nişte dungi, aici – şi-a plimbat degetul la un centimetru de abdomenul lui Hazel – şi aici – spre partea de sus a coapsei –, care indică faptul că rochia a fost recent scoasă dintr-o cutie. Ergo: este nouă.

Mâna lui a ezitat deasupra corpului ei, aproape, însă fără să-i atingă rochia, dar Hazel i-a simţit prin ţesătură căldura pielii. Care a persistat şi după ce el şi-a retras mâna.

— încă o dată, a spus Hazel, aroganţa unui medic bărbat i-a venit acestuia de hac. în niciun caz n-aveai cum să ştii dacă rochia este într-adevăr nouă sau mai degrabă a fost foarte bine îngrijită. Poate că am păstrat-o în cutie între momentele în care am purtat-o.

— Şi mai este şi felul în care o porţi, a spus Simon.

— Cum adică?

— Femeile au mereu altă atitudine într-o rochie nouă.

Sunt mai înalte. Trag umerii în spate. Tu străluceşti. Arăţi minunat şi o ştii.

— Asta nu-i o observaţie ştiinţifică, a replicat Hazel.

— Nu este? Şi, oricum, există o cale de a şti cu certitudine dacă o rochie este sau nu nouă.

— Care anume?

— Să te uiţi la cum arată în timpul dansului.
Şi-a păstrat o expresie foarte serioasă, fără urmă de zâmbet în privire.

— îmi acorzi onoarea? De dragul ştiinţei?

Simon a întins braţul, iar Hazel l-a acceptat. Mănuşile ei din mătase argintie erau atât de subţiri, încât părea că aproape se ţin de mână. Intrând în sala de bal, a simţit cum toţi ochii sunt aţintiţi asupra lor. Simon nu părea să observe. Privea drept înainte, cu capul sus, semeţ.

— Deci este? a întrebat-o în timp ce luau poziţia de dans.

— Ce să fie?

— O rochie nouă.

— Da, a răspuns Hazel. Este o rochie nouă. Dar metodologia ta pentru determinarea acestui lucru a fost doar o presupunere norocoasă.

Hazel şi Simon stăteau faţă în faţă, pregătiţi pentru dans, iar el zâmbea suficient de larg, încât să i se vadă gropiţele din obraji. Dansul s-a întrerupt când la intrarea în sala de bal a sosit un grup de bărbaţi şi toată lumea s-a întors să-i privească. Era o escadrilă mică, probabil vreo şase tineri îmbrăcaţi în uniforma prusacă: haine de un roşu-aprins şi pantaloni albi, strânşi pe picior. Liderul se distingea clar. Cu toate că nu era nici cel mai înalt, nici cel mai arătos, avea o atitudine de comandant. Stătea în faţa grupului, ca pasărea din vârful stolului în „V” aflat în zbor, cu un şold scos îndrăzneţ în afară. Haina îi era atât de

încărcată de medalii, încât Hazel se întreba când găsise timp să le cucerească pe toate.

— Prinţul prusac, îmi imaginez? i s-a adresat ea lui Simon.

— Frederick Augustus. Unul dintre fiii cei mai tineri ai moştenitorului prusac. O adevărată prezenţă, de când l-au sărbătorit după Bătălia de la Leipzig.

Era imposibil să nu observi apariţia lui spilcuită, cu părul pieptănat spre faţă şi buzele arcuite într-un rânjet arogant. Prinţul de Orange – fostul logodnic al prinţesei Charlotte – era un băiat sfrijit, înghesuit într-un colţ al încăperii, arătând, aşa cum îl descrisese şi Eliza, ca un copil prepuber. Lui Orange nici măcar nu-i crescuse mustaţa; abia dacă avea câteva tuleie jalnice pe buza de sus, mai mult o umbră. într-un contrast strident, prinţul Frederick Augustus arăta ca un bărbat. Nu-i de mirare că prinţesa Charlotte se grăbise aşa de tare să anuleze logodna cu prinţul de Orange, la primul semn de febră; Hazel nu putea s-o condamne.

Hazel a urmărit cum prinţul Frederick Augustus a pornit agale spre Eliza Murray, a făcut o plecăciune adâncă şi i-a sărutat mâna. Ea a făcut o reverenţă, apoi a repetat salutul spre un băiat bronzat, cu părul buclat, care stătea chiar în spatele prinţului. Hazel şi-a imaginat că acesta era locotenentul Elizei, iar presupunerea ei s-a dovedit a fi corectă, când fata a venit spre ea, însoţită de tânărul cu păr ondulat.

— Domnişoară Sinnett, aş vrea să vi-l prezint pe locotenentul Otto Anhalt. Locotenente, ea este domnişoara Hazel Sinnett, medicul care o tratează pe prinţesa noastră.

Otto a făcut o plecăciune.

— Plăcerea este de partea mea.

Hazel i-a zâmbit Elizei, sperând că astfel îi transmite aprobarea ei. Tânărul părea foarte drăguţ şi relativ arătos, cu toată claia lui de păr şi dinţii proeminenţi.

Când s-a ridicat din plecăciune, Otto s-a întors spre Simon.

— Poate că ar trebui să le aducem doamnelor ceva de băut.

— Desigur, a spus Simon, fără să-şi ia ochii de la Hazel.

Bărbaţii au plecat.

— Ce crezi? a întrebat-o Eliza pe Hazel. E chipeş.

Eliza a rostit cuvintele ca pe o afirmaţie, atât pentru sine, cât şi pentru Hazel.

— Da, este, a încuviinţat Hazel, cât de convingător a putut.

— Cred c-o să mă mărit cu el, a adăugat Eliza. Luna viitoare îşi încheie stagiul militar în serviciul prinţului prusac şi se întoarce acasă. Mi-a cerut să merg cu el. Familia lui are o moşie şi s-a descurcat bine şi ca soldat, însă familia e avută. El singur face în jur de cinci mii de lire pe an.

Hazel n-a răspuns imediat, iar Eliza i-a căutat privirea, înainte de a continua.

— Doar n-o să pot sta la nesfârşit cu prinţesa Charlotte. îndată ce se face bine, o să se mărite şi o să se mute în alt palat, cu un personal nou, iar eu voi fi mai bătrână, cu şi mai puţini pretendenţi. Fără pretendenţi. îmi place de Otto. îmi place destul de mult şi probabil, cu timpul, o să ajung chiar să-l iubesc. Este foarte bun. Foarte bun. Şi amuzant! Şi este foarte răbdător cu mine.

— Cred, a spus Hazel, că sună minunat.

Când bărbaţii au revenit cu paharele de şampanie, Eliza zâmbea.

— Prinţesa va veni în seara asta? a întrebat Otto. Am auzit că o să participe la bal.

Eliza a scuturat din cap.

— E prea bolnavă ca să vină. în seara asta a avut dureri de cap, a spus ea, evitând privirea lui Hazel. Acum vă rog să mă scuzaţi, a adăugat, pierzându- se în mulţime.

— Ai reuşit să pui un diagnostic? a murmurat Simon către Hazel.

— Nu. Dar, în fine, am reuşit s-o examinez. Nicio distensie. Nici urmă de varicelă, slavă Cerului. Nici febra romană nu a revenit. Are febră şi se plânge de dureri de stomac şi de cap. în jurul ochilor s-a înroşit şi s-a umflat.

— Durerile de cap şi roşeaţa din jurul ochilor pot fi simptome de febră galbenă. Vreun exces de bilă galbenă?

— M-am gândit la asta, dar are pielea rozalie. Nici urmă de icter. Mai degrabă vorbim de roşeaţă.
— Atunci scarlatină?

— Limba avea un aspect absolut normal. N-avea dureri în gât şi nici glande inflamate.

Simon s-a gândit pentru o clipă.

— Vomită? a întrebat el. Ar putea fi tifos.

— Nu vomită. Cel puţin, nu din câte ştiu eu. Febra e prea scăzută, ca să fie tifos. Şi n-ar explica durerea de stomac.

— Sarcină? a întrebat Simon, cu o sprânceană ridicată. Asta ar explica durerile şi epuizarea.

Hazel a scuturat din cap.

— E supravegheată prea îndeaproape. Domnişoara Murray e permanent alături de ea şi sunt sigură că şi tatăl ei primeşte rapoarte de la valet. Niciun bărbat n-ar reuşi să ajungă la un metru de ea. Poate că e o boală pe care n-am mai întâlnit-o până acum. Ceva rar, poate. Gândul care mă înspăimântă cu adevărat este că sub pielea ei ar putea crească ceva ce eu nu pot vedea.

Până atunci n-o spusese cu voce tare, dar frica o ţinea trează

nopţile, din ziua în care o examinase pe Charlotte şi depistase atât de puţine simptome fizice. Pe când era în Edinburgh, Hazel deschisese pacienţi şi văzuse tumori mari cât portocalele, negre şi pulsând pe organele lor. Dacă ceva o otrăvea pe Charlotte din interior, iar ei îi scăpa? N-avea cum să-şi dea seama, fără s-o opereze, şi n-ar fi riscat s-o taie pe prinţesă, fără să fie sigură.

Şi-a dat seama că era şocant de plăcut să scoată această temere dinăuntrul ei, s-o spună cu voce tare în prezenţa unui alt medic. De la scurta perioadă petrecută la Societatea Anatomiştilor, nu avusese posibilitatea să vorbească despre medicină sau chirurgie cu nimeni altcineva şi, pe atunci, nici nu avea cazuri reale despre care să vorbească; erau cu toţii nişte studenţi cu vederea înceţoşată, care îşi comparau entuziasmaţi însemnările de pe schemele făcute. Şi Hazel nu fusese deloc Hazel, fusese George Hazelton (sau o fi fost George Hazleton?), purtând hainele fratelui ei. Se simţea bine să fie ea însăşi, să ceară un sfat, să poarte o conversaţie despre medicină cu un bărbat care o trata ca pe o colegă, nu ca pe o ciudată sau ca pe un spectacol.

— Hmmm…

Simon şi-a dus un deget la mustaţă şi a mângâiat-o absent, un gest pe care Hazel observase că-l făcea când era agitat sau se gândea.

— Este ceva ce mi-a spus un profesor din Uppsala, pe când eram student la Medicină. El zicea că, dacă auzi copite galopând în depărtare, trebuie să te gândeşti la cai, înainte de a te gândi la cămile.

în cealaltă parte a sălii, Hazel îi vedea pe prinţul Frederick Augustus şi pe oamenii lui râzând şi bând, cu braţele aşezate unul pe umerii celuilalt. Eliza stătea lângă ei, sorbind graţios dintr-un pahar de vin, alături de Otto.

— Aşadar, ce vrei să spui, a continuat Hazel, este că atunci când te confrunţi cu întrebări medicale ce par să se

confunde este mai degrabă probabil să ai de-a face cu o afecţiune obişnuită, care se manifestă prin simptome neobişnuite.

— Exact.

Muzicanţii au început un vals ritmat şi, fără niciun avertisment, Simon a tras- o pe Hazel mai aproape, prinzând-o de talie atât de brusc, încât fata a icnit.

— Acum începe dansul, da? a întrebat Simon.

— Aşa cred, a replicat Hazel şi, fără să mai spună un cuvânt, s-au aventurat amândoi în mulţimea de dansatori, învârtindu-se.

Ca dansator, Simon von Ferris era rigid şi formal, întrucât trupul lui era pur şi simplu prea înalt pentru a permite ceea ce Hazel ar fi numit graţie. Nu se gârbovea niciodată, nu lăsa cotul mai jos decât ar fi trebuit să fie. Simon era atât de absorbit de grija de a nu greşi paşii, încât Hazel credea că nici nu-şi dădea seama de atenţia primită din partea doamnelor aflate în sala de bal. Hazel vedea cum privirile lor alunecă pe silueta lui Simon şi a observat cum îşi deschid evantaiele, ca să-şi ascundă şoaptele. Hazel şi-a dat seama că îl voiau. Când şi-a îndreptat iar ochii spre chipul lui, Simon o privea numai pe ea.

Dansul s-a sfârşit, iar aplauzele au fost întrerupte de o trâmbiţă dezacordată, care a anunţat sosirea prinţului regent. Acesta a intrat cu o mutră acră, îmbrăcat în haina lui roşie, cu Gaspar alături, care purta ca de obicei peruca pudrată. Regentul şi-a umflat pieptul şi a cercetat mulţimea, aparent nefericit de ce vedea, chiar dacă toţi curtenii făcuseră plecăciuni adânci şi afişaseră cele mai servile zâmbete. S-a întors spre Gaspar, ca să-l întrebe ceva ce Hazel n-a putut auzi, acesta i-a răspuns dând din cap, iar prinţul regent şi-a luat tălpăşiţa în viteză, fără să fi dansat măcar o dată.

Intrarea sa şi ieşirea abruptă au făcut ca încăperea să rămână fără aer, lăsând petrecerea ca un balon dezumflat. Energia

dinăuntru s-a evaporat şi, în mai puţin de o oră, restul oaspeţilor au început să plece. (Frederick Augustus şi prietenii lui nu păreau să fie conştienţi de tensiunea din atmosferă; stivuiau pahare de şampanie şi râdeau când spuma dădea pe-afară şi se scurgea pe jos.)

La marginea ringului de dans, Hazel a tras-o pe Eliza deoparte.

— Charlotte s-a gândit vreodată să se mărite cu prinţul Frederick Augustus?

Eliza a scuturat din cap şi s-a uitat în jur, să se asigure că nimeni nu le-a auzit conversaţia.

— Nu, Doamne, nu! De ce? Ce-ai auzit?

— Nimic! a spus Hazel. Mă întrebam şi eu. Fiindcă el e prinţ şi tot tacâmul. Are vârsta potrivită. Şi pare destul de... ştii, sociabil.

Eliza a scuturat iar din cap.

— Nu. Nu toţi prinţii sunt prinţi de calibrul necesar să se însoare cu viitoarea regină a Angliei. Europa geme de prinţi. Frederick Augustus nu are un rang prea mare. Nu este fiul cel mai mare. Se înscrie în ramura de cădeţi a familiei. Dar nici asta n-ar fi o problemă, dacă n-ar avea o anumită reputaţie. Este un mitocan. Sunt zvonuri despre doi copii nelegitimi şi o duzină de inimi frânte lăsate în urmă. Nu, a continuat Eliza, este soldat şi o să umble bezmetic prin toată Europa, făcând femeile să se îndrăgostească de el, până când taică-său o să-l oblige să se aşeze la casa lui, pentru vreo moştenire neînsemnată. Există un număr extrem de limitat de posibili pretendenţi disponibili pentru prinţesa Charlotte, fapt de care este şi ea perfect conştientă. în plus, cred că el e deja logodit. Cu o oarecare ducesă austriacă sau ceva de genul ăsta. Biata de ea! De aceea pleacă luna viitoare, iar Otto merge şi el acasă. Frederick Augustus a reuşit, în sfârşit, să-l facă pe taică-său să-şi piardă răbdarea, aşa că o să fie expediat la mireasa lui, care va trebui să-şi petreacă tot restul vieţii privindu-l cum risipeşte averea comună.

Eliza şi Hazel s-au întors şi l-au zărit pe prinţ sărutând braţul unei blonde pline de chicoteli.

— încântător, a spus Eliza. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să mă asigur că prinţesa îşi ia infuzia înainte de a merge la culcare.

în jurul lor, petrecerea era pe sfârşite, iar Hazel s-a întors să-şi ia la revedere de la Simon, să-i mulţumească pentru dans şi pentru sfatul privind diagnosticarea lui Charlotte, precum şi pentru toate lucrurile care făcuseră ca această seară să fie mult mai plăcută decât ar fi fost fără compania lui, însă Simon nu mai era acolo. Fie se pierduse în mulţime, fie plecase în timp ce Hazel stătuse de vorbă cu Eliza.

Hazel a rămas cu sentimentul că seara era ca o melodie neterminată, un cântec interpretat până la versul final şi apoi lăsat în aer, atârnând într-o tensiune aproape palpabilă.

în spatele ei, reşedinţa Buckingham era luminată de lampioanele de la ferestre, bule fantomatice de lumină pe fundalul ierbii negre precum cerneala din parcul St James, care se întindea în faţa palatului. Seara era plăcută şi Hazel s-a hotărât să meargă acasă pe jos, mai întâi prin parc, iar apoi urmând panglica neagră a Tamisei, până la apartamentul ei. A ajuns energizată de aerul rece al nopţii şi de vinul roşu pe care îl băuse. în timp ce se dezbrăca, în minte i se derulau scene din seara aceea; şi-a împachetat cu grijă rochia despre care Simon ştiuse că era nou-nouţă.

Pe faţă i s-a întins un zâmbet şi, în acel moment, Hazel a devenit sigură de
ceva care fusese până atunci doar o întrebare sâcâitoare, o bănuială. în sfârşit, Hazel şi-a dat seama ce este în neregulă cu prinţesa. Diagnosticul ei era sigur şi, în clipa aceea, l-a văzut cu o claritate desăvârşită şi complet năucitoare.

Hazel era atât de prinsă de gândurile despre prinţesa Charlotte, încât aproape că nici n-a observat plicul de pe pernă.

în cameră nu era nimeni şi nu fusese nimeni nici afară, pe stradă. Se întreba când a fost adus şi cum de fusese livrat într-o manieră atât de intimă.

Plicul era gros şi roşu ca sângele, sigilat cu o pecete de ceară roşie, în forma unui creier uman. Adresa era scrisă cu cerneală roşie, abia vizibilă pe plic, însă sclipitoare în lumina lumânărilor.

Pe faţă era numele ei, scris cu litere perfecte: Domnişoara Hazel Sinnett.
în plic nu era nicio scrisoare, ci doar un petic de hârtie, nesemnat, scris cu aceleaşi litere egale, cu care fusese scris şi numele lui Hazel. Era un poem, o ghicitoare şi o invitaţie deopotrivă, iar Hazel a citit versurile mai întâi în gând, apoi cu voce tare, ca să le poată simţi pe buze.

Unde cândva erau doar şase, dar pretindeau că-s

şapte Şi unde-i alb marele leu,

Iar dacă-i Străpuns vălul, găseşte

înţelesul La unsprezece noaptea,

marţi.

Era o invitaţie la însoţitorii Morţii, era sigură de asta; sau cel puţin o invitaţie depinzând de priceperea ei de a rezolva ghicitoarea. (Preţ de o clipă trecătoare, Hazel a fost deopotrivă entuziasmată şi scandalizată la gândul că însuşi lordul Byron venise în dormitorul ei, ca să livreze invitaţia.)

Cât despre cum şi-ar putea da seama încotro o îndruma poezia, Hazel şi-a închipuit că ar fi fost mai uşor dacă ar fi cunoscut mai bine geografia londoneză. Probabil că exista pe undeva o

sculptură înfăţişând un leu alb de marmură sau poate şase lei, de diferite mărimi. Ori poate că „şase” reprezenta o adresă, o stradă, iar ea ar fi trebuit să caute un număr şase pe Bulevardul al Şaptelea sau ceva de genul ăsta.

Era de-a dreptul curios şi provocator, dar înainte să piardă prea mult timp luptându-se cu enigma (în mod sigur exista pe undeva o hartă a oraşului), a

sosit o altă scrisoare, adusă de data acesta în persoană. Când i-a înmânat scrisoarea, Gaspar a făcut o plecăciune amplă şi, cu toate că Hazel l-a salutat călduros, el s-a ridicat din plecăciune arborând o faţă împietrită.

— Regentul nu este un bărbat prea răbdător, a spus majordomul.

Hazel a rupt sigiliul regal de pe plic şi a citit în diagonală rândurile concise ale scrisorii.

Domnişoară Sinnett,

Am fost absolut consternat să constat că prinţesa nu a participat la petrecerea din această seară. Dacă Charlotte se va simţi prea rău ca să ia parte la sărbătoarea organizată în onoarea lui Sir Robert Mends, în cinstea promovării sale la rangul de comandor, ce are loc de azi în trei săptămâni, consideră că postul dumitale va fi desfiinţat.

Alteţa Sa Regală

George, Prinţ

Regent

Gaspar a cercetat ochii lui Hazel în timp ce citea.

— Ai dat de necaz? a întrebat-o el prudent. Regentul... nu părea prea fericit.

— Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, a răspuns Hazel, regentul este un bărbat mereu nefericit. Nu am dat de necaz. Mai degrabă mi s-a dat un termen- limită.

— Şi... asta nu înseamnă necazuri?

— Nu, a spus Hazel. Nu atunci când ştii ce faci.
în dimineaţa următoare, Hazel a găsit-o pe Charlotte într-o

dispoziţie foarte proastă. A năvălit în dormitorul prinţesei, în ciuda protestelor Elizei.

— Se odihneşte! Nu vrea pe nimeni în preajmă! Nici măcar pe mine nu m-a lăsat să stau în dormitor!

în camera prinţesei erau trase draperiile şi era sufocant de cald, căci focul duduia în cămin, în ciuda zilei plăcute şi însorite de primăvară. Dormitorul devenise o peşteră jilavă şi aburită; Hazel a făcut doar o reverenţă scurtă, apoi s-a apropiat la un metru de prinţesă şi a spus:

— Ştiu ce este în neregulă cu dumneavoastră.

Prinţesa stătea întinsă pe un mic morman de perne, cu braţul îndoit peste ochi, ca să împiedice orice rază din slaba lumină rămasă în încăpere. S-a ridicat brusc în capul oaselor şi s-a uitat la Hazel.

— Cum adică? Vreau să zic, ce e?

— Ştiu ce este în neregulă cu dumneavoastră, a repetat Hazel.

Cele două femei s-au privit în ochi preţ de o clipă, apoi Charlotte s-a întins iar pe spate.

— Ei bine, asta chiar ar fi o surpriză. Tata a adus o duzină de medici renumiţi în toată lumea, iar ei m-au tratat de absolut orice. Dureri de cap şi umori neobişnuite. Mi-au pus lipitori, am fost stoarsă de puteri, înţepată şi crestată. Orice tratament ar fi inventat special pentru mine, nu le-am promis că o să-l iau, până când n-am auzit care va fi acela. Aşadar, ce să fie? Un tonic? Ventuze? Să nu-mi spui că vrei să-mi iei sânge: au încercat şi asta şi o detest, îmi provoacă foame.

Hazel a scuturat din cap.

— Nu-i nevoie de nimic din toate astea, a spus ea.

— Oh?

— Nu, a întărit ea.

Prinţesa şi-a înfoiat perna.

— Păi, atunci mi-ar plăcea nespus să aud cum plănuieşti să mă vindeci.

— N-o să vă vindec, i-a răspuns Hazel. Pentru că nu-i nimic în neregulă cu dumneavoastră. Vă prefaceţi.

Prinţesa Charlotte a deschis gura, apoi a închis-o la loc. Şi-a încleştat fălcile şi a privit în jur. Eliza era afară: în încăpere nu se aflau decât ele două, într-o linişte spartă doar de trosnetul lemnului din şemineu. Hazel a refuzat să-şi desprindă ochii din cei ai prinţesei.

în cele din urmă, prinţesa a spus:

— De ce m-aş preface că sunt bolnavă? a întrebat ea încetişor, cu chipul ca o mască impenetrabilă.

— Pentru că, a spus Hazel, atentă să menţină un ton egal al vocii, o prinţesă suferindă poate amâna nunta cu prinţul de Orange şi apoi poate anula cu totul logodna. Pe urmă, dacă prinţesa se trezeşte că-i prea bolnavă ca să-şi găsească un alt soţ, poate că scapă cu totul de căsătorie, cine ştie.

Inima lui Hazel bătea nebuneşte: a privit cu atenţie chipul prinţesei, dar Charlotte a rămas complet impasibilă.

— Pentru că, poate, prinţesa este îndrăgostită de cineva cu care nu poate fi.
Şi, dacă se preface că e bolnavă, nu trebuie să meargă la cine, la petreceri sau la baluri şi s-o vadă pe persoana respectivă, care e pe cale să ia în căsătorie pe altcineva. Dacă este bolnavă, poate să zacă în pat, cu draperiile trase, separând-o de lumea de afară, şi să rămână acolo unde există speranţa de a fi alături de persoana iubită.

Partea pe care Hazel nu i-a spus-o prinţesei e că ştia şi ea cum este. După
moartea lui Jack, Hazel se retrăsese în munca ei, în laboratorul-temniţă de sub Hawthornden, unde zilele şi nopţile se contopeau. Trecerea timpului părea o trădare faţă de Jack, faţă de amintirea lui; trebuia să trăiască şi să vadă lumina altor zile fără el, trebuia să meargă înainte, cât timp el nu mai era pe lume. Hazel nu simulase o boală, ci îşi începuse munca la tratat. Se ascunsese în munca ei pentru că, de fiecare dată când ieşea în lume, se întreba cum ar fi fost dacă era şi Jack alături de ea.

Prinţesa Charlotte şi-a netezit grijulie păturile de pe pat, privindu-şi mâinile.

— Ce ai de gând să faci? a întrebat ea încet, în cele din urmă.

Hazel a răsuflat uşurată. S-a mutat pe fotoliul de lângă patul lui Charlotte, acolo unde stătea de obicei Eliza când îi citea. Pe masă era un exemplar din Raţiune şi simţire.

— Am citit cartea asta! a spus ea.

Charlotte a zâmbit.

— Este una dintre preferatele mele. Am citit-o de zeci de ori. Le-ai citit şi pe celelalte scrise de această autoare?

Hazel a clătinat din cap.

— Recunosc, n-am fost niciodată prea mare amatoare de ficţiune. Citesc mai ales texte medicale şi cărţi de istorie, pe care le împrumutam din biblioteca tatei. Dar mama avea cartea asta. Nu cred că a citit-o. De fapt, sunt sigură. Eu am tăiat paginile lipite.

— M-am văzut mereu în postura lui Marianne.

Hazel s-a străduit să-şi aducă aminte care dintre cele două surori era Marianne.

— Romantică şi impetuoasă, a spus ea.

Charlotte s-a mulţumit să zâmbească.

— Dar până la final învaţă cum să fie raţională.

— Cât mai plănuiţi să rămâneţi bolnavă? a întrebat Hazel.

— Nu ştiu. Cât durează vindecarea unei inimi frânte? Pentru că nu mă prefac, domnişoară Sinnett. Nu întru totul. într-adevăr, o simt la fel de reală ca pe o boală. Durerea din inima mea şi din pântecul meu. Felul în care tot corpul pare gata să mă trădeze într-o clipită, căci aş putea izbucni în lacrimi la vederea oricărui nimic: flori, o mamă cu un copil sau străini îmbrăţişându-se. Este la fel de reală ca oricare altă boală cu care m-au diagnosticat medicii tatei, doar că nu există niciun tonic care s-o vindece. Niciun medic nu poate face nimic ca să mă simt mai bine.

— Nu, a spus Hazel. Nu vă pot da niciun leac pentru alungarea durerii.

Dacă ar fi existat ceva, şi-a spus Hazel, ar fi luat ea însăşi, cu mult timp în urmă. Charlotte s-a ridicat în capul oaselor şi s-a întors în aşa fel încât s-o vadă pe Hazel, s-o privească în ochi. A ridicat o sprânceană pensată perfect.

— O să-i spui tatei?

— Dacă am face o înţelegere?

Hazel a băgat mâna în buzunar, de unde a pescuit scrisoarea primită în dimineaţa aceea de la prinţul regent.

— N-o să-i spun despre „boala” dumneavoastră, dacă veţi găsi suficientă energie pentru a participa – a consultat scrisoarea – la petrecerea organizată în cinstea avansării lui Sir Robert Mends.

— Şi apoi? a întrebat prinţesa Charlotte.

— Nu ştiu, a replicat Hazel cu sinceritate. Câştigăm un pic de timp, totuşi, nu-i aşa? Poate că în perioada asta o să găsesc leacul pentru o inimă frântă.

Charlotte a zâmbit şi şi-a şters o lacrimă.

— Recunosc că este o oarecare uşurare să ştiu că ştii.

Eliza era să leşine de epuizare, aducându-mi câte o sticlă de apă fierbinte ori de câte ori voiai să-mi
pui mâna pe frunte.

A plecat privirea în pământ şi a văzut un plic roşu ca sângele, căzut pe covorul brodat.

— Ce-i aia?

Când scosese scrisoarea de la regent, lui Hazel îi căzuse din buzunar şi misiva de la însoţitorii Morţii. S-a repezit s-o ridice, dar Charlotte a fost mai rapidă.

— Ooooh, a spus prinţesa. O ghicitoare, nu-i aşa? „Unde cândva erau doar şase, dar pretindeau că-s şapte / Şi unde-i alb marele leu. ..”Ce fac la Şapte Cadrane?

— Poftim?

Era rândul lui Hazel să se arate surprinsă.

— Ce Dumnezeu este Şapte Cadrane?

— Ei bine, este o intersecţie. Acolo se afla cândva un turn mare, cu şase cadrane solare, chiar în punctul unde se intersectează străzile. Lângă Covent Garden.

— Dacă sunt şase cadrane solare, a întrebat Hazel ameţită, de ce se numeşte Şapte Cadrane?

— Păi, habar n-am, a ridicat din umeri prinţesa Charlotte. Presupun că turnul în sine era considerat al şaptelea. „Unde sunt şase, dar pretindeau că-s şapte.” Acum câţiva ani, au dărâmat turnul, mi se pare, dar ăsta este motivul pentru care zona se numeşte Şapte Cadrane. însă fireşte că ştii deja asta. Tu ai primit invitaţia.

— Nu, a spus Hazel. Nu ştiam!

— Credeam că trebuie să fii deştept ca să fii medic.

— Presupun că mă pricep mai bine la harta corpului omenesc decât la cea a străzilor din Londra, a replicat Hazel.

Charlotte a ridicat din umeri.

— Dacă zici tu.

— Dar restul scrisorii? Este acolo şi statuia unui leu?

Charlotte a cercetat din nou poemul.

— „Alb este marele leu.” Marele Leu Alb este una dintre străzile de acolo. „Străpunsul” era arhitectul. El a conceput turnul. Sculptor faimos. Sunt surprinsă că nu ştii lucrurile astea, pentru mine sunt destul de evidente.

— Faceţi-mi pe plac, a spus Hazel. Despre ce e vorba în ultima parte – „găseşte înţelesul”?

— Nu ştiu. O fi vreun soi de semn poştal sau vreun desen. Dar restul nu poate fi mai limpede de-atât.

— M-am prins şi eu.

Charlotte a râs şi a sunat din clopoţelul atârnat pe perete, lângă patul ei. Câteva momente mai târziu, o menajeră a deschis uşa şi a intrat, făcând o mică reverenţă.

— Ceai pentru mine şi pentru domnişoara doctor Sinnett, te rog, Susan, a cerut prinţesa Charlotte.

Menajera a făcut iar o reverenţă şi a dispărut în linişte îndărătul uşii.

— Doar „domnişoara”, de fapt, a spus Hazel. Sunt chirurg. Şi, ca să fiu complet sinceră cu dumneavoastră, n-am dat niciodată Examenul Regal de Medic.

— Ai participat la cursurile de anatomie, nu-i aşa? a

întrebat-o Charlotte. Hazel a încuviinţat.

— Atunci e aşa cum ţi-am zis mai devreme, a continuat prinţesa. O duzină de bărbaţi cu ochelari şi atâtea certificări regale, de nici nu mai ştiau ce să facă

cu ele, m-au împuns şi înţepat luni de zile, dar niciunul nu şi-a dat seama ce se petrecea de fapt cu mine. Să-l ia naiba de Examen Regal. Eşti medic, Hazel Sinnett, indiferent cum ai vrea să-ţi zici tu.
Văzută de sus, zona Şapte Cadrane era alcătuită din străzi convergente şi punctul lor de întâlnire, care împărţea harta în triunghiuri. Cu toate că se afla la doar câţiva paşi de piatra albă, strălucitoare din Covent Garden, în secunda în care a cotit pe aleea îngustă ce ducea spre destinaţia sa, Hazel a simţit cum se schimbă aerul. Era un loc cu cerşetori şi tâlhari, unde femei cu basmale pe cap tuşeau în mânecă şi unde plânsetele de copii răsunau prin pereţii subţiri ai locuinţelor. Pe soclurile acum pustii, unde îşi imagina că fusese cândva turnul, stăteau bărbaţi care nu făceau altceva decât să caşte gura. Hazel şi-a ridicat gulerul pelerinei cât de mult a putut, încercând să-şi ascundă chipul şi trecând repede prin faţa lor.

Presupusese că ghicitoarea venea din partea însoţitorilor Morţii, dar era posibil, la fel de bine, să fie un soi de capcană. Bileţelul ar fi putut veni din partea unor oameni periculoşi, care încercau s-o folosească pentru a ajunge la prinţesă sau voiau s-o pedepsească fiindcă fusese eliberată de la Calton Gaol. (Era de asemenea posibil, s-a gândit Hazel, ca, în ciuda statutului lor social, şi însoţitorii Morţii să fie periculoşi.) Hazel era o femeie singură, îndreptându- se, printr-un cartier rău famat, spre o destinaţie necunoscută. Dacă ar fi fost o străină, ar fi spus despre ea că e nebună.

Dar şarlatanii şi poliţiştii sunt rareori poetici, se gândea ea în timp ce-şi vedea de drum. Oricum, ţinea în buzunar, la îndemână, şi un bisturiu (să fie), pe care să-l poată folosi ca să se apere, dacă nu pentru chirurgie. Şi exista ceva care-i îndemna paşii mai puternic decât raţiunea: curiozitatea. Hazel n-ar mai fi reuşit să adoarmă noaptea, dacă ar fi ignorat scrisoarea. Ceva ciudat şi interesant se întâmpla în oraş, iar acum era disperată să ia şi ea parte la lucrul acela.

Plecase din apartamentul ei la zece şi jumătate, când afară era

deja întuneric. Cel puțin zona din preajma casei fusese luminată cu lămpi cu gaz. Aici,

singura lumină era cea provenită de la reflexiile lumânărilor aprinse în ferestre şi de la felinarele de deasupra intrărilor în cârciumi.

Una peste alta, nu părea genul de cartier pe care l-ar frecventa un club social distins, însă, da, iat-o acolo, strada Marelui Leu Alb şi, la numai câţiva metri de intersecţie, iată şi o uşă neagră, lustruită bine, ca o oglindă, şi bine întreţinută, cu un mâner poleit, părând nelalocul lui în aceste vecinătăţi sărăcăcioase. Deasupra uşii negre se afla o mică pancartă de lemn, care se legăna; era atât de mică, încât Hazel nici n-ar fi observat-o, dacă nu s-ar fi uitat după ea. O pancartă fără cuvinte, cu un singur simbol – acelaşi pe care- 1 văzuse şi în sigiliul de ceară care pecetluia invitaţia: un creier.

Ăsta era locul. Trebuia să fie.

A ciocănit prudentă, apoi a încercat mânerul. Era blocat.

Trebuia ca ăsta să fie locul. Descurajată, Hazel a încercat din nou. Tot încuiat. A scos invitaţia din buzunar şi a comparat sigiliul cu simbolul de pe pancartă: creierul era desenat exact la fel, cu cei doi lobi clar demarcaţi, dantelaţi cu câteva răsuciri curajoase. Ăsta era locul. Şi totuşi uşa era încuiată. Hazel a privit în jur. Mai trebuia să dezlege vreo ghicitoare? A oftat şi s-a sprijinit de zid. Un cerşetor care a trecut pe lângă ea i-a aruncat un zâmbet ştirb, iar Hazel s-a întrebat dacă nu cumva trebuia să se întoarcă acasă şi să renunţe pur şi simplu. Clopotele bisericii de alături au răsunat tare, găunos, cu un zdrăngănit metalic, de unsprezece ori la rând. Pe când sunetul ultimului dangăt se evapora în aerul nopţii, Hazel s-a întors spre uşă şi a mai încercat o dată mânerul care, de data asta, s-a răsucit cu uşurinţă. Uşa se descuiase exact la ora unsprezece.

Hazel a împins-o, pregătită să-l salute şi să-i mulţumească celui care o descuiase, însă, spre surprinderea ei, înăuntru nu era nimeni. Deschiderea uşii nu a dezvăluit nimic altceva decât o scară ce cobora undeva, în întuneric, fără să fie luminată de torţe sau lumânări. După primele trei trepte, lumina venită din stradă s-a estompat complet, iar scările au rămas scufundate în beznă.

Hazel a ezitat pentru o fracţiune de secundă. Dar numai atât. Doar se deghizase în bărbat şi disecase cadavre, săpase morminte şi furase morţi, înfruntase un doctor nemuritor care ameninţase să-i scoată inima din piept băiatului pe care-l iubea. Se îndrăgostise şi îl pierduse, apoi învăţase iar cum să fie singură. Hazel era în stare să se descurce cu o scară cufundată în beznă.

Cu toate acestea, a păşit încet, conştientă că nu ştia cât avea să cadă, în cazul în care îşi pierdea echilibrul.

O pală de vânt a trântit uşa în spatele ei imediat ce a trecut pragul şi, fără niciun avertisment, bezna a devenit deplină.

Dacă nimerise într-o capcană, şi-a spus Hazel, era prea târziu să se mai întoarcă. O prinseseră. Singurul drum de urmat era înainte.

A atins cu degetele scalpelul din buzunar.

Cu fiecare treaptă se făcea tot mai frig şi Hazel nu mai auzea strigătele şi râsetele venite din stradă; singurele sunete erau cele ale paşilor ei şi ale unor stropi de apă picurând undeva, mai departe. A întins instinctiv în faţă ambele mâini, aşa încât să descopere cu vârful degetelor, înainte de a descoperi cu nasul, dacă scările se terminau într-o răsucire bruscă sau într-un zid de cărămidă.

Ciulea urechile la fiecare sunet. Oare se strecura cineva în spatele ei? Aproape că-i venea să se întoarcă, dar apoi s-a forţat să continue. Şi-a dat seama că, dacă se întorcea, s-ar fi putut dezorienta în întunericul acela.

— N-o să te poţi strecura după mine, a spus Hazel tare, cu vocea distorsionată într-un mod ciudat, din cauza ecoului.

Nu a primit niciun răspuns.

Şi apoi, după ce a coborât ceea ce i s-a părut a fi o sută de trepte, chiar când încerca să se decidă dacă ar fi cazul să se întoarcă, în faţa ei s-a ivit o aşchie de lumină. O încăpere bine

luminată de lumânări şi o siluetă în umbră, stând în pragul uşii.

— Bine ai venit, a spus o voce de femeie. Ce bucuroşi suntem că ai reuşit!

Hazel se simţea ca o somnambulă. A urmat vocea şi aşchia de lumină spre ceea ce părea, la prima vedere, interiorul unei cârciumi. Dar nu, nu era o cârciumă. Deşi se aflau acolo mese şi cam o duzină de persoane aşezate în jurul lor, oamenii nu stăteau nici pe scaune de bar, nici pe bănci de lemn, ci se tolăniseră în fotolii de piele şi pe canapele tapiţate cu catifele fine. Cei mai mulţi dintre ei pălăvrăgeau sau discutau şi abia dacă i-au observat prezenţa.

Privirea lui Hazel s-a acomodat cu lumina, iar atunci a văzut că aproape fiecare centimetru de perete era acoperit cu picturi. Alte picturi, neînrămate, se aflau pe podea, se odihneau sprijinite de pereţi, în unele locuri fiind depozitate pe câte trei rânduri. Din tavan atârna un candelabru sclipitor, alcătuit din cele o sută de lumânări. în spatele unui grilaj frumos ornamentat, cu un pistol vechi din argint montat deasupra lui, ardea focul.

Hazel şi-a îndreptat atenţia spre gazda ei, o femeie de aproximativ treizeci şi cinci de ani, cu un chip inteligent şi o privire atentă. Cu o expresie ce-i trăda agerimea, femeia a ridicat o sprânceană.

— Sunt Mărie-Anne Lavoisier, a spus ea cu o voce ca apa săltând peste pietre.

După ce-i auzise anterior numele, Hazel căutase în cărţile ei, ca să-şi amintească de ce îi suna atât de familiar.

— Lavoisier..., a spus ea. Chimista?

Mica bulă de teamă care se umflase în pieptul lui Hazel a început să se dezumfle. Mărie-Anne a încuviinţat uşor din cap, cu modestie.

— Chiar ea. Şi sunt sigură că până acum ai descoperit cine suntem, a zis franţuzoaica.

— însoţitorii Morţii, a răspuns Hazel. Un nume deştept. Numele pe care Cleopatra şi Marc Antoniu îl foloseau pentru societatea lor de petrecăreţi.

Grupul din spatele lui Mărie-Anne părea distras, însă câteva chipuri tot s-au întors spre Hazel, încântate, iar ea s-a umflat un pic în pene, mândră că a oferit răspunsul corect.

— Este chirurg şi îl citeşte pe Plinius cel Tânăr, a spus Mărie-Anne. Ce încântător!

— Presupun că faceţi haz de necaz, a continuat Hazel. Cleopatra şi Marc Antoniu au redenumit societatea lor abia când invazia lui Octavian a devenit inevitabilă. Când moartea bătea la porţile cetăţii.

Mărie-Anne a zâmbit reţinut.

— într-adevăr.

A arătat cu mâna spre marea încăpere din spatele lor, iar Hazel a observat că, pe lângă portretele ce umpleau pereţii, se mai aflau acolo şi teancuri de cărţi, acoperind aproape toate suprafeţele: mese, locuri goale de pe podea, ba chiar unele stăteau aşezate în echilibru pe o tavă pentru ceai, fiind folosite ca farfurie pentru câteva fursecuri.

— Deci sunt invitată să devin membru? a întrebat-o Hazel pe Mărie-Anne.

— Este posibil, a răspuns aceasta.

Un bărbat de culoare, purtând o căciulă mare de blană, a venit prin spatele lui Mărie-Anne şi şi-a aşezat braţul greu pe umerii ei.

— Ai de gând să mă prezinţi acestei femei superbe sau trebuie să fac totul singur? i-a reproşat el, întinzând direct spre Hazel o mână mare şi bătătorită.

— Benjamin Banneker. Matematician. Astronom. Naturalist. în privat, mă pretind a fi chiar şi poet.

Vorbea cu accent american puternic şi prietenos. Hazel l-a plăcut imediat.

I-a zâmbit şi i-a strâns mâna, în timp ce din spatele sălii s-a auzit o altă voce:

— încetează să te mai numeşti poet, Banneker. într-o bună zi, cineva o să te creadă.

încă unul dintre bărbaţii prezenţi a catadicsit să se ridice, iar Hazel l-a recunoscut fără nicio prezentare. Buclele negre care îi căzeau pe frunte şi buzele lui arcuite erau deja faimoase.

— Oh, las-o baltă, Byron, i-a strigat Banneker, la rândul lui. Nu toată lumea scrie poezie ca să devină faimoasă.

— Nu, a ripostat Byron. Unii se bagă în asta doar ca să ne facă pe noi, ceilalţi, să părem mai buni. Oricum, îţi mulţumesc pentru asta.

— Scuzaţi-l pe prietenul meu, i-a spus Banneker lui Hazel. Consideră că faima scuză lipsa de maniere.

— Ba chiar dimpotrivă, a spus Byron, înfoindu-se spre ei.

A privit-o pe Hazel, dar apoi şi-a pierdut interesul şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre Banneker.

— Cred că faima transformă lipsa manierelor într-o idiosincrazie fermecătoare. Serios, este un dar pe care l-am făcut înaltei societăţi. Intru, fac sau spun ceva revoltător, iar ei, toţi ceilalţi, îşi petrec restul vieţii ridicând în slăvi comportamentul pur şi simplu cutezător al lordului Byron. Acesta este motivul real pentru care sunt invitat la petrecerile acelea.

— Eşti invitat la petrecerile acelea, a spus Banneker, pentru că te culci cu gazdele.

Byron a apucat un fursec de pe coperta unei cărţi şi l-a aşezat pe limba scoasă.

— Şi de asta, a spus el, rânjind.

A dat din cap spre Hazel şi s-a întors la masa lui, unde a dat pe

gât un pocal de vin aflat în aşteptare.

— Egoul tău e o distragere, a spus un omuleţ aşezat la masa lui Byron, care vorbea cu un puternic accent franţuzesc. Imaginează-ţi ce-ai putea avea de spus, dacă nu ţi-ai irosi talentul încercând să le faci pe femei să-şi uite jurămintele de căsnicie şi să ajungă cu tine în pat.

— Şi cine decide că acest scop nu merită, Frangois? a întrebat Byron, pocind intenţionat numele bărbatului. Poezia e născută din pasiune! Din emoţie! Din sentiment! Vezi, asta-i problema ta. Iar o faci pe moralistul. Mereu faci asta.
Hazel nu se aflase niciodată în viaţa ei într-o asemenea adunare. îi amintea, într-un fel, de saloanele pe care obişnuia să le găzduiască unchiul ei în reşedinţa Almont, din Edinburgh, unde invita autori, politicieni şi oaspeţi care să ţină prelegeri, iar Hazel – prea mică pentru a i se permite să asiste – se ascundea sub scaune sau în spatele canapelelor, să audă ce se întâmpla. Să se simtă de parcă ar fi făcut şi ea parte dintr-o lume plină de idei, filosof ie şi artă. Dar salonul unchiului ei era stoic şi demn, cu oaspeţi stând cuminţi pe scaunele lor incomode, cu spătar de lemn, bătând din palme la comandă. Aici era ceva complet diferit, genul de loc unde oamenii vorbesc tare şi pasionat, îi plăcea la nebunie.

— Ignoră-l, i-a spus Banneker, îndrumând-o către o masă şi turnându-i un pahar cu vin. De obicei, eu aşa fac.

La masă se aflau deja două persoane, cufundate într-un joc de cărţi: un bărbat purtând un guler încărcat de volănaşe, care îi atingea bărbia, şi...

— Doamnă Thire!

Croitoreasa i-a zâmbit lui Hazel.

— Bună, domnişoară Sinnett. Am auzit că rochia aceea albastru-închis a arătat divin pe dumneata.

— Habar n-aveam că eşti implicată în... asta.

Doamna Thire a ridicat din umeri şi şi-a trecut degetele lungi peste evantaiul din cărţi de joc pe care îl ţinea în mână. Hazel a observat încă o dată lipsa degetului mic de la mâna stângă.

— Toată şmecheria cu o societate secretă, în teorie cel puţin, este ca ea să fie secretă.

Banneker şi-a tras un scaun, vrând să li se alăture.

— Şi nimeni nu ştie mai multe bârfe decât aceea care

coase rochiile tuturor. Doamna Thire a lăsat cărţile pe masă, cu

un gest plin de graţie.

— Este oare vina mea că oamenii vor să-şi spună secretele cuiva despre care cred că nu-i ascultă?

Apoi a zâmbit către partenerul său de joc, bărbatul cu volane.

— Am câştigat. Iar.

Bărbatul şi-a dat ochii peste cap.

— Antoine e amărât din cauză că n-a câştigat nici măcar o singură mână într- un an întreg, a spus doamna Thire. Şi îi place să creadă că e mult mai deştept decât mine.

Antoine – cu gulerul lui de volane – s-a încruntat în tăcere.

— Aşa e! a spus doamna Thire ca răspuns la îmbufnarea lui, iar Hazel şi-a dat seama că Antoine era mut.

De undeva din cameră, câteva note de pianoforte se auzeau pe sub murmurul conversaţiei. Lumânările păreau să pâlpâie în ritmul lor. Camera avea un parfum, un miros specific, ce-i era prea cunoscut lui Hazel, dar pe care nu-l putea identifica. Era mirosul pământului înainte de furtună, înainte de a începe ploaia, când aerul este încărcat de electricitate.

Banneker şi-a răsucit spre Hazel trupul mătăhălos.

— Aşadar, o cunoşti deja pe doamna Thire. Şi pe

Antoine, de acolo – bună, da. Şi ne-ai cunoscut pe mine, pe Marie-Anne. Şi pe Byron, din nefericire... Pe cine altcineva? Hai să vedem... Ah! Lewis!

în următoarea oră, Hazel a făcut cunoştinţă cu încă şase persoane, membri ai societăţii însoţitorii Morţii, un grup care includea doi membri ai Parlamentului, un ministru de Finanţe şi o femeie pe nume Elisabeth, despre care Hazel a înţeles că era fostă pictoriţă a curţii de la Versailles. („Portretista personală a Măriei Antoinette", a şoptit Banneker. „Dar să n-o întrebi despre asta. Nu faci decât s-o superi.")

Iar însoţitorii, după cum a aflat Hazel, colaborau la proiecte renumite şi incitante. Lordul Byron ajutase la scrierea versurilor pentru un spectacol de operă, pentru una dintre membre, o apreciată soprană franţuzoaică. Un alt membru fusese arhitectul-şef care coordonase lucrările de restaurare ale palatului de la Kew şi o recrutase pe Marie-Anne, în calitate de chimistă, să-l ajute să vopsească tapetul din apartamentele regelui într-o culoare pe care să n-o mai aibă nimeni altcineva.

— Cum s-a întâmplat ca dumneata şi soţul dumitale chiar să descoperiţi natura combustiei? a întrebat-o Hazel pe Marie-Anne când a reuşit să se sustragă şirului de prezentări şi să vorbească în particular cu faimoasa chimistă. Ce fel de aranjament aţi avut în laborator? vreau să zic. Pentru a împiedica incendierea echipamentelor?

Marie-Anne a râs.

— Păi, prevenirea unui incendiu a devenit o treabă la care să ne pricepem foarte bine abia după ce Antoine mi-a pârlit ambele sprâncene. Ambele! N-au mai crescut niciodată cum erau înainte, dar cel puţin au crescut.

Hazel a râs, iar Banneker şi-a croit drum spre scaunul de lângă ea.

— Spune-mi mai multe despre tratatul la care lucrezi, domnişoară Sinnett, a îndemnat-o el. Nu vreau să mă laud, dar am reuşit să finalizez câteva almanahuri foarte bine primite şi,

dacă ai întrebări despre publicare, sunt convins că te pot...

Byron s-a întors spre el.

— Da, Benjamin. Sunt sigur că, dintre toţi cei care suntem aici, o să-şi dorească cel mai tare să primească sfaturi despre publicare de la un fermier american.

— Cruzimea nu te prinde, Byron, a spus francezul de la masa lordului. Te face să arăţi palid. Poate că, dacă nu putem apela la bunătatea ta, putem să ne bazăm cel puţin pe vanitatea ta.

Byron şi-a îndreptat din nou atenţia spre interlocutorul de la masa lui, lăsându-l pe Banneker în continuare cu gura deschisă, în încercarea întârziată de a răspunde insultei lordului.
— De cât timp faci parte dintre însoţitori? l-a întrebat Hazel, ca să risipească tensiunea.

Banneker s-a relaxat vizibil.

— Păi, hai să vedem. De zeci de ani, cel puţin.

A privit în depărtare, de parcă s-ar fi pierdut în propriile amintiri.
— Am venit întâi în Franţa, înainte de Revoluţie. Ca să-l întâlnesc pe Antoine, desigur. Atunci trebuie să fi fost, ce an, 1771? Calculam o eclipsă solară, iar soţii Lavoisier erau singurii din Europa cu echipamentul potrivit. Pentru mine, sosit din provincia Maryland, unde trebuise să construiesc totul cu mâna mea, din lemn şi sfoară şi ce materiale am mai reuşit să strâng, să văd laboratorul lor a fost un soi de miracol. O comoară! Dacă te gândeşti numai la câtă sticlă era acolo! Am crezut că murisem în timpul voiajului încoace. M-am întors în Maryland, ca să-mi pun în ordine afacerile, însă din acel moment am ştiut că nu voi rămâne în America. Sau în colonii, aşa cum se purta pe atunci. Am rămas la ferma mea, în timpul Revoluţiei Franceze, după care, în timpul revoluţiei din America şi – oh, ceruri, trebuie să fi fost 1804 când am părăsit de tot America şi am regăsit-o pe Mărie-Anne aici, la Londra.

S-a aplecat spre Hazel.

— Pentru mine a fost mai uşor decât pentru cei mai mulţi. Nu am fost niciodată căsătorit, nu am avut niciodată copii. Asta complică lucrurile. Eram doar un om de ştiinţă care încerca să-şi facă treaba, dar într-o ţară care îi transforma în sclavi şi îi ucidea pe cei care arătau ca mine. Ştiam, fără nicio urmă de îndoială, că viitorul va fi mai blând cu mine decât prezentul.

— Viitorul – adică traiul în Europa, vrei să spui, a adăugat Hazel.

— Detestabil, a intervenit doamna Thire. Acea Americă ce se pretinde copilul Iluminismului şi care transformă încă oamenii în sclavi. îi tratează ca pe o proprietate. Au cerut eliberarea de sub Imperiul Britanic – pentru ce? Pentru libertate? Dacă încă ar fi fost colonie a Angliei, sclavia ar fi fost interzisă acum un deceniu, la fel ca în restul Imperiului.
Unul dintre politicienii liberali căruia Hazel nu-i reţinuse numele a lovit cu bastonul în podea.

— Bravo, bravo! Slavă Cerului pentru Mends şi Escadronul din Africa de Vest, asta-i tot ce am de zis. O să-l trimitem înapoi, cu cele mai bune vapoare şi cei mai buni oameni ai noştri.

Banneker a observat cum Hazel se încruntă.

— Pe coasta Africii se află un escadron britanic, pentru a intercepta sclavii, a murmurat el. Nu ajută cu nimic la oprirea sclaviei care încă se practică acolo, dar cel puţin se face ceva.

— Obiectivul e abolirea, a spus Mărie-Anne. Mai întâi trebuie să asigurăm aici o majoritate liberală. Guvernului nostru conservator i se va părea întotdeauna că relaţia noastră comercială cu cei din America este prea valoroasă pentru a fi pusă în pericol Avem nevoie de mai multe arme în arsenalul diplomatic, ca să zic aşa. Când va accede la tron prinţesa Charlotte, totul va fi mult mai simplu.

S-au auzit murmure de aprobare.

— Domnişoară Sinnett, a spus Banneker, aş fi încântat să-ţi aud părerea într- o chestiune simplă. De ce crezi că femeile din Philadelphia învaţă deja în facultăţi de medicină, dar lucrul ăsta nu este încă permis în Marea Britanie?

A privit-o drept în ochi, aşteptând un răspuns. Hazel s-a gândit preţ de o clipă.

— O ţară tânără are mai puţine tradiţii. Mai puţine reguli. Regulile sociale pe care le-am stabilit aici, în Anglia şi Scoţia, funcţionează la fel de secole. Neam organizat în felul nostru. Ei rescriu regulile pe măsură ce le pun în aplicare, pe măsură ce le văd funcţionând. Cu toate că, din ce am citit, m-aş aventura să spun că nu sunt chiar atât de departe de tradiţiile englezeşti, pe cât le place să creadă.

— Da! Bine spus! s-a auzit unul dintre liberali.
— Fiecare american se crede un mare aventurier, a remarcat un alt politician, în lipsa unei monarhii, li s-a lăsat posibilitatea să creadă că fiecare dintre ei ar putea fi rege, dacă îşi doreşte asta. Sau regină, în acest caz.

Conversaţia a continuat, iar Hazel simţea cum pântecele începe să-i radieze, devenind tot mai cald. Era un dar preţios, şi-a spus ea, să fie înconjurată de oameni inteligenţi, cărora chiar le păsa de ceea ce aveai de spus.

încă de când era copil, Hazel acceptase că viaţa ei însemna să trăiască la periferie. Statutul familiei sale era unul respectabil, dar nu spectaculos; poate că li se garanta accesul la persoane importante, la oameni faimoşi, la oameni care luau decizii, dar familia Sinnett nu făcea parte dintre aceştia. însă, dincolo de asta, Hazel era femeie. Guvernantele o învăţaseră că, dacă va fi ca femeile să aibă vreo influenţă asupra lumii, atunci aceasta va trebui să se producă prin intermediul abilităţii lor de a-şi ajuta şi susţine soţii. Femeile puteau fi prezente la cină, dar dacă subiectele de discuţie nu se refereau la preţurile materialelor pentru rochii sau la alegerea culorilor pentru draperii, se aştepta de la ele să nu scoată o vorbă.

Dacă o femeie avea vreo speranţă să trăiască în aerul rarefiat al lumii artei sau poeziei, trebuia să fie suficient de frumoasă încât un bărbat s-o aleagă drept muză. Desigur, o muză era celebrată, preţuită şi sărbătorită, dar ea exista exclusiv din mila artistului ei, care o plasa la înălţime, pe un piedestal atât de îngust, încât nu-i permitea să se mişte mai mult decât un pas în orice direcţie, fiindcă altfel ar fi căzut.

Hazel era conştientă că numele familiei ei şi neglijenta sa mamă lăsaseră în sistem o fisură pe care ea o exploatase pentru a deveni chirurg, dar era o fisură subţire şi îngustă, prea nesigură ca să creadă că poziţia ei era asigurată, lăsând la o parte faptul că nu-şi putea imagina cum o altă femeie i-ar putea urma exemplul. Hazel în rolul de chirurg-femeie era o ciudăţenie pe care societatea părea dispusă s-o tolereze deocamdată, însă nimic mai mult.

Dar această sală, însoţitorii… ei promiteau un viitor cu totul nou. O societate diferită. Aici, femeile beau la vedere şi înjurau, băteau bărbaţii la jocul de cărţi. Mărie-Anne era lidera, respectată nu pentru că era frumoasă sau fermecătoare, ci pentru că era extrem de inteligentă. Femeile nu erau obiecte expuse pe un raft, aşteptând să fie alese pentru căsătorie; erau deopotrivă
parte din societate, la fel ca bărbaţii de lângă ele.

Pe lângă ei a trecut un platou cu fursecuri şi Hazel a acceptat recunoscătoare un biscuit. Era incredibil de cremos, i s-a dizolvat pe limbă într-o clipită. A mai luat unul.

Şi chiar când dădea să se aşeze confortabil în scaunul ei de piele, din cealaltă parte a sălii s-a auzit un scrâşnet de lemn pe lemn şi apoi bubuitul unui scaun prăbuşit pe podea. Byron se ridicase şi îşi aruncase scaunul cât colo, prins într-o dispută cu francezul.

— Ăsta-i obiceiul tău, să negi sentimentele, doar pentru că nu le poţi măsura! striga el.

— Lumea este cuantificabilă într-o măsură mult mai

mare decât eşti tu dispus să accepţi, a replicat companionul său, cu un puternic accent franţuzesc.
Chiar şi un poem este măsurabil. Măsură, rimă, ritm. Diminuezi meritele propriei arte, purtându-te ca şi cum asamblezi cuvintele la întâmplare?
Simple sentimente lipsite de măiestrie?

Byron a răbufnit:

— Dar frumuseţea nu este măsurabilă. Sublimul nu este măsurabil. îmi pare rău, Voltaire, că nu poţi veni cu un vers care să explice ce se petrece cu sufletul când contemplă un munte. Sau, da, o femeie frumoasă.

Francezul a clătinat din cap.

— Eşti un neghiob, Byron. Şi, până când vei recunoaşte acest lucru, vei continua să te foieşti prin lumea asta orb la orice, în afară de propriul ego.

Fără niciun avertisment, Byron a apucat pistolul de argint atârnat deasupra şemineului, l-a armat şi, înainte ca Hazel să poată scoate vreun ţipăt, a tras direct spre pieptul bărbatului care stătea vizavi de el, la masă.

17

Sunetul împuşcăturilor a adus tăcere în sală. Byron a suflat fumul ce ieşea din ţeava pistolului şi l-a pus la loc pe panoplie. Francezul căzuse de pe scaunul lui şi îşi strângea de durere umărul însângerat. Hazel a intrat imediat în rolul de medic.

— Am nevoie de cârpe curate şi un lighean cu apă. Foarfeci, fir şi un ac. Şi cleşti chirurgicali. Repede! Sau pense. Are cineva nişte pense?

Şi-a dorit să fi avut la ea mai mult decât bisturiul, dar de unde să fi ştiut că o să aibă nevoie de instrumente medicale? S-a repezit spre francez şi a încercat să oprească sângerarea cu mâna. Glonţul îl străpunsese sub umărul drept şi, din fericire, între rănile de intrare şi de ieşire nu nimerise organe vitale. Dar pierdea deja sânge. Bărbatul era palid, buzele i se mişcau fără să scoată un sunet şi peruca îi alunecase de pe cap. Dacă nu reuşea să coasă rana suficient de rapid, era posibil să fie nevoită să amputeze tot braţul. Nimeni altcineva din încăpere nu părea câtuşi de puţin îngrijorat de faptul că un bărbat fusese împuşcat în faţa tuturor. Byron se aşezase iar, ridicându-şi picioarele pe masă.

— Vă rog! a strigat Hazel. Să-mi aducă cineva măcar un ac

şi un fir!

Apoi a şoptit spre muribund:

— O să fii bine.

— Aţi auzit-o, a spus Marie-Anne pe un ton care nu trăda nici pe departe vreo urgenţă. Un ac şi un fir pentru doctoriţa noastră.

Doamna Thire a sărit în ajutor şi s-a îndreptat spre Hazel, dându-i ceea ce-i trebuia, iar Hazel s-a apucat de treabă cât de repede a putut. Şi-a folosit rochia, ca să oprească sângerarea, apoi a încercat să repare ce se mai putea

din ţesutul ferfeniţit. Cu colţul ochiului, Byron o privea lucrând, însă Hazel nu-i acorda nicio atenţie, concentrându-se asupra venelor rupte şi străduindu- se să oprească hemoragia internă, apoi a cusut rănile de pe faţa umărului şi de pe spatele lui.

— O să fii bine, îi şoptea ea rănitului din când în când, ca să-l liniştească.

Francezul tresărea când acul intra în piele, altminteri nu trăda niciun semn de durere. Ochii i-au rămas deschişi şi limpezi. Clipea, uitându-se la Hazel în timp ce lucra. Când, într-un final, i-a terminat de cusut rănile, l-a luat de mâna dreaptă şi l-a strâns uşor, ca să-l liniştească.

— O să fii bine, i-a mai spus pentru ultima dată.

Apoi şi-a dat seama că, la fel ca în cazul doamnei Thire, mâna stângă a francezului avea doar patru degete.

Acesta s-a ridicat şi a mişcat umărul.

— Bine lucrat, a zis el, rotindu-şi braţul în cercuri mari. Pare că totul este mai mult sau mai puţin la locul potrivit.

— Chiar n-ar trebui să te mişti aşa, a spus Hazel. Tocmai... tocmai ai fost împuşcat. Ai pierdut mult sânge. Trebuie să te odihneşti.

Doamna Thire s-a apropiat şi a examinat cusătura.

— Chiar a făcut o treabă minunată. Cusături egale. Mici. Probabil nici nu va rămâne cicatrice.

— Mă simt excelent, a spus francezul, legănându-şi în continuare braţul.

— Serios, trebuie să încetezi cu asta, i-a spus Hazel.

— Uite, a strigat Byron peste capul lui Hazel. îmi pare rău că te-am împuşcat, bine? Dar ştii că mă înflăcărez când vine vorba despre astfel de lucruri.

Francezul nu părea deloc furios pe Byron. De fapt, chiar i-a zâmbit.

— Vezi? Când nu reuşeşti să găseşti o cale de a câştiga o dispută prin argumente, recurgi la violenţă. în mare parte, e la fel cu ce vedem în Rusia în momentul ăsta.

— Oh, nu mă compara pe mine cu ţăranii ăia ortodocşi dintr-un loc uitat de lume! a replicat Byron. Banneker, tu ai fost acolo. Cum este? Groaznic? Frig? Foamete?

— De fapt, a spus Banneker ştergându-şi câţiva stropi de sânge de pe gheată, mi s-au părut destul de cosmopoliţi. Cel puţin, în Sankt Petersburg.

— Vă amintesc tuturor, a intervenit francezul, că am fost membru de onoare al Academiei Ruse de Ştiinţe, prin ordinul personal al ţarinei. Cred că am pe aici, pe undeva, câteva dintre scrisorile ei...

A ridicat pe masă un teanc mare de cărţi, care risca să se murdărească din cauza bălţii de sânge ce se întindea pe podea, şi a început să scotocească prin ele.

— îmi pare rău, a spus Hazel. Trebuie să încetaţi cu toţii o clipă să vorbiţi despre Rusia. Omul ăsta tocmai a fost împuşcat.

Cei din încăpere s-au uitat ţintă la ea şi, dintr-odată, Hazel a reuşit să identifice mirosul ciudat din sală. Era acelaşi cu mirosul simţit când stătuse vizavi de doctorul Beecham, în cabinetul Societăţii Anatomiştilor, din Edinburgh. Un miros de electricitate adăstând în aer, care îţi persista în fundul grumazului. Hazel a privit în jur, la Mărie-Anne, Benjamin Banneker şi Byron; tuturor le lipsea degetul mic de la mâna stângă. Hazel a încercat să- şi amintească povestea lui Banneker. în ce an spusese că a venit în Europa? Ce vârstă avea pe atunci? Byron, Banneker, Lavoisier...

— Sunteţi nemuritori, a şoptit ea. Aţi făcut cu toţii ce a făcut şi el – ce a făcut doctorul Beecham.

Banneker a bătut-o pe Hazel pe umăr.

— Bravo ţie!
Apoi a privit în jur, spre restul grupului.

— Cred că ăsta e un record, nu-i aşa? A făcut deducţiile înainte să apucăm să terminăm măcar o sticlă de vin?

— A trişat, a spus Byron, iar din gură i-au sărit firimituri de fursec. Îl ştia pe Beecham. A avut un pic de context. I-a fost mai uşor.

Banneker a pufnit.

— A trebuit să-mi scot cu totul inima din piept şi să o pun la loc, pentru ca tu să mă crezi, Byron.

— De parcă Byron ar fi fost vreodată ademenit de faptul că îi oferă inima cineva, a spus francezul.

— Îl cunoaşteţi pe Beecham? a întrebat Hazel. Este şi el membru al însoţitorilor Morţii? El este cel care a venit cu... formula? Cu tonicul?

Membrii societăţii s-au uitat unul la altul. În cele din urmă, Mărie-Anne şi-a dres vocea şi a vorbit.

— Este o Tinctură. Şi nu. Aşa ţi-a zis? Ha! Era ca un căţeluş pe la uşile laboratorului lui Antoine al meu. Când a venit în Franţa, nu ştia diferenţa dintre hidrogen şi clătite. Antoine al meu a descoperit formula pentru Tinctură. Beecham a fost unul dintre primii noştri studenţi. A plecat destul de repede, pentru a-şi urma propriul drum.

— Beecham încă îşi face veacul prin Scoţia? a întrebat doamna Thire. Sunt ani întregi de când n-am mai primit veşti de la el. Avea obiceiul să-mi trimită o felicitare de Crăciun.

Mărie-Anne a oftat.

— Aceeaşi poveste, iar şi iar. Dispare şi se stabileşte într-un nou oraş, apoi se reinventează ca propriul nepot. Obiective simple, banale.

S-a întors apoi spre Hazel.

— Antoine şi cu mine ştiam că lucrul creat – ce a creat el – avea un potenţial incredibil. O viaţă mai lungă duce la înţelepciune. La capacitatea de a vedea tiparele istoriei. De a înţelege natura umană şi consecinţele ei. Şi acesta, domnişoară Sinnett, este motivul pentru care am înfiinţat însoţitorii Morţii.

— Pentru artişti, a spus Byron, pe un ton aproape autoironie, prefăcându-se că-şi dă importanţă.

— Pentru viitor, l-a corectat Mărie-Anne. Pentru a păstra cele mai sclipitoare minţi ale unei generaţii. Ale fiecărei generaţii. Pentru a crea o cohortă cu talentul şi abilitatea de a îndrepta viitorul culturii şi politicii într-o direcţie mai bună.

— Şi Beecham? a întrebat Hazel.

Mărie-Anne a oftat.

— Beecham era… indisciplinat în anumite privinţe. Egoist. Prea dornic să facă bani şi să-şi cultive propria glorie.

A bătut darabana în masă cu degetele de la mâna stângă, încet şi cu intenţie. Privirea lui Hazel a fost atrasă de locul în care se aflase cândva degetul mic.

— Privilegiul nemuririi, a spus ea, cere sacrificii.

Byron a fluturat spre Hazel mâna cu patru degete.

— Un ritual de iniţiere.

Hazel a privit în jur, la grupul din faţa ei, cercetându-i rând pe rând. S-a apropiat de bărbatul tăcut, cu guler înalt din volane, al cărui chip îl văzuse în gravurile din cărţile de istorie.

— Monsieur Lavoisier, a spus ea. Este o onoare.

Antoine Lavoisier a dat din cap, în semn de răspuns politicos.

— Tata avea în bibliotecă o carte care rezuma toată munca

dumneavoastră
despre oxigen, a continuat ea. Nu pot spune că am înţeles totul, dar am găsit- o incredibil de fascinantă.

Bărbatul a zâmbit.

— Atunci, ăsta este tonicul – ăăă, Tinctura? a întrebat Hazel. Un compus alchimic al oxigenului cu heliul? Sau necesită impuls electric? Este ceva galvanic? Pentru că, în combinaţie cu anumite proprietăţi chimice, eu...

— Destul cu asta, a întrerupt-o Mărie-Anne. Antoine şi cu mine am învăţat devreme că natura Tincturii nu trebuie dezvăluită. Nici măcar însoţitorilor.

Byron a luat o înghiţitură din pocal.

— Indiferent de câte ori întreb.

— Este o povară pe care o vom duce doar noi. Şi astfel, da, Byron, indiferent de câte ori o să întrebi, n-o să te blestemăm cu ştiinţa unor lucruri care, de fapt, ar trebui să-i aparţină numai lui Dumnezeu.

— Byron se crede deja un zeu, a adăugat Banneker.

— Doar n-aveam de gând s-o vând sau ce-aţi crede voi c-aş face. S-o pariez la vreun joc de cărţi şi s-o folosesc pentru a-mi plăti datoriile la pariuri. Voiam doar să ştiu, a spus Byron îmbufnat.

Mărie-Anne şi-a rotit degetul pe buza paharului ei.

— Să ştii cum să creezi Tinctura n-ar face decât să-ţi provoace tentaţii. Nu ca s-o vinzi, nu, nu la început, ci poate ca să împărtăşeşti ştiinţa asta cu persoana iubită. Cu un membru al familiei, aflat în pragul morţii, cu un iubit bolnav, care va muri înainte de vreme. Mai încolo, poate chiar cu un străin. Numărul nostru va trebui să fie mereu mic şi secret. Numai Antoine şi cu mine ştim formula şi numai noi o vom şti şi mai departe.

— Şi Beecham, a spus Hazel.

Mărie-Anne a ridicat din sprâncene.

— Beecham ştie formula. Ştie cum să facă... Tinctură sau ce-o fi ea.

— Da, a spus Marie-Anne, cu buzele strânse. Eu, Antoine şi Beecham.

Nu părea încântată.

— O să fiu singurul de aici care rămâne nepomenit? a strigat brusc francezul. Şi-a pipăit cu degetele cusăturile de pe umăr.

— M-a cusut tot, dar nu m-a întrebat cum mă cheamă. Aşadar, grosolanul comportament scoţian nu a fost deloc exagerat în relatări.

Hazel s-a întors spre el.

— Sincerele mele scuze, domnule...

— Frangois-Marie Arouet, la dispoziţia dumneavoastră.

Cunoscut şi drept... Hazel a făcut ochii mari.

— Voltaire. Voltaire! Acel Voltaire. Nu se poate. Nu pot să cred că tocmai l- am operat pe... Voltaire. Acum mă şi bâlbâi. Iertaţi-mă. Dar am crezut că eraţi...

— Da, ei bine, asta-i chestia cu mica noastră Tinctură, nu-i aşa? a spus Voltaire. Nemurirea m-a obligat la o retragere timpurie.

Byron a izbit vesel cu pumnul în masă, zguduind teancurile de cărţi.

— E nemurire de două ori! Imaginaţi-vă câtă lume o să mă citească dacă o să mor tânăr, în mod tragic, frumos pentru veşnicie şi cu întreg potenţialul pierdut. Asta e problema cu poeţii: nu suntem niciodată apreciaţi în timpul vieţii. Abia după ce murim de tineri şi devine vizibilă întreaga dimensiune a ceea ce am fi putut face, oamenilor începe să le pese cât de cât. Şi, desigur, până la momentul acela, este prea târziu să mai profiţi de beneficiile financiare, aşa încât cred că-mi voi organiza moartea în curând. în deplinătatea puterilor. Şi ar fi bine ca obituarele să fie linguşitoare de-a dreptul. Vreau să se plângă pe străzi!
Voltaire îşi studia în continuare cusăturile de pe umăr.

— Minunat. Cusături atât de mici, domnişoară Sinnett! Cred că nici măcar nu-mi vor rămâne cicatrici – iar tu m-ai împuşcat, Byron! Este o lucrare absolut impresionantă. Absolut impresionantă.

Mărie-Anne Lavoisier a zâmbit.

— Am avut sentimentul că aşa va fi.

I-a umplut iar lui Hazel paharul cu vin.

— Aşa cum ţi-ai putut da seama, domnişoară Sinnett, noi suntem foarte puţini. Iar intrarea în micul nostru club social rămâne incredibil de exclusivistă. Doar cei care chiar simt că vor contribui la crearea unei schimbări pozitive în lume sunt acceptaţi să ne treacă pragul şi să intre în cercul nostru de elită. Nemurirea este un dar. Cea mai preţioasă resursă, căutată cu disperare de regi şi împăraţi, însă în van. Dar există o micuţă consecinţă, şi anume tendinţa minoră de a-ţi duce după tine vătămările preţ de o viaţă lungă.

Şi-a ridicat mâna dreaptă, iar Hazel a observat că mai multe degete fuseseră cusute la bază. Căzuseră şi fuseseră cusute la loc, exact ca ale doctorului Beecham. Byron şi-a scos gheata şi şoseta şi şi-a mişcat laba piciorului, aproape cenuşie, prost reataşată de gleznă. Era umflată şi moartă.

— încă şchiopătez, s-a plâns el. Oamenii zic că am un picior schilod.

— Nu e vina mea, s-a plâns doamna Thire. Sunt croitoreasă, nu chirurg.

— Mai demult, i-a spus Marie-Anne lui Hazel, am avut un chirurg printre noi.

— Beecham, a spus Hazel.

Marie-Anne a dat din cap.

— Este o abilitate cu totul specială şi provocatoare: reataşarea cărnii, cauterizarea venelor, reducerea cicatricilor, menţinerea fluxului sanguin.
Deţii daruri rare, domnişoară Sinnett. Credem că ne poţi ajuta şi credem că şi noi te putem ajuta pe dumneata. Mai mult decât am făcut-o deja, vreau să zic.

— La ce te referi?

— însoţitorii Morţii se află în inima curţii şi a societăţii londoneze. Am auzit zvonurile despre dumneata şi i-am sugerat Prinţului Regent că, poate, fiica lui ar prefera să fie tratată de o femeie-chirurg tânără, mai apropiată de vârsta ei. Asta e ceea ce facem noi. Influenţăm lucrurile. Le facem mai bune. Le urnim din loc.

— De ce eu? a şoptit Hazel.

— Eşti faimoasă, a intervenit Byron, ca şi cum lucrul acesta ar fi fost evident. Singura femeie-chirurg din Marea Britanie.

Marie-Anne i-a aruncat o privire aspră.

— Dumneata, domnişoară Sinnett, eşti o femeie în afara timpurilor. Imaginează-ţi cum va fi lumea pentru o femeie peste vreo cincizeci de ani. Peste o sută. Femeile vor fi preţuite în calitatea lor de chirurgi, nu vor mai lucra singure, în mijlocul scandalurilor. Femeia nu va mai trebui să se căsătorească pentru a avea o casă, pentru a putea să se integreze în societate.

— Doctorul Beecham mi-a spus acelaşi lucru anul trecut, a răspuns Hazel.

Ştia bine că nu trebuia să adauge că Beecham îi oferise Tinctura, nici că-i dăduse o fiolă.

— Nu-i aşa că ţi-a zis? a întrebat Marie-Anne, complet impasibilă.

Marie-Anne era o femeie care-şi ascundea bine emoţiile, dar colţul gurii i se zbătea uşor, iar Hazel a înţeles suficient pentru a deduce că între cei doi Lavoisier şi Beecham fusese o neînţelegere.

— îţi oferim, domnişoară Sinnett, rara invitaţie de a ni te alătura. Ajută-ne cu micile noastre reparaţii. Şi vei trăi pentru totdeauna, exact în felul în care ai fost făcută să trăieşti.

— Facem treaba cu degetul acum? a întrebat Byron. Sau mai târziu? Nu vreau să-mi pierd apetitul şi mă tem că picăturile de sânge îmi vor stropi pantofii. Eu o să plec.

— Du-te sus dacă vrei, George, i-a spus Marie-Anne. Stai în laborator. Nu-i nevoie să faci atâta caz.

A scos dintr-un buzunar atârnat pe şoldul fustei un cuţit lung, cu mâner negru, a cărui lamă a sclipit în lumina lumânărilor.

— Ai vrea să bei un pahar de vin înainte să începem, Hazel?

Lui Hazel i-a revenit vuietul din urechi.

— Nu.

— Bine. Atunci o să ne mişcăm repede. Antoine, eşti drăguţ să aduci Tinctura de sus, iubitule?

— Nu! a spus Hazel mai tare decât şi-ar fi dorit. Nu vreau să mă alătur vouă... adică nu vreau să fiu nemuritoare.

Linişte. Apoi Byron a izbucnit în râs.

— Şi de ce, Doamne iartă-mă, nu? a întrebat Marie-Anne. Chipul ei era în continuare o mască, însă zvâcnetul din colţul gurii ameninţa să se transforme într-o încruntare.

Hazel nu ştia dacă era laşitate sau prudenţă; poate că nici nu conta. însă gândul de a lua Tinctura – de a trăi la nesfârşit – i-a dat senzaţia că stă pe o margine abruptă, în vârful unei stânci foarte, foarte înalte, şi i se spune să sară în gol.

Lui Hazel i s-a uscat gura şi a simţit privirile tuturor aţintite asupra ei.

— Nu vreau să trăiesc veşnic.

Nimeni n-a spus nimic, aşa încât Hazel a continuat.

— Este prea... permanent.

— Singurul lucru permanent este moartea, a intervenit Voltaire. Viaţa se schimbă încontinuu.

— M-aş plictisi. Ştiu că m-aş plictisi. în cele din urmă.

Benjamin Banneker a zâmbit liniştitor.

— Te-ai plictisi? De călătorit sau de citit? De ştiinţă şi de descoperiri? Un neghiob s-ar putea plictisi având la dispoziţie un timp infinit, dar am dubii serioase că plictiseala ar fi posibilă pentru cineva ca dumneata, dacă-mi ierţi presupoziţia.

— Nu vreau să văd cum mor oamenii pe care-i iubesc.

— întotdeauna va trebui să-i vezi murind pe cei pe care-i iubeşti, a spus Marie-Anne. Crezi că faptul că eşti muritoare te scuteşte de asta?

Cuţitul era ascuţit; Hazel a văzut lumina scânteind pe muchia lui.

— Pot să am un răgaz de gândire? a întrebat Hazel iute.

Byron a pufnit în râs.

— Nu! îţi oferim o oportunitate unică în viaţă, pentru care oricine din Londra şi-ar da mâna stângă...

— Sau cel puţin degetul mic de la mâna stângă, a bombănit Voltaire.

— .. .iar tu pierzi vremea?

— Da, a spus Marie-Anne. Poţi să-ţi iei răgaz să te gândeşti.

Byron aproape că a izbit cu pocalul în masă.

— Ştie de noi! a răbufnit eh Poate spune oricui! Aş zice s-o obligăm să ia Tinctura sau... habar n-am, s-o ucidem. Cel puţin s-o legăm şi s-o lăsăm aici, jos, sau ceva de genul ăsta.

— Serios acum! a intervenit Voltaire. O s-o sperii pe biata fată.

— N-o să spună, a zis Marie-Anne.

Lui Hazel i se părea stânjenitor să-i audă vorbind despre ea de parcă n-ar fi stat chiar acolo, în faţa lor. Exact în clipa aceea, Antoine a coborât câteva trepte din colţul sălii, pe care Hazel nici nu le observase. Aducea cu el o mică fiolă cu lichid violet, gros precum cerneala.

— Prea târziu, i-a spus Byron. N-are de gând s-o facă.

Lui Hazel i-a revenit vocea.

— Nu vreau să devin nemuritoare acum, a spus ea.

Şi-a rotit privirea prin încăpere, uitându-se la minunaţii artişti şi oameni de ştiinţă adunaţi cu toţii într-un singur loc. Nu voia să devină nemuritoare, dar nu voia să piardă nici asta: o colecţie de minţi sclipitoare, vorbind despre artă şi ştiinţă. De când coborâse aici, în această sală confortabilă, ascunsă sub trotuarele Londrei, reuşise să uite, pentru prima dată, de singurătatea în care trăise de la moartea lui Jack.

— Dar lordul Byron are dreptate. Ştiu şi eu asta. Şi sunt

dornică să ajut. O să fac operaţiile şi procedurile reparatorii de care aveţi nevoie.

Banneker a rupt tăcerea.

— Primul nostru membru de onoare, a spus el. Dar oare trebuie totuşi să-i tăiem degetul?

— Nu, a spus Hazel, răspunzând în nume propriu. Nu trebuie. E nevoie de dexteritatea tuturor degetelor pe care le am la dispoziţie.

Marie-Anne nu a zâmbit, dar nici nu părea furioasă.

— Atunci rămâne hotărât. Hazel Sinnett: bun-venit la însoţitorii Morţii!

18

Când a urcat lungul şir de trepte ce o duceau înapoi pe străzile Londrei, prima lumină a zorilor începuse deja să se ivească pe cer. Se simţea electrizată, vie, iar creierul ei punea o mie de întrebări şi ajungea la o mie de concluzii deodată. Aşadar, era real. Totul era real, iar ea se afla în inima evenimentelor. Ştia că tot ce se întâmplase cu Beecham anul trecut nu fusese un vis – fireşte că nu, dar totul fusese atât de nebunesc, brusc şi incredibil de straniu, încât Hazel nu-şi dăduse niciodată voie să accepte pe deplin cele întâmplate.

Dar iat-o aici. O societate secretă a nemuritorilor, cei mai cunoscuţi învăţaţi, artişti şi filosofi ai Europei. Iar ei o invitaseră pe Hazel să li se alăture. Oarecum.

în timp ce păşea pe piatra cubică sclipind după ploaie – A plouat cât timp am stat acolo, jos? –, a simţit cum îi revine o durere cunoscută, dorul de Jack. Dacă ar fi fost şi el aici, ar fi putut să-i povestească totul. Ar fi putut să stea treji toată noaptea, să se plimbe împreună prin toate colţurile acestui oraş straniu, luând la rând aleile din Londra, în timp ce ar fi întors pe toate părţile lucrurile petrecute azi-noapte. Cui altcuiva i-ar fi putut spune? Treaba cu nemurirea, cu Tinctura, ar face pe oricine să pară nebun, dacă ar încerca să povestească despre ele. Jack fusese singurul în faţa căruia Hazel era cu adevărat ea însăşi. Fusese singura persoană cu care putea împărtăşi fiecare parte din ea şi care o asculta şi o accepta, înţelegând-o perfect. El o văzuse aşa cum era şi o iubise.

Dar atunci, unde e? a şuierat plină de cruzime vocea sâcâitoare din străfundul minţii ei. Dacă este în viaţă, atunci de ce nu mi-a scris în atâtea luni măcar un nume de oraş, o adresă? De ce nu a venit să mă caute? Chiar dacă Jack trăia, adevărul este că rămânea în continuare pierdut, aşa că persista şi suferinţa.

Nu se putea întoarce acasă: pur şi simplu i se învârteau prea multe în minte, ca să încapă în camera aceea mică şi simplă. Străzile erau în continuare tăcute, însă, dacă ar fi fost atentă, Hazel ar fi simţit cum Londra revine la viaţă în jurul ei. Mirosul de pâine proaspătă ieşea ca aburul de pe ferestrele brutăriilor, iar păsările ciripeau ţopăind pe iarba parcului, umedă şi întunecată precum cerneala. Hazel a ignorat potecile destinate plimbării şi a apucat-o drept peste peluză, fără să bage în seamă noroiul şi umezeala care începuseră să-i păteze tivul fustelor.

Nici măcar nu ştia încotro se îndreaptă, dar cumva, pe când soarele abia începea să se zărească la orizont, Hazel s-a trezit la Kew, păşind prin grădinile tăcute, spre infirmerie.

Palatul era încă adormit. Hazel a salutat din cap santinela ce căsca şi a intrat pe poartă. A făcut câţiva paşi în infirmerie şi a simţit de cum a intrat că temperatura a scăzut cu câteva grade. Era întunecat şi rece, ca într-o peşteră, iar borcanele cu ierburi sclipeau pe rafturile lor, aşezate ordonat. Totul era perfect.

Doar că bancheta pe care se aşeza de obicei să lucreze era ocupată.

Simon von Ferris dormea cu carnetele de însemnări împrăştiate în jurul capului, ca o aură. Avea obrajii trandafirii, ca ai unui prunc, iar părul lui blond, de obicei pieptănat impecabil, era ciufulit şi în neorânduială. Hazel a zâmbit şi s-a apropiat de el; n-avea de gând să-l trezească, dar în imaginea lui dormind exista ceva ciudat de încântător. Era o senzaţie de intimitate în ritmul egal al respiraţiei lui, în picătura de salivă de pe pagina de carte îndesată sub obraz.

Ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, Simon s-a trezit, sărind cât colo şi împrăştiind hârtiile.

— Bună dimineaţa, l-a salutat Hazel.

El a clipit şi s-a îndreptat de spate.

— Este?
— Dimineaţă? Aproape. Bună? Ei bine, nu prea ştiu. Ai lucrat toată noaptea?

Simon a început să-şi potrivească hainele, îndreptându-şi gulerul şi netezindu-şi părul cu palma.

— Avem un rege nebun, a cărui stare nu face decât să se înrăutăţească.
Lucrez aproape în fiecare noapte.

Hazel avea de gând să se retragă, să-şi ceară scuze că dăduse buzna şi să-l lase cu cărţile lui, când Simon a fixat-o cu ochii lui perfecţi, de culoarea mierii brune, şi a spus pe neaşteptate:

— Te visam. Şi iată-te.

S-a ridicat.

Poate că, dacă n-ar fi stat trează toată noaptea, Hazel ar fi gândit mai limpede. Poate că epuizarea ei n-ar fi fost depăşită de entuziasmul şi noutatea de a cunoaşte oameni noi şi de a trăi aventuri noi şi poate că în mintea ei ar mai fi rămas ceva loc şi pentru bunele maniere. Dar Hazel nu gândea limpede. Şi astfel, când Simon von Ferris i-a spus că o visa, a făcut un pas spre el şi a înjumătăţit distanţa care-i despărţea.

— Era un vis frumos? a întrebat ea.

— Da, i-a răspuns Simon. Aşa era. Şi, deopotrivă, un repaus binevenit de la muncă.

Simon a încercat să-şi netezească părul şi să-şi îndrepte gulerul.

— Am citit atât de mult, încât cuvintele n-au mai rămas decât nişte pete pe pagină.

Hazel s-a aplecat peste umărul lui Simon, ca să citească titlul de pe coperta cărţii aflate cel mai aproape.

— Otrăvurile din Europa şi antidoturile lor?! Deci crezi că regele a fost otrăvit?
Simon a ascuns cartea la fundul teancului.

— Nu. Este doar o idee care mi-a trecut prin minte. Ceva informaţie în plus înseamnă şi o modalitate de a cerceta posibilele tratamente. Ar fi imposibil ca regele să fi fost într-adevăr otrăvit, fireşte, dar din moment ce simptomele sunt

aceleaşi, m-am gândit...

Vocea i s-a stins.

— De ce ar fi imposibil ca regele să fi fost otrăvit? a întrebat HazeL

— Are doi degustători la fiecare masă, care iau o înghiţitură şi o sorbitură din tot ce trece dincolo de buzele regelui. în bucătărie sunt trei bucătari care se supraveghează unul pe altul. Iar eu personal îi monitorizez meniul. Chiar şi zahărul pe care şi-l pune în ceai este testat.

— Atunci probabil că nu-i otravă, a fost de acord Hazel.

— Poate că nebunia nu are mereu cauze fizice, a reluat Simon mai mult pentru el, decât pentru Hazel. Sau poate că această cauză este una pe care nu reuşim încă s-o înţelegem. Dar vom continua oricum. Cu noi tratamente. Cu noi remedii.

— Deci e foarte rea? Starea regelui, adică.

Simon a dat din cap.

— Se înrăutăţeşte. Mai avea momente de limpezime, când părea conştient de sine, dar momentele alea au devenit tot mai rare şi apoi au dispărut complet. Au existat şi accese de violenţă, dar în cea mai mare parte a timpului nu face decât să vorbească. Murmură ca pentru sine sau vorbeşte foarte tare. Ore întregi, uneori cât e ziua de lungă. Spune că pereţii se deplasează spre el. Prostii de genul ăsta. Ca un copil. îmi aminteşte de lucrurile pe care le spunea fratele meu când era mic. Bolboroseli.

— Ai un frate?

— Doi, a răspuns Simon. Şi o soră. Toţi, mult mai mici. Am ajutat la creşterea lor.

Hazel s-a gândit la fratele ei George.

— Probabil că ţi-e dor de ei, i-a spus ea.

— îmi este. Foarte mult. Mi-e dor de multe lucruri din Suedia.

Pentru prima dată, Hazel a observat cât de obosit arăta Simon. Avea ochii injectaţi şi pungile de sub ei erau umflate, vineţii. Era atât de palid şi scobiturile de sub pomeţi erau atât de adâncite, încât arăta aproape cadaveric. Chiar şi aşa, era incredibil de arătos, atât de chipeş încât Hazel a trebuit să-şi amintească totuşi că era de fapt medic, nu vreun actor care joacă acest rol.

Lui Hazel îi lipsea mult senzaţia de a atinge pe cineva şi de a fi atinsă. După moartea lui Jack avusese tendinţa de a-şi proteja singurătatea, ca şi cum ar fi fost flăcăruia unei lumânări firave. Acum simţea că aceeaşi flacără o arde din interior.

Aproape involuntar, a simţit cum mâna i se ridică spre chipul lui Simon.

Dar, înainte să-l atingă, Simon a apucat-o de talie şi a tras-o spre el. Acum erau atât de aproape, încât îi simţea căldura corpului. Privirea lui Simon s-a mutat de la ochii la buzele ei, apoi la gât şi din nou la buze. Şi apoi şi le-au unit într-un sărut.

Lumea a dispărut. Nu mai exista decât aerul dintre ei, gustul de ceai cu tanin şi vanilie şi de fursecuri cu unt şi Simon, limba lui făcându-şi loc între buzele ei şi braţele lui strângând-o şi mai tare lângă el. Prin straturile de haine, rochia şi paltonul ei, tunica şi cămaşa lui, îi simţea pieptul lat şi puternic, lipit de al ei.

Şi apoi Simon s-a tras înapoi.

— Iartă-mă, domnişoară Sinnett. Probabil că m-am pierdut cu firea.

A început să-şi adune hârtiile şi cărţile.

Lui Hazel îi bubuia inima în piept. Îşi simţea sângele îngroşat şi creierul vâjâind.

— Ar trebui să mă duc la culcare, a bombănit Simon.

Şi, dacă se mira cumva de ce venise Hazel la infirmerie atât de devreme sau dacă fusese plecată de acasă toată noaptea, Simon n-a întrebat-o nimic. în schimb, s-a limitat să-şi strângă cărţile şi să le aşeze ordonat în trusa medicală din piele. (Hazel nu s-a abţinut să nu i-o admire.) S-a oprit când a trecut pe lângă ea, spre ieşire, ezitând şi neştiind dacă ar trebui s-o sărute încă o dată, dar raţiunea a învins şi s-a strecurat afară din infirmerie fără o vorbă, lăsând în urmă aromă de ceai de vanilie.

Hazel a trebuit să-şi ducă mâna la buze şi să-şi lase degetele să zăbovească acolo unde, cu doar câteva momente înainte, simţise buzele lui Simon, ca să se convingă că sărutul fusese real. Simon von Ferris o sărutase în infirmerie, înainte de răsărit.

Dar atunci, ca un nor trecând prin faţa soarelui, lui Hazel i-a revenit amintirea lui Jack.

L-a văzut în mintea ei, atât de limpede încât parcă s-ar fi aflat alături de ea, în infirmerie: băiatul cu membre lungi şi păr în neorânduială, cu un zâmbet larg, care-i dezvelea dinţii. Se simţea vinovată, de parcă l-ar fi trădat sărutându-l pe Simon şi de parcă l-ar fi trădat încă o dată, fiindcă îi plăcuse atât de tare acel sărut.

Ştia că n-ar trebui să se simtă astfel. Jack nu era aici. Fusese spânzurat şi, dacă supravieţuise totuşi, nu-i dăduse niciun semn că ar fi fost încă în viaţă. Nu putea avea nicio pretenţie de la ea.

Un medic inteligent, arătos şi faimos o sărutase, iar ea îi răspunsese la sărut. Nu-i datora nimic lui Jack Currer, chiar dacă amintirea lui persista precum umezeala din aer, după o furtună.

Epuizarea de a fi stat trează toată noaptea începea, în sfârşit, s-o învăluie ca o pătură. Trebuia să fi urmat exemplul lui Simon şi să meargă la culcare, dar Hazel era deja la Kew şi, în loc să se gândească la Simon sau la Jack, s-a forţat să citească, înainte de a se întoarce acasă la ea, câteva capitole dintr-o carte pe care a găsit-o pe rafturile infirmeriei şi care făcea referire la munca lui

Antoine Lavoisier. A adormit îmbrăcată şi nu s-a trezit până când servitoarea n-a sunat pentru cină.

***Enciclopedia londoneză a personalităţilor ştiinţifice* Ediţia din 1814, îngrijită de R.M. Karmel, C.R.S. Stewart şi Z. Fraser**

Antoine Lavoisier (n. 26 august 1743; d. 8 mai 1794)

Antoine Lavoisier a fost un chimist francez, devenit faimos pentru identificarea oxigenului şi hidrogenului, precum şi pentru teoria sa cu privire la reactivitatea chimică. Lavoisier a ajutat la introducerea sistemului metric, pentru stabilirea unei consistenţe ştiinţifice.

înainte de cercetările lui Lavoisier, comunitatea ştiinţifică credea în teoria flogistică pentru explicarea combustiei. Această falsă teorie postula credinţa că în timpul arderii este eliberat elementul cunoscut drept „flogiston”. Lavoisier a demontat această teorie, stabilind că fenomenul de combustie apare când elementele sunt combinate cu oxigen. Teoria lui Lavoisier privind combustia prin oxigen a devenit totodată fundamentul descoperirii, tot de către el, a conservării materiei, care spune că materia nu poate fi nici creată, nici distrusă în cadrul unui sistem fix. în 1768, regele Franţei l-a distins cu o medalie de aur, recompensându-l astfel pentru munca sa privind cercetarea iluminatului stradal în Paris.

Soţia lui Lavoisier, Marie-Anne Paulze Lavoisier, a desenat multe dintre schemele experimentale ale soţului ei. Pentru că Lavoisier nu vorbea engleză, soţia lui i-a tradus articole şi cărţi ştiinţifice. împreună, cei doi au scris prima listă cuprinzătoare a elementelor chimice.

Antoine Lavoisier a fost executat prin ghilotinare, fiindu-i imputat rolul de finanţist şi administrator public al fermei generale a guvernului regal, înainte de Revoluţia Franceză.

19

Hazel a început să primească scrisori aproape în fiecare zi: plicuri roşii ca sângele, cu numele ei caligrafiat perfect, livrate pe tava cu micul-dejun. Conţineau invitaţii, adeseori la clubul însoţitorilor de la Şapte Cadrane, dar şi la cină, la operă sau la reprezentaţii private ale unor piese de teatru.

— Se pare că ai deja o viaţă socială la Londra, a comentat Eliza când Hazel a trebuit să se scuze că trebuie să plece de la Warwick înainte de cină, ca să ajungă la teatru înainte de ridicarea cortinei.

Hazel s-a mulţumit să-i întoarcă zâmbetul.

— Până la urmă, ai de gând să-mi spui ceva despre însoţitori? Vreo bârfă mică, pe care să pot şi eu s-o răspândesc pe la spatele tău?

Hazel şi-a tras haina pe umeri.

— Beau cu toţii, a spus ea. Mult de tot.

Era adevărat: beau zdravăn. Nu doar vin (adus din Italia), ci şi absint (din Germania) şi bere (din Belgia), şi şampanie acidulată (din Franţa). Se pare că protecţia nemuririi le permitea să facă totul într-o manieră exagerată. O cină cu membrii societăţii presupunea o duzină de feluri de mâncare: vânat umplut cu castane şi cireşe, franzeluţe aburinde din aluat de brioşă cu unt sărat, supă rece de sparanghel, tarte de pere şi mere, îngheţată servită în farfurii răcite şi mâncată cu linguriţe minuscule şi, la final, statuete complicate din zahăr, de forma unui pâlc de copaci sau a unor păsări în zbor, aduse la sfârşitul mesei şi însoţite de un cor de „oooh” şi „aaah”. Era ciudat, şi-a spus Hazel, cât de repede extraordinarul devenea loc comun. Cât de deprimant era că ceea ce cândva te entuziasma de-a dreptul, acum abia dacă mai stârnea un sentiment oarecum mai răsărit decât satisfacţia. însoţitorii erau atunci obligaţi să caute

lucruri şi mai inedite decât cele de dinainte, ca să simtă mai intens şi mai durabil momentele de plăcere şi surpriză. Gândul acesta a făcut-o pe Hazel deopotrivă recunoscătoare şi uşurată că refuzase şansa de a li se alătura în viaţa lor eternă.

Ceea ce nu însemna că timpul petrecut alături de însoţitori nu era plăcut. Departe de asta; era poate prima dată în viaţă când Hazel se simţea înconjurată de o întreagă colecţie de oameni la fel de pasionaţi de viaţă şi de învăţare ca şi ea.

Cele mai multe dintre serile petrecute la Şapte Cadrane se sfârşeau cu lecturi de poezie, când Byron făcea un adevărat spectacol din refuzul prefăcut de a-şi deschide caietele, gest pe care îl înfăptuia mai apoi cu bucurie, stând în picioare în faţa grupului, pentru a-i servi un fragment din opera la care lucra în momentul respectiv.

Lui Hazel nu-i prea plăcea de Byron, cu toată vanitatea lui şi felul în care era mereu propriul subiect preferat de conversaţie, dar chiar şi ea trebuia să admită că poezia lui era minunată.

într-o după-amiază, grupul se întrunise pentru ceai acasă la pictoriţa franceză Elisabeth Le Brun. Locuinţa era minunat decorată; Hazel nu fusese niciodată la Versailles, dar îşi imagina că, înainte de Revoluţie, trebuia să fi semănat cu locul acela: tapet imprimat şi oglinzi cu muchii poleite, reflectând lumina lumânărilor strălucitoare, şi bibelouri de porţelan pline de gust, împrăştiate peste tot.

— Domnişoară Sinnett, a abordat-o unul dintre politicienii liberali – domnul Lewis –, în timp ce-şi aşteptau ceaştile cu ceai. Mă întreb dacă n-aş putea să te deranjez cu solicitarea de a-mi face o mică operaţie.

A ridicat mâna stângă, pe care era înfăşurat un bandaj gros, şi l-a desfăcut încet. îi lipsea deja degetul mic, dar Hazel a văzut că primele două degete erau vinete şi umflate ca nişte cârnăciori, îndoite în unghiuri nefireşti.

— Serios! a strigat Elisabeth din cealaltă parte a camerei. Dă chestia aia la o parte. Suntem la ceai.

— Scuzele mele, Madame Le Brun, a spus domnul Lewis, bandajându-şi mâna la loc, după care a şoptit spre Hazel: Mă tem că am încă şrapnel în rană. Un accident de vânătoare. Toamna trecută.

— Pot să mă ocup de asta, a spus Hazel. Oare puteţi trece pe la mine acasă mâine-dimineaţă?

Ar fi preferat să facă operaţia în infirmeria din Kew, mai degrabă decât în camera ei confortabilă şi mică, dar simplă, însă era ea însăşi oaspete la Kew. Nu avea câtuşi de puţin autoritatea de a invita pe altcineva în palatul regal.

Mărie-Anne a sărit ca arsă.

— La tine acasă? Nu fi prostuţă, dragă. Vino la laborator.

— Ce laborator?

Şi aşa a ajuns Hazel ca, a doua zi dimineaţă, să-i urmeze pe Mărie-Anne şi pe domnul Lewis pe scări în jos, spre clubul de la Şapte Cadrane. Dar, în loc să rămână în sala cu sofale de pluş şi scaune de piele capitonate, pe care Hazel o cunoştea deja prea bine, Mărie-Anne s-a apropiat de unul dintre rafturile cu cărţi din fundul încăperii, lângă şemineu.

— A venit momentul să-ţi arătăm şi asta, a spus ea şi a împins raftul în lateral, atât de uşor, de parcă ar fi fost pe roţi.

Acesta chiar avea dedesubt un soi de mecanism de culisare şi, când a glisat într-o parte, a dat la iveală o altă încăpere.

Un laborator.

Dar nu doar un simplu laborator.

Era cel mai grozav laborator văzut vreodată de Hazel. Sticlă, aramă şi o mie de plante vii, pe care Hazel le putea

identifica, plus alte o mie pe care nu putea. Ştia că se aflau la subsol, sub nivelul străzii, dar undeva, foarte sus deasupra lor, se vedea un luminator de sticlă ce scălda încăperea într-o lumină caldă, albă. Iar acolo unde razele soarelui nu puteau ajunge, existau lămpi cu gaz, ale căror flăcări dansau în sfere perfecte de sticlă.

într-o laterală a sălii, Antoine Lavoisier cerceta atent un lichid limpede, dintr- o sticlă borcănată, pe care o încălzea uşor, deasupra unei flăcărui albăstrii. Purta, ca de obicei, un guler înalt cu volane, care îi ajungea până la bărbie.

— Bună, scumpul meu, a spus Mărie-Anne.

Antoine le-a făcut cu mâna, dar nu şi-a luat privirea de la

experimentul său.

— Aici e bine? a întrebat-o ea pe Hazel.

— Da, este chiar foarte bine, a răspuns, privind masa chirurgicală din spatele unui raft cu plante şi bandajele albe, curate.

Hazel s-a apropiat mai mult de sticluţele cu medicamente. Una dintre ele conţinea un lichid violet, vâscos. A citit eticheta:

— Eter.

— Da, a răspuns Mărie-Anne. Eschiva scoţiană, cum i se spunea. Adoarme pacientul, aşa încât să nu simtă durerea. Bineînţeles, există permanent riscul ca acesta să nu se mai trezească, dar pentru cazurile severe...

— Ştiu, a spus Hazel. Am văzut odată o demonstraţie la Societatea Anatomiştilor din Edinburgh.

în ziua aceea îl cunoscuse pe Jack. O strecurase înăuntru printr-un pasaj întunecat şi priviseră amândoi cum doctorul Beecham apăsase pe chipul unui bărbat o cârpă înmuiată în eter, apoi îi tăiase piciorul Se întâmplase acum o viaţă de om. Pe vremea

când Jack era un străin, nu băiatul a cărui piele palidă o mângâiase, centimetru cu centimetru, în hambarul din Hawthornden, când rămăseseră doar ei singuri preţ de câteva ore în întuneric, pe ploaie.

— N-o să-mi trebuiască deloc chestie din aia, a spus domnul Lewis, readucând-o pe Hazel la realitate.

A început iar să-şi desfacă bandajul de pe mână. Era o privelişte teribilă.
Arătătorul şi degetul mijlociu erau amândouă vinete şi umflate – cu şrapnelul lipit în carne – şi, în plus, arătătorul era îndoit într-un unghi imposibil. Hazel l-a examinat: osul era rupt, fiind cândva desprins de mână, fără a fi corect reataşat. Cusătura de pe încheietură era fragilă şi stătea să se crape, iar tendoanele şi venele se vedeau zdrenţuite la îmbinare.

— Pot scoate şrapnelul, a spus Hazel, dar nu ştiu ce pot face cu arătătorul. S- ar putea să fiu nevoită să-l tai şi să încerc apoi să-l reataşez.

Lewis s-a aşezat foarte liniştit pe bancă, în timp ce Hazel a desfăcut pânza şi a apucat bisturiul.

— Poţi să-mi aduci un lighean cu apă curată, te rog? a întrebat-o ea pe Marie- Anne.

Aceasta i-a adus ce a cerut, împreună cu o mică fiolă care conţinea un lichid galben-auriu.

— Pentru reataşări, a spus ea, dându-i fiola. Ajută corpul să accepte transplantul.

— Şi Beecham folosea asta! a izbucnit Hazel. Dar nu când reataşa membre... ci când reataşa... părţi noi.

— Da, a spus Marie-Anne. Ştim foarte bine la ce anume folosea doctorul Beecham licoarea asta.

A ridicat fiola în lumină, iar aceasta s-a filtrat prin lichidul auriu,

făcându-l să strălucească.

— Operaţii crude şi ilegale. însă diluţia merge la fel de bine şi pentru propriile membre, ca şi pentru membre furate de la săraci.

— Groaznic, a spus domnul Lewis printre dinţii încleştaţi.

— Domnul Lewis şi liberalii acţionează în numele poporului, nu doar al celor bogaţi, i-a spus Marie-Anne lui Hazel.

— Deşi regentul pare dornic să ne saboteze la fiecare pas! Acum două
decenii, era el însuşi un liberal înverşunat – progresiv şi idealist. Dornic şi pregătit să conducă această naţiune în secolul al nouăsprezecelea! Iar apoi a devenit regent şi, brusc, ne-am trezit cu un monarhist înverşunat şi tot ce decurge din asta. Apără instituţii învechite şi gata să se prăbuşească, în timp ce poporul suferă.

— Da, da, domnule Lewis, a intervenit Mărie-Anne. Nu vă agitaţi, altminteri domnişoara Sinnett o să aibă probleme cu îndepărtarea şrapnelului.

Hazel a zâmbit recunoscătoare şi a terminat de curăţat rănile lui Lewis.

— Ai auzit că a murit? a spus Lewis, încercând să ţină mâna cât mai nemişcată. Beecham. Sau „a murit" între ghilimele, presupun. Am citit necrologul în ziarul de seară.

— Mă întreb dacă nu şi l-a scris singur şi de data asta, aşa cum a făcut şi prima dată, a replicat Mărie-Anne.

— Nu pretindea că are un fiu? a întrebat Lewis. Drept cine o să se dea data viitoare când reapare?

— Oh, poate drept vreun nepot îndepărtat. Cine ştie, i-a răspuns Mărie-Anne.

— De data asta va trebui să plece pe continent, a spus Lewis, tresărind uşor în timp ce Hazel îi scotea din degete

pietricele şi bucăţi de metal. Toţi cei din Londra şi Edinburgh îl cunosc deja.

— Sau din America, a completat Hazel.

în ultimele zile se gândise de multe ori la America.

— America! Guvernul nostru ar putea să se inspire din documentele lor fondatoare. Aşa aş zice, s-a înflăcărat Lewis, uitându-se în toate părţile, mai puţin la mâna lui stângă, operată de Hazel.

Politicianul a început apoi să ridice în slăvi meritele unei democraţii constituţionale, în timp ce Hazel lucra, iar ea l-a lăsat în pace, bucuroasă că se putea distrage singur.
Hazel şi-a ţinut respiraţia şi a tăiat cu bisturiul ţesutul subţire, apoi a tras, detaşând arătătorul lui Lewis de restul mânii.

Degetul pe care-l ţinea în palmă era rupt şi deformat, însă ea i-a cercetat rădăcinile: vasele mari de sânge erau încă acolo.

— Cred că aş putea să-l reataşez.

— Doar un moment, domnişoară Sinnett, a intervenit Marie-Anne, apropiindu-se de un dulap încuiat, aflat în apropierea depozitului de medicamente.

A scos din sân o cheie şi a descuiat uşile cu un clinchet cristalin. Dulapul era plin cu fiole mici, conţinând lichide de culoarea cernelii, ce păreau să se rotească până şi atunci când recipientele rămâneau complet nemişcate. Tinctura, şi-a spus Hazel.

Pe raftul cel mai de jos se afla un rând de sticluţe mai deschise la culoare, galbene, aproape sclipitoare în razele de lumină. Marie-Anne şi-a trecut degetele peste ele şi a ales una. I-a cercetat eticheta cu un aer aprobator, apoi s-a întors spre Hazel şi domnul Lewis.

— Daţi-mi voie, a spus ea, picurând câţiva stropi de lichid

galben-auriu din fiolă pe mâna ciopârţită a lui Lewis. Un pic de diluţie. O să fie utilă, dacă vrem ca reataşarea să funcţioneze.

— Deci asta ce este? a întrebat Hazel, uitându-se cu atenţie la lichid. O diluţie? O diluţie a... tincturii?

— Da. Diluată foarte tare, dar capabilă încă să acţioneze pe baza aceluiaşi principiu, a răspuns Marie-Anne. Compuşii oxigenează şi apoi trimit impulsuri electrice. Am dezvoltat-o împreună cu Beecham, înainte să descoperim Tinctura. încercam să creăm ceva cu capacitatea de a conserva viaţa în părţile separate ale corpului, înainte de a le reataşa unui trup.

— Şi funcţionează? a întrebat Hazel.

— Funcţionează, a spus Marie-Anne. Beecham şi cu mine a trebuit să ne
asigurăm de asta. Mai ales după ce am luat Tinctura şi mortalitatea noastră a devenit mai puternică decât forma noastră fizică.

S-a îndreptat spre soţul ei, Antoine, care îşi mutase, în cele din urmă, atenţia de la experimentul lui. Cu un gest blând, Marie-Anne a lăsat în jos gulerul soţului ei, iar Hazel a icnit.

Capul lui Antoine era cusut de gât.

Cusăturile erau ordonat făcute, însă groase şi negre. Efectul era înfricoşător, un cap ataşat de un corp, aşa cum ar coase cineva un petic pe o cămaşă.

— N-am reuşit să păstrăm şi corzile vocale, a spus Marie-Anne. însă restul pare să funcţioneze aşa cum ar trebui.

A sărutat cu blândeţe obrazul soţului ei şi a dat drumul gulerului, ascunzând cicatricea şi cusăturile. Antoine s-a întors la munca lui.

— în timpul Revoluţiei, a explicat ea. O minte sclipitoare, lăsată să se rostogolească pe străzile alea împuţite. Poate că puterea ar trebui să se afle în mâinile poporului, domnişoară

Sinnett, dar asta nu înseamnă că gloata e mereu înţeleaptă. Oamenii au nevoie de conducători. De oameni buni, ca domnul Lewis, aici, de faţă.

Lewis a ridicat mâna stângă, care nu mai avea decât două degete şi degetul mare.

— Aşa lipsiţi de degete, cum sunt ei, a completat el.

— Păi, stai liniştit, l-a îndemnat Hazel. Voi încerca să-ţi înapoiez măcar unul.

A urmat o oră de cusături complicate, dar în cele din urmă Hazel a reataşat la mână degetul arătător al lui Lewis şi fără îndoială că, mulţumită celor câteva picături de Tinctură diluată, bărbatul a reuşit să-l mişte ca şi când nu ar fi fost niciodată desprins de mână.

— Remarcabil, a spus el, îndoind şi îndreptând degetul. Şi ce cusătură frumoasă!

— S-ar putea să nu fie nici măcar nevoie să porţi mănuşi la balul de săptămâna viitoare al comandorului, a zis Marie-Anne, pe un ton aprobator.

Lewis îşi punea deja mănuşile. Hazel a observat că degetul mic al uneia din ele era umplut cu câlţi, aşa încât un străin nici n-ar fi observat că lipseşte.

— Ei, nu ştiu dacă va fi chiar aşa, Madame Lavoisier.

Lewis i-a făcut cu ochiul lui Hazel.

— Vor fi prezente doamne acolo.

The London Herald, Ediţia de seară 3 iulie 1818

WILLIAM BEECHAM, CHIRURG ŞI NEPOT AL PIONIERULUI

ANATOMIEI, A MURIT LA EDINBURGH

William Beecham al IlI-lea, şeful Societăţii Regale a Anatomiştilor şi chirurg-şef la Universitatea din Edinburgh, a murit în urma unei afecţiuni nedezvăluite. Beecham este cel mai bine cunoscut ca nepot al lui Sir William Beecham I, Baronet, fondator al Societăţii Regale a Anatomiştilor şi autor al Tratatului de anatomie al doctorului Beecham; sau Prevenirea şi tratarea bolilor moderne, textul fundamental care a redefinit studiul anatomiei în secolul al nouăsprezecelea.

însă Beecham a fost un medic celebru în multe privinţe, iubit de membrii comunităţii medicale din întreaga lume. Era cunoscut pentru operaţiile sale deosebit de rapide, cu rată scăzută de mortalitate, şi pentru introducerea folosirii eterului (cunoscut şi sub numele de „eschiva scoţiană") în scopul anestezierii pacienţilor înainte de operaţie, cu toate că alţi medici din domeniu pun la îndoială siguranţa folosirii lui şi, ca urmare, utilizarea eterului nu a devenit o practică prea răspândită.

Trupul va fi înmormântat în cavoul familiei, la Glasgow, şi toate ceremoniile funerare vor fi private. Beecham nu a lăsat niciun urmaş.

20

De la înfrângerea lui Napoleon, în Marea Britanie fusese pace, dar asta nu însemna că londonezii îşi pierduseră gustul pentru paradele militare. Sir Robert Mends fusese căpitanul unui vas staţionat pe coasta de vest a Africii, cu obiectivul de a intercepta transporturile de sclavi, dar, pe când se întorcea spre porturile englezeşti, la bordul navei sale urcaseră nişte corsari francezi. Mends şi oamenii lui nu doar că luptaseră vitejeşte cu piraţii, ba chiar capturaseră nava acestora.

Acum se întorceau în Londra ca eroi, iar Mends era recompensat printr-o promovare la gradul de comandor; echipajul lui era premiat cu cât de multe beri puteau da oamenii pe gât, în orice bar din oraş, fiindcă jucaseră şi ei un mic rol în operaţiunea ce dusese la umilirea Franţei.

Hazel îşi făcea plimbarea de dimineaţă, în timp ce mulţimea începuse deja să se alinieze pe străzile cuprinse de arşiţa verii, fluturând steguleţe în aşteptarea nerăbdătoare a spectacolului ce urma. Se pregătea un întreg weekend de festivităţi – fără să vrea, Hazel o auzise cu o zi înainte pe Charlotte plângându-se Elizei, în timp ce amândouă se găteau, despre cât de multe evenimente idioate cereau prezenţa ei.

— Asta e tot ce vor să fac! Asta e tot ce pot face: reverenţă, zâmbet, reverenţă, zâmbet. Mă întreb ce-o să-mi cedeze mai întâi, obrajii sau genunchii?

Eliza strânsese bine corsetul prinţesei.

— Doamnă, cei mai mulţi oameni din ţara asta ar invidia un statut care nu presupune nimic mai mult decât să te găteşti şi să participi la evenimente cu cele mai fine mâncăruri şi băuturi.

Charlotte a privit-o pe Eliza în ochi.

— Da, Eliza. Ştiu. Sunt recunoscătoare şi tot tacâmul, ştii că sunt. Ţara asta are nevoie de o prinţesă pe post de păpuşă, pe care s-o înţolească frumos şi cu care să se joace şi am nenorocitul noroc de a corespunde cerinţelor postului. Iar „păpuşa-jucărie" este o poziţie foarte bine plătită.

— Probabil că doamnele de companie ale păpuşii-jucărie ar putea fi plătite un pic mai bine, a adăugat Eliza, cu viclenie.

— De parcă n-ai fi la doar câteva săptămâni distanţă de măritişul cu un ofiţer care are un venit anual foarte frumos, Eliza – da, mai fac şi eu din când în când cercetări. Locotenent-major, cu o frumoasă reşedinţă de familie. Totul foarte respectabil.

Degetele Elizei nu-şi mai găseau locul pe şireturile de la rochia Charlottei şi, pentru prima dată, Hazel a văzut cum Eliza a rămas fără cuvinte.

— Aveam de gând să vă spun, doamnă, a zis ea în cele din urmă. Că în sfârşit i-am acceptat cererea, adică.

— Nu-i nevoie, a rostit Charlotte cu răceală.

S-a retras şi şi-a legat singură funda în jurul taliei.

— O prinţesă aude astfel de lucruri. Doar nu mă aşteptam să rămâi lângă mine şi să-mi legi rochiile pe vecie. Până la urmă – şi aici Charlotte s-a întors să se uite la Hazel –, începe să-mi revină starea de sănătate. Timpul nu stă în loc, indiferent cât de mult rămânem la pat, ascunzându-ne de lume. Mai devreme sau mai târziu, va fi nevoie să devin prinţesa pe care naţiunea o pretinde, iar tu vei fi nevoită să devii o femeie măritată. Se pare că prietena noastră aici de faţă, doctoriţa Sinnett, este singura femeie pe care-o cunosc, în stare să scape de ghearele aşteptărilor. Asta e tot ce trebuie să facem, să învăţăm să suturăm o rană sau să amputăm un membru, ca să devenim femei pe picioarele lor?

— Cred că veţi afla, Alteţa Voastră Regală, a spus Hazel, cuprinsă de un fior la gândul senzaţiei pe care o trăise în

infirmerie, când buzele lui Simon se
lipiseră de ale ei, că până şi doctorii sunt uneori victimele
constrângerilor generate de propriile poziţii sociale.

în zilele care trecuseră de la sărutul cu Simon, Hazel nu mai rămăsese singură cu el, chiar dacă se trezise căutându-şi tot mai multe motive să zăbovească pe lângă Kew. Se întâlnise de două ori cu Gaspar la ceai în grădină, gândindu-se că Simon ar putea trece pe acolo – şi a doua oară chiar a trecut, însă se grăbea spre palat, prins cu totul într-o conversaţie cu unul dintre miniştrii regelui George; le-a aruncat lui Hazel şi Gaspar doar un salut din cap şi o fluturare de mână, de la depărtare.

Teoretic, Hazel ştia că ar trebui să fie îngrozită de posibilul scandal pe care l- ar fi putut stârni sărutul; poziţia ei de medic personal al prinţesei nu-i oferea protecţie nelimitată, mai ales când venea vorba de tandreţuri. Având în vedere faptul că viitoarea căsătorie a prinţesei încă nu fusese decisă, reputaţia ei, când venea vorba de castitate (şi, ca urmare, reputaţiile tuturor celor asociate cu ea), era prea valoroasă pentru a fi pătată.

în schimb, Hazel şi-a dat seama că temerile ei deveniseră umilitor de banale, în genul tânjelilor pentru care o luase cândva peste picior pe Iona, la Hawthornden, când fata era moartă după fratele mai mare al lui Hazel. Se trezea citind acelaşi şi acelaşi paragraf dintr-un articol de ziar, constatând de fiecare dată că a ajuns la final, fără să reuşească să reţină măcar o propoziţie. O lua de la capăt, doar ca să repete exerciţiul, pentru că nu se gândise deloc la doza potrivită de eter; nu se gândea decât la Simon. Se gândea la Simon şi, ca o fată prostuţă de zece ani, lovită de pasiune, îşi făcea griji cu privire la ce credea el despre ea. Poate că îşi făcea veacul pe acolo, sărutând fetele tot timpul. Poate că Hazel era doar o curiozitate pentru el, aşa cum era pentru multă lume – o femeie-chirurg, un specimen fascinant de adăugat în colecţia lui, cu care să se fălească. Hazel nu ştia nimic despre Simon, ăsta era adevărul. Putea fi logodit cu vreo femeie din Suedia, era conştientă de asta. Putea fi căsătorit şi să nu fi spus nimic despre asta în timpul şederii lui la Londra, ca să se poată săruta cu străinele!

(Acestea erau gândurile lui Hazel când se mustra şi încerca să se concentreze iar şi să se întoarcă la citit.)

Fantezia unei căsătorii cu Simon a fost nebunia pe care Hazel a alungat-o imediat ce a îndrăznit să facă o sondare prudentă în propriile gânduri.
Bărbaţii ca Simon von Ferris se căsătoresc cu fete drăguţe şi nătângi, pregătite să menţină şi să conducă adecvat o gospodărie, în timp ce bărbatul lucrează. Poziţia lui va presupune angajamente sociale frecvente. Soţia lui va trebui să găzduiască cine cu invitaţi şi tot felul de serate, pentru a-şi menţine soţul în graţiile societăţii londoneze. Şi cu atât mai bine pentru Simon, dacă mireasa lui s-ar întâmpla să fie o moştenitoare.

Hazel avea descendenţă nobilă – însă erau nobili şi nobili. Înţelesese asta de la început: familia ei era respectabilă, însă nu foarte avută. Taică-său pusese deoparte pentru ea o zestre rezonabilă, însă, odată cu moartea lui, toate proprietăţile familiei Sinnett aveau să-i aparţină fratelui ei mai mic, Percy. Undeva, în adâncul sufletului ei, Hazel ştia, cu certitudinea care vine numai dintr-o mare suferinţă, că nu va fi niciodată fericită ca femeie căsătorită. Mai degrabă ar fi suportat provocările de a-şi asigura o existenţă modestă, lucrând pe post de chirurg, decât să se resemneze cu confortul de a fi soţia cuiva. Şi, în cele din urmă, Simon von Ferris va avea nevoie de o nevastă.

Fusese uşor pentru Hazel să accepte că va rămâne singură. Dar acum venise Simon, o sărutase şi stricase totul. Pentru că acum era singură şi distrată. (Iscoditoare. Geloasă. Vanitoasă.) Afecţiunea o otrăvea, punând stăpânire ca o buruiană pe creierul şi pe gândurile ei.

Hazel a reuşit să-şi facă loc prin gloată şi să se întoarcă acasă înainte de începerea paradei, dar auzea defilarea de afară: uralele mulţimii, în timp ce bărbaţii de pe nava britanică Iphigenia călăreau pe spinările cailor, apoi mugetele extaziate ale celor din stradă, la trecerea prinţesei Charlotte, în trăsura ei deschisă. Uralele pentru Charlotte erau de zece ori mai zgomotoase decât aplauzele politicoase adresate prinţului regent, aflat în trăsura lui.

Nu-i de mirare că acesta abia aştepta ca prinţesa Charlotte să se căsătorească şi să plece din ţară, şi-a spus Hazel în timp ce-şi spăla părul în baie. Prinţul regent avea să rămână pentru totdeauna doar pe jumătate conducător; conducea acum, dar în numele tatălui său nebun, şi când chiar avea să devină rege, în fine, publicul urma să-l vadă numai ca pe o condiţie preliminară, o pierdere de timp necesară, înainte ca iubita lor Charlotte să urce pe tron.

Hazel nu avea rochii noi; avea să poarte una mai veche, o ţinută adusă din Edinburgh. Poate rochia verde, chiar dacă îi rămăsese un pic scurtă la mâneci şi chiar dacă avea o mică pată de sânge lângă tiv, în partea din spate. (Hazel nu curăţase picioarele mesei după o operaţie şi se ştersese de ele din greşeală, uitând că sângele de pe lemn nu se uscase încă.)

— Oh, te rog, nu purta rochia aia veche! a gemut Eliza în clipa în care Hazel i-a arătat rochia verde, în camera ei. Mânecile alea sunt demodate. Nimeni nu mai poartă acum mâneci lungi.

— Sunt clasice, a protestat Hazel.

Eliza scotocea prin cufărul lui Hazel, încercând să găsească ceva mai nou, când menajera a bătut la uşă.

— O scrisoare pentru dumneavoastră, domnişoară, a spus

ea.

Eliza a sărit în picioare.

— O scrisoare de amor! a exclamat ea, smulgând-o de pe

tava cameristei.

— Oh, bau! Este de la un avocat.

Hazel i-a luat scrisoarea din mână. Nu a recunoscut numele de pe plic: un anume domn Samuel Eastman, Esq., cu adresa pe strada Chalton, la numărul 128. A folosit bisturiul pe post de cuţit pentru scrisori.

Era o înştiinţare pentru o moştenire.

în testamentul său, doctorul Beecham îi lăsase lui Hazel o mie de lire, pe care avea libertatea de a le ridica oricând îi venea ei mai bine.

Poate că, până la urmă, chiar murise de-a binelea.

Hazel a împăturit scrisoarea şi a pus-o în cufăr.

— Ei? a întrebat Eliza. Ce era? O scrisoare de amor de la un avocat?

— Nu, a răspuns Hazel, clătinând din cap şi încercând să blocheze sentimentul ciudat care i se înţepenise în suflet. A murit un cunoscut din Edinburgh şi mi-a lăsat ceva prin testament.

— Sper că e suficient ca să-ţi iei o rochie nouă. îmi pare rău, am spus ceva îngrozitor? încerc să fiu mai puţin îngrozitoare.

— O să port rochia verde, a spus Hazel. Iar tu ar trebui să consideri asta o favoare, fiindcă imaginează-ţi cât de la modă vei părea în comparaţie cu mine.

Adevărul era că lui Hazel îi plăcea rochia verde. îi plăcea felul în care culoarea îi aducea în obraji tonuri de piersică, deşi ea părea mai întotdeauna palidă.

Ţinând-o în lumină, în dimineaţa balului, Hazel se întrebase dacă Simon ar plăcea-o în verde – şi atunci, într-o clipită, s-a simţit paralizată de fixaţia ei asupra tânărului doctor.

Alungându-l pe Simon din minte, a îmbrăcat rochia şi şi-a pieptănat părul cu grijă, pe spate, acoperindu-l cu o pălărie cu pene a mamei sale, care se nimerise cumva printre lucrurile ce-i fuseseră trimise la Londra. Gata.
Arăta... bine. Prezentabilă. Destul de drăguţă. Nu era nevoie să facă prea mult caz; la urma urmelor, petrecerea nu era dată în cinstea ei. Ea era doctor şi îşi făcuse treaba, însănătoşind-o îndeajuns pe Charlotte, încât să participe şi ea la eveniment (chiar dacă prinţesa nu avusese nevoie de un tratament medical

în sensul obişnuit al termenului), iar asta era tot. Pentru Hazel nu conta ce crede Simon despre rochia ei. Era o rochie veche, purtată împreună cu pălăria mamei sale – dacă i-ar fi păsat într-adevăr de ce credea Simon, s- ar fi străduit mai mult. Fiindcă n-o făcuse, a judecat ea, era limpede că nici Simon şi nici atenţia lui nu însemnau atât de mult pentru ea. Quod erat demonstrandum. QED.

Asta şi-a spus, urcând în trăsură, pentru a se îndrepta spre petrecerea din seara aceea, organizată la reşedinţa privată a regentului, conacul Carlton.

Cu toate acestea, imediat ce a ajuns, Hazel s-a trezit cercetând mulţimea, în căutarea unui cap blond. Se părea că Simon nu ajunsese încă.

Dar prinţesa Charlotte era deja acolo, aşa cum promisese, în prima ei apariţie publică după săptămâni întregi, şi arăta magnific într-o rochie roz-trandafiriu, cu broderie floral pe mâneci şi tiv şi cu pene de struţ înfipte în păr. însă şi mai remarcabil decât hainele ei, cel puţin pentru Hazel, era aspectul sănătos al prinţesei. Cu toate că nu pretindea că-i face plăcere să se afle acolo – zâmbetele erau reţinute şi forţate –, obrajii ei căpătaseră totuşi o culoare de neconfundat.

Din cealaltă parte a sălii de bal, prinţul regent a ochit-o pe Hazel şi s-a oprit în mijlocul unei fraze, ca să se îndrepte spre ea, împingând oamenii la propriu, în mers. (Gaspar îl seconda îndeaproape, aruncând scuze în stânga şi în dreapta, în numele Alteţei Sale Regale.)

— Domnişoară Sinnett, a spus regentul, uitându-se spre Gaspar, ca să se asigure că a rostit numele corect. (Gaspar a încuviinţat discret din cap.) Se pare că ai reuşit. Elogiile mele. Prinţesa este aici, aşa cum ai promis, într-o stare de sănătate cum n-am mai văzut-o de săptămâni întregi. Acum, ia spune-mi: Ce a fost? Nealinierea umorilor? Gripă? Mărturiseşte tot. Haide odată!

— O gripă rară, Alteţă, a minţit Hazel. Una care se pare că vine şi pleacă fără vreun motiv clar.

Regentul a continuat să vorbească, de parcă Hazel n-ar fi spus nimic.

— Trebuie să zic, pare o chestie de-aia care se rezolvă de la sine, nu-i aşa? Mă întreb câtă doftoriceală ar mai fi fost nevoie să faci, dacă prinţesa ar fi catadicsit să asculte sfatul meu: odihnă la pat şi mişcare multă! Multă odihnă, mult mers şi sport! Ăsta e tratamentul pentru genul ăsta de boală! De fiecare dată. Ia aminte.

Era o prostie cu ştaif. Cum ar fi fost posibil ca tratamentul cuiva să constea deopotrivă din odihnă şi mişcare? în plus, regentul nici măcar nu ştia de ce „gen de boală" suferea Prinţesa, în primul şi în primul rând. Hazel şi Gaspar au schimbat o privire plină de înţeles.

— Prinţesa va fi acum, desigur, suficient de întremată încât să călătorească, am dreptate? a întrebat brusc prinţul.

— Nu... nu pot spune asta cu certitudine, Sire.

— Ce soi de gripă devine mai gravă pe vapor?! Aerul îmbătător al mării e
bun pentru sănătatea oricui! Toată lumea ştie asta! a zis el, suficient de tare încât câteva persoane aflate în apropiere să se întoarcă spre ei.

— Este un caz foarte dificil, Sire, a răspuns Hazel. Dar cred că, la momentul potrivit, prinţesa va fi îndeajuns de refăcută. întotdeauna este recomandat să nu grăbim genul acesta de lucruri. Doar ca să fim siguri.

— Doar ca să fim siguri, a îngânat-o regentul, ca şi cum ar fi gândit în sinea lui.

— Bineînţeles că amândoi vrem ce e mai bine pentru Prinţesă, nu s-a putut abţine Hazel să adauge.

Gaspar i-a aruncat o privire scurtă. Regentul a ignorat-o şi

a plecat să încolţească un alt invitat.

Vestea despre vindecarea miraculoasă a prinţesei Charlotte părea să fi dat înconjurul curţii. Necunoscut după necunoscut i se înfăţişa lui Hazel, ca să-şi prezinte cele mai sincere mulţumiri, cu o seriozitate pe care tânăra o găsea întrucâtva stânjenitoare.

— Aproape că n-am mai fost eu însămi când prinţesa a suferit de febră romană, i-a spus o femeie mai în vârstă, cu pene negre în păr. De parcă ar fi fost bolnav propriul meu copil. Nu ştiu ce ne-am fi făcut dacă am fi pierdut-o acum.

Un bărbat a făcut o plecăciune atât de adâncă în faţa lui Hazel, încât aproape că a dat cu nasul de pământ.

— Mulţumim lui Dumnezeu că aţi venit la curte, doctor Sinnett. Sunteţi un înger din cer.

— Nu sunt decât domnişoara Sinnett, vă rog, a spus Hazel, incapabilă să împiedice roşeaţa care îi cuprindea gâtul.

Şi-a dat seama că prinţesa era iubită, mai mult decât se putea crede. Cu ani în urmă, naţiunea privise neajutorată cum prinţesa Charlotte suferea de o formă aproape fatală a febrei romane; trebuie să fi fost îngrozitor pentru aceşti oameni să audă că era încă o dată ţintuită la pat, cu o boală misterioasă, pe care nimeni nu era capabil s-o trateze. Şi nu doar oamenii de rând o iubeau pe prinţesă, aceia care se înşirau în faţa reşedinţei Warwick cu urările lor de bine, ci şi membrii curţii. (Desigur, şi-a spus Hazel, aceştia erau oamenii care trebuie să fi suferit cel mai mult din cauza aroganţei şi insuportabilului egocentrism ale prinţului regent.) Prinţesa Charlotte era o gură de aer proaspăt, o reamintire a speranţei pentru viitor.

însă, şi-a spus Hazel, privind-o pe prinţesă, care saluta pe rând, cu un zâmbet înţepenit şi cu ochi sticloşi, invitaţii aşezaţi la o coadă tot mai lungă, trebuie să fi fost dificil pentru ea să existe atât ca simbol, cât şi ca persoană.

Dansul n-avea să înceapă decât după ce nava Iphigenia îşi încheia parada prin Londra, aşa că Hazel a aşteptat, sorbind dintr-un pahar care apăruse pe tava unui servitor, lângă ea. Fără să încerce să tragă cu urechea, s-a trezit prinsă într-o conversaţie între doi bărbaţi mustăcioşi, aflaţi la stânga ei.

— .. .Regele într-o stare groaznică...

— Mai mult halucinează în timpul zilei, aşa am auzit.

— Se pare că doctorul ăla suedez nu s-a mai mişcat de

lângă el de trei zile.
Ce mare lucru poate face? Doar să-l asculte cum delirează, presupun.

Deci asta era. Simon n-avea să apară. Hazel a constatat cu surprindere cât de dezamăgită se simţea. Îl tot căutase din priviri, vrând să-şi dea seama dacă se schimbase ceva între ei de la momentul sărutului.

— Dacă aş fi în locul regentului, i-a spus unul dintre mustăcioşi prietenului său, l-aş sufoca eu însumi.

— Martin! l-a mustrat celălalt, cu falsă revoltă. Trădare, şi asta tocmai între zidurile palatului.

— Oh, las-o baltă, Frampton!

Primul bărbat se împleticea uşor la vorbă. Vinul i s-a revărsat peste marginea paharului. Cei doi au râs cu voci guturale şi binedispuse.
Dinspre holul de la intrare au început să răsune trâmbiţele, anunţând sosirea oaspeţilor de onoare. Lângă uşile duble s-a postat un crainic.

— Sir Robert Mends şi echipajul de pe vasul Iphigenia!

Uşile s-au dat deoparte şi bărbaţii au intrat exact în momentul în care orchestra cânta un crescendo. Mends însuşi conducea grupul; era un bărbat arătos, între două vârste, îmbrăcat într-o

jachetă albastru-deschis, decorată cu medalii şi cu epoleţi aurii pe umeri. Avea părul bogat, înspicat cu fire albe, pe care fie parada, fie deceniile de vânturi maritime îl ciufuliseră de tot. A intrat râzând, evident neobişnuit să se afle în centrul atenţiei, dar bucurându-se totuşi de asta.

După ce a trecut printre cele două rânduri de gărzi regale, a îngenuncheat în faţa prinţului regent. Imediat ce s-a aflat în poziţia cuvenită, Gaspar i-a înmânat cu grijă regentului o sabie subţire.

— Ridică-te, comandor Robert Mends, a spus regentul după ce a atins uşor umerii bărbatului cu lama săbiei.

în sală au izbucnit ovaţii. Acum, petrecerea putea începe cu adevărat. Femeile au năvălit spre marinarii care purtau, cu toţii, pantaloni strâmţi şi jachete superbe, bleumarin, închise la două rânduri, cu gulere înalte şi nasturi lucitori de alamă.

Eliza era la braţul locotenentului ei, Otto. Formau un cuplu minunat, şi-a spus Hazel. Amândoi tineri şi atrăgători, adepţi ai respectării regulilor şi ritualurilor unei vieţi la curte. Alături de ei, arătosul prinţ prusac, Frederick Augustus, stătea lângă o femeie cu faţa acră, despre care Hazel a presupus că era, probabil, chiar logodnica lui.

Hazel a observat felul în care privirea prinţesei Charlotte poposea asupra lor.

S-a întrebat cât de departe mersese relaţia dintre Frederick Augustus şi Charlotte. Oare flirtaseră? Aproape sigur. (De la distanţă, prinţul părea să flirteze cu toată lumea.) îşi trimiseseră scrisori de dragoste? Se întâlniseră la miezul nopţii, fără ştirea nimănui? El îi făcuse oare promisiuni pe care ştia că nu le poate respecta? Dar ea lui?
Indiferent cum stăteau lucrurile, Hazel ştia că e dureros să vezi persoana iubită la braţul altcuiva. S-o vezi zâmbind altcuiva, aducând băuturi altcuiva, sărutând-o pe obraz. Nu-i de mirare că prinţesa se izolase de bunăvoie în propriul dormitor.

A început un dans, iar Hazel s-a retras de pe ring – n-avea nicio intenţie să danseze în seara aceasta şi îşi făcea socoteala dacă n-ar trebui să cheme trăsura şi să plece acasă –, când un marinar cu părul negru şi ciufulit s-a întors spre ea şi Hazel i-a văzut chipul.

Era Jack.

Jack.

Nu o plăsmuire a imaginaţiei ei sau o fantezie, ci Jack, aici şi în viaţă. Purta haina albastră a Marinei Regale Britanice şi faţa îi era brăzdată de o cicatrice cu marginile roz, dar albă şi strălucitoare pe centru. Cicatricea pornea de la frunte, îi tăia nasul şi mergea până la buza de jos, iar în locul pe unde străbătea ochiul era ascunsă sub un petic negru.

Amintirea fiecărui moment petrecut împreună a năvălit peste Hazel, inundând-o: mirosul lui, atingerea pielii, ritmul inimii lui. Inima care-mi bate în piept este tot a ta. Hazel se afla iar în pasajul de sub Societatea Anatomiştilor, în cimitirul din apropiere de Hawthornden şi în spatele cailor din grajd, privind cerul nopţii. îi privea trupul culcat pe spate, sângerând, în timp ce doctorul Beecham stătea aplecat deasupra lui, cu bisturiul în mână. Apăsa palma pe zăbrelele celulei în care fusese închis, dându-i mica fiolă cu Tinctură.

Iar acum era aici, în sala de bal, uitându-se ţintă la Jack Currer, aflat în cealaltă parte a încăperii, privindu-l în ochiul lui bun, până când el s-a întors şi a văzut-o.

Jack Currer, băiatul pe care Hazel îl iubise şi-l pierduse, a privit-o în ochi din cealaltă parte a sălii.

Şi apoi a părăsit sala de bal, pornind-o în direcţia opusă.

21

Hei!

Picioarele lui Hazel au prins să se mişte, înainte ca mintea să ştie ce face. Universul se rotea în jurul ei, dar singurul lucru asupra căruia şi-a dat voie să se concentreze era spinarea bărbatului pe care-l urmărea spre ieşirea din sala de bal. Străbătuse deja o jumătate din lungimea holului, când a reuşit, în sfârşit, să-l prindă din urmă. Hazel i-a pus o mână pe umăr, iar bărbatul s-a răsucit spre ea.

El era.

Era Jack.

Aceeaşi bărbie îngustă şi acelaşi nas lung. Aceeaşi curbă a pometilor. Iar în ochiul sănătos, Hazel a văzut culorile la care visase luni întregi: gri şi albastru, atât de luminoase încât semănau cu cerul când încercai să te uiţi drept în soare, într-o zi noroasă. Vederea chipului său a făcut-o pe Hazel să se topească din nou precum o lumânare de ceară.

Jack a privit-o fără să clipească. Arăta de parcă îşi punea la îndoială propria sănătate mintală, de parcă Hazel ar fi fost o farsă crudă, o apariţie ciudată sau o fantomă.

— Jack, a spus Hazel în cele din urmă. Eu sunt.

Ca şi cum ar fi căzut o cortină, şocul de pe chipul lui s-a transformat brusc în durere, apoi în frică. Jack şi-a încleştat maxilarul şi a clipit iute din unicul lui ochi. Arăta ca un animal prins în cuşcă, gata s-o ia din nou la fugă, în orice moment.

Oare ar fi trebuit să-l îmbrăţişeze? Să-l sărute? Creierul ei îi spunea să facă un milion de lucruri deodată, aşa că, în loc să facă ceva, orice, Hazel a rămas ca paralizată, holbându-se la chipul pe care-l desenase de o mie de ori în mintea ei. Aici. Plin de răni, vânătăi şi cu un ochi lipsă, dar aici.

Jack părea să se lupte cu muşchii propriei feţe. Buzele i-au zvâcnit şi în cele din urmă, cu vocea încordată precum un arc, i-a vorbit:

— Aveţi parte de o seară plăcută, domnişoară Sinnett?

Hazel nici măcar nu şi-a dat seama că l-a plesnit, decât în clipa în care palma a început s-o usture de la forţa loviturii.

— „O seară plăcută”? „Domnişoară Sinnett”? a şuierat ea. Ce naiba faci? De ce ai fugit de mine?

Simţea cum îi ardeau urechile, iar înţepăturile din palmă se răspândeau spre încheietură. Jack şi-a înghiţit nodul din gât şi s-a frecat pe obrazul pălmuit. A deschis şi a închis încet gura, asigurându-se că nu are maxilarul rupt.

— Recunosc, pentru o clipă n-am crezut că este posibil să fii chiar tu. Iar acum n-am niciun dubiu.

— Dar de ce să nu fi fost eu? a pufnit Hazel. Cine altcineva ar fi putut fi?

Jack a privit în jur. Respiraţia i se accelerase.

— Tocmai Londra. Tocmai într-un palat regal. Zvonurile că o femeie-medic o tratează pe prinţesă au ajuns până şi la noi, pe vapor. Atunci ar fi trebuit să- mi dau seama.

— Ştiai că aş putea fi aici? Şi n-ai... n-ai venit?

Jack n-a răspuns. Era ţeapăn şi o trata ca pe o străină, stând în poziţie de drepţi, ca un soldat, nu ca băiatul care o ţinuse în braţe în staul, în Edinburgh, în timp ce ploaia ropotea deasupra lor.

— Jack, a spus Hazel. Ce faci aici? De ce – de ce nu mi-ai

scris?
Hazel n-a putut împiedica tonul implorator care răzbătea din vocea ei şi a simţit înţepăturile fierbinţi ale lacrimilor gâdilându-i ochii.

Jack a deschis gura, încercând să spună ceva, dar chiar atunci câţiva petrecăreţi au năvălit în hol, doi bărbaţi cărând carafe pline cu vin. Un servitor a trecut pe lângă ei, îndreptându-se spre direcţia opusă.

— Nu putem vorbi aici despre asta, a spus Jack încet. N-ar trebui să fii singură cu mine pe un hol, la o petrecere unde putem fi văzuţi. Genul ăsta de lucruri întinează reputaţia unei doamne, prin locurile astea.

— De când îţi pasă ţie de reputaţia unei doamne?

Intenţionase să fie o glumă, dar ei doi nu mai gândeau în acelaşi ritm.
Vorbele au ieşit mai aspre decât intenţionase ea să fie, iar Jack a plecat privirea în podea. Erau prea multe de spus, iar Hazel nu reuşea să găsească o cale potrivită de a vorbi.

— Ce faci aici? a reuşit ea să-l întrebe încă o dată.

Dinspre intrarea sălii de bal a mai venit un marinar în haină albastră, care se legăna uşor din pricina băuturii.

— Haide, Ellis! a strigat el. Las-o în pace pe doamna.

— Ellis? a întrebat Hazel. Aşa îţi zice acum?

— Doar nu putea să mă cheme ca pe mort, nu? a replicat

Jack, zâmbind.
Un zâmbet scurt, doar o clipită, dar era zâmbetul lui. Era devastator, un surâs care, într-un fel sau altul, îi părea cu totul familiar, chiar dacă nu-l mai văzuse de luni întregi. Oare Hazel uitase felul în care pe obrazul lui stâng şi în barbă îşi făcea apariţia câte o gropiţă? în momentul acela, a fost sigură că, dacă l-ar pierde din ochi, se va dovedi că totul n-a fost decât un vis şi

nu va mai vedea niciodată zâmbetul acela.

— O să te caut, a spus Jack, de parcă i-ar fi putut citi gândurile. O tratezi pe prinţesă la reşedinţa Warwick?
— Nu, a răspuns Hazel. Adică da, o tratez – dar nu. Te-am aşteptat luni întregi, Jack, şi n-o să te las acum să fugi de mine cu o promisiune vagă. Stau în Londra, pe strada Stafford, la numărul 3, nu departe de Parcul St. James. Vino mâine.

— Da, a spus Jack, încruntându-se. O să vin mâine, strada Stafford, numărul 3.

— Vino devreme, a spus Hazel.

— La răsărit.

Marinarul beat s-a întors în sala de bal, strigând din toţi rărunchii:

— Jack Ellis, mişcă-ţi încoace curul ăla chior!

Jack i-a aruncat o privire lui Hazel, în semn de scuză.

— Aşteaptă o clipă, Karrelsby!

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că eşti aici, a spus

Hazel în şoaptă.

— Ne vedem mâine, a replicat Jack. îţi promit.
A coborât privirea de la ochii lui Hazel spre buzele ei şi, preţ de o clipă, a părut că ar vrea s-o sărute. Pentru o clipă a privit-o aşa cum o privea în trecut, iar trăsăturile i s-au însufleţit. Dar apoi a făcut o mică plecăciune şi s-a îndepărtat, plecând spre prietenul lui şi lăsând-o pe Hazel singură pe coridor, simţindu-se deopotrivă pustiită şi împlinită, deopotrivă îmbătată şi extrem de agitată.

îl văzuse din nou pe Jack. Trăia şi era aici, iar cel mai ciudat lucru în legătură cu toate astea era felul în care îi păruse

aproape un străin.

22

Aşa cum a promis, Jack a ajuns acasă la Hazel a doua zi, foarte devreme, chiar când clopotele bisericii din apropiere băteau ora şase. în noaptea de dinainte, Hazel abia dacă reuşise să pună geană pe geană. După petrecere, stătuse o oră întinsă în pat, îmbrăcată în rochia de seară şi gândindu-se la tot ce se întâmplase, la tot ce-şi spuseseră.

Jack era în viaţă, în Londra.

Menajera i-a deschis uşa, iar Jack a rămas stânjenit în prag, foindu-se de pe un picior pe altul şi uitându-se în podea. Nu mai purta jacheta albastră şi pantalonii albi din seara precedentă; acum era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni negri, simpli, şi o tunică albă, peticită zdravăn în multe locuri.

Când Hazel a coborât scările să-l întâmpine, Jack a părut că nu ştie dacă s-o îmbrăţişeze sau nu. A plecat uşor capul şi apoi a bâjbâit după mâna lui Hazel, ca să i-o sărute.

— Domnişoară Sinnett, a spus el ţeapăn.

Hazel întinsese deja mâinile, ca să-l îmbrăţişeze, dar a fost lăsată cu braţele deschise, ca o dansatoare care şi-a pierdut partenerul înainte de începerea valsului.

— Miroşi ca tine, nu s-a putut abţine Hazel. Scuză-mă. E ciudat să-ţi spun aşa ceva.

— Serios? Cum miros? a întrebat-o Jack.

Un pic stânjenită, Hazel s-a aplecat spre gâtul lui şi a tras aer în piept. A simţit cum i se zbârleşte puful fin de pe braţe. Chiar mirosea ca el însuşi. Ca

un mosc pe care nu-l mai simţise niciunde şi mai mirosea a lemn şi a ţărână, îngemănate cu mirosul de tanin şi metal al sângelui; mai simţea şi un soi de apret în ţesătura cămăşii lui, şi sarea mării în păr.

— Miroşi un pic a marinar, a spus ea.

— Aşa-i, şi după ce am petrecut ultimele două luni alături de marinari, ştiu că asta e o insultă.

— într-un sens bun! a spus Hazel.

Menajera şi-a dres vocea.

— Pot suna pentru ceai, domnişoară?

— Da, te rog, mulţumesc.

Hazel i-a făcut semn lui Jack s-o urmeze în sufrageria micuţă.

— Te rog, urmează-mă, a spus ea pe un ton formal, ca şi cum ar fi citit replicile dintr-o piesă de teatru. Presupun că, atunci când un bărbat vizitează o doamnă, chiar dacă doamna aceea locuieşte singură şi lucrează ca medic, tot trebuie urmate anumite reguli.

Jack îşi scosese deja pălăria şi haina, pe care le atârnase într-un cuier fixat pe zid.

— Mulţumesc, domnişoară Sinnett, a spus el.

— Hazel, a replicat ea. în mod sigur îmi poţi spune Hazel.

— Dacă insistaţi, domnişoară.

Jack s-a cufundat într-un fotoliu din sufrageria lui Hazel, cu spatele drept, ca un catarg de corabie. Şi-a încrucişat picioarele. Oare dintotdeauna şi-a încrucişat picioarele în felul ăsta? se întreba Hazel. Chiar şi cele mai banale gesturi ale lui i se păreau nefamiliare şi formale.

Hazel a reuşit să aştepte până când a fost turnat ceaiul, înainte de

a începe să-i
pună lui Jack toate întrebările pentru care voia răspunsuri: cum supravieţuise spânzurării? Când plecase din Edinburgh? De ce nu plecase în America?
Cum ajunsese în Marina Regală?

— Păi, nu sunt în Marina Regală, a spus Jack. Nu chiar. Am servit pe vas cât am fost în Atlantic, iar acum, că ne-am întors în port, o să mă înscriu oficial şi o să-mi încep stagiul. Sau cel puţin asta se aşteaptă de la mine.

— Dar tu n-o s-o faci?

— Oh, a spus Jack. încă nu ştiu. Nu cred că ştiu nimic despre orice-aş avea de gând să fac, până n-o fac.

— Cum ţi-ai pierdut ochiul?

Jack s-a încordat în clipa în care Hazel a întins mâna spre el, aşa că fata s-a tras înapoi.

— Scuze, a spus ea. Ştiu că este... ciudat.

— N-am crezut că o să te mai văd vreodată, a zis Jack cu ochii în pământ. Era
mai uşor dacă aş fi fost mort pentru tine.

— Cum adică „mai uşor”? l-a întrebat Hazel. Ce s-a întâmplat? De ce ai plecat din Edinburgh?

— Am considerat că ar fi mai uşor, a spus el, tot fără s-o privească.

— Ai putea măcar să-mi spui ce s-a întâmplat.

Jack a încercat să soarbă din ceai, dar era atât de hotărât să n-o privească pe Hazel, încât n-a nimerit să ducă ceaşca la gură şi s-a stropit pe cămaşă. Au zâmbit amândoi şi, preţ de o clipă, atmosfera între ei a părut că se dezgheaţă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, a repetat Hazel. Te rog?

Jack a lăsat jos cana de ceai, cu grijă.

— Da, a încuviinţat el. Bine. O să încep cu începutul şi poate te lămureşti pe parcurs.

***

Jack s-a trezit undeva, sub pământ, înconjurat din toate părţile de miros de moarte şi putreziciune. La început s-a gândit că trebuie să fi fost îngropat de viu; într-un fel, chiar era. Stătea într-o beznă neagră şi următorul lui gând a fost că a murit, că era pe lumea cealaltă şi că poţiunea dată de Hazel printre zăbrelele celulei nu funcţionase totuşi. însă după aceea a dat cu mâna peste o altă mână de om şi, chiar dacă era întuneric, Jack şi-a dat seama unde se afla.

Era într-o grămadă de cadavre.

A încercat să se ridice la suprafaţă; zeci de trupuri – goale şi reci, unele din care picura încă sânge sau mai rău de-atât – strivindu-se de al său. Cadavrele erau deja înţepenite în rigor mortis; a auzit pocnetele mădularelor răsunând în întuneric, în timp ce se străduia să-şi croiască drum afară. îl ardea gâtul, dar avea să rezolve asta mai târziu. Tot ce trebuia să facă acum era să iasă de acolo.

în cele din urmă a şi reuşit – prăbuşindu-se pe podea, lângă mormanul de cadavre, pe o pardoseală de piatră rece ca gheaţa. Deasupra lui se arcuia un tavan tot de piatră, iar Jack a murmurat o jumătate de rugăciune de mulţumire pentru că ştia locul unde fusese adus: era subsolul Universităţii de Medicină din Edinburgh. Ani de zile livrase cadavre exact în acest loc, unde studenţii – sau profesorii, mai adesea – plăteau un pumn de

bănuţi în schimbul unor hoituri proaspete, bune pentru disecţie.

Spânzuraţii erau printre cele câteva surse legale de cadavre pentru doctori. După spânzurarea sa, fără îndoială că se aflase acolo o mică gaşcă de băieţi care se înghiontiseră pentru şansa de a prelua cadavrul, ca să-l vândă.
Probabil că Jack îi cunoştea pe absolut toţi. Fusese unul dintre ei. Spera ca omul care a reuşit să pună mâna pe cadavrul lui să fi obţinut un preţ bun la schimb.
îl durea rău gâtul. Nu era doar arsura provocată de frânghie – deşi atunci când încerca să-şi atingă pielea, simţea sub degete o usturime fierbinte. Mai avea şi o durere îngrozitoare, care-i străbătea toată şira spinării, până la baza craniului.

Ştia cum să iasă de acolo – existau două rânduri de scări. Una spre capătul sudic al subsolului, ducând spre o sală de clasă, şi o alta spre capătul nordic, ce l-ar fi dus pe Jack direct într-o alee care dădea spre Drumul Forestier. Şcoala de băieţi George Heriot avea să fie la stânga, iar porţile Cimitirului Greyfriars urmau să se zărească exact în faţa lui. O apucase de multe, foarte multe ori pe calea asta. De obicei în întuneric, de obicei manevrând un căruţ de lemn, în care căra cadavrul gol pe care tocmai îl dezgropase.

Cu mâinile întinse şi cu paşi mici, în timp ce ochii i se acomodau cu lumina difuză, Jack a pornit-o încet către scări, incapabil să se concentreze prea mult asupra oricărui alt lucru, în afara durerii care părea să radieze din fiecare os al trupului său şi din arsura de la gât. Treptele erau acolo, exact aşa cum îşi amintea, slavă Cerului, şi, cu toate că nu părea să fie cineva prin preajmă, Jack a tresărit când a auzit lemnul scârţâind. Şi-a ţinut respiraţia şi a deschis uşa, fără să ştie dacă în lumea de afară era noapte sau zi. Din fericire, aleea era destul de izolată – cumpărarea de trupuri dezgropate era ilegală, până la urmă –, iar Jack era încrezător că până şi ziua în amiaza mare, tot va reuşi să se strecoare şi să dispară, fără să fie văzut.

Numai că scara nu ducea deloc afară.

Deschisese uşa direct într-o sală de clasă plină de studenţi la medicină şi toţi ochii s-au îndreptat spre el.

Abia atunci şi-a dat Jack seama că nu avea haine pe el.

A fugit.

A fugit direct prin sala de clasă, pe lângă profesorul rămas cu gura căscată lângă tablă, prea uluit să mai spună ceva. A alergat cât de repede a putut, printre rândurile de scaune de lemn, pe lângă mesele pe care era aşezat ceva ce semăna cu creierul omenesc, încă umed şi deschis în faţa lor. înainte s-o şteargă, a reuşit să apuce o pelerină care atârna într-un cui lângă uşă, în hohotele de râs şi în sunetul câtorva aplauze rătăcite ce s-au auzit în spatele lui, în sala de clasă.

Jack a scăpat din Universitatea de Medicină din Edinburgh ca un dop ţâşnind dintr-o sticlă agitată bine şi a fugit spre cea mai apropiată stradă lăturalnică, trăgând de pe sfoara de întins rufe, în timp ce alerga, ceea ce urma să descopere mai târziu că era o cămaşă femeiască şi o pereche de pantaloni cu câteva măsuri prea mari. Chiar şi aşa, aceste haine aveau să-i fie de folos pentru moment, şi-a spus el, trăgându-şi cămaşa peste cap şi îndesându-i poalele în pantaloni.

Iar acum era momentul să plece spre castelul Hawthornden. în sfârşit, putea s-o reîntâlnească pe Hazel.

S-a întrebat o clipă dacă odaia lui din mansarda teatrului în care lucrase fusese cercetată după arestarea sa. Teatrul fusese închis din cauza epidemiei de febră romană, iar Jack şi-a imaginat că totul va fi fost prădat, la început de cei care smulseseră catifeaua de pe scaune, ca s-o vândă pe câţiva bănuţi, iar apoi de cei care auziseră de Jack Currer, criminalul în serie abia spânzurat, şi voiau nimicuri pe care să le vândă şi care să valoreze mai mult prin asociere cu numele lui. Edinburgh era un oraş care trăia cu moartea în vene, îmbrăţişând-o cu o grimasă şi un rânjet deopotrivă. Existau anumite vecinătăţi din High Street unde se vindeau şuviţe din părul vreunui criminal sau ale vreunei victime, pe post de comori.

Cu toate astea, era o şansă ca unele dintre obiectele ce-i aparţinuseră să fi rămas ascunse – avea o cutiuţă pe care o păstra îndesată între grinzile teatrului, cu o mână de bănuţi înăuntru, o cămaşă curată şi un ceas de buzunar pe care nu putea nici să-l repare, nici nu se îndura să-l vândă, şi pe care se îndoia că l-ar fi putut găsi fie şi un hoţ priceput.

Dar, pe când traversa strada principală, Jack a zărit ediţia de seară, fluturând ca un steag în mâna unui tânăr vânzător de ziare. Chiar şi de la câţiva metri distanţă, putea citi titlul scris deasupra unui desen în cerneală neagră, despre care chiar şi Jack a trebuit să admită că îi semăna destul de bine: CRIMINALUL DIN CIMITIR, SPÂNZURAT. Jack a blestemat în barbă. Evident, nu el comisese acele crime şi niciuna dintre crime nu fusese săvârşită în cimitir! Victimele fuseseră ucise în sălile de operaţie, pentru a le
fi furate organele, fuseseră ciopârţite şi aruncate la gunoi de elita bogătanilor. Iar apoi îl învinuiseră pe Jack pentru toate, ca să-şi acopere urmele.

Era aproape ca şi cum cei din oraş n-ar fi ştiut despre nedreptăţile îngrozitoare care se petreceau zilnic sub nasul lor, despre cruzimea şi lăcomia celor de la putere. Acesta era genul de corupţie putregăioasă care ameninţa structura de bază a vieţii obişnuite. Dar trebuia ca oamenii să-şi vadă de viaţă, nu-i aşa? Trebuiau să meargă mai departe, să-şi hrănească pruncii şi să-şi cureţe hainele, să-şi prepare de mâncare. Un „criminal din cimitir” era o poveste mult mai agreabilă – uşor de înţeles, uşor de rezolvat cu o simplă spânzurare. Era genul de scandal despre care oamenii puteau bârfi la o halbă de bere – recuperatorul de cadavre care ucidea oamenii cu sânge rece, ca să se salveze de la deranjul de a săpa după morţi –, o poveste ce avea să devină destul de repede o legendă incitantă, fără să mai fie însă înfricoşătoare.

Nu exista nicio speranţă de a lupta cu o minciună pe care oamenii voiau s-o creadă.

Jack Currer avea să rămână pentru totdeauna Criminalul din Cimitir.

Problema urgentă, desigur, era aceea că faţa lui circula imprimată prin tot oraşul. Şi, îmbrăcat în hainele acelea desperecheate, nu avea nicio şansă să nu iasă în evidenţă. Nu exista nicio cale prin care să se întoarcă la teatru, în inima oraşului, ca să scotocească după câteva nimicuri care probabil dispăruseră oricum.

Oamenii de pe stradă începuseră deja să-l privească ciudat. Şi-a ridicat gulerul pelerinei, ca să-şi ascundă faţa, şi s-a îndepărtat de centrul oraşului, spre locul unde ştia că va fi în siguranţă: Hawthornden... şi Hazel.

Era cale lungă până la castel, prin pădure, iar Jack avea s-o facă şi mai lungă, pentru că nu voia să meargă pe drumul mare. Probabil că nici n-ar fi putut ajunge până la căderea nopţii, şi-a spus în timp ce-şi croia drum prin pădure, păşind peste tufişurile dese. Era norocos dacă reuşea să ajungă la Hawthornden până la răsărit.

După ce, în fine, a traversat un câmp pustiu şi a dat colţul spre coama dealului, mărginită de copaci înalţi, când silueta castelului s-a zărit în
depărtare, Jack era deja epuizat şi chinuit de dureri. Simţea cum picioarele i se umpleau de vânătăi, iar durerea din şira spinării se înrăutăţise. Hawthornden părea departe ca într-un vis, cu lampioanele lui aruncând în ceaţă o lumină aburită, de parcă întreg castelul ar fi fost o reflexie pe luciul unui lac. Avea să ciocăne la uşă, Hazel avea să-i deschidă – şi se vor îmbrăţişa din nou, va dormi în patul ei şi ea îi va trata rănile în zori, iar el îi va găti la micul-dejun ouă cu cârnaţi şi apoi...

Şi apoi... ce?

Hazel avea să-şi continue studiile, pentru a deveni medic: nu putea fi asociată cu un criminal. Jack nu putea fi văzut nicăieri în apropierea Scoţiei, nicăieri în apropierea Marii Britanii, având în vedere felul în care călătoresc ştirile picante. Ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi găsit, dacă ar fi descoperit că a scăpat de laţ, ca să spunem aşa? Nu... va trebui să stea ascuns.

Putea trăi la Hawthornden, în timp ce Hazel ieşea în lume şi

devenea chirurg, după cum şi-a dorit dintotdeauna, fiind preţuită aşa cum merita. Avea să se întoarcă seara acasă, la Jack, cu tot felul de poveşti din locuri pe care el nu avea cum să le vadă şi despre oameni pe care n-avea cum să-i întâlnească.

Şi dacă tatăl ei avea să se întoarcă de la postul lui din străinătate, iar mama sa se întorcea din Anglia? Atunci unde avea să se mai ascundă? Probabil că Hazel avea să-l aranjeze în vreo cabană, undeva, în vreun apartament pentru care tot ea va plăti chiria – cum ar putea Jack să-şi găsească ceva de lucru, când toţi cei care-i văzuseră faţa l-ar fi putut recunoaşte? Iar Hazel trebuia să plătească în plus pentru discreţia proprietarului.

Poate că ecoul evenimentelor se va stinge. Poate că, după un timp, oamenii vor uita de Criminalul din Cimitir şi Jack ar căpăta ceva de lucru, să-şi câştige traiul cinstit pentru prima dată în viaţă şi să nu fie o povară.

Şi apoi, ce?

I se va permite unei lady ca Hazel să se mărite cu unul ca el? Un om fără trecut, fără nume şi fără viitor? Se aştepta de la ea să se mărite cu un gentleman bogat, care să-i asigure un trai bun, să-i ofere un cămin, o casă superbă şi un loc în societate. Şi copii, poate. O familie. Oricum era greu pentru ea să devină chirurg, aşa cum îşi dorea, fiindcă era femeie. N-ar trebui să mai stea în umbră şi din cauza lui.

Şi, i-a amintit o voce sâcâitoare, mai era şi chestiunea poţiunii. Chestia aia pe care o băuse şi datorită căreia supravieţuise spânzurătorii. Avea gust de lemn dulce şi ulei de ierburi, plus ceva iute-amărui. Oare chiar îl va face nemuritor? Sau îi folosise toată puterea în istoria cu spânzurătoarea? Jack nu ştia şi nici nu-şi dădea seama pe cine ar trebui să întrebe. (Mai degrabă s-ar fi înjunghiat singur în inimă, decât să meargă la Beecham pentru ceva – şi Dumnezeu să-l ajute pe medic dacă va ajunge iar vreodată în preajma lui Jack.) Dar, dacă era adevărat... dacă era într-adevăr nemuritor... atunci cu atât mai puţin va avea

Hazel un viitor, cu el în apropiere.

Cu toate astea, trebuia s-o vadă.

Jack ştia pe de rost tot drumul spre castelul Hawthornden, ştia poteca tivită cu clopoţei albaştri arcuindu-se printr-un pâlc de frasini şi putea s-o parcurgă chiar şi pe întuneric. Acum, că se apropia, vedea lămpile aprinse la ferestrele bibliotecii şi în dormitorul lui Hazel.

Uite-o şi pe ea.

Chiar şi prin sticla groasă, marmorată, care deforma imaginea, Jack a remarcat expresia de concentrare a lui Hazel, aşezată la biroul ei, în timp ce dădea paginile unei cărţi, cu o lumânare aprinsă alături.

Din staulul de alături, un cal a nechezat tare, însă Jack a continuat s-o privească; o parte din el voia cu disperare să bată la uşă şi s-o sărute iar, dar cealaltă parte, confuză, nu era în stare s-o tulbure.

Aşa că a privit-o. S-a uitat la ea cum dă paginile, cum expresia i se schimbă încet, din confuzie în frustrare şi apoi în mândrie.

Camerista ei – Iona – a intrat cu o tavă cu ceai. Hazel era acasă aici. Era fericită. Şi avea tot ce-i trebuia.

Şi-a spus că ea merita pe cineva alături de care să îmbătrânească şi credea cu adevărat asta, dar la fel de reală era şi frica încordată pe care o simţea în
pântec şi care îi spinteca măruntaiele: îşi luase deja rămas-bun de la Hazel, iar gândul că ar mai trebui s-o facă vreodată îl înfricoşa. Ştia, în timp ce-o privea pe fereastră, că nu va fi niciodată în stare s-o vadă pe Hazel Sinnett murind.

Sunetul frunzelor strivite şi scârţâitul roţilor trăsurii au sfâşiat liniştea nopţii. Se auzeau venind de undeva, din depărtare, dar Jack s-a înfiorat; era o trăsură, şi se apropia tot mai mult. Oricine i-ar fi văzut chipul, l-ar fi recunoscut. Oricine l-ar fi putut trimite înapoi la închisoare… sau mai rău. Jack nu ştia ce-ar păţi dacă s-

ar descoperi că spânzurătoarea n-a avut niciun efect şi nici nu voia să afle.

Calul din staulul de alături a mai nechezat o dată, iar zgomotul roţilor de la trăsură a devenit şi mai puternic.

Trebuia să fugă.

în grajd era mai cald decât afară, unde vântul aspru al nopţii îi muşca încheieturile şi gâtul pe care pelerina nu le putea acoperi. Caii au nechezat şi au bătut din copite la intrarea intrusului.

— Şşşşşt, le-a şoptit Jack, trecându-şi palma peste botul calului celui negru – Betelgeuse, aşa îl chema.

Jack ştia cum să-l călărească – Hazel îl învăţase.

— Suntem prieteni, nu-i aşa? Tu şi cu mine, Betelgeuse.

Calul a fornăit pe nas şi apoi a părut că se liniştească.

Jack l-a înşeuat şi a privit în jur. într-un colţ se găseau nişte haine de călărie şi o pereche de cizme acoperite cu un strat gros de noroi. Haine de bărbat, chiar mărimea lui. Preţ de o clipă, a fost nedumerit. Oare Hazel lăsase hainele acolo, pentru ca el să le găsească? Dar apoi nu, şi-a amintit că ea purta adeseori la călărie hainele fratelui ei.

S-a schimbat cât de repede a putut, îndesând cămaşa şi pantalonii prea mari într-o desagă atârnată de şa, gândindu-se că va reuşi să le vândă când va ajunge pe coastă. Purta încă pelerina furată de la vreun medicinist rămas gură-cască; era un pic cam scurtă la mâneci, dar oricum îi plăcea.

— Fii cuminte, haide, i-a şoptit el calului şi s-a săltat în şa.

Din fericire, calul încetase să mai necheze şi doar a întors capul spre el, ca şi cum ar fi întrebat: Şi acum ce facem?

Şi acum, a răspuns Jack în gând, acum plecăm.

Nu s-a lăsat pradă durerii care s-a transformat într-o suferinţă profundă, sfredelitoare, în timp ce călărea în noapte. La început

n-a făcut decât să călărească, dar, pe măsură ce treceau orele, a permis planului tulbure de evadare să prindă formă în mintea lui. Mergea spre vest, îndepărtându-se de soarele ce tocmai răsărea, spre locul de unde putea lua o barcă şi putea naviga departe de Scoţia, spre America. Unde putea începe o viaţă nouă.

S-a oprit la un han doar atunci când s-a simţit atât de obosit, încât s-a temut că ar putea cădea de pe cal, în mers, şi a schimbat cămaşa şi pantalonii pe un castron de tocană călâie şi un sac de fân pentru Betelgeuse.

— Nu-i rău, nu-i rău deloc, bombănise încontinuu bătrâna din spatele tejghelei, frecând între degetul mare şi arătător pânza albă, subţire, a cămăşii. Nu-i rău.

în mod miraculos, în buzunarul pelerinei furate se găseau şi câţiva bănuţi, aşa că Jack a dat o parte din ei în schimbul unei nopţi de somn, într-un pat mirosind a mucegai. Ochii bătrânei erau de un alb lăptos, dar Jack tot s-a rugat în gând atunci când i s-a părut că-i mijeşte spre faţa lui, ca şi cum l-ar fi recunoscut.

I-a mai luat o zi petrecută pe spinarea calului ca să ajungă în oraşul Greenock, unde un râu lat şi sinuos se vărsa în marea sclipitoare. Vapoarele alunecau graţios în port, iar Jack a simţit cum i se strânge stomacul. Ăsta era locul. Bucata din Scoţia pe care o vedea pentru ultima dată în viaţă.

Plata călătoriei avea să se dovedească un obstacol – Jack n-a avut inima să-l vândă pe Betelgeuse, care nu-i aparţinea, aşa că l-a eliberat pur şi simplu în pădure, când au ajuns la marginea oraşului-port. (în ceea ce-l priveşte,
Betelgeuse n-a ezitat nici măcar o clipă, înainte de-a o porni fericit la galop printre copaci, ca şi când ar fi crezut că n-a aparţinut niciodată vreunui stăpân, ci doar naturii.)

în port păreau să fie mai multe vapoare decât le putea ţine cineva socoteala; Jack petrecuse o viaţă încercând să fie invizibil, aşa încât a petrecut o după- amiază întreagă ascuns pe

jumătate în spatele unui morman de lăzi, lângă care se afla o rolă de frânghie de mărimea unui om în toată firea, încercând să tragă cu ochiul la diversele schimburi care aveau loc pe docuri şi acomodându-se cu muzicalitatea accentului local. Nici nu-şi dăduse seama cât de englezesc suna accentul lui de scoţian de la Edinburgh, până când nu i- a auzit pe cei din Greenock, care înghiţeau consoanele şi scuipau vocalele ca pe oasele de pui.

Bărbaţii strigau unii spre alţii tot felul de destinaţii; Jack nu auzise de cele mai multe dintre ele. Locuri ce păreau îndepărtate şi exotice. Dar se hotărâse deja – poate la întâmplare – pentru America, aşa că a aşteptat până când a auzit un strigăt arţăgos, care suna cam aşa: „Virginia!" şi atunci s-a îndreptat spre vocea unui bărbat care dirija o încărcătură masivă de lăzi spre un vas mic, dar foarte frumos, aflat la marginea cheiului.

S-a întrebat, în treacăt, care ar fi pedeapsa pentru un pasager clandestin, dar nu şi-a dat voie să zăbovească prea mult asupra acestei îngrijorări. O viaţă întreagă petrecută pe străzi îl învăţase importanţa acţiunii, în defavoarea prevederii. Fură acum, dacă e necesar, şi suporţi consecinţele mai târziu – cel puţin o să fii în viaţă când va veni momentul. în plus, şi-a spus el, nu e ca şi cum m-ar putea ucide.

Dar în timp ce încerca să ochească modalităţi de a se strecura nedescoperit pe pasarelă (s-ar fi putut ascunde într-o ladă, ca să fie încărcat pe vapor, împreună cu restul încărcăturii?), şi-a dat seama că urcarea pe vas ar putea fi mai simplă decât anticipase.

— Echipaj de punte! Marinari! O liră şi zece şilingi pe lună, plus o porţie de mâncare pe zi. Căutăm tineri puternici, plecăm în seara asta!

în jurul bărbatului se strânsese deja un grup de băieţi cam de vârsta lui Jack, care se aşezase şi el la coadă.
— Numele?

— Jack C... ăăă, Ellis.

— Deci care dintre ele să fie?

— Aşa mă cheamă, Jack Ellis.

Numele inventat i-a venit pe loc, prin urmare aşa a rămas. Acum era Jack Ellis şi cât de simplu fusese!

— Ei, Jack Ellis, ai mai fost pe vreun vapor până acum?

— Fost. De multe ori. Am lucrat la docuri în Leith, lângă Edinburgh, a minţit Jack.

Bărbatul l-a cercetat atent, fără să fie pe deplin convins de minciună, dar şi fără a fi dispus să-şi bată capul cu asta şi să-l chestioneze mai atent. Viaţa revenise în trupul lui Jack – de când se trezise, în subsolul universităţii, pielea lui începuse încetul cu încetul să treacă de la cenuşiu la roz, dar Jack era conştient că tot nu arăta prea bine. Era plin de vânătăi, simţind mâncărimi care-i urcau pe mâini şi pe picioare. Era prea slab şi extrem de obosit. Probabil că bărbatul îl credea hoţ.

— Şi de ce pleci din Edinburgh?

— Am dat de necazuri, a răspuns Jack, considerând că va fi mai bine dacă va încerca să fie pe cât de sincer cu putinţă.

Spre uşurarea lui, bărbatul a chicotit.

— Cel puţin ai braţe puternice, a spus el aprobator. Să fii aici la şase, vaporul ridică ancora la şapte şi nu ne întoarcem pentru întârziaţi. Fără furâciuni pe vapor şi nimeni nu intră în belea.

— Şi vaporul se îndreaptă spre Virginia, corect? America? a întrebat Jack.

— Da, Norfolk. în America. Livrăm nişte marfă. Dar să nu-ţi faci gânduri c-o să fie un voiaj de lux! Mergi unde te duce vaporul şi fii recunoscător că ai de
lucru!

Jack s-a grăbit să accepte. Chiar era recunoscător că avea de lucru. Urma să ajungă în America având nişte bănuţi puşi

deoparte, un loc unde să doarmă şi o mâncare să-i ţină de foame. în cea mai mare parte a vieţii lui, o dusese mult mai rău de-atât.

Nu avea ce să facă în Greenock şi nici bani din care să trăiască. Pe deasupra, era în continuare îngrijorat că ar putea fi recunoscut, dată fiind viteza cu care circulau veştile prin Scoţia. Şi astfel, Jack şi-a petrecut următoarele câteva ore plimbându-se pe lângă căsuţele de la periferie, făcând slalom printre găini şi vetre de foc. A furat de la o sperietoare de ciori o pălărie mare de vicar, ponosită de vreme, tocită şi decolorată, cu borul deformat convenabil, aşa încât să-i acopere chipul.

Apoi a intrat într-o cârciumă şi s-a aşezat la o masă, cu o halbă în faţă şi cu o bucată de pergament acoperită cu nişte fraze mâzgălite. De zece ori începuse o scrisoare către Hazel, dar, la fiecare încercare, cuvintele i se păreau fie banale, fie stupide sau crude. Cum i-ar fi putut explica totul în cuvinte – că nu putea s-o vadă pentru că nu vedea posibilă o viaţă alături de ea? Chiar şi numai gândul la Hazel îi sfâşia inima. Dar cum putea să plece fără să-i spună o vorbă?

Poate că în America va reuşi să-şi făurească o viaţă nouă pentru amândoi. Se va îmbogăţi, va cumpăra pământ, va fi respectat. Nimeni nu va şti de spânzurătoare, de Beecham sau de orice altceva. Poate că, în America, Hazel va putea chiar să practice chirurgia la vedere. Ar putea locui împreună într-o casă, ca soţ şi soţie, iar el i-ar putea săruta pleoapele în fiecare dimineaţă, înainte să se trezească.

Nu.

Chiar dacă era posibilă, această fantezie se găsea la o viaţă depărtare. Cum i- ar fi putut cere lui Hazel să-l aştepte atât de mult? Poate că ar fi mai uşor pentru ea dacă ar crede că pur şi simplu Jack nu mai există. Speranţa e un lucru foarte periculos. Jack învăţase că cea mai mare parte din durerea lumii era cauzată de speranţă.
în cele din urmă n-a fost în stare să scrie decât o singură propoziţie, despre care simţea că transmite totul: iubirea lui,

scuzele lui, speranţa lui pentru viitor. O să te aştept, i-a scris. Şi, dacă ea voia să creadă că e mort, încă putea s-o facă.

Jack s-a întors la docuri cu o oră mai devreme şi a aşteptat, privind apusul roşu-portocaliu de deasupra portului şi vaporul care avea să-l poarte spre noua lui viaţă. Avea două catarge înalte, cu vele pătrate, ce urmau să fie umflate de vânturile mării. Jack avea să afle că acest tip de vapor purta numele de bric. Numele navei era scris pe carenă, cu vopsea albă, cojită: AURORA.

— Hei!

Un bărbat cât uşa s-a lovit de umărul lui Jack, care tocmai traversa

pasarela.

— Uită-te pe unde mergi, i-a spus el cu un rânjet

neobrăzat.

Avea un dinte de argint, care sclipea în lumina difuză a apusului. Bărbatul l-a privit ţintă pe Jack, poate cu o secundă prea mult, plecându-şi capul, la rândul lui, în încercarea de a vedea pe sub bor. Când Jack a încercat să treacă de el, a împins pasarela, făcându-l să se împiedice. Jack şi-a tras şi mai mult pălăria pe ochi şi şi-a văzut de drum spre puntea de jos, unde echipajul era instruit cum să prindă hamacele.

Nu era prima dată când avea de-a face cu astfel de oameni – dacă nu-i poţi doborî cu un singur pumn (şi uitându-se la malacul acela, Jack era aproape sigur că nu va putea), cel mai bine era să-i ignori. Pe vas urma să se stabilească o anumită ierarhie socială: Jack nu era niciodată preocupat să-şi facă prieteni. Bărbatul masiv, cu dinte de argint, n-avea de fapt nicio putere asupra lui. (Dacă ar fi ştiut pe atunci cât de mult se înşela, poate că şi-ar fi căutat de lucru pe un alt vas. Dar cum era să fi ştiut?)

Numele malacului era Smeaten şi, aşa cum Jack avea să descopere curând, era şeful de echipaj, însărcinat cu personalul

de pe punte. Era acel gen îngrozitor de om care se mândrea cu capacitatea lui de a-i face pe ceilalţi să se simtă cât mai neînsemnaţi. în fiecare dimineaţă ieşea din cabina căpitanului cu un rânjet pe chip, provocat de vreo glumă pe care n-o împărtăşea niciodată, şi începea să latre sarcini de lucru.

— Muldon – velele! McGinley, în cambuză! Potter, ceai pentru căpitan. Şi Ellis.

Aplecându-se spre Jack, Smeaten stătea atât de aproape, încât băiatul era nevoit să se lase pe spate, ca să-l poată privi în ochi.

— Crezi că eşti în stare să freci puntea, Ellis?

— Da, domnule, răspundea Jack.

— Mai tare.

— Da, domnule, repeta Jack mai tare, printre dinţi.

Apoi Smeaten îşi petrecea toată dimineaţa supraveghindu-l pe Jack, comentând felul în care îşi făcea treaba („Ai grijă ca urmele alea să fie drepte! Ce dracu', eşti idiot? Care idiot nu e în stare să spele o podea?") şi tropăind cu satisfacţie pe pardoseală, ori de câte ori putea să-i distrugă munca. Smeaten era agresiv cu toată lumea, însă rezervase pentru Jack o doză în plus de vitriol şi venin.

La finalul lunii, Jack şi ceilalţi s-au aliniat în faţa casierului de pe vapor, care a împărţit fiecăruia un pumn de bănuţi, drept plată. Smeaten l-a încolţit pe Jack tocmai când dădea să se întoarcă la hamacul lui şi, înainte să i se poată feri din cale, l-a ţintuit de perete cu antebraţul lui cărnos, iar cu cealaltă mână i-a smuls pălăria.

— De ce porţi tot timpul pălăria aia? a întrebat el, revărsându-şi pe chipul lui Jack respiraţia urât mirositoare. Cineva trebuie să se ascundă, nu-i aşa?

Smeaten a zâmbit atât de larg, încât Jack i-a văzut dinţii de argint.

— O faţă aşa de chipeşă, a continuat el, nu-i de ascuns.

O faţă de ţinut minte. Exact genul care apare în ziare.

Şi-a trecut degetul murdar peste cicatricea de pe bărbia lui Jack, care a simţit cum măruntaiele i se prefac în sloi de gheaţă. Omul îl ştia. îl recunoscuse.

Smeaten a ridicat braţul şi l-a eliberat pe Jack, dar băiatul şi-a dat seama că n- are unde să fugă.

— Sor'mea din Edinburgh 'mi zice grămezi de lucruri. 'Mi-arată şi ziarele. M-am prins că tu eşti de prima dată când te-am văzut. Criminalul din cimitir.

— Te înşeli, i-a răspuns Jack, însă i se înecaseră corăbiile, fiindcă ştia că Smeaten nu-l va crede.

— Tre' să-i spun căpitanului chiar acu', a zis bărbatul, ridicând un pic vocea şi făcându-l pe Jack să se înfioreze. Pe pariu că n-o să-i placă prea tare să ştie că are pe vas un criminal evadat. Ai scăpat cumva şi de ştreang, ha? Mă întreb dacă o să ai la fel de mult noroc pe fundul mării.

Jack nu ştia ce să spună, aşa că n-a zis nimic, inventariind în minte căile posibile de a scăpa de Smeaten şi de pe vas. Nu păreau să fie prea multe. Smeaten l-a apucat de încheietură şi i-a deschis degetele cu forţa.

— Cred că o să iau eu ăştia, a spus el, smulgând bănuţii din palma lui Jack. Şi cred că o să-i iau în fiecare lună. Doar dacă, firește, nu vrei ca tot vaporul să ştie că avem un criminal la bord. Desigur, aş putea să le spun oricum când ancorăm. Aş acţiona potrivit legii, servindu-mi regele şi ţara. Şi eu sunt adeptul aplicării legilor.

— Dacă sunt criminal, a spus Jack, ar trebui să te gândeşti mai bine înainte de a mă face duşmanul tău.

Smeaten s-a hlizit la el.

— Eşti ţărâna de pe pantoful meu, băiete. Ş-o să râd cu poftă când te vor duce iar la spânzurătoare. O să mă uit şi o să mă

asigur că eşti mort de-a binelea.

Apoi s-a îndepărtat, zornăind în pumn bănuţii lui Jack. Băiatul s-a prăbuşit pe punte. Ameţeala pe care o simţea nu era provocată de tangajul vaporului. Era prins în capcană.

După patru săptămâni, lucrurile au decurs în acelaşi fel: Jack a primit salariul,
iar Smeaten i-a cerut toţi banii în schimbul tăcerii lui. Umilinţa îl durea la fel de tare ca plata pierdută. Ceilalţi marinari au început să-l ocolească, incapabili să-şi dea seama ce fel de om este şi nedumeriţi de felul în care Smeaten îl solicita încontinuu şi îl chinuia mai ales pe el. Părea să existe o opinie generală cum că Jack era periculos şi că asocierea cu el n-ar fi făcut decât să le îngreuneze viaţa.

Jack avea nevoie de un miracol, de o cale de ieşire din situaţia care-l aducea şi mai aproape de adevărata sa capturare. Miracolul n-a venit, în schimb Aurora a fost lovită de o calamitate.

Jack nu mai văzuse în viaţa lui o asemenea furtună. în Edinburgh ploua, fireşte; în unele săptămâni ploua aproape fără întrerupere. Dar, pe mare, ploaia era peste tot. Părea să vină din toate direcţiile deodată, biciuindu-le şi muşcându-le trupurile, udându-i până la piele într-o clipită. A lovit fără avertisment, după o zi de navigare bună şi uşoară. Jack şi echipajul au fost treziţi de zbuciumul violent al vaporului şi de strigătele care veneau de sus, de pe puntea principală. Au sărit imediat la treabă, ţinându-se de frânghii, iar Jack li s-a alăturat celor care urcau pe catarge pentru a asigura velele după ce fuseseră strânse, înainte ca vântul să le tragă sub valuri.

Unul dintre marinarii de pe catarg, aflat chiar sub Jack, a căzut din locul unde se căţărase. Băiatul s-a izbit de laterala vaporului cu o bufnitură înfricoşătoare, apoi a dispărut peste bord.

Vântul sufla cu o forţă incredibilă; înghiţea strigătele oamenilor în clipa în care le zburau de pe buze. Când s-a apropiat valul cel

mare, înalt cât trei vapoare puse unul peste altul, n-a strigat nimeni. Sau poate că Jack n-a fost în stare să audă urletele. Ultimul lucru pe care l-a văzut cu ochiul drept a fost o bucată de lemn îndreptându-se spre el cu un şuierat.

Nu mai exista nimic. Nici măcar bezna. Un vid atât de întunecat, încât Jack
nu avea un cuvânt pentru a-l descrie. Apoi a simţit şi gustul de sare, şi gâlgâitul apei care-i umplea plămânii şi stomacul. Ud leoarcă, se ţinea la suprafaţă agăţându-se cu degete tremurânde de o bucată de lemn plutitoare, despre care şi-a dat seama mai târziu că era ruptă din chila vasului. Nava Aurora nu mai era, sfărâmată de furtună în o mie de bucăţi, şi toţi cei de la bord pieriseră. Şi Jack murise. Sau, mai degrabă, ar fi trebuit să moară.

în schimb, el plutea în derivă pe mare: înfometat, dar fără să poată muri de foame, însetat dincolo de orice graniţă a imaginabilului, dar fără să poată muri de sete. Era orb de un ochi – o bucată de lemn îi rămăsese înfiptă în găvan, dreaptă ca un portdrapel. Jack îşi amintea destule din timpul petrecut alături de Hazel încât să ştie că, dacă nu poţi pansa o rană, îndepărtarea obiectului care te-a înjunghiat n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile, aşa că a lăsat aşchia acolo. Avea un picior rupt, răsucit sub trup într-un unghi care l- a făcut să vomite fiere şi apă de mare.

Până a fost găsit de cei de pe vasul Iphigenia, care a trecut prin apropiere de locul în care se afla, trupul lui Jack se înroşise ca pătlăgica şi era tot cojit de la arsurile solare; slăbise atât de mult, încât i se vedea fiecare coastă şi curba cuştii de sub ea. Dacă n-ar fi fost nemuritor, ar fi murit de zece ori până atunci.

Aşadar, şi-a spus Jack, chiar o să trăiesc pe veci.

Iphigenia era o fregată cu treizeci şi şase de tunuri şi trei catarge înalte, pe care flutura mândru drapelul britanic. Chirurgul de la bord a fost uluit de faptul că Jack era încă în viaţă.

— Numai la cât sânge a pierdut, a murmurat el, examinând aşchia de lemn înfiptă încă în ochiul lui Jack.

Băiatul a tresărit când chirurgul, un bărbat mai în vârstă, cu un smoc de păr alb, subţire şi pufos ca florile de bumbac, a apăsat pe aşchie. I-au dat să muşte o fâşie de piele, în timp ce el îşi mânuia bisturiul.

— E mai bine să nu te uiţi sub ăla, l-a avertizat el pe Jack, care se recupera pe un pat de la infirmerie, cu ochiul acoperit cu un petic negru, nou-nouţ.
(Până la urmă, lui Jack i-a fost imposibil să reziste tentaţiei şi şi-a privit icnind găvanul gol, vânăt şi umed.)

I-a luat două săptămâni să capete destulă putere încât să se plimbe pe vas, cu toate că şchiopăta cu piciorul rupt, fixat de chirurg. în faţa locotenentului de la bord s-a prezentat ca fiind Jack Ellis. A spus că era şeful echipajului de pe Aurora.

— Şi înainte de asta? Ai accent de Edinburgh, nu-i aşa?

— Da, domnule, a spus Jack. Am lucrat ca... valet, domnule. Ca valet personal la o familie de nobili din Edinburgh.

— Ce familie? a întrebat ofiţerul, cu mustaţa zbârlită.

Jack a înghiţit în sec, dar răspunsul i-a venit într-o clipă:

— Căpitanul Sinnett şi lady Sinnett. La castelul Hawthornden.

Secundul a părut destul de mulţumit, iar când Jack s-a recuperat suficient pentru a părăsi infirmeria, l-a trimis să lucreze ca bucătar la popotă. Vaporul se îndrepta spre sud, către blocada

formată de-a lungul coastei vestice a Africii, cu scopul de a opri navele cu sclavi, aşa încât n-aveau de gând să schimbe cursul pentru un naufragiat. Ca urmare, pentru tot restul voiajului, Jack avea să existe într-un spaţiu nedefinit, nici membru al echipajului, nici oaspete.

însă marinarii englezi cu care împărţea cabina erau amabili – deşi un pic cam prea amuzaţi de cadenţa scoţiană a graiului lui Jack. Iar el a înţeles că cel mai bun mod de a-şi asigura un loc acolo era să se facă indispensabil. Astfel, a început să se trezească dimineaţa înaintea tuturor şi să ajute la frecatul punţii şi la curăţatul cartofilor în cambuză, apoi se schimba în livreaua pe care i-o puseseră deoparte, pentru când le servea ofiţerilor masa.

Muncea din greu, dar era o muncă pe care a înţeles-o destul de repede. Regulile de la bordul unei nave din Marina Regală erau limpezi şi bine definite şi, în felul ăsta, ritmul de lucru îl liniştea.

— Ce-i cu vaporul acela? l-a întrebat Jack într-o după-amiază pe un tânăr englez pe nume Thomas, cu care se împrietenise.

Thomas avea nouăsprezece ani, dar faţa şi vocea lui erau ale unui copil: plin de mândrie, îşi lăsase o mustaţă care lui Jack nu i se părea altceva decât un puf de piersică.

Thomas a mijit ochii spre pânzele din depărtare.

— După cum arată, pare o navă franceză, a spus el. Negustori, probabil. Totuşi – şi-a frecat gânditor mustaţa inexistentă – nu vezi prea des un vas comercial cu atât de multe tunuri.

Nava franceză se apropia tot mai mult; de fiecare dată când munca pe care-o avea de făcut îl aducea pe Jack înapoi pe punte, carena vaporului devenea tot mai mare la orizont.

— N-ai de ce s' te temi! i-a strigat Thomas. (Thomas asigura tachelajul velelor lângă catarg.) Am făcut pace cu

Franţa, dar asta nu înseamnă că nu vor să se joace de-a şoarecele şi pisica.

Exact în momentul acela, nava franceză a deschis focul asupra lor, ridicând totodată un steag negru.

— Piraţi! a strigat secundul.

într-o clipită, căpitanul Robert Mends s-a ivit pe punte, îmbrăcat în uniformă completă, cu o sabie la şold.

— La tunuri, flăcăi! a strigat el. Rotiţi puternic spre babord!

Loviturile de tun ale piraţilor făcuseră vasul Iphigenia să se învârtă. Jack s-a uitat în sus: Thomas se mai ţinea de catarg doar cu vârfurile degetelor. Jack n-a mai stat pe gânduri. Doar el era nemuritor, nu-i aşa? A apucat o frânghie, a aruncat-o peste umăr şi a început urcarea.

— Nu! a ţipat secundul, când a văzut ce face.

— Prea târziu! a strigat şi Jack spre el.

A urcat cât de repede a putut, în timp ce vaporul se cutremura violent şi cădea sub el; a reuşit să ajungă pe catarg, la Thomas, căruia începuseră să-i alunece degetele.

— Gata, te-am prins, a spus el, trăgându-l pe englez spre tachelaj şi întinzându-i frânghia. Foloseşte asta ca să cobori.

— Ţie nu-ţi trebuie? l-a întrebat Thomas, cu dinţii clănţănind.

Cu câteva seri înainte, băiatul îi spusese că era primul lui voiaj după înrolarea în Marina Regală. Jack se prefăcea că nu-l auzea noaptea când vomita.

— Nu. O să rămân aici, sus.

Şi când nava franceză a izbit Iphigenia în lateral, iar piraţii, cu cuţitele în dinţi şi cu armele la cingătoare, au năvălit pe punte legănându-se pe frânghii, Jack a rămas sus, strigându-le

secundului şi căpitanului Mends fiecare mişcare a inamicilor.

— Trei dintre ei au rămas încă pe vapor, domnule! Sunt gata să tragă cu tunul!

Mends a urlat spre un grup de marinari să tragă ei primii, iar piraţii francezi n-au avut nicio şansă. Jack a văzut cum unul dintre piraţii de pe punte a armat un pistol şi a ţintit spre căpitan. A acţionat înainte ca mintea lui să conştientieze ce face, sărind de pe funie şi înfigând cuţitul în pânza corăbiei, pentru a-şi încetini căderea.

— Mai bine te mai gândeşti o dată, a spus el, înfigând cuţitul în gâtul piratului care ţinea pistolul. Ia dă-l încoace.

I-a legat grosolan mâinile la spate, suficient de strâns încât să le înroşească pielea, apoi i-a făcut cu ochiul.

— Mulţumesc pentru pistol, a spus el şi a sărit iar în bătălie.

în cele din urmă, vaporul Iphigenia nu a pierdut nici măcar un om şi au urcat fără efort la bordul vasului piraţilor – un bric zvelt, dar puternic, cu tunuri, denumit Maria – şi l-au revendicat.
— Excelentă treabă, i-a spus căpitanul Mends lui Jack, în timp ce legau împreună ostaticii.

— Sunt Jack, domnule. Jack Ellis.

— Ellis, da. Naufragiatul din Scoţia. Sunt marinari de carieră care n-ar fi fost atât de curajoşi în luptă pe cât ai fost tu azi.

— Vă mulţumesc, domnule.

Mends s-a întors spre secund.

— Hai să-l trimitem pe Smithee pe Maria, ca s-o ducă la Londra, iar pe Jack o să-l fac stewardul meu personal, pe Iphigenia.

Apoi a adăugat către Jack:

— Şi sper că, odată ce ajungem la ţărm, vei lua în considerare oferta de a intra oficial în rândul marinarilor.

Din ziua aceea, Jack a servit ca steward personal al căpitanului, iar când vaporul a ancorat la Londra, făcea deja parte din echipajul primit cu onoruri: grupul de marinari englezi care nu doar că s-au luptat cu piraţii francezi fără să înregistreze vreo pierdere umană, dar le-au şi sechestrat vaporul.

Hazel nici nu observase că i s-a răcit ceaiul. Se uita ţintă la Jack, în timp ce el rememora felul în care petrecuse perioada de când se văzuseră ultima dată. Simţea cum îi creşte inima în piept. Luni întregi se gândise că, dacă l-ar vedea iar pe Jack, l-ar strânge atât de tare în braţe, încât între ei n-ar mai rămâne nici cel mai mic spaţiu. Iar acum stăteau acolo, faţă în faţă, când ceai în timp ce-şi aminteau cum să poarte o conversaţie.

— Te mai doare? a întrebat ea, arătând spre ochiul lui drept.

Jack şi-a dus instinctiv mâna spre peticul negru şi a încuviinţat.

— Probabil că s-ar fi vindecat mai bine, dacă ai fi făcut tu operaţia. Doctorul era bătrân – îi tremurau mâinile. Spunea încontinuu că e din cauza tangajului. Nu avea nimic din toate alea – nimic din chestiile pe care Beecham le dădea pacienţilor înainte de operaţii. Picăturile alea din licoarea magică.

Hazel a zâmbit reţinut.

— Nu cred că ar fi contat prea mult, a continuat Jack. Eu am luat o doză mare, nu-i aşa?

S-au privit unul pe altul şi Hazel s-a întrebat dacă şi Jack era la fel de înfricoşat pe cât era ea sau dacă îşi vedea numai propria

frică reflectată în el.

— Deci cât timp vei rămâne la Londra?

— Nu ştiu, a răspuns Jack. Chiar nu plănuisem să intru în Marina Regală.

— Asta voiam să zic, a replicat Hazel, că nu mi te-aş fi imaginat câştigându-ţi traiul ca marinar. Să saluţi la comandă.

— Că tot veni vorba, sunt îngrozitor la respectat regulile, a încuviinţat Jack, zâmbind suficient de larg pentru prima dată în dimineaţa aceea, încât să i se vadă caninii lungi.

— Oh? a spus Hazel, cu inima gata să i-o ia la goană.

— Groaznic, a repetat Jack.

A pus încet ceaşca de ceai pe farfuriuţa ei.

— Pot să-i mai prostesc o vreme. Dar pe urmă?

Stăteau tot faţă în faţă, însă Hazel simţea o greutate între picioare; a văzut cum ochiul bun al lui Jack fulgeră spre buzele ei.

O bătaie în uşă a readus-o în simţiri.

— Ar trebui să văd cine e, a şoptit ea.

— Chiar ar trebui?

Camerista a apărut în pragul salonului.

— Domnişoară, vă caută un anume domn Simon von Ferris, a spus ea, ferindu-şi ochii de vederea lui Hazel şi Jack, stând atât de aproape unul de altul, încât oricine din societatea londoneză şi-ar fi făcut semnul crucii.

Jack şi-a încrucişat picioarele.

— Atunci du-te, a spus eh E în regulă, eu o să-mi termin ceaiul.

Cu capul încă învârtindu-i-se, Hazel a urmat-o pe cameristă spre uşa de la intrare, unde Simon aştepta în prag, cu un buchet de narcise.

— Bună dimineaţa, domnişoară Sinnett, a spus el, sărutându-i sec mâna.

Pungile de sub ochii lui erau mai întunecate decât le văzuse Hazel vreodată, umflate şi vineţii, iar ochii îi erau injectaţi şi lăcrimoşi. Arăta de parcă ar fi stat treaz toată noaptea – după ce nu dormise o săptămână.

Hazel şi-a plecat ochii spre florile din mâna lui, iar Simon i-a urmărit privirea. A părut surprins să-şi amintească de ele.

— Pentru tine, a spus el, oferindu-i narcisele ca şi cum le-ar fi găsit în prag şi doar le-ar fi ridicat de pe trepte, ca să facă lucrurile mai simple.

Narcise. Hazel ştia ce simbolizau: multă consideraţie şi respect.

— Sunt superbe, doctore Ferris, mulţumesc.

în timp ce vorbea, îl simţea pe Jack privindu-i din salonaşul aflat în apropiere, ascultând tot ce-şi spun.

— Poţi să-mi spui Simon, ştii bine, domnişoară Sinnett, a spus el încet.
— Cu toate astea, dumneata poţi să-mi spui în continuare „domnişoara Sinnett”.

Simon a zâmbit, însă a părut îndurerat. Epuizarea i se întipărise pe chip.

— Eşti bine, Simon von Ferris? l-a întrebat HazeL Pot să-ţi ofer ceva? Ceai?

S-a blestemat în gând pentru ospitalitatea ei – nu putea să stea la ceai cu Simon, când Jack era deja în camera alăturată, cu urechea lipită de gaura cheii, fără îndoială.

— Nu, mulţumesc, a spus Simon. Mi-am petrecut ultimele câteva zile în infirmerie, muncind, şi mi-am amintit ce

am citit cândva, că aerul proaspăt poate fi prielnic stării şi calităţii gândirii. M-am gândit că poate ai fi interesată să mi te alături într-o scurtă plimbare prin parcul St. James.

— Oh, eu..., a început Hazel şi, înainte să se poată reţine, s-a uitat instinctiv spre uşa salonului.

Privirea lui Simon a urmat-o şi s-a oprit în clipa în care a observat ceva: haina lui Jack, atârnată în holul de la intrare.

— Ah, a spus Simon. Văd că ai deja companie. Iartă-mi intruziunea, domnişoară Sinnett.

— Nu este câtuşi de puţin o intruziune, i-a răspuns Hazel, dar Simon a ridicat o mână.

— A fost oricum o prostie să ies. Şi trebuie să mă întorc la Majestatea Sa Regală.

— Cum se simte, apropo? l-a întrebat Hazel, uşurată că a găsit o cale de a orienta conversaţia înapoi spre un teren solid.

— Condiţia lui se înrăutăţeşte pe zi ce trece. Şi nimic – nimic din ce fac nu reuşeşte să-l ajute câtuşi de puţin şi...

A strâns pumnii, apoi i-a relaxat, oftând prelung.
— Iartă-mă. M-am pierdut cu firea.

— Ba deloc. Poate reuşesc să te ajut.

— Unele probleme, i-a răspuns Simon trist, nu pot fi rezolvate. Nu pot fi decât îndurate. Să ai o dimineaţă plăcută, domnişoară Sinnett.

I-a făcut o plecăciune, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat înainte ca Hazel să mai poată spune vreun cuvânt.
Jack stătea în fotoliu, uitându-se în gol, cu o expresie impasibilă. Ceaiul lui era pe masă, iar din ceaşcă nu se mai ridicau aburi.

— Ar trebui să plec, a spus el.

— Poftim? De ce?

— Sunt obosit, i-a răspuns Jack. Munca pe vapor e foarte grea şi ne-au dat foarte puţine zile de concediu.

— Eu... da, desigur, a zis Hazel.

Jack s-a ridicat şi şi-a netezit cămaşa.

— Mulţumesc pentru ceai, domnişoară Sinnett.

— Jack... Jack, aşteaptă o clipă. Ce faci? De ce suntem... De ce ne purtăm ca doi străini?

Jack nu s-a întors s-o privească.

— Ce caut eu aici? a rostit el încet.

— Jack. Sunt eu. Sunt aici. Mi-a fost atât de dor de tine!

Hazel şi-a auzit vorbele când i-au ieşit de pe buze; păreau banale şi goale.

— Ar trebui să mă întorc pe vapor, a continuat Jack. Mi-a făcut mare plăcere să te reîntâlnesc, Hazel.

I-a rostit numele ca pe o rugăciune.

Nu.

Nu putea să-l lase să plece, pur şi simplu.

Trebuia să mai fie ceva. Gândul că Jack va pleca din viaţa ei şi va dispărea iar era ca un jungher, ca o rană de cuţit, ca o răsucire de lamă în inima ei, pe care nici toate copcile din lume n-aveau s-o repare vreodată.

Trebuie să fi fost ceva ce uita ea. Fără s-o privească, Jack s-a îndreptat spre uşă. Hazel l-a urmat.

— Ce-ai de gând să faci? l-a întrebat. Unde o să te duci? Care e planul tău pentru viitor?

— Presupun că aş putea foarte bine să fac un tur cu Iphigenia, i-a răspuns el cu privirea în pământ. Să strâng nişte bani. Să-mi fac un nume. Şi apoi, nu ştiu să-ţi spun încotro o să mă îndrept. Mai întâi, pentru că nu sunt nici eu sigur. Şi în al doilea rând, pentru că, şi dacă aş fi, îmi dau seama că eşti suficient de încăpăţânată încât să cred că vei încerca să-mi iei urma.

— Cât mai este până la plecarea Iphigeniei?

— La întâi septembrie ar trebui să ridicăm ancora şi să ne îndreptăm spre coasta de vest.

— Septembrie. E ceva.

Iar apoi, dintr-odată, a ştiut ce are de făcut.

— Jack! în seara asta!

El s-a oprit nedumerit în prag. Hazel a clipit entuziasmată de minunata ei idee şi a continuat.

— Adică vino cu mine în seara asta. Există şi alţii ca tine. Oameni nemuritori. O societate denumită „însoţitorii Morţii". Sunt foarte inteligenţi, Jack. Chimişti şi scriitori geniali – şi nu este „un blestem", iar ei o să ţi-o demonstreze!
Nu-i venea să creadă că nu se gândise mai devreme la asta.

însoţitorii aveau să-l cunoască pe Jack şi aveau să-l adore. Iar Jack putea vedea că nu e mereu nevoie să stea singur.

El a înclinat din cap şi a ridicat o mână, ca să-şi netezească părul. Hazel văzuse gestul acela de sute de ori. Era un gest reflex, fiindcă nu făcea niciodată nici cel mai mic efort pentru ca părul să-i arate ordonat. I-a tresărit inima, văzându-l încă o dată acum, aici.

— Nu ştiu dacă un loc ca ăsta e potrivit pentru mine, a spus Jack. Un club extravagant, cu un nume extravagant.

— O să te iubească, l-a asigurat Hazel. Eşti nemuritor. Ai băut Tinctura! Eşti deja unul dintre ei.

Jack nu părea convins, dar nici n-a plecat.

— De obicei nu socializez cu mulţi chimişti.

— Chirurgia nu-i chiar atât de diferită de chimie. Şi mergem mai departe, nu- i aşa? a zâmbit Hazel. Pentru prima dată de când revenise în salon, Jack i-a întors zâmbetul.

— Aşa-i, a spus el. Presupun că mergem.

Au rămas aşa preţ de o clipă, doi ochi căprui privind în doi ochi de un albastru-cenuşiu.

— Chiar ar trebui să mă întorc la vapor, a spus Jack în cele din urmă. înainte ca şeful de echipaj să pună să fiu biciuit pentru că mi-am abandonat postul.

— Ştii unde se află cele Şapte Cadrane?

— Pot să aflu.

— Ne vedem acolo, în seara asta. O să mergem împreună.

Te prezint eu.
— La ce oră?

— La opt?

Jack a dat din cap.

— Atunci aşa rămâne. Ne întâlnim diseară, la ora opt.

— Să nu fugi iar, i-a spus Hazel. Vorbesc serios. Promite-mi.

Jack şi-a îmbrăcat haina şi şi-a pus pălăria pe cap.

— Pot supravieţui unei spânzurători, unei înjunghieri, unui naufragiu şi unei înfometări. Cu toate astea, niciodată n-aş îndrăzni să fac ceva atât de nebunesc precum s-o înfrunt pe Hazel Sinnett.

***

Jack a venit devreme, înainte ca în turlele bisericii clopotele să bată ora opt, şi a aşteptat în colţul dinspre Şapte Cadrane. Hazel a zâmbit când l-a văzut, înainte ca el s-o observe – real, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul şi dând din cap spre negustorii care închideau prăvăliile şi se îndreptau spre casele lor.

— Ai venit, a spus ea.

— Ţi-am spus c-o să vin, i-a răspuns Jack zâmbind, dar nimic din zâmbetul acela nu se regăsea şi în ochii lui.

— Haide.

Hazel l-a prins de cot şi l-a îndrumat spre uşiţa ascunsă din spatele pancartei de lemn ce se legăna în bătaia vântului.

— Te-ai lovit vreodată de lucruri? l-a întrebat Hazel după ce a ciocănit la uşă. De când ai un singur ochi, vreau să zic.

— Nu. M-am obişnuit cu situaţia mai repede decât am

crezut. Mă împiedic pe scări uneori, dacă e întuneric, dar, în afară de asta, n-am probleme. Nici nu mă prea gândesc la lucrul ăsta.

— Cred că îţi dă cumva un aer de vitejie, i-a spus ea. Eroic.

— Aşa crezi? Aş spune că mi-e mai uşor să fac cu ochiul, a zâmbit Jack, şi de data asta zâmbetul lui a părut autentic.

Măcar dacă şi-ar putea petrece tot restul vieţii ei încercând să-l facă pe Jack Currer să zâmbească, şi-a spus Hazel.

Sala clubului era doar pe jumătate plină în seara aceea. Byron fuma ceva din pipa lui, în apropiere de şemineu, alături de un bărbat îmbrăcat într-o vestă în carouri, pe care Hazel nu l-a recunoscut, iar doamna Thire, Marie-Anne şi Banneker jucau cărţi aşezaţi la masă. S-au ridicat cu toţii când i-au văzut intrând pe Hazel şi Jack.

— Domnişoară Sinnett, a rostit Marie-Anne surprinsă, făcând ochii mari. Ai adus... un musafir.

— Ştie că la însoţitori se vine doar cu invitaţie, nu-i aşa? a strigat Byron din scaunul lui. Ăsta e un club, nu o grădină publică.

— Ştiu, a spus Hazel repede. El este Jack Cu... Jack Ellis. Este... ca voi. I-a fost administrată Tinctura în Edinburgh. O avea de la doctorul Beecham.

Au rămas cu toţii în picioare, cu gurile căscate. Era pentru prima dată când Hazel vedea pe chipul lui Marie-Anne Lavoisier o expresie de surprindere, însă, aproape instantaneu, femeia şi-a reluat expresia obişnuită.

— în cazul ăsta, a spus franţuzoaica, mă bucur că l-ai adus la noi. Domnule Ellis, de cât timp te afli... în această stare?

— Adică de când sunt nemuritor? a întrebat-o Jack, iar Marie-Anne s-a aricit auzindu-l că vorbeşte atât de direct. De

iarna trecută, cred. Am simţit gheaţă şi foc în venele mele, în acelaşi timp. Iar apoi – şi-a tras gulerul cămăşii, ca să dea la iveală urmele de frânghie de pe gât – am supravieţuit spânzurătorii.
Absolut toţi membrii societăţii însoţitorii Morţii se uitau la Jack de parcă ar fi fost un animal ciudat ce bântuia străzile.

— Fermecător, a spus sec doamna Thire.

— Deci acum li se permite şi hoţilor de cai să devină nemuritori, nu-i aşa? a adăugat Byron, apoi s-a întors spre companionul lui: Brown, îmi pare rău că am votat împotriva micului tău prieten, săptămâna trecută. E evident că standardele noastre au scăzut şi nimeni n-a catadicsit să-mi spună şi mie.

— N-am fost acuzat de furt de cai, a intervenit Jack. Ci de

crimă.

Byron a ridicat o sprânceană.

— Dar n-am comis-o eu! a adăugat Jack repede.

Byron a zâmbit batjocoritor şi s-a întors spre bărbatul cu vestă.

— Oricum, ce mai face prietenul tău?
Brown şi-a luat ochii de la Jack şi s-a întors spre Byron, încrucişându-şi picioarele.

— Am reuşit să strângem suficiente fonduri ca să-l trimitem la Roma. Să sperăm că acolo îşi va recăpăta sănătatea.

— Sau nu, a replicat Byron. Cel mai bun lucru care i s-ar putea întâmpla unui poet este să moară tânăr, întotdeauna am susţinut asta. Faptul că nu l-am lăsat pe cum-îl-cheamă – Keats – să intre în clubul însoţitorilor va fi o adevărată binecuvântare, Brown, ascultă-mă pe mine.

Brown s-a mulţumit să soarbă din ceai.

Mărie-Anne s-a apropiat stânjenită de Jack, iar acesta, simţind că trebuie să facă ceva, a executat o plecăciune adâncă. Hazel a roşit şi s-a uitat în altă parte. Fusese o plecăciune ciudată, prea formală şi totodată prea puţin sofisticată.

— Jack Ellis, doamnă, a spus el, prezentându-se.

— Mărie-Arme Lavoisier, a răspuns ea. Te rog, rămâi să bei o ceaşcă de ceai. Domnişoară Sinnett, mă întreb dacă aş putea să te deranjez cu un mic tratament pentru umărul meu. Muşchii par să se deterioreze.

— Sigur că da, a răspuns Hazel.

— Fă-te comod, domnule Ellis, a adăugat Mărie-Anne. Noi mergem sus doar pentru o clipă.

Hazel i-a aruncat lui Jack o privire prin care părea că-şi cere scuze şi a urmat- o pe Marie-Anne spre scara din spatele încăperii. Jack a rămas în picioare, cu ceaşca de ceai şi cu farfurioara în mâini, fără să ştie unde să se aşeze. Nu purta singura lui jachetă elegantă: era peste putinţă să arate mai nelalocul lui aşa cum se afla, îmbrăcat într-o cămaşă albă destrămată şi în nădragi, înconjurat acum de picturi în ulei şi de opulenţa luminată din belşug de flacăra lumânărilor din clubul însoţitorilor. Vederea lui în această sală îţi evoca imaginea unui câine vagabond cu blana lipsită de strălucire, slab şi ogârjit, aşezat pe o pernă de brocart.

I-a aruncat lui Hazel o privire tăcută, de parcă i-ar fi spus O să mă descurc, după care ea a dispărut în laborator, ca s-o opereze pe Marie-Anne. Antoine era deja sus, făcându-şi de lucru cu nişte eprubete pe care le încălzea la o flacără deschisă.

— Bună seara, monsieur Lavoisier, l-a salutat Hazel.

El i-a întors zâmbetul. Marie-Anne şi-a scos haina şi a început să desfacă şireturile de pe spatele rochiei.

— E vorba de braţul stâng, i-a spus ea lui Hazel. Simt cum se desprinde.

— Nicio problemă, a liniştit-o Hazel. îl prind la loc imediat.

Marie-Anne avusese dreptate: braţul îi slăbise. Dacă mai aştepta câteva zile, se putea desprinde cu totul din umăr. Carnea se sfâşiase, lăsând la vedere muşchii roz, dar locul era acoperit de atât de multe cicatrici, încât rana abia dacă mai sângera.

— Asta înseamnă uzura, a spus ea gânditoare, chiar dacă durerea a făcut-o să tresară. Preţul unui trup care trăieşte mai mult decât a fost menit.

— V-aţi gândit vreodată la o cale de a... inversa efectul Tincturii? a întrebat Hazel, încercând să păstreze un ton relaxat.

— Nu. Sigur că nu. De ce am face-o?

— Doar din raţiuni academice, vreau să spun, a adăugat Hazel. Este posibil, oare?

Simţea aţintită asupra ei privirea lui Antoine, în timp ce finaliza nodurile cusăturii chirurgicale.

— Nu, a răspuns Mărie-Anne. Nu este.

Hazel a terminat de cusut braţul şi Mărie-Anne a făcut câteva rotiri de umăr.

— Excelentă treabă, a murmurat ea. Cea mai bună cusătură, de când am început tot acest exerciţiu. Nu-i aşa, Antoine?

Drept confirmare, Antoine a ridicat un pahar cu un lichid portocaliu-aprins.

— Acum, a spus Mărie-Anne, îmbrăcându-şi haina la loc, ne întoarcem la prietenul tău?

La parter, Jack se aşezase lângă lordul Byron şi prietenul său, Brown.

— Vă supăraţi dacă mă alătur şi eu? i-a întrebat Hazel, strecurându-se pe un scaun gol, alături de Jack.

Brown şi Byron s-au ridicat cât s-a aşezat Hazel, respectând din

reflex bunele maniere. Jack s-a ridicat şi el, foindu-se în scaun, exact la timp cât să respecte regulile de politeţe.

— Nu ştiu dacă am avut încă plăcerea, a spus Brown, aşezându-se la loc. Charles Armitage Brown.

— Hazel Sinnett. încântată.

— Am auzit că eşti un chirurg foarte bun. Am avut recent probleme cu vezica – urină neagră. Şi un miros groaznic. Pot să te rog să mă urci pe masa de consultaţii, să zicem... săptămâna viitoare? Dar vreau să fiu complet adormit. Tot eterul pe care-l poţi procura.

— Ce naiba ar putea face ea pentru urina ta? a întrebat Jack, pe jumătate îngrozit.

— Probabil e o problemă cu vezica, i-a spus Hazel. Aş fi bucuroasă să arunc o privire. De fapt, tocmai am terminat un capitol despre vezică în cartea la care lucrez.

— Sper că nu-i un volum de poezie, a intervenit Byron, vorbind mai mult în pahar.

— E un tratat de anatomie şi medicină. Un ghid domestic, îndeajuns de simplu scris, încât fiecare bărbat – sau femeie – care nu merge la facultate să-l poată citi totuşi.

— Mi se pare că sună grozav, a spus Jack.

— Ştii să citeşti, Jack? l-a întrebat Byron.

— Da, a răspuns Jack. Ştiu.

Hazel s-a uitat la Byron, care şi-a îndreptat iar atenţia spre

whiskyul lui.

— Cred că treaba cu cartea sună grozav, a spus Charles Brown. De fapt, am câţiva prieteni în lumea editorială londoneză, care cred că ar arăta un interes deosebit pentru ea. Dacă ţi-ar plăcea să te introduc...

— Da! a sărit Hazel, incapabilă să-şi ascundă încântarea. Domnule Brown, ar fi de-a dreptul minunat. Mulţumesc tare mult. Este aproape gata.Doar să termin câteva însemnări finale.

— Bunul meu prieten Thomas Clout ar putea fi o alegere potrivită pentru tine, dacă vrei să angajezi şi un tipograf. E mereu în căutare de astfel de lucruri. O să pun câteva întrebări...

— Cred o să am nevoie de încă o reparaţie la piciorul ăsta, Sinnett, a spus Byron tare, întrerupându-i. E ceva mai bine, dat tot nu e drept. Nu vreau să şchiopătez.

— Dacă ai fi doar pe jumătate atât de vanitos pe cât eşti, Byron, a spus Brown, cred că ai fi un poet de două ori mai bun.

Byron a oftat dramatic.

— Singurul motiv pentru care sunt un poet bun de ceva e tocmai faptul că sunt vanitos. Dacă nu pot fi mai arătos, pot cel puţin să-mi fac cuvintele mai frumoase.

Brown şi-a dat ochii peste cap.

— Acum îmi amintesc de ce vin uneori aici, la Londra, din Heath. Compania ta e bună doar în doze mici.

Byron şi-a ridicat sprâncenele.

— Nevastă-ta nu e de aceeaşi părere.

Nasul lui Brown s-a înroşit.

— Nu-s însurat! a spus şi, cu toate că el şi Byron s-au privit în ochi preţ de o clipă, provocator, o secundă mai târziu au izbucnit amândoi în râs.

Hazel li s-a alăturat; chiar şi Jack a lăsat să se vadă un zâmbet.

După câteva pahare, conversaţia a virat pe nesimţite spre politică. Banneker şi domnul Lewis jucau cărţi undeva în apropiere, ascultând cu atenţie.

— Prinţul regent a fost şi el liberal, a zis Brown. Asta până când a devenit regent.

— Bineînţeles, a intervenit Byron. Era cu totul în favoarea puterii populare, a Parlamentului şi împotriva conducerii monarhice învechite, până când a devenit el însuşi monarh. Aceeaşi poveste dintotdeauna: sunt liberali cu toţii, până când îmbătrânesc, devin bogaţi şi se sperie.
— Bine spus, a rostit domnul Lewis de la bar, unde îşi turna într-un pahar mare un lichid auriu.

— Credeam că prinţul va fi mai uşor de controlat pentru că este, s-o zicem pe-aia dreaptă, idiot, a continuat Byron. Dar se dovedeşte că adevărata prostie este să crezi în secret că eşti genial.

— Cel puţin ultima amantă a avut o influenţă pozitivă asupra lui, a adăugat Brown. Cea catolică. Măcar ea avea un pic de bun-simţ.

— Cu cât mai repede devine Charlotte regină, cu atât mai bine, a spus Byron, dând pe gât băutura din pahar. Atunci o să avem şansa unei schimbări reale.

— Nu se va întâmpla oare acelaşi lucru? a întrebat Jack.

Byron şi Brown l-au ţintuit cu privirea, ca şi când atunci şi-ar fi amintit că era şi el acolo.

— Acum e şi ea liberală, a continuat Jack. Nu-i aşa? Dar, îndată ce va prelua puterea, cine zice că n-o să devină conservatoare, la fel ca tatăl ei?

Cei doi bărbaţi l-au privit ţintă în continuare.

— Cum ziceai că te cheamă? l-a întrebat Byron.

— Ellis. Jack Ellis.

— Tipul de la Cambridge, Jack Ellis? Sau ai citit despre

politică la Oxford?

— Byron, nu fi crud cu băiatul, a bombănit Banneker de lângă tabla de darts.

— Nu, nu, chiar sunt curios! Lasă-mă să ghicesc: King's College, Oxford! Am cunoscut o grămadă de scoţieni care învaţă la King's.

— N-am fost la universitate, a spus Jack.

Byron a mimat şocul la auzul acestei noutăţi.

— Şi cu toate astea, avem în mod clar în mijlocul nostru un învăţat într-ale politicii! Spune-mi, Ellis, ai citit vreuna dintre poeziile lui Keats? Prietenul nostru Charles Brown, aici de faţă, a încercat să-l propună pentru admiterea în micul nostru club, dar noi am votat împotrivă. Ai vreo opinie despre cum mânuieşte metafora? Sau imaginarul? Personal, îi găsesc lucrările un pic banale, dar Brown nu-i de acord. Arbitrează între noi, înclină balanţa.

— N-am citit nimic scris de el, a recunoscut Jack.

— Păcat, a replicat Byron.

— Spune-mi, a intervenit Hazel, mai tare decât şi-ar fi dorit, la Cambridge ţi- ai învăţat dumneata manierele, lord Byron?

Byron şi-a dat ochii peste cap.

— încerc numai să-mi dau seama ce-a văzut Beecham în el. Cu ce a contribuit el la evoluţia umanităţii, ce a făcut atât de important încât să continue să trăiască la infinit.

— Nu am contribuit cu nimic, a spus Jack. Beecham i-a dat sticluţa cu chestia aia lui Hazel. Iar ea mi-a dat-o mie.

— Ah! a exclamat Byron pe un ton jucăuş. Abia acum pricep şi eu. Geniala femeie-chirurg s-a îndrăgostit de un infractor de rând! E absolut fermecător!

— încetează, Byron, a spus Brown.

Byron a rânjit, făcând o grimasă, şi şi-a umplut din nou paharul dintr-un decantor aflat la îndemână.

— Dacă zici tu, Charles. A citit vreunul dintre voi necrologul lui Beecham? Mă întreb dacă nu cumva şi l-a scris singur, căci era atât de linguşitor.

— Beecham a murit? a întrebat Jack. Când? Cum? Cum a murit?

Byron a pufnit, dar, înainte să poată spune ceva, a fost întrerupt de Hazel.

— Se spune că e mort. însă, din moment ce a înghiţit Tinctura, probabil că acum doar câştigă nişte timp, ca să devină altcineva.

— Ştim cine este de data asta? a întrebat Banneker. Ţine cineva legătura cu el?

— Nu, a răspuns Mărie-Anne. Şi nici nu contează.

Jack şi-a dres vocea.

— Atunci, dacă niciunul dintre voi nu ştie cine pretinde Beecham că este de data asta, cum ştiţi că n-a murit de-a binelea? Că n-a găsit un mod de-a pune capăt acestui lucru o dată pentru totdeauna?

Au rămas tăcuţi cu toţii. Singurul zgomot din încăpere era sfârâitul lumânărilor, apoi Mărie-Anne a făcut un pas în faţă.

— Domnule Ellis, a spus ea. Am petrecut decenii întregi dezvăluind cele mai preţioase secrete ale însufleţirii omeneşti şi inventând Tinctura pentru conservarea vieţii. Aceasta sfidează îmbătrânirea şi pierderea sângelui. Poate învinge

spânzurătoarea şi decapitarea. Aş putea să-ţi crestez burta şi să-ţi scot organele afară, unul câte unul, şi cu toate că te-ai zvârcoli în agonie, cu toate că funcţiile normale ale cărnii ar înceta, scânteia sfântă şi eternă a existenţei dumitale n-ar înceta niciodată să existe.

Jack şi-a îndreptat peticul de pe ochi.

— Dacă există o... Tinctură sau orice altceva care să-l poată face pe om să trăiască veşnic, nu văd de ce Beecham n-ar fi capabil să facă una care să-l facă iar muritor.

Mărie-Anne a zâmbit fără cruzime, dar şi fără blândeţe.

— Presupun, domnule Ellis, că n-ai citit despre descoperirea din 1789 a soţului meu, Antoine, care dovedea că masa nu poate fi nici creată şi nici distrusă prin reacţii chimice. Iartă-mi condescendenţa, dar chestiunea este un pic mai complexă decât o manetă pe care cineva o poate apăsa şi ridica după cum doreşte.

A înălţat paharul cu vin şi l-a răsucit în mână. A aruncat băutura rămasă într- o vază cu flori şi apoi, fără niciun avertisment, a aruncat paharul pe podea, iar acesta s-a spart în o mie de cioburi.

— Teoretic, am putea găsi fiecare ciob şi le-am putea lipi pe toate exact aşa cum au fost, obţinând iar un pahar capabil să ţină vinul în el. Dar n-ar fi totuşi chiar acelaşi pahar, nu-i aşa? Nu. Unele cioburi sunt pierdute pe vecie, fiind prea mici pentru a fi văzute de ochiul omenesc.

A păşit peste cioburi, zdrobindu-le cu un zgomot neplăcut.

— O parte din paharul acesta a devenit deja pulbere. Şi o parte din ce era în el a devenit cu totul altceva. Căldura. Sunetul produs de sticla spartă în cădere. Paharul, domnule Ellis, nu mai există. Nu poţi pur şi simplu să lipeşti toate piesele laolaltă.

— Oamenii nu sunt pahare de vin, a spus Jack încet.

— Exact aşa, i-a replicat Marie-Anne. Sunt de departe mult

mai complicaţi.

Hazel ardea de umilinţă, dar nu ştia dacă din pricina lui Jack sau a însoţitorilor. întreaga seară se transformase într-o trăsură care gonea cu viteză, iar caii alergau acum prea repede şi prea sălbatic pentru ca Hazel să ştie cum să-i aducă înapoi pe drum, la trap.

— Are şi el dreptate, nu-i aşa? a spus Hazel.

Vocea îi suna ciudat în propriile urechi.

— Nici măcar n-am ştiut că nemurirea este posibilă, până când tu, domnul Lavoisier şi doctorul Beecham aţi reuşit s-o provocaţi. Niciunul dintre voi n- are veşti de la doctorul Beecham. Niciunul dintre noi nu ştie unde s-ar duce dacă s-ar reinventa. Poate chiar a murit. Mi-a lăsat până şi o moştenire, pentru numele lui Dumnezeu! Printr-un avocat, cu tot tacâmul. Poate că Beecham chiar a găsit o cale să facă nemurirea reversibilă, iar voi nu vă daţi încă seama cum a făcut-o.

— Cât ţi-a lăsat? a întrebat-o Byron.

— Am dezlegat secretele vieţii, domnişoară Sinnett, a spus Marie-Anne înţepată, ignorându-l pe Byron. Chiar dacă probabil că vom continua să
lucrăm la etichetarea şi măsurarea lumii, natura acesteia, în sine, ne e deja cunoscută. Este o chestiune deja rezolvată. Păcat pentru generaţiile viitoare, din punctul ăsta de vedere.

— Nu cred că sunt de acord cu asta, a spus Hazel. Adică nu ştiu dacă procesul e sau nu reversibil, dar nici nu cred că e corect să presupunem că n- ar putea fi aşa. Sigur că există lucruri pe care nu le cunoaştem încă.

Hazel era conştientă că toţi cei prezenţi o priveau ţintă. Banneker rămăsese cu o săgeată în mână, uitând s-o arunce.

— Ştiinţa nu e poezie, a spus Mărie-Anne. Dintr-un anumit punct încolo, domnişoară Sinnett, este cognoscibilă.

— Dar de ce şi-ar dori cineva să facă procesul reversibil, în primul rând? a intervenit Byron. Să redevină om, după ce a

fost un zeu, iar asta de bunăvoie?

— Ca să îmbătrânească alături de cineva? a întrebat Jack încet. Ca să nu rămână la fel, în timp ce oamenii pe care-i iubeşte se schimbă şi mor în jurul lui?

înainte să-i poată răspunde cineva, Jack a împins în spate scaunul de sub el.

— Vă rog să mă scuzaţi, a spus el. Vă mulţumesc că m-aţi primit în clubul vostru. îţi mulţumesc, domnişoară Sinnett, că m-ai invitat.

Şi-a îmbrăcat haina şi a pornit-o spre scările ce duceau în stradă. Hazel a alergat după el.

— Nu poţi să-mi faci asta tot timpul! a strigat ea în clipa în care au ieşit în stradă. Nu poţi să fugi mereu de mine, Jack!

Era întuneric, dar lămpile care pâlpâiau în depărtare au luminat chipul lui Jack când s-a întors spre ea, cu ochiul sănătos larg deschis. Părea atât de hăituit în momentul acela, încât Hazel a simţit că i se rupe inima.

— Nu ai niciun viitor alături de mine, Hazel! i-a spus el.

Ea s-a străduit să zâmbească, sperând că-l va face să-i întoarcă zâmbetul şi că va aduce o notă de lejeritate în conversaţia lor.

— Eşti nemuritor, a zis ea. Nu ai nimic altceva decât viitorul

Chipul lui Jack s-a încordat şi a devenit de neclintit. Albastrul îi dispăruse din ochiul sănătos, care era acum rece şi cenuşiu.

— Şi ce-ai de gând să faci, să fii o sărăntoacă alături de mine? Să te maturizezi şi să te dezvolţi, în timp ce eu rămân ăsta – nimicul ăsta – pentru totdeauna?

Lui Hazel îi vuia mintea în încercarea de a găsi orice urmă de argument pentru a-l contrazice.

— Nu eşti un nimic. Niciodată n-ai fost. Faci parte din

Marina Regală!

Jack a râs, scuipând un hohot de gheaţă.

— Un naufragiat. Un nimeni.

— Nu trebuie să rămâi aşa. Te poţi înrola.

— N-am nume, a spus Jack. N-am bani. N-am perspective.

Hazel s-a aplecat în faţă şi i-a luat mâinile într-ale sale.

— Asta n-are nicio importanţă, Jack, a spus ea, fără ca măcar să-şi dea seama în timp ce rostea cuvintele dacă măcar ea le credea.

Jack şi-a tras mâinile şi a pornit-o spre capătul străzii, îndreptându-se către un colţ jilav, unde se ridica o clădire murdară din cărămidă, cu ferestrele baricadate. Când Hazel a reuşit să-l facă să se întoarcă spre ea, a văzut că plângea. Avea nasul roşu şi îşi ştergea cu pumnul ochiul cel bun. Şi-a înghiţit cu zgomot nodul din gât.

— Tu – poţiunea lui Beecham, Tinctura, ce-o fi aia – mi-ai redat viaţa şi sunt recunoscător pentru asta, Hazel, chiar sunt. Dar ascultă ce-ţi spun. M-am gândit mult la tot. Trebuie să mă asculţi. Eu o să trăiesc veşnic. Mă auzi? N-o să îmbătrânesc niciodată. O să trebuiască să fug încontinuu şi s-o iau de la capăt cu fiecare generaţie. Nu există viaţă pentru noi, cât timp tu eşti muritoare, iar eu sunt... blestemat.

în depărtare a strigat cineva. Apoi s-a auzit cum se deschide o uşă de trăsură şi o voce de femeie cântând o melodie porcoasă.

— Nu pot să fiu cu tine acum, Hazel. Pentru că n-aş putea suporta să-mi iau rămas-bun de la tine.

— Nu va trebui să-ţi iei rămas-bun, a spus Hazel, cu vocea înţepenită în gât.

— Ba da, a replicat Jack, în cele din urmă va trebui s-o fac.

— Dar dacă există o cale de-a face procesul reversibil? Dacă Beecham a descoperit cum se face şi există o cale să devii din nou muritor?

Jack s-a oprit, iar sprâncenele i s-au ridicat imperceptibil.

— Există? a întrebat el.

Hazel a simţit cum o lasă inima.

— Nu ştiu, a rostit ea încet.

— O să mă rog pentru ziua aceea, Hazel Sinnett. Dar, până atunci, de fiecare dată când o să mă uit la tine, inima o să mi se sfâşie şi mai tare. Renunţă la mine, Hazel. Transformă-mă într-o amintire frumoasă. Asta am făcut şi eu cu tine acum multă vreme.

Şi-a îndesat mâinile în buzunare şi a plecat.

— Eşti crud! a strigat Hazel în urma lui. Jack pe care-l ştiam eu nu era niciodată crud.

Jack nu s-a întors şi şi-a văzut de drum, devenind tot mai mic şi mai mic.

— Jack pe care-l ştiai tu a murit, a spus el fără să se uite înapoi. De dragul tuturor, îmi doresc să fi rămas mort.

Vara devenise toridă, iar Hazel simţea cum sudoarea i se aduna pe pete la subsuori şi între coapse în timp ce stătea în dormitorul lui Charlotte citind o carte, iar Eliza lucra la o broderie. Prinţesa Charlotte îşi hrănea căţelul cu bucăţele de prăjitură, iar Edwina, care gâfâia cu limba scoasă, se scălda într-o baltă de pe podea, ca un nor de furtună topit.

Totul o făcea pe Hazel să se simtă nefericită şi stânjenită. Cămaşa i se strânsese sub pantalonaşi. Mânecile erau prea strâmte pe braţ. Tălpile îi transpirau. în cameră era mult prea cald. (Charlotte făcuse chiar concesia rară ca în dimineaţa aceea să nu aprindă focul în şemineu.)

Hazel se aşteptase întrucâtva ca Jack să se ivească la uşa ei cu nişte scuze, în dimineaţa de după cearta lor. Se întreba dacă n-ar fi trebuit să se ducă pe vapor, acolo unde dormea el, şi să ceară – ceva de la el. Să continue conversaţia. Faptul că pur şi simplu plecase o înfuria şi o transforma într-o fiinţă încordată şi anxioasă. Dădea violent paginile cărţii, de parcă foşnetul tăios al fiecărei file ar fi fost o replică bine ticluită, adresată lui Jack. Erau atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să le spună noaptea trecută, iar în loc de asta el îi întorsese spatele şi îi răpise şansa de a-i vorbi. în noaptea aceea, înainte de a merge la culcare, începuse o scrisoare către Jack, însă, pe măsură ce scria, îi tot veneau în minte alte şi alte lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, aşa că tot tăia ce scrisese deja, până când s-a trezit în faţa unui pergament acoperit aproape în totalitate cu tăieturi. în cele din urmă a ars scrisoarea şi a rămas cu ochii pironiţi în tavan, aşteptând să i se facă somn. Cum de putea fi atât de rece, atât de sigur? Atât de pregătit s-o părăsească...

A clocotit zile întregi, fierbând în suc propriu din cauza nemulţumirii pe care o simţea de câte ori se gândea la felul în care interacţionase cu el. Iar afară era mult prea cald.

— Eşti cam prost-dispusă, i-a zis Eliza. Abia dacă ai scos o vorbă de când ai ajuns aici.

— Nu-nţeleg ce vrei să spui, a minţit Hazel. Sunt foarte bine. Doar că citesc. Prinţesa s-a ridicat.

— Eşti supărată. E evident. Şi nu ştiu care e motivul, a spus Charlotte. Dacă vreuna dintre noi are motive să fie nefericită, eu sunt aceea.

Cu câteva zile în urmă, Charlotte acceptase, într-un final, să se mărite cu William, prinţul moştenitor de Orange. Prinţul regent era încântat.

— Cel puţin puteţi rămâne vara asta acasă, doamnă, a intervenit Eliza.

Charlotte a scos un oftat exagerat şi a gâdilat-o pe Edwina sub bărbie. O parte din aranjamentul prin care-şi dăduse acordul pentru căsătoria cu William era să nu se mărite până în septembrie şi să i se permită să rămână la Londra până atunci. Odată căsătorită, avea să petreacă jumătate din timp în Olanda.

— Putea fi mai rău de-atât, a continuat Eliza. De fapt, prinţul este foarte drăguţ, dacă-i acordaţi o şansă. Nu se îmbracă atât de îngrozitor.

— Minunat, a replicat Charlotte. Cât de încântător poate fi să-mi petrec restul vieţii şi să devin mama urmaşilor unui bărbat care nu se îmbracă îngrozitor, a oftat ea. Presupun că nu toate putem fi atât de norocoase în dragoste ca micuţa domnişoară Sinnett, aici, de faţă.

Hazel a ridicat capul din carte.

— Ce Dumnezeu vreţi să spuneţi, doamnă? a răbufnit ea.

Buzele lui Charlotte s-au arcuit într-un zâmbet, alegând să-i ignore tonul.

— Toată lumea vorbeşte despre micul tău flirt.

într-o clipită, lui Hazel i s-a răcit sudoarea pe trup. Cum de aflaseră oamenii atât de repede despre ea şi Jack?

— Nu-i niciim flirt, a spus ea. El nu e interesat de un viitor alături de mine.

— Serios? s-a minunat Eliza. Din ce-am auzit, bunul doctor e îndrăgostit lulea. Practic bălea după tine la balul dat de regent.

Simon. Ele două vorbeau despre Simon.

— Oh, a spus Hazel. Nu ştiu ce să zic. Adică da, mi-a adus flori, dar...

— Ţi-a adus flori? a întrebat Eliza. Oh, Hazel, asta înseamnă că în câteva zile o să te ceară. Toată lumea ştie că aşa procedează bărbaţii.

— Bine lucrat, a intervenit şi prinţesa Charlotte. E înalt. Bogat. Celebru. Şi se spune că e genial, ceea ce probabil contează pentru tine. Totuşi numai faptul că e înalt e suficient. înseamnă că o să ai copii înalţi.

— O adevărată partidă, a adăugat Eliza. Penelope Smythe a stat tot sezonul cu ochişorii ei mici aţintiţi asupra lui, iar el abia dacă i-a aruncat o privire.

— Doar să nu te apuci să-l vânezi, a completat Charlotte. Bărbaţii detestă femeile care îi vânează. Ei vor femei care-i doresc, dar care se prefac că nu-i aşa, ca să le ofere lor onoarea unei vânători valoroase. Nu-i nimic impresionant în a prinde un iepure care aleargă direct spre tine.

— în metafora asta, femeile sunt iepurii? a întrebat Hazel.

— Da, au răspuns Eliza şi Charlotte într-un glas.

— Mă rog, în fine, eu nu cred c-o să mă ceară în căsătorie, a spus Hazel, încercând să-şi îndrepte din nou atenţia spre cartea ei. Nu mulţi bărbaţi şi-ar dori de soţie o femeie-

chirurg.

Eliza şi Charlotte au analizat o clipă situaţia.

— Poate că pentru el nu contează, a spus încet Eliza. Pe continent, lucrurile stau diferit. Poate că în Danemarca există deja femei medici, care lucrează.

— Suedia, a corectat-o Hazel.

— Ia te uită, a intervenit Charlotte. Suedia. E gata îndrăgostită, Eliza. Să ne eliberăm deja agenda pentru o nuntă în toamnă? Poate reuşesc să amân plecarea la Haga până după eveniment. S-o programezi cât mai târziu, Hazel. Cum te-ar aranja de Crăciun? N-o să te măriţi în Scoţia, nu-i aşa?

— N-o să mă mărit nicăieri, doamnă.

Charlotte şi Eliza au schimbat o privire expertă.

— Dacă zici tu, a replicat Charlotte. Oh, o favoare totuşi: te-ar deranja teribil dacă boala ar reveni într-un scurt puseu? Tata organizează săptămâna viitoare un eveniment în cinstea muzicii lui Händel şi nu-mi vine în minte nimic din ce aş fi mai puţin dispusă să fac decât să rămân trează în timp ce încerc să port o conversaţie cu contele de Liverpool.

— Mai degrabă contele de Liver Spot[3], a spus Eliza, cu ochii în broderia ei.

— Nu ştiu dacă este neapărat o decizie înţeleaptă, doamnă, a răspuns Hazel.

— Te rooog? Nu se mai pune problema să nu mă mărit cu Orange. Fac exact ce vrea tata. Doar că vreau să-mi petrec în casa mea una dintre puţinele seri de libertate care mi-au mai rămas.

în timp ce prinţesa vorbea, câinele i-a sărit din poală drept pe noptieră, unde, pe o farfurioară elegantă din porţelan, se afla ce mai rămăsese dintr-o felie de tort. Edwina a înhăţat-o şi a fugit cu ea sub pat. Charlotte fie n-a observat, fie nu i-a păsat.

— Poate că i-am putea spune tatălui dumneavoastră că

suferiţi de o migrenă, s-a lăsat înduplecată Hazel.

Fără să vrea, a simţit cum mohoreala îi trece la gândul că o poate ajuta pe Charlotte.

— Şi o durere de stomac. Şi pentru că vrem să fiţi în formă deplină pentru călătoria din toamnă, o să recomand odihnă la pat, să nu avem surprize.

— Mulţumesc, a răspuns Charlotte. Acum gata, înviorează-te, da? Faţa aia posomorâtă ne strică toată ziua.
în infirmeria de la Kew era mai răcoare, iar Hazel a respirat uşurată când a intrat, gata să-şi petreacă seara finalizând – în cele din urmă! – tratatul. Charles Brown îi trimisese un bilet prietenului său, tipograful, care răspunsese de îndată, arătându-se deosebit de interesat şi cerându-i lui Hazel să-i trimită o mostră cât mai curând posibil.

Cartea era aproape gata: Hazel catalogase cu meticulozitate o varietate întreagă de boli comune şi tratamentele lor, dar indusese totodată şi scheme ale fiecărei părţi componente a corpului omenesc. Musculatura, sistemul circulator, nervii, organele. Toate se adunau laolaltă, bucată cu bucată, pentru a crea ceva mai măreţ decât suma elementelor care le alcătuiau.

Cât de ciudat era, şi-a dat ea seama într-o după-amiază, pe când desena stomacul, că majoritatea covârşitoare a oamenilor trăia toată viaţa fără să înţeleagă ce li se petrecea sub propria piele. Atât de puţini puteau participa la prelegeri de anatomie şi atât de puţini aveau acces la disecţia de cadavre – şi chiar dacă ar fi participat, şi-a spus Hazel, şi mai puţini ar fi avut instrumentele necesare pentru a înţelege cu adevărat la ce anume se uită. Hazel a încercat să facă desenele cât mai clare, aşa încât chiar şi o persoană fără educaţie şi fără experienţă să poată vedea ceea ce ea ştia deja: că trupul omenesc era un miracol, complicat şi simplu deopotrivă, o maşinărie stranie care sfida simpla înţelegere, dar care, dacă erai răbdător şi studios, avea să-şi dezvăluie logica ciudată.

Hazel terminase ultimul desen, talpa, după ce, cu o zi înainte, o cususe iar pe cea a lordului Byron de gleznă. Talpa lui se degradase, avea pielea cenuşie, iar încheieturile înţepenite erau noduroase.

— Pot s-o prind, ca să nu cadă, înţelegi tu, îi spusese Hazel în timp ce o cosea. Dar nu sunt sigură că pot să asigur irigarea cu sânge a degetelor.
Mărie-Anne era în apropiere, examinând o emisie de gaz violet care se răsucea într-un recipient de sticlă.

— L-ar putea ajuta un pic de Tinctură diluată, a spus ea, întinzându-i lui Hazel o fiolă mică.

Aşa cum a promis Marie-Anne, imediat ce Hazel a adăugat câteva picături de lichid în incizie, talpa poetului a început să-şi recapete culoarea.

— Este uimitor, a rostit Hazel. Pur şi simplu, genial!

în continuare nu putea cuprinde cu mintea ceea ce se întâmpla; era diferit de orice noţiune ştiinţifică pe care o văzuse aplicată până atunci. Marie-Anne a zâmbit cu modestie.

— Şi încă ceva, a adăugat Hazel, mulţumită acestei mici reataşări, voi reuşi să-mi definitivez o schemă a gleznei, în tratatul meu.

Byron desena cercuri în aer cu talpa abia cusută.

— Ce brutal din partea dumitale, a spus el sarcastic.

— îmi pare bine că am fost de ajutor.
— Mă bucur mult pentru dumneata, domnişoară Sinnett, a intervenit Marie- Anne. Terminarea primei dumitale lucrări, gata pentru publicare, este o reuşită importantă. Presupun că va fi prima dintre multe altele. Te-ai gândit ce nume să pui sub titlu?

Hazel îşi împacheta în pânză instrumentarul chirurgical; a ridicat

privirea.

— Ce vrei să spui? M-am gândit – adică am presupus c-o voi publica sub numele meu. Hazel Sinnett.

Marie-Anne părea un pic tristă.

— în continuare nu se consideră potrivit ca o femeie să publice în nume propriu. Mai ales o lucrare ştiinţifică. Nici măcar romane! Biata Jane încă publică sub pseudonimul „O doamnă”.
— Jane?

Marie-Anne a alungat întrebarea cu o fluturare de mână.

— în cea mai mare parte a cercetărilor mele, a spus ea, am lucrat alături de soţul meu. Am făcut experimente, măsurători, am avut chiar şi idei. Cercetările noastre sunt publicate sub un singur nume. Al lui.

Hazel a încercat să se gândească la articolele pe care le citise, scrise de cei doi Lavoisier. Ştia deja că ei lucraseră în cuplu, dar tot ce publicaseră îi fusese atribuit lui Antoine.

— Doar am presupus...

— Desigur, a rostit Marie-Anne cu blândeţe. Toată lumea presupune. O parte din sacrificiul de a fi o femeie care doreşte să aibă o contribuţie în lumea asta este să înţelegi că, uneori, pentru a-ţi putea transmite mesajul, este necesar mesagerul potrivit. Oamenii sunt mai dispuşi să accepte ideile noi dacă ele vin de la un bărbat. E simplu şi e regretabil.

— Dar, a spus Hazel, nu vrei să-ţi fie recunoscute meritele? Nu vrei ca lumea să ştie ce-ai reuşit să faci?

— Bineînţeles că vreau, a spus Marie-Anne pe un ton neutru. O parte din mine vrea. O parte din mine vrea să fie celebră. O parte din mine vrea fiecare premiu, fiecare întâlnire cu membrii familiei regale, fiecare oră petrecută la universitate, de care Antoine s-a bucurat graţie muncii depuse împreună. Dar asta e doar vanitate şi egoism. Şi mai important de-atât, pentru mine, este ca munca noastră să ajungă la ceilalţi. Să schimbăm

această lume. Binele comun este mai important decât mândria mea, probabil. Şi, într-un final, Antoine a fost cel decapitat prin ghilotinare, când poporul francez s-a răsculat şi, în furia lui, a confundat violenţa cu puterea. în spatele scenei sunt mereu nişte femei care trag sforile, Hazel. Suntem invizibile pentru istorie, dar noi suntem şi cele care supravieţuiesc.

Cuvintele lui Marie-Anne i-au răsunat lui Hazel în minte iar şi iar, în timp ce stătea aşezată la masa ei din Kew, făcând ajustările finale şi ultimele editări ale manuscrisului. Pe pagina de titlu se găsea menţiunea O lucrare de Hazel Sinnett, dar acum tocul ei ezita deasupra numelui. Ea făcuse toată munca. Voia toate meritele. Dar poate că Mărie-Anne avea dreptate. Obiectivul lui Hazel nu era să fie aşezată pe un piedestal, ci să ajute cât mai mulţi oameni să înveţe ceva. Indiferent de calitatea scriiturii sale sau de efortul făcut pentru realizarea unor diagrame clare şi meticulos desenate, era adevărat: dacă pe copertă ar fi fost un nume de bărbat, cartea ar fi fost cumpărată de mai mulţi oameni. Mai multă lume ar fi citit-o şi ar fi avut încredere în ea.

Hazel a simţit cum aerul din încăpere se schimbă şi din peniţa tocului a căzut o picătură de cerneală chiar lângă litera H din numele ei.

— îmi cer scuze, a spus o voce venind din spate. Te deranjez?

Era Simon. Arăta obosit, însă deopotrivă, aşa cum Hazel a fost nevoită să recunoască, şi foarte chipeş în vesta lui bine călcată, cu părul frumos pieptănat şi cu pantalonii îndesaţi în cizmele înalte. Simon căra în braţe o cutie mare.

— Absolut deloc, a răspuns Hazel. Acum terminam. în plus, este infirmeria ta.

— îmi place să cred că e infirmeria noastră, a spus Simon. Recunosc, chiar şi când nu eşti aici îmi face plăcere să-ţi văd notiţele şi hârtiile pe masă.
Tratarea regelui este o treabă solitară; e frumos să-mi imaginez

că nu muncesc mereu singur. Că muncim umăr la umăr.

Hazel a zâmbit. Dilema cu privire la numele de autor putea să mai aştepte o zi.

— Ştii, am terminat, a spus ea, stivuind pe masă teancul consistent de pergamente şi îndreptându-le marginile.

Tratatul ajunsese cumva la sute de pagini, iar Hazel ştia că, şi dacă numele ei nu s-ar regăsi pe coperta lui finală, tot ar fi mândră de el. Era pentru prima dată când spunea cu voce tare că a terminat şi şi-a dat seama, imediat după ce a spus-o, cât de bucuroasă era să-i împărtăşească lui Simon acest lucru.

— Este formidabil, a zis Simon, cu accentul lui care modifica pronunţia vocalelor.

A pus pe masă, lângă Hazel, cutia pe care o ţinea în braţe şi s-a aplecat peste ea, să citească pagina de titlu. Hazel îi simţea respiraţia pe pielea gâtului.

— Ce realizare excepţională! Deci o să-l publici?

Hazel a încuviinţat.

— Mă întrebam dacă să-mi folosesc sau nu numele real.

Simon părea nedumerit.

— Ai şi un alt nume?

— Nu, i-a răspuns ea. Adică, dacă să-mi folosesc numele, având în vedere faptul că sunt femeie. Şi oamenii vor fi mai dispuşi să accepte un text despre medicină scris de un bărbat.

Simon a pufnit.

— Cui îi pasă? a spus el. Tu ai scris-o, nu?

— Chiar eu. Eu am scris-o. Nu sunt sigură că-i atât de

simplu totuşi.

Simon a ridicat din umeri.

— Eu o s-o citesc. De fapt, abia aştept s-o citesc. Există şi un capitol despre nebunie? Mă tem că tratamentele mele nu mai sunt eficiente. în momentul ăsta, tot ce putem face este să-i aducem un pic de confort regelui.

Simon i-a aruncat lui Hazel o privire conspirativă.

— Prinţul pare să fi renunţat la orice speranţă că tatăl lui se va face vreodată bine, a spus el cu sarcasm. Şi, după cum îţi poţi imagina, asta i-a frânt inima.

— Da, a replicat Hazel. Probabil că urăşte poziţia de monarh interimar. Să conducă regatul. Să cheltuie absolut cât vrea.
Au savurat preţ de o clipă micul lor moment de trădare inofensivă, apoi Hazel a dat înapoi.

— Din nefericire, capitolul despre nebunie este destul de limitat, a recunoscut ea. Dar ce simptome are? Poate că-ţi pot oferi o perspectivă neaşteptată.

— Bâlbâială, a spus Simon. Bâlbâială continuă. Uită unde se află. Cine este. Când nu vorbeşte, doarme. Uneori se plânge de dureri de cap.

— Febră?

— Aproape niciodată.

— Urina?

— Ciudat colorată. Uneori precum cerneala, alteori cu

sânge.

— Hmm, a spus Hazel. Seamănă cu simptomele de

otrăvire, dar...

— Imposibil, a întrerupt-o Simon. Am început să-i supraveghez personal dieta. Mâncăm aceeaşi mâncare, uneori din aceeaşi farfurie. Nu e otrăvit. E doar o boală pe care n-am mai văzut-o până acum.

— înseamnă că există încă mistere, a spus Hazel.

— într-adevăr.

Hazel şi-a îndreptat atenţia spre cutia aşezată de Simon pe masă.

— Ce e cu asta? Un dar pentru mine? a glumit ea.

Simon şi-a plecat privirea spre pachet şi a clipit, ca şi cum ar fi uitat că-l adusese.

— Oh, a spus el. Da, chiar este.

Hazel l-a tras spre ea, peste masă.

— Atunci, să vedem.

Hazel a ridicat capacul şi a icnit.

înăuntru se afla cea mai frumoasă geantă medicală pe care o văzuse vreodată.

Clapetele străluceau; pielea neagră era delicios de moale. Mâinile lui Hazel o pipăiau ca însufleţite; s-a ridicat şi a scos geanta din cutia ei, apoi a legănat-o uşor pe lângă şolduri, evaluându-i cu plăcere greutatea şi mărimea. Era perfectă – de departe mult mai bună decât vechea sa geantă medicală, distrusă de mucegai –, un obiect absolut minunat şi probabil şocant de costisitor.

— Nu pot s-o accept, a spus, ştiind că asta se cuvine să spună, dar incapabilă să-şi ia ochii de la ea.

Simon a chicotit.

— N-ai încotro. Este personalizată, vezi?

A răsucit geanta, ca să-i arate lui Hazel că lângă mâner, în partea cea mai de jos, erau stanţate literele H.S.

— N-am ştiut iniţiala celui de-al doilea prenume. Sau dacă ai un al doilea prenume. Nu are toată lumea, presupun. Am observat că îţi cari instrumentele – mă rog, instrumentele mele – într-o bucată de pânză şi m- am gândit că meriţi o trusă medicală adevărată.

Hazel era uluită. A desfăcut imediat pânza destrămată şi zdrenţuită şi a început să aşeze instrumentarul în geanta cea nouă.

— E perfectă, a spus ea. Mulţumesc, doctore Ferris.

— Simon, te rog.

— Mulţumesc, Simon.

Şi chiar dacă imaginea lui Jack a străfulgerat în mintea lui Hazel, a fost aproape imediat alungată de dorinţa de a-l săruta pe Simon von Ferris şi de încercarea de a-şi imagina cum arăta pe sub haine.

— Am fost surprins să văd un medic fără trusă medicală, a spus Simon, smulgând-o pe Hazel din fanteziile ei.

— Oh, a zis ea. Am avut una. Dar a fost distrusă în călătoria de la Edinburgh la Londra. S-a udat şi s-a murdărit de noroi undeva, pe drum. Când am primit-o, într-un final, mirosul... era absolut îngrozitor, ca...

Hazel s-a oprit. Mirosul de nămol al vechii ei genţi medicale fusese oribil. Fusese copleşitor. Părea să i se fi înţepenit în partea frontală a creierului, între ochi. Persistase în pereţi chiar şi după ce aruncase geanta.

Şi-a luat scalpelul pe care tocmai îl aşezase în trusa medicală.

— Trebuie să văd camera regelui, a spus ea în drum spre

uşă.

Simon a urmat-o îndeaproape.

— Cu un scalpel? Domnişoară Sinnett – Hazel!

— Ai încredere în mine! a strigat ea, ieşind val vârtej pe culoar.

Picioarele lui Simon erau de două ori mai lungi decât ale ei, aşa că a prins-o din urmă în câţiva paşi mari.

— Pe aici, a spus el.

Aşa cum îşi amintea, în încăpere era înăbuşitor de cald, iar focul ardea încă în şemineu şi ferestrele stăteau închise, de frica celei mai mici adieri. Şi tot aşa cum îşi amintea, mirosul dinăuntru era copleşitor, o duhoare de mizerie umană şi mucegai. Regele George al III-lea era o siluetă mică şi stafidită în vârful patului cu baldachin, purtând o cămaşă de noapte simplă, albă. Buzele i se mişcau, dar fără să scoată vreun sunet.

— Majestate, a spus Hazel iute, ridicând scalpelul.

Două gărzi s-au repezit s-o oprească, dar Simon a ridicat mâinile.

— Lăsaţi-o să-şi facă treaba, a spus el, cu o vagă notă de frică răzbătându-i în voce.

Cu bisturiul ridicat, Hazel i-a întors spatele regelui şi s-a îndreptat spre unul dintre pereţi. Unul dintre acei pereţi minunaţi, cu tapet complicat, de un verde atât de strident, încât Hazel a simţit nevoia să clipească. Dintr-o singură mişcare, cu mână sigură, a spintecat tapetul (una dintre gărzi a strigat) şi l-a desprins de pe zid.

Peretele era negru cu verde, pufos şi umed la atingere.

— Mucegai, a spus ea, smulgând tapetul verde şi ducându-l la nas. Crezi că au pus arsenic în tapet? l-a întrebat pe Simon.

Bărbatul a pipăit materialul.

— Se poate. Dar n-ar fi o cantitate suficientă ca să provoace otrăvirea. Zugrăveala cu arsenic e inofensivă. Se foloseşte mereu.

Hazel a arătat spre pereţi.

— Mucegaiul, a spus ea. Umezeala. Poate că a permis arsenicului să ajungă în aer.

Respiraţia lui Simon se înteţise. Hazel aproape că-i vedea mintea lucrând.

— Scoateţi-l pe rege de aici, le-a spus el gărzilor şi, pentru că acestea ezitau, a strigat: Acum!

Bărbaţii au executat imediat ordinul. Regele a fost luat din pat şi scos cu grijă din încăpere.

Simon şi Hazel au început să smulgă fâşii tot mai mari de tapet de pe ziduri, acoperindu-şi amândoi gurile cu mânecile. Simon a deschis larg fereastra. O adiere blândă a pătruns în cameră. Mirosul de moarte şi putreziciune a început să se împrăştie.

— Nu-mi vine să cred, a spus Simon. Nu-mi vine să cred.

— Poate că nu-i singurul lucru care a contribuit la starea regelui, a replicat Hazel, sfâşiind cu satisfacţie o fâşie mare de tapet verde-arsenic.

— Ei bine, este categoric unul dintre ele, a spus Simon. Categoric unul dintre ele.

Iar apoi, pe măsură ce dădeau la iveală tot mai mult din peretele gol, de culoarea vânătăilor incomplet vindecate, a continuat să repete:

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

Gaspar s-a ivit în pragul uşii de la dormitorul regelui, distras de o înştiinţare pe care o avea în mână. A continuat să avanseze cu capul în pământ, până când a ajuns în mijlocul camerei, moment în care a ridicat privirea şi a văzut că Hazel şi Simon

distruseseră toată încăperea. Gaspar a rămas cu gura căscată, plescăind ca un peşte.

— Eu... eu... eu... domnişoară Sinnett! a reuşit el să rostească într-un final

S-a holbat la pereţii distruşi şi a mai scuipat câteva silabe fără sens, înainte de a reuşi să formuleze propoziţia:

— Unde e regele?

— Totul e în regulă, Gaspar, prietene, l-a liniştit Simon. Domnişoara Sinnett a descoperit mucegai în pereţi, care face ca arsenicul din tapet să devină otrăvitor. L-a salvat pe Rege.

Gaspar a clipit, încă descumpănit.

— Dar... dar apartamentul regelui...

— Regele nu mai doarme de acum în această cameră, pricepi? a insistat Simon. De fapt, cred că n-ar mai trebui să doarmă deloc în palatul ăsta. Du-l la Buckingham, împreună cu regina. Lasă ferestrele deschise. Ţine-l pe cât se poate la aer curat.

în cele din urmă, Gaspar a înţeles. A luat-o la fugă pe culoar, ca să-l găsească pe rege, ţinându-se de perucă, aşa încât să nu-i cadă de pe cap.

— Gaspar e un om bun, a spus Simon. O să fie de ajutor şi o să se asigure că regele e bine îngrijit. între timp – şi-a lovit palmele una de cealaltă, ca să se scuture de praf –, cred că se impune o sărbătorire. Am o sticlă de vin pe care mi-a adus-o un lord de la Paris, anul trecut, şi pe care am păstrat-o pentru o ocazie specială. Cred că acum avem o astfel de ocazie.

Hazel s-a gândit la cum va fi să stea faţă în faţă cu Simon, bând un pahar cu vin, apoi încă unul, şi sărbătorind această zi memorabilă. Nici nu-şi mai amintea când se simţise ultima oară atât de entuziasmată, atât de mândră de abilităţile ei, de raţiunea ei, de instinctele ei. îşi dorise să fie medic pentru că- i plăceau la nebunie anatomia şi studiul ştiinţelor naturale, dar

trăia un sentiment aproape inexplicabil, ca un ceai cald cu miere încălzindu-i stomacul, la gândul că nu era vorba doar de interesul său, ci chiar de aptitudinea ei reală. Era bună la asta. Era calificată să facă ceea ce-şi dorise dintotdeauna să facă.

Şi-a amintit sentimentul pe care-l avusese cu un an în urmă, încântarea buimacă provocată de cumpărarea primului cadavru de la Jack şi de înţelegerea faptului că întreg universul se va desfăşura înaintea ei. Amintirea lui Jack a făcut să i se strângă stomacul. Nu-i datora nimic, cu atât mai puţin acum, când Simon era chiar acolo, gata să-i fie alături, iar Jack era Dumnezeu ştie pe unde. Simon o privea aşteptând, iar când Hazel i-a răspuns, într-un final, n-a făcut-o decât pentru a spune:

— Mă tem că a fost o zi lungă. Cred că ar fi mai bine să

mă duc la culcare. Simon a părut dezamăgit.

— Atunci mai bine m-aş duce să văd ce fac Gaspar şi

regele, i-a răspuns.

I-a sărutat mâna şi i-a urat noapte bună, apoi a plecat.
Hazel nu era obosită. Nu ştia de ce îi spusese asta. Poate din cauza conştientizării – la fel de sigură ca moartea – a faptului că, dacă mergea să bea o sticlă de vin cu Simon, s-ar fi gândit tot timpul la Jack.

S-a decis să meargă pe jos până acasă. Soarele apunea, iar Hazel a ales drumul mai lung până la apartamentul ei, ca să vadă cum sunt aprinse lămpile de pe stradă.
Nu greşea cu nimic, şi-a spus în timpul plimbării. Sentimentele pe care le avea pentru Simon erau o distragere temporară, iar dacă ar fi petrecut mai mult timp cu el, n-ar fi făcut decât să complice lucrurile. Până la urmă, avea să simtă şi pentru Simon ce simţea acum pentru Jack: va fi îngrijorată şi nefericită, aşteptând ca el să-i scrie. Mai bine să se bucure singură de seara aceasta, să-şi sărbătorească victoria şi terminarea tratatului printr-o plimbare prin Londra. îi lipsea Edinburgh, falezele lui

romantice, castelele şi străzile întortocheate, dar în timp ce se plimba a recunoscut că avea şi Londra frumuseţea ei. Era un loc copleşitor, cu prea multe străzi şi parcuri uriaşe, însă pe seară, când lumina se estompa şi se reflecta în clădirile de piatră, iar ploaia făcea ca străzile pavate să strălucească, Londra era şi ea minunată.

în mijlocul unei străzi, Hazel s-a trezit ţintuită de o pereche de ochi pe care o cunoştea bine.

— Ei, salut, ce faci aici? a întrebat ea.

Era Edwina, căţeluşa prinţesei, care stătea întinsă pe burtă pe pavajul umed, ca şi cum ar fi fost propria pernă.

— Cum ai ajuns atât de departe de casă?

Edwina n-a protestat când Hazel a ridicat-o în braţe; i-a aruncat doar un
scâncet mulţumit şi aproape imediat s-a relaxat, de parcă nici n-ar fi avut oase, aşa încât lui Hazel i s-a părut că duce în braţe nu un căţel, ci un manşon de blană.

Reşedinţa Warwick sclipea în depărtare, mulţumită lămpilor cu gaz de pe Pali Mall. La etaj, în dormitorul prinţesei, se zărea încă lumină. Era trează; probabil o striga pe Edwina şi o căuta sub muntele de perne de pe patul ei.

— Bună seara, Martin, l-a salutat Hazel pe valetul care a

deschis uşa.

Acesta a văzut câinele din braţele ei.

— O s-o caute pe dânsa! a spus el.

Uşile de la dormitorul prinţesei erau închise,însăHazel a văzut

lumina ce se
strecura pe lângă tocuri şi a auzit mişcare înăuntru, de unde răzbăteau sunetele înfundate ale unor râsete, probabil; se pare

că era şi Eliza înăuntru. Poate că jucau cărţi şi nici măcar n-au observat că Edwina fugise. Hazel şi-a eliberat o mână de sub fundul Edwinei şi a bătut încet la uşă.

— Alteţa Voastră Regală? Am ceva pentru dumneavoastră.

Ar fi trebuit să aştepte un răspuns. De fapt, n-ar fi trebuit cu niciun chip să urce în camerele prinţesei. Ar fi trebuit să-i lase valetului câinele şi să plece acasă. în schimb, încă zăpăcită de reuşita ei şi a lui Simon, a deschis pur şi simplu uşa, aşteptând cu nerăbdare să-şi salute prietenele.

Prinţesa Charlotte şi Eliza se aflau amândouă în cameră. Erau în patul prinţesei, cu rochiile ridicate deasupra taliei, cu sânii la vedere. Se ţineau în braţe, cu părul desfăcut pe umeri, şi se sărutau.

Hazel a încremenit, iar Edwina i-a sărit din braţe. Prinţesa şi Eliza s-au întors şi s-au holbat la ea.

— Am găsit-o pe Edwina. în stradă, a spus Hazel, clipind şi ferindu-şi privirea. îmi pare foarte rău. Acum o să... o să plec.

Şi, cu ochii acoperiţi, s-a izbit de două ori de uşă, înainte de a reuşi să ajungă pe coridor.

[3] Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe asemănarea fonetică dintre Liverpool toras din Marea Britanie! si „liver spot” fin traducere liberă, „alunite de bătrâneţe”) (N.t.).

— Aşteaptă! Hazel, aşteaptă!

Eliza alerga după ea. îşi trăsese rochia în jos, dar încă se chinuia să-şi pună pantofii în timp ce fugea.

— Hazel, întoarce-te!

— îmi pare atât de rău! a strigat Hazel spre ea. Prefăceţi-vă că n-am fost acolo! N-am văzut nimic.

Eliza era micuţă, dar surprinzător de rapidă, aşa încât a întins mâna şi a prins- o pe Hazel de umăr.

— E în regulă. E OK. Dar trebuie să te întorci, să vorbim un minut.

— Alteţa Sa Regală o să pună să mă decapiteze? a întrebat Hazel, glumind doar pe jumătate.

— Se poate, a răspuns Eliza.

Charlotte stătea în pat, complet îmbrăcată (cu Edwina tolănită confortabil în poală).

— Te rog, ia loc, a spus ea.

Hazel s-a supus.

— Aşadar, a început prinţesa, te rog – doar te rog – să nu spui nimănui despre asta. Este...

— .. .un nimic, a terminat Eliza.

— Ei, nu chiar un nimic, a continuat Charlotte. Dar nu e ceva care să conteze pe termen lung, cum se spune. Eliza o să se mărite cu Otto. Eu o să mă mărit cu Prinţul de Orange.

Vorbea de parcă ar fi încercat să se convingă pe sine la fel de mult cum încerca s-o convingă pe Hazel. Cum de nu-şi dăduse seama de asta? Fireşte. Prinţesa nu fusese niciodată îndrăgostită de Frederick Augustus de Prusia şi de niciun alt prinţ. Nu-i de mirare că o îngrozea atât de tare gândul măritişului; avea să fie potcovită cu un bărbat şi despărţită de Eliza.

Hazel a încercat să-şi amintească fiecare interacţiune dintre ele trei. Ratase oare privirile dintre ele? Flirturile? Ceva mai mult de-atât? Petrecuse luni întregi alături de aceste două femei şi nu se gândise nici măcar o clipă că strânsa lor prietenie ar putea fi una romantică. Dar acum i se părea evident. Hazel şi-a amintit momente de atingeri prelungite, în care palmele se aşezau gingaş pe braţe goale. Fusese atât de concentrată asupra găsirii unui tratament pentru boala misterioasă a prinţesei, încât pierduse din vedere imaginea de ansamblu.

— Ei bine? a zis Eliza, încleştându-şi maxilarul şi mijind ochii. Spune ceva, Hazel.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama, a zis ea.

Charlotte şi Eliza s-au relaxat vizibil în clipa în care i-au auzit răspunsul. Poate că se aşteptaseră la dezgust sau furie. Asta a surprins-o cel mai mult pe Hazel, faptul că ele două se speriaseră, în momentul în care fuseseră descoperite şi în tăcerea care urmase, tot atât de mult ca Hazel, în clipa în care le văzuse.

— N-o să spun nimănui nimic, a adăugat ea.

— Nu că te-ar crede cineva, a zis Charlotte. Dar în zilele noastre zvonurile sunt mai periculoase decât orice. Şi imaginează-ţi desenele porcoase pe care le vor face în gazetele lor volante. Imaginează-ţi reacţia tatei. Ferească Cerul ca fiica

regentului să fie îndrăgostită de o femeie.

— îndrăgostită? a spus Hazel. Sunteţi... îndrăgostite? Charlotte şi Eliza s-au uitat una la alta şi au dat din cap imperceptibil, în semn de aprobare.

— Dar asta nu contează, a spus Eliza. O să ne căsătorim. Prinţesa o să-şi facă datoria. Am avut parte de iubire o vreme, ceea ce e mai mult decât primeşte majoritatea.

— Credeam că sunteţi îndrăgostită de Frederick

Augustus, a spus Hazel. Charlotte a chicotit.

— Puţoiul ăla fără minte?! Oh, Hazel, ce părere proastă ai

despre mine!

— Nu e vina mea! a protestat Hazel. Vă uitaţi mereu spre el şi păreaţi atât de tristă ori de câte ori vorbeau despre plecarea lui.

Prinţesa a clipit şi a coborât privirea.

— Când va pleca Prinţul Frederick Augustus de Prusia, odată cu el va pleca şi secundul lui, locotenentul, a spus ea. Şi viitoarea mireasă a locotenentului.

— Va fi bine, a spus Eliza, consolând-o pe prinţesă.

în momentul acela, în lume nu mai rămăseseră decât ele două.

— O să ne scriem. Regulat.

Charlotte şi-a ascuns faţa în scobitura dintre umărul şi pieptul

Elizei.

— O să fiu mereu a ta, Lottie, a şoptit Eliza. Mereu a ta, a

nimănui altcuiva.

— A nimănui altcuiva, s-a auzit Charlotte ca un ecou, iar cuvintele ei, deşi abia auzite, erau pline de tandreţe.

Apoi a ridicat fruntea, surprinsă s-o vadă pe Hazel acolo.

— Ia te uită, erai şi tu aici, i-a spus ea. Acum cunoşti întreg diagnosticul Ştii ceva, chiar eşti un medic bun, Hazel. Dacă aş fi fost într-adevăr bolnavă, pe tine te-aş fi chemat să mă tratezi.
Uitându-se la cele două femei, care stăteau încolăcite una de alta cu atâta lejeritate, ca şi cum ar fi împărţit un singur trup, atât de obişnuite una cu cealaltă şi atât de vizibil îndrăgostite, Hazel s-a mustrat încă o dată din pricină că nu înţelesese cum stăteau lucrurile.

— Sunteţi Prinţesa de Wales, a spus ea. Viitoarea Regină a Angliei.

— Da, aşa-mi zic toţi, a replicat Charlotte.

— Sigur, sigur, dacă există vreo femeie care să aibă puterea de a trăi liberă, fără un mariaj şi fără un soţ, de a împărţi o casă cu persoana pe care o iubeşte – cu siguranţă acea persoană sunteţi dumneavoastră, a spus Hazel.

— Ha! a pufnit Charlotte. Mă tem că este exact pe dos. Sunt singura femeie din ţară al cărei viitor mariaj şi ai cărei viitori copii sunt o preocupare naţională. Căsătoria mea are nevoie de aprobarea monarhului şi a Parlamentului. Parlamentul îmi stabileşte venitul anual. Existenţa mea în sine este redusă la închisoarea privilegiilor de care mă bucur. Mă trezesc, merg, stau, dorm, la discreţia ţării. Cu cât sunt mai nesemnificativă ca om, cu atât sunt mai bună ca monarh. Sunt o păpuşă întoarsă cu cheia, ca să zâmbească, să facă semn cu mâna şi să poarte haine scumpe, alese de altcineva. O să mă mărit cu cel cu care mi se spune să mă mărit şi o să fac copii pe care regentul şi Parlamentul îi vor creşte în numele meu. Fiecare decizie luată pentru mine, fiecare act al existenţei mele sunt dictate de Parlament sau de soţul meu şi de parlamentul ţării lui. Iar eu voi deveni tot mai mică şi mai mică, mai invizibilă, în ciuda rochiilor

tot mai mari şi a bijuteriilor tot mai scumpe. Iar apoi, într-o bună zi, voi înceta cu totul să mai fiu Charlotte.

Mâna Elizei a poposit pe cea a lui Charlotte; şi-a trecut cu blândeţe degetul mare peste pielea ei.

— Mereu vei fi Charlotte, a murmurat ea. Poate ar trebui să mă retrag la o mănăstire. Să plec din ţară. Să trăiesc în reşedinţa pe care mi-ai cumpărat-o în Bavaria şi să îmbătrânesc nemăritată.

— Ţi-am cumpărat proprietatea aia ca dar de nuntă, în avans, a spus Charlotte. în plus, ai fi nefericită să trăieşti izolată de societate. Otto e destul de drăguţ.
— îi miroase gura, a protestat Eliza. Şi îşi linge degetul mare când dă paginile cărţii. O să mă scoată din minţi.

— O să petreci cu el cât mai puţin timp cu putinţă, a consolat-o Charlotte. Şi, ca femeie măritată, ar trebui să dai cele mai grozave petreceri.

Mintea lui Hazel o luase la goană. Se gândea la Jack, la Simon şi la felul în care Charlotte şi Eliza se priveau una pe alta.

— Trebuie să fie şi o altă cale, a spus ea. Nu aveţi decât o viaţă. N-o puteţi irosi departe una de cealaltă.

Charlotte a zâmbit cu tristeţe.

— După cum am zis, eşti un medic foarte bun, Hazel. însă mă tem că de data asta nu-mi poţi salva viaţa. în primul rând, s-ar putea să nici nu fi avut vreuna, vreodată.

Veştile despre îmbunătăţirea stării de sănătate a Regelui erau pe buzele tuturor în Londra. Adierea de vară purta strigăte de bucurie şi cântece patriotice; chiar şi Hazel se înveselise, încinsă de bucuria din jurul ei.

Sosise împreună cu Eliza la concertul din seara aceea, de la Palatul St. James; Eliza purta o rochie nouă, violet, cu mâneci de organza, iar Hazel era îmbrăcată într-una dintre rochiile ei vechi, primite în cufărul de la Edinburgh.

— Nu-mi dau seama de ce nu ţi-ai cumpărat şi tu o rochie nouă, a muştruluit- o Eliza. (Hazel cedase, în cele din urmă, insistenţelor Elizei de a-i aranja părul.)

— Pentru că nu contează, i-a răspuns Hazel. Oricum, nimeni s-o să se uite la
— Nu, într-adevăr, a încuviinţat Eliza. Toţi se vor uita numai la rege. Prinţesa nu putea alege o seară mai bună ca să tragă chiulul.

Eliza avea dreptate. Gaspar aproape că nu clipise ceva mai devreme, în dimineaţa aceea, când Hazel îl căutase la Kew şi îi spusese că prinţesa nu se simţea în apele ei şi nu va putea asista la concert.

— Poftim? Oh, da, bine, bine, spusese Gaspar, îndreptându-şi manşetele.

Dirija instalarea regelui în noul dormitor şi mutarea mobilierului din fostele camere.

— Nu, nu! a strigat el spre doi valeţi care se luptau cu greutatea unui fotoliu mare, auriu. Cel cu pernă roşie! Regele preferă pernele roşii! Lăsaţi-l pe ăla!

Eliza a apucat două pahare cu vin de pe tava unui bărbat aflat în trecere, care se poate să nu fi fost servitor, şi i-a întins unul lui Hazel.

— Şi totuşi vrei să-mi zici că nu-i nimeni aici pentru care ai vrea să porţi o rochie nouă, ca să faci impresie?

Hazel i-a urmărit privirea şi a dat de Simon. Era în picioare, cu un cap mai înalt decât grupul de bărbaţi care îl înconjura, arătând atât de elegant în haina lui bine croită, încât lui Hazel i s-a tăiat respiraţia. Amintirea sărutului său, felul în care trupul i s-a lipit de al ei, felul cum limba lui se strecura între buzele ei i-au năvălit în minte ca siropul rece într-o zi caniculară.

Simon i-a simţit privirea aţintită asupra lui.

— Iat-o, în sfârşit! a strigat el şi a pornit-o cu paşi mari spre Hazel, croindu-şi drum prin grupul de bărbaţi. Domnişoara Hazel Sinnett. Chirurgul genial care a descoperit cauza afecţiunii regelui.

— Doctorul Ferris este prea modest, a spus Hazel. El a recunoscut simptomele – eu doar l-am ajutat.

Simon şi-a lăsat mâna să alunece pe spatele lui Hazel.

— N-aş fi reuşit fără ea, le-a spus el bărbaţilor şi apoi şi-a coborât privirea spre Hazel, cu un zâmbet poznaş.

Ochii lui de culoarea ambrei erau absolut minunaţi. Calzi, inteligenţi şi provocatori.

— Şi tot ea a fost cea care a vindecat-o pe prinţesa Charlotte, nu-i aşa? i-a spus în continuare unuia dintre bărbaţi.

— Aşa este, a răspuns Hazel. Eu am fost.

Simon a ridicat paharul cu vin.

— Pentru Hazel Sinnett.

— *Pentru Hazel Sinnett!*

Toată lumea era fericită, fiecare pretindea că el a fost singurul încredinţat că boala regelui era temporară. Toată lumea era fericită, cu excepţia prinţului regent. Acesta avea faţa sulemenită cu pudra lui obişnuită, care fusese însă prost întinsă, umflată de broboane de sudoare. Cămaşa îi era prea mică şi încheiată greşit. Stătea într-un colţ al încăperii, îmbufnat, cu colţurile gurii căzute

spre bărbie. „Şi eu ce-ar trebui să fac acum?” l-a auzit Hazel fără să vrea.

Şi, ciudat lucru, Marie-Anne Lavoisier era şi ea într-o dispoziţie destul de reţinută.

— Madame Lavoisier! strigase Hazel, zărind-o pe chimistă în cealaltă parte a sălii.

Franţuzoaica, îmbrăcată într-o rochie maro-închis, aproape negru, a alunecat spre ei pe podeaua lucioasă.

— Domnişoară Sinnett, doctore Ferris, a spus ea, făcând o mică reverenţă. Felicitări, monsieur, pentru excepţionala dumneavoastră reuşită.

— Dacă trebuie să primească cineva meritele, aceea este domnişoara Sinnett, a zis Simon.

Mărie-Arme a rămas cu buzele strânse, fără să spună o vorbă.

— într-adevăr, a rostit ea, plecând să salute un alt prieten.

După plecarea ei, Simon s-a întors spre Hazel.

— Ea nu se bucură că regele se simte bine din nou?

— Este om de ştiinţă, i-a răspuns Hazel. Poate o să se bucure când o să vadă îmbunătăţirea.

Abia după ce s-au aşezat cu toţii şi muzicienii au ridicat instrumentele, pregătiţi să înceapă să cânte, din încăperea de alături a izbucnit sunetul trompetelor.

— Soseşte Regele! a anunţat un crainic.

S-au ridicat cu toţii în picioare şi uşile duble din capătul sălii s-au dat de perete.

Regele George al IlI-lea, îmbrăcat într-o jachetă de un roşu-aprins, garnisită cu medalii şi panglici, a păşit în sală alături de soţia sa, regina Charlotte. Fusese convocată la Londra, din

vacanţa de vară, cu vestea bună că soţul ei îşi revenea şi se însănătoşea; era prima ei apariţie publică, după luni de zile.

Chipul regelui era sever şi serios, dar regina, cu o coafură înaltă şi cu buclele căzându-i în cascadă pe umeri, radia de-a dreptul

După ce regele a străbătut sala, crainicul a lovit cu un sceptru în podeaua de marmură, cerând linişte.

Regele şi-a dres vocea.

— Trebuie să spun, a rostit el încet, pronunţând cu grijă fiecare silabă, cât de r-recunoscător sunt pentru tratamentul aplicat de medicii mei şi pentru răbdarea de care a dat dovadă ţara mea.

încă nu-şi recăpătase puterile – Hazel a văzut cum se sprijinea de soţia lui şi cum stătea cu genunchii îndoiţi, tremurând uşor. Dar, pe măsură ce vorbea,
şirul vorbelor devenea în ce în ce mai fluent.

— Voi continua să vă slujesc ca rege devotat. Şi cred că am vorbit destul. Haideţi acum să ascultăm nişte muzică.

în sală s-a auzit un oftat de uşurare colectiv, iar tensiunea care crescuse constant până în acel moment s-a eliberat dintr-odată, ca apa care sparge un stăvilar. Oamenii auziseră că starea Regelui se îmbunătăţise, dar faptul că-l vedeau în carne şi oase, că apărea pentru prima dată în public după aproape zece ani – ei bine, ăsta chiar părea un miracol.

Simon stătea la câteva rânduri distanţă de Hazel. I-a surprins privirea printre aplauzele şi capetele celor din sală şi i-a făcut cu ochiul. Hazel i-a întors gestul.

— Am văzut, să ştii, a spus Eliza, dar Hazel a ignorat-o.

Concertul a fost unul magnific; muzicanţii regali păreau să se fi hrănit din energia şi entuziasmul sălii, căci au cântat Händel cu mai multă vigoare şi bucurie decât auzise Hazel vreodată. La finalul celei de-a treia ovaţii, a simţit cum o dor palmele de la

aplauze. Şi atunci, regele şi regina s-au ridicat din fotoliile lor şi au rămas în picioare în faţa sălii, iar mulţimea i-a aclamat îndelung. Regele i-a şoptit ceva reginei. De unde stătea, lui Hazel i s-a părut că aude un „Te iubesc”.

— O pereche cu adevărat potrivită, a comentat Eliza, aplecându-se spre Hazel şi ridicând vocea, ca să acopere zgomotul aplauzelor. Sunt căsătoriţi de aproape şaizeci de ani. Şaizeci. îţi vine să crezi?

Hazel l-a privit pe Rege, bărbatul care trăise atât de mult timp cu mintea rătăcită şi care acum, în fine, era în stare să asiste la un concert alături de soţia lui.

— Este minunat, a spus Hazel.

— Cincisprezece copii, a replicat Eliza. Charlotte este singura nepoată legitimă, dar au avut cincisprezece copii. Se spune că el n-a avut niciodată vreo amantă. Se spune că toată viaţa lui n-a iubit-o decât pe regină.
Cuplul regal a rămas în faţa sălii, braţ la braţ, bucurându-se de aplauzele curtenilor lor. (Chiar şi regentul i-a aplaudat, deşi cu destulă lehamite.)

Şi în clipa aceea, având în faţa ochilor ei un cuplu care supravieţuise unit nebuniei, puterii, singurătăţii, deceniilor şi celor cincisprezece copii, Hazel nu s-a gândit la Simon. S-a gândit la Jack.

S-a întors spre Eliza.

— O iubeşti cu adevărat? a întrebat ea încet. Chiar o iubeşti, o iubeşti cu adevărat?

Eliza şi-a dat imediat seama la cine se referea. A dat din cap.

— Ai fi în stare să renunţi la orice pentru ea?

— Ce vrei să spui?

— Sau, mai degrabă, ai iubi-o şi dacă nu ar fi prinţesă?

— Bineînţeles, a răspuns Eliza. O iubesc pe Lottie.

— Crezi că ea ar renunţa la tot pentru tine? Inclusiv la

statutul de prinţesă? Eliza a tras adânc aer în piept.

— Numai la asta ne gândim de zece ani. Visul nostru era să fugim împreună şi să fim doar Lottie şi Eliza, nimic altceva. Dar realitatea e diferită. Ea este singura nepoată legitimă. Nu are de ales.

Aplauzele s-au stins, însă nu înainte ca Hazel să reuşească să-i şoptească Elizei:

— Am o idee.

26

Hazel a aşteptat preţ de un ceas în port, unde era ancorată Ifigenia, privind pescăruşii cum se scufundă în valuri şi ascultând cântecul nesfârşit al negustorilor şi marinarilor trecând înainte şi înapoi. Era îmbrăcată în haine de bărbat; aflase cu multă vreme în urmă că, dacă voia să călătorească singură, atrăgea mai puţin atenţia când se îmbrăca în pantaloni, cu părul îndesat în pălărie, cu borul tras pe faţă.

în cele din urmă, când soarele s-a colorat în portocaliu, oglindindu-se în luciul apei, Hazel l-a văzut: în haina lui albastră, în mijlocul unui grup de marinari, împărţind un pateu de Cornwall, era Jack.

— Hei!

Bărbaţii s-au întors spre ea, întrebători. Jack a recunoscut-o imediat şi s-a întors spre prietenii lui.

— Thom, Weymouth, luaţi-o înainte. Vă prind eu din urmă.

Apoi i-a spus lui Hazel:

— Uite, habar n-am de ce-ai venit, dar eu...

— Am nevoie de ajutorul tău.

Jack a tăcut şi şi-a scărpinat puntea nasului, unde peticul pentru ochi lăsase în carne un şanţ roz.

— Pentru ce?

— Mai ştii cum să sapi după un cadavru?

Charlotte şi Eliza au ascultat cu răbdare cât timp Hazel şi-a explicat ideea.

— N-o să mai fie cale de întoarcere, le-a spus ea, încercând să le transmită prin cuvinte gravitatea situaţiei. Dacă faceţi asta, nu mai puteţi da înapoi.

Eliza şi Charlotte se ţineau de mână: îşi încolăciseră braţele, un gest obişnuit de intimitate pe care acum şi-l puteau permite, din moment ce Hazel le ştia secretul. Edwina sărise pe pat şi se gudura, încercând să-şi găsească drumul spre poala stăpânei, unde a adormit imediat.

— Este alegerea ta, Lottie, a spus Eliza. Tu eşti cea care va muri.

— N-o să muriţi cu adevărat, a corectat-o Hazel. De fapt, n-o să vi se întâmple nimic. De aceea o să sap după un cadavru care să vă semene cât de cât...

— .. .ca să-i păcălească pe oameni, de la distanţă. Să-i păcălească pe parcursul procesiunii şi al înmormântării regale, a spus Charlotte, încruntându-se. Cred că va merge. Dacă îi aranjăm părul în aşa fel încât să semene cu al meu, o îmbrăcăm cu hainele mele şi îi punem bijuteriile mele. Dacă spunem că boala aia de care am murit, oricare ar fi ea, este contagioasă, nimeni nu se va putea apropia prea mult.

— Noi vă simulăm moartea, dar veţi şi muri, într-un anume sens, a spus Hazel. Pentru întreaga lume, Prinţesa Charlotte de Wales va fi moartă. Va trebui s-o luaţi de la capăt, altundeva. Să deveniţi altcineva. Cu niciunul dintre privilegiile care decurg din poziţia dumneavoastră. Nu vreau decât să mă asigur că înţelegeţi pe deplin ce sacrificaţi dacă alegeţi să urmaţi calea asta.

Eliza a strâns-o de mână.

— Ştiu, a răspuns prinţesa. Dar adevărul este că, dacă rămân Prinţesă de
Wales, nu voi avea deloc o viaţă. Nu mai vreau să fiu un simbol.

Vreau să fiu o persoană. Şi vreau să fiu cu Eliza.

Eliza şi-a lăsat capul pe umărul lui Charlotte; s-au sărutat scurt,

tandru.

— Problema va fi Edwina, a spus ea.

Căţeluşa sforăia pe o pernă de mătase, în colţul camerei.

— Ea n-a fost niciodată altceva decât iubita căţeluşă a Prinţesei de Wales. Nu ştiu dacă va reuşi să se adapteze unei vieţi în care mâncarea nu-i este servită pe tavă de argint.

— Te iubesc, a spus Eliza.

— N-ai încotro, trebuie să mă iubeşti, a tachinat-o Charlotte. E datoria ta patriotică.

— Nu pentru multă vreme, a spus Eliza cu un zâmbet.

Decizia fusese deja luată: Hazel Sinnett avea s-o ucidă pe prinţesa Charlotte pentru a-i salva viaţa.

* * *

Jack a ascultat-o pe Hazel, care îi explica exact ce voia să facă.

— Se iubesc, Jack, a spus ea. Nu vrea să trăiască o viaţă în care trebuie să se mărite cu un străin şi în care nu poate fi împreună cu Eliza, şi nici nu cred că ar trebui s-o facă.

în barba uşor crescută a lui Jack atârnau încă firimituri de pateu, iar Hazel a trebuit să facă un efort pentru a rezista tentaţiei de a întinde mâna să i le scuture, amintindu-şi că nu mai erau atât de apropiaţi cum fuseseră cândva.

— Deci, a spus Jack, dezgropăm un cadavru care seamănă îndeajuns cu trupul prinţesei, astfel încât lumea să te creadă când vei spune că a murit de vreo... nouă boală misterioasă sau aşa

ceva. în timp ce adevărata prinţesă, absolut nevătămată, fuge împreună cu iubita ei, ca să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi, fără niciun ban şi fără un acoperiş deasupra capului.

— Ei, nu chiar fără bani. Are bijuterii şi o indemnizaţie frumuşică, pe care o poate încasa în aur. Şi i-a transferat Elizei o grămadă din banii ei. Şi un conac. I-a cumpărat Elizei o proprietate în Bavaria, ca dar de nuntă. Cred că, de fapt, s-ar putea să fie mai degrabă un castel, dacă mă gândesc bine.

— Un dar pentru nunta Elizei cu...

— Un prusac pe nume Otto. Nunta nu contează. Nunta aia n-o să aibă loc niciodată. Eliza o să fie atât de distrusă după moartea Prinţesei Charlotte, încât se va desprinde de lumea bună londoneză, va rupe logodna şi va fugi în Bavaria. împreună cu servitoarea ei.

— .. .care va fi adevărata prinţesă Charlotte.

— Charlotte, da, însă teoretic nu va mai fi chiar o prinţesă

adevărată.

— Pentru că şi-a înscenat propria moarte, folosind cadavrul

dezgropat de noi.

— Da, a spus HazeL E chiar simplu. Se pare că ai înţeles.

— Se pare, a replicat Jack, că e complet nebunesc.

— Nu pot s-o fac fără tine, l-a rugat HazeL

Şi vorbea serios. Dezgroparea unui cadavru era o treabă pentru două persoane şi chiar şi aşa riscaseră mult pe vremea când profanau morminte. în Edinburgh, Hazel reuşise să recupereze câteva cadavre împreună cu Jack doar pentru că el ştia foarte bine ce făcea – şi pe atunci se duceau în cimitire pe care le cunoşteau bine. Cele din Londra erau străine, noi: niciunul dintre ei nu ştia orarul paznicilor sau dacă trecea pe acolo vreo patrulă. Era

incredibil de riscant şi, dacă aveau să fie prinşi, preţul nu mai era doar reputaţia personală, ci poate chiar viaţa. Şi nemuritorii pot face ani de grei de închisoare, şi-a spus
Hazel. Amintirea timpului petrecut în Calton Gaol a revenit la suprafaţă ca un bolborosit de fiere şi s-a străduit s-o blocheze, aşa încât să nu-şi facă singură rău, speriindu-se de moarte.

— Te rog, Jack. Fă-o pentru mine.

Jack a zâmbit şi inima lui Hazel a luat-o la goană. Era ca şi când zâmbetul lui Jack avea puterea de a-i face sângele să alerge prin vene în sens invers, după cum voia el.

— N-o să accepţi un refuz, nu-i aşa, Hazel Sinnett? a întrebat el.

— Niciodată.

— Dar să ştii că tot o să plec, a replicat el încetişor. I-am spus căpitanului că voi face parte din echipajul Iphigeniei când vor ridica ancora spre coasta de vest a Africii.

— O ultimă dezgropare, atunci. Doar tu şi cu mine.

— Ultima dezgropare să fie, a replicat Jack. De dragul vremurilor trecute.

Au ales cimitirul de la Bunhill Fields, aflat la o oră de mers pe jos spre est de la reşedinţa prinţesei, din Pali Mall. Jack urma să aducă lopeţi şi frânghii, iar Hazel a cumpărat o roabă pe un pumn de monede primite de la prinţesă.

— încearcă să găseşti un cadavru arătos, îi spusese Charlotte, dându-i monedele. Vreau ca oamenii să-şi amintească de mine frumoasă.

La întoarcere aveau s-o apuce pe străzi întunecate, lăturalnice, cărând cadavrul în roabă, acoperit cu o pătură groasă de lână. Ar fi părut, pentru oricine îi vedea, nişte negustori încercând să-şi transporte mărfurile prin oraş, pentru a ajunge la piaţă în zori.

S-au înţeles să se întâlnească la două dimineaţa şi, când Hazel a sosit cu roaba, exact când băteau clopotele de la biserică, l-a

zărit pe Jack stând deja la porţile cimitirului, cu lopeţile pe umăr şi cu un lămpaş orb[4] în mână.

— Îţi aminteşti cum se face? a întrebat-o el, întinzându-i una dintre lopeţi.
— Cum aş putea să uit?

— Problema, a continuat Jack, este că de obicei ocheam pur şi simplu cel mai proaspăt mormânt şi cel mai apropiat de zid. Dar acum căutăm ceva anume.

— O femeie tânără, a confirmat Hazel. între douăzeci şi douăzeci şi cinci de ani.

Hazel şi Jack au privit câmpul de morminte din faţa lor. Câteva dintre ele erau proaspăt săpate, cu ţărâna încă afânată, mirosind jilav în aerul umed al nopţii.

Hazel îşi dorea să fi adus şi ea un lămpaş orb, aşa cum făcuse Jack – al lui avea o uşiţă care se închidea ori de câte ori voia să devină invizibil în întuneric, păstrând totodată flacăra aprinsă înăuntru. A încercat să fereascâ lumina propriei lămpi, lipind-o de corp în timp ce cerceta pietrele funerare, una câte una: Humbert Beille (bărbat), Arthur Gordon (bărbat), Emily Clark Archdull (decedată la cincizeci şi şase de ani), Eleanora Northwick (decedată la şaizeci şi cinci de ani), Lander Symondes (bărbat, decedat la optzeci şi unu de ani).

în cele din urmă...

— Jack! Jack, cred că am găsit ceva! a şoptit ea în întuneric.

Era un mormânt proaspăt, săpat în ultimele câteva zile, pentru o femeie pe nume Lucretia Wilkes. IUBITĂ SOŢIE ŞI FIICĂ, DECEDATĂ ÎN CHINURILE FACERII, 1797-1818.

— Douăzeci şi unu de ani? a spus Hazel, făcând repede

socoteala.

Jack a ridicat lopata.

— Acum să sperăm că era şatenă.

Sunetul lopeţilor înfigându-se în pământ avea un ritm liniştitor, semănând cu al unei pânze sfâşiate sau cu al valurilor fâşâind pe nisip. Hazel s-a trezit străbătută de o căldură plăcută; chiar şi în răcoarea nopţii, sudoarea i-a ţâşnit la subsuori şi pe frunte. Şi pe chipul lui Jack se vedeau picături de transpiraţie – îşi ridicase de mai multe ori peticul de pe ochi, ca să se şteargă. Munceau eficient, vorbind doar din când în când: „la stânga" sau „un pic mai adânc aici, cred". Din fericire, noaptea era încremenită şi tăcută, dar Hazel tresărea speriată la auzul fiecărui pocnet al vreunei crenguţe rătăcite.

La un moment dat chiar şi-a stins lampa, ca să descopere că se speriase de un amărât de câine vagabond care trecea prin preajmă.

Jack stătea în groapa pe care o săpau; Hazel aştepta pe margine, în iarbă, gata să-l ajute să ridice cadavrul la suprafaţă, după ce el îl dezbrăca şi îi lega frânghia de gât. Jack îşi scosese haina şi îşi suflecase mânecile cămăşii; Hazel a trebuit să privească în altă parte, ca să nu se holbeze la venele umflate sub pielea antebraţelor lui, la felul în care i se vedeau muşchii, până şi în lumina slabă a lămpaşului orb.

Jack a tras adânc aer în piept şi a înfipt cu putere lopata de lemn în capacul sicriului. Hazel s-a pregătit să audă pocnitura.

— Stai o clipă, a şoptit ea. Cred că se aude ceva.

S-a întors să se uite în spate, dar chiar atunci piciorul i-a alunecat pe iarba umedă şi a căzut în groapa îngustă, drept în braţele lui Jack.

Ţărâna desprinsă s-a rostogolit ca grindina peste creştetele lor. Trupurile lor erau la mai puţin de zece centimetri unul de celălalt şi era întuneric, şi era Jack, iar Hazel ştia că nu ar trebui să-l sărute, pentru că nu avea să rămână cu ea, însă cu toate astea voia s-o facă.

— Mă ajuţi să ies de-aici? a şoptit ea.

înainte să apuce să-şi termine întrebarea, Jack şi-a apăsat buzele pe ale ei. Hazel a aruncat lopata şi l-a încolăcit cu braţele. Se sărutau şi se lipeau cu disperare unul de altul, ca nişte animale flămânde, strângându-se tare în braţe. Hazel şi-a îndoit un picior, apoi pe celălalt, în jurul taliei lui Jack: el a împins-o în peretele de pământ al gropii pe care o săpaseră şi a ţintuit-o acolo, sărutându-i buzele, apoi gâtul, sugându-i carnea şi muşcând-o suficient de tare încât Hazel să ştie că-i va lăsa urme.

— Te-am dorit atât de tare, a şoptit el, îmbătat de mireasma trupului ei. Mi-a fost atât de dor de tine!

Hazel nu i-a răspuns, ci doar l-a sărutat şi mai apăsat, atât de apăsat încât îi simţea dinţii şi muşchiul gros al limbii proptindu-se în dinţii şi în limba ei. Avea braţele vânjoase şi puternice; o ţinea pe marginea mormântului fără să pară că face vreun efort. Hazel îşi dorea să rămână acolo, cu el, pentru totdeauna, îşi dorea ca acest moment să nu se termine niciodată, să rămână aşa, în bezna aceea, unde timpul nu exista. Nimic nu exista dincolo de ei, întregul univers era concentrat în trupurile lor.

— Jack, a zis Hazel, trăgând aer în piept. Te iubesc.

El a ezitat, trăgându-se un pic în spate, doar un milimetru.

— Sunt tot nemuritor, a spus. N-o să-ţi pot oferi viaţa pe care o meriţi. Viaţa pe care ţi-o doreşti.

Hazel şi-a trecut mâinile prin părul lui. Mirosul pielii sale era familiar şi îmbătător. Era aroma lemnului după ploaie, când pământul se înceţoşa de abur şi rouă, mirosul unei călimări abia desfăcute, al uleiului care-i rămânea pe sub unghii după ce descojea o portocală.

— Tu eşti singura viaţă pe care mi-o doresc, Jack.

El a sărutat-o iar, dar Hazel s-a tras înapoi, fiindcă mai avea ceva de spus:

— Prinţesa Charlotte e dispusă să renunţe la întreaga ei ţară pentru Eliza. La identitatea ei. La titlul, la privilegiile, la familia ei. Asta simt şi eu pentru tine, Jack. Aş renunţa la orice

pentru o viaţă în care s-o iau de la capăt alături de tine. într-o clipită, cât o bătaie de inimă.

— Cât o bătaie de inimă, a spus Jack.

Chiar şi în întuneric, simţea că el râde.

— Ştiu că voi îmbătrâni, a spus Hazel. Şi poate că o groapă de mormânt nu este cel mai bun loc pentru a vorbi despre asta, dar să ştii că m-am gândit bine.
Jack a râs, sărutând-o între cuvinte, în timp ce Hazel încerca să-şi spună şi restul discursului:

— Există o şansă reală – o şansă reală – să descopăr cum pot să fac reversibil efectul Tincturii. încă nu ştiu cum, dar asta numai pentru că n-am apucat încă să cercetez Tinctura. Dacă aş putea căpăta o mostră de la Şapte Cadrane... Pentru că poate Beecham chiar a reuşit s-o facă şi...

— Hazel?

— Da?

— Dacă există cineva pe lume care să-şi dea seama cum să anuleze efectul Tincturii, acel cineva eşti tu.

A mângâiat-o atât de tandru pe obraji, încât Hazel a simţit că-i vine să plângă. Raza lămpaşului a pâlpâit în ochiul lui Jack: avea cenuşiul desăvârşit al cerului de dimineaţă din Edinburgh.

— Dar... eu chiar sunt mai degrabă chirurg decât chimist

şi...

— Hazel?

— Da?

— Sărută-mă şi gata.

Şi ea l-a sărutat.

Timpul s-a topit şi s-a dilatat. Ore şi clipe treceau ca şi când ar fi fost una, se scurgeau cu aceeaşi viteză. Nimic altceva nu mai conta, în afară de ei doi. Totuşi, la un moment dat, Hazel şi-a dat seama că soarele avea să răsară curând.
S-a blestemat în gând, dar a reuşit să se desprindă suficient de buzele lui Jack încât să murmure:

— Trebuie să ne întoarcem la reşedinţa Warwick.

Jack a gemut uşor, însă i-a dat drumul şi şi-au adunat amândoi gândurile, amintindu-şi pentru ce se aflau acolo de fapt. Hazel, simţind încă inima bătându-i în părţi ascunse şi intime ale propriului trup, s-a cocoţat afară din groapă, ca să ajute la îndeplinirea misiunii cu care veniseră.

Din fericire încă era întuneric, dar cerul începuse să se lumineze spre est. Trebuia să lucreze repede.

Dintr-o singură mişcare sigură, Jack a ridicat bucata ruptă din capacul sicriului şi a aruncat-o la suprafaţă.

— Ce e? a strigat Hazel spre el. Cum arată?

— Ăăă, a replicat Jack.

Hazel a ridicat lanterna şi s-a uitat în jos, spre cadavrul pe care-l dezveliseră; era o femeie tânără, într-adevăr, dar complet nepotrivită. Avea părul blond – buclele încadrau un chip care n-avea nimic în comun cu al prinţesei.
Charlotte era rotundă la faţă şi avea un nas micuţ, ca un cioc. Chipul Lucretiei Wilkes era alungit, ca al unui cal, cu ochi mari şi buze drepte şi subţiri precum o tăietură de cuţit.

— I-aţi putea pune o perucă, a şoptit Jack.

Hazel a scuturat din cap. N-avea să meargă. Era imposibil. Trebuia s-o ia de la capăt şi să sape după alt cadavru. Dar cât de multe morminte în care abia au fost îngropate femei tinere ar putea exista în cimitirele din Londra? Care erau şansele ca vreuna dintre ele să semene îndeajuns cu Charlotte, încât să fie potrivită ca dublură? Şi chiar dacă ar fi încercat din nou (şi

din nou), cât de mult le-ar fi luat jocul acesta de ruletă? Riscul de a fi prinşi devenea tot mai mare cu fiecare expediţie.

Hazel lăsase entuziasmul şi optimismul să-i umbrească judecata. Greşise cu totul în abordarea ei.

— Ieşi de-acolo, i-a spus lui Jack. N-o putem lua.

Jack se ridica deja pe iarbă şi, cu un oftat, a început să umple groapa la loc. I- a luat doar câteva momente.

— Să mai încercăm unul? a şoptit el. Mai avem câteva ore până se luminează.

încerca să fie politicos; Hazel ştia că în niciun caz n-ar fi avut timp să mai desfacă un mormânt şi să se şi întoarcă la reşedinţa Warwick, fără să fie descoperiţi.

— Nu, i-a spus ea.

Pornise deja spre poarta cimitirului, cu roaba goală.

— Cred că, de fapt, s-ar putea să am o idee mult mai bună pentru găsirea unui cadavru. Mai rapidă şi mai eficientă decât dezgropatul.

— Oh! a icnit Jack.

— Tu nu trebuie să vii, a adăugat ea repede. Va fi extrem de riscant. Nu vreau să te pun în pericol inutil.

— Extrem de riscant, ha? a spus Jack, scuturându-şi praful de pe mâini şi de pe pantaloni. în cazul ăsta, contează pe mine.

[4] Un tip special de suport pentru lumânări, un fel de lampă cu o usită ce poate fi închisă când nu mai e nevoie de lumină, fără ca lumânarea dinăuntru să se
stingă fN.t.E

27

Când au sosit Hazel şi Jack, Simon tăia nişte bandaje în infirmeria de la Kew.

— Slavă Cerului că eşti aici, a comentat Hazel când l-a văzut la masa de lucru. Mi-am dat seama pe drum că, dacă n-ai fi aici, chiar n-aş avea habar unde te-aş putea găsi.

— Eu locuiesc aici, a spus Simon.

Hazel a rânjit.

— Nu, vorbesc serios, a replicat doctorul. în apartamentul de la etaj. în perioada în care îl tratam pe rege, mi-au dat câteva camere aici. Mă voiau aproape.

— Desigur, a replicat Hazel. Are... are sens. Şi cum se mai simte regele?

— Mult mai bine. Mulţumită dumitale, domnişoară Sinnett. Vorbeşte iar cum vorbea odată. Desigur, va mai fi nevoie de timp ca să-şi recapete întreaga forţă fizică, dar cred că tratamentul a început minunat.

— Păi, are şi un doctor minunat, a spus Hazel.

Din spatele ei, Jack şi-a dres vocea.

— Oh! a continuat ea. Iertare. Doctore Ferris, acesta este prietenul meu, Jack Cu... Ellis. Jack, el este doctorul Simon von Ferris, medicul personal al Regelui George.

— Am auzit de dumneavoastră, a spus Jack.

— Mă bucur să te cunosc, domnule Kellis.

— Ellis, l-a corectat Jack.

Niciunul din ei n-a întins mâna spre celălalt. Hazel a rupt tăcerea stânjenitoare:

— Simo... doctore Ferris, eşti cumva membru al Colegiului Regal al Chirurgilor?

— Asociat. Da, sunt.

Privirea i s-a mutat de la Hazel la Jack şi înapoi.

— în Edinburgh, la universitate, era o sală – am auzit de la un prieten – la subsolul facultăţii de Medicină, unde se ţineau cadavrele pentru disecţii. Există şi aici aşa ceva...?

— Da. Este o sală cu cadavre pentru disecţie, aflată la dispoziţia membrilor Colegiului din Londra. Presupun că e cam la feb

Hazel s-a uitat la Jack, apoi s-a întors iar spre Simon.

— Nu-ţi pot spune de ce. Aş vrea, dar nu pot.

— De ce ai nevoie, domnişoară Sinnett? a întrebat-o Simon. Părea mai degrabă îngrijorat, ca şi cum şi-ar fi făcut serios griji că Hazel ar putea intra în necazuri.

— Avem nevoie de ajutorul tău ca să furăm un cadavru.

Simon s-a gândit preţ de o clipă, împachetând bandajul pe care tocmai îl tăiase foarte îngrijit şi adăugându-l în teanc.

— Şi cadavrul ăsta trebuie să fie neapărat furat? a întrebat el prudent. Sunt membru al Colegiului Regal. Cadavrele sunt la dispoziţia mea. Pentru achiziţie.

— Oh, a spus Hazel, ridicând din sprâncene. Nu. Ar... ar putea merge. Putem pur şi simplu să... achiziţionăm un cadavru.
— Poate că n-au fost procurate legal de Colegiul Regal, dar cred că preferă un sistem în care medicii şi chirurgii se prefac că nu văd, ca să spun aşa. Asta îmbunătăţeşte cumva

situaţia?

— Da, a spus Hazel. Adică nu. Nu trebuie să fie furat, asta vreau să zic.

— Minunat. Pot să te duc acolo în după-amiaza asta. Desigur, domnul Ellis este binevenit să ne însoţească, dar cred că vom atrage mai puţin atenţia dacă vom fi doar noi doi. în cazul în care aceasta este un soi de misiune secretă de care te ocupi dumneata.

— E în regulă, a spus Jack. Eu pot să te aştept la reşedinţa Warwick.

— Minunat, a zis Simon din nou.

Lui Hazel nu-i venea să creadă că ar putea fi atât de uşor. După ce, în Edinburgh, petrecuse luni întregi procurându-şi cadavrele în mod ilegal, în bezna cimitirelor, îngrozită că ar putea da peste ei poliţişti sau tâlhari, trăgând din sicriele sparte trupuri goale, nici nu putea concepe o lume în care cei puternici şi respectaţi să-şi permită pur şi simplu să... primească ceea ce le trebuia, fără trudă sau frică.

Simon şi Hazel au plecat împreună cu o trăsură spre Colegiul Regal al Chirurgilor, care se găsea în piaţa publică din Lincoln’s Inn Fields. Era o clădire superbă, impozantă, din piatră albă, sclipitoare, cu scări ce duceau spre o intrare păzită de şase coloane ionice: un templu al ştiinţei şi al bărbaţilor care-l ţineau pe umeri.

— Bună, Fred, l-a salutat Simon pe bărbatul în uniformă aflat la uşă, iar acesta şi-a ridicat pălăria.

— Domnule doctor Ferris...

Simon a condus-o pe Hazel printr-o sală cu tavane atât de înalte, încât te durea gâtul dacă încercai să le priveşti, înţesată pe o parte şi pe alta cu rafturi de cărţi, unde bărbaţi fumând pipă citeau aşezaţi în fotolii de catifea roşie. în trecere, Simon i-a salutat pe câţiva dintre ei, dar n-a încetinit pasul, iar Hazel i-a fost recunoscătoare pentru asta; cu cât mai repede intrau şi ieşeau, cu atât era mai bine. încăperea dădea într-un coridor şerpuit.

— Pe aici, i-a spus Simon, deschizând o uşă pe care nu scria nimic şi dincolo de care începea un rând de scări.

Pe măsură ce coborau în subsol, temperatura scădea tot mai mult (ca să ţină cadavrele la rece, şi-a spus Hazel), iar apoi, înainte de a ajunge la următoarea uşă, a simţit deja mirosul; duhoarea de moarte şi descompunere, de carne putredă, mai întâi înţepenită şi apoi iar flască. Era un miros pe care acum îl cunoştea la fel de bine cum ştia parfumul folosit de mama ei.

— Cauţi un anume tip de cadavru? a întrebat-o Simon, ridicând din sprâncene.

Lângă o uşă aflată în celălalt colţ al camerei stătea un asistent care tuşea într- o batistă murdară.

— Femeie. Tânără. în jur de douăzeci şi cinci de ani?

Cadavrele erau întinse pe jos. Lui Hazel i-a luat doar câteva minute ca să găsească unul aproape perfect – nas încovoiat, bucle castanii, siluetă delicată. în lumina difuză a sălii de la subsol, Hazel şi-a spus că femeia aceea ar fi putut să fie, dacă nu geamăna prinţesei, cel puţin sora ei.

— Acela, a spus ea.

Simon s-a îndreptat rapid spre asistent şi i-a spus încet câteva cuvinte. Apoi s-a întors la Hazel, a împachetat într-un cearşaf cadavrul ales de ea şi l-a ridicat pe umăr ca şi cum n-ar fi cântărit mai mult decât un sac de făină.

— OK. Am rezolvat. Hai să ieşim pe uşa aia care dă în stradă. Putem lega un căruţ în spatele trăsurii.

— Stai, a spus Hazel, scotocind în buzunar după portofel. N-am plătit încă. Cât îi datorez omului ăluia?

— Am avut eu grijă.

— Simon, nu. Ăsta e cadavrul meu. Te rog. Deci cât îţi datorez?

Degetele ei au găsit monedele şi a întins spre Simon un pumn de bănuţi. El a refuzat-o, fluturând din mână.

— Nu e cazul. Atâta lucru îţi datorez şi eu, ba poate chiar mai mult, pentru ajutorul pe care mi l-ai dat cu arsenicul şi mucegaiul din dormitorul regelui.

— Insist, a spus Hazel.

Simon străbătuse deja o jumătate de sală şi era aproape de ieşirea din spate.

— Iar eu, a spus el, refuz. Aşadar, spre reşedinţa Warwick. Haide.

Hazel şi Simon s-au urcat împreună în trăsură, cu noua încărcătură bine asigurată în spatele lor. Genunchii li se atingeau, în timp ce vehiculul sălta pe pavajul drumului.

— Aşadar, a spus Simon la un moment dat, după câteva minute petrecute în tăcere. Presupun că acest cadavru nu este pentru disecţie şi studiu.

A vorbit, aşa cum făcea mereu, pe un ton declarativ.

— Nu, a recunoscut Hazel.

— Şi presupun, de asemenea, că n-o să-mi spui pentru ce este.

— Şi asta e corect.

A urmat o clipă de tăcere, o altă denivelare în pavaj şi apoi Hazel a adăugat:

— Vreau să-ţi spun. Adică aş vrea, dar n-ar ieşi nimic bun din asta. Este... periculos.

— Periculos, a repetat Simon încet. Ei bine, atunci mă bucur că ai venit la mine şi n-ai încercat să furi vreun cadavru de la Colegiul Regal.

Hazel era conştientă de faptul că genunchii li se atingeau în continuare, că mâna i se odihnea pe coapsă şi, dacă voia, putea să se întindă şi să i-o apuce doar ridicând degetele.

— Mulţumesc. îţi mulţumesc din suflet.

Simon nu a răspuns, însă apoi a rostit din nou o propoziţie afirmativă, nu o întrebare:

— îl iubeşti pe marinarul ăla scoţian.

Trăsura i-a scuturat zdravăn şi Hazel aproape că s-a lovit cu capul de acoperiş. Brusc, creierul i-a fost invadat de o mie de răspunsuri posibile şi, când în sfârşit şi-a recăpătat controlul asupra propriei limbi, a reuşit să îngaime:

— Nici măcar nu e marinar.

— Dar tu îl iubeşti.

în cuvintele lui nu era nici cruzime, nici gelozie sau răutate. Nu era nici măcar tristeţe; era pur şi simplu un om de ştiinţă care formula o constatare bazată pe observaţie.

— Da.

Nu-l putea minţi pe Simon, care stătea acolo, lângă ea, cu chipul impasibil, luminat de soarele după-amiezii revărsat pe fereastră.

— Nu ştiu dacă putem fi împreună, a adăugat ea încet.

— Hmm, a spus Simon.

— Aşa e. Există o posibilitate ca el să poată... ca eu să nu pot să fac... ce trebuie să fac, pentru ca noi doi să avem o viaţă împreună. Şi dacă nu pot... cred că pur şi simplu o să trăiesc toată viaţa singură. Fiindcă toată viaţa nu mi-am dorit decât să fiu chirurg şi este în regulă dacă pentru asta trebuie să rămân singură.

A fost minunat s-o poată spună cu voce tare. Hazel nici nu-şi dăduse seama că ţinuse sentimentele acelea bine pecetluite înăuntrul ei.

— N-ar trebui să rămâi singură, i-a spus Simon. Ar trebui să te măriţi cu mine.

A spus-o pe un ton atât de pragmatic, încât lui Hazel i-a luat câteva secunde să-şi dea seama că Simon tocmai o ceruse în căsătorie. El i-a observat expresia şocată de pe chip, aşa că a adăugat:

— Poate că nu mă iubeşti aşa cum îţi iubeşti marinarul. Dar cred că o căsnicie poate fi clădită pe mai mult de-atât. Poate fi respect reciproc. Decizia de a împărţi o viaţă. De susţinere şi de grijă reciprocă. înseamnă conversaţie. Companie.

— Mă... mă ceri în căsătorie?

— Te cer în căsătorie, da.

Hazel a început să râdă; nu s-a putut abţine. Nu era amuzant, dar râsul părea să fie singura reacţie de care a fost capabil corpul ei în momentul acela.

— Ce-i aşa amuzant? a întrebat Simon zâmbind, chiar dacă nu înţelegea.

— Nu mă pot căsători! Vreau să fiu chirurg, nu nevastă.

— Şi eu vreau să fii chirurg, a spus Simon, de parcă acesta ar fi fost cel mai evident lucru din lume. Am lucra împreună, aşa cum am făcut-o deja, şi încă foarte bine. Am practica medicina umăr la umăr.

Şi atunci a împărtăşit Hazel minunata lui viziune: ei doi, într-o casă din Londra, cu apartamentul la etaj şi cabinetul la parter, tratând pacienţii care le băteau la uşă. El ar săruta-o pe frunte în timp ce ea lucra, iar ea i-ar turna ceai când el ar sta treaz până târziu în noapte şi poate ar fi şi nişte copii acolo, cu părul blond şi ochii de culoarea mierii pe pâine prăjită, care să li se încurce printre picioare chicotind şi încercând să fure sticluţele de pe rafturi. Hazel şi
Simon ar îmbătrâni împreună, văzând, ca într-o oglindă, cum ridurile se adâncesc pe chipul celuilalt. Din blond, părul lui se va face alb, iar copiii lor vor creşte şi vor avea la rându-le copii. El i-ar arăta Suedia natală şi ea i-ar arăta cum e la Edinburgh, iar amândoi vor fi celebri. Preţuiţi, lăudaţi, poate chiar îndrăgostiţi. Era posibil, nu-i aşa?

însă în fiecare dintre aceste imagini, în colţul camerei stătea o fantomă, o siluetă cu părul negru şi un zâmbet care făcea ca lui Hazel să i se întoarcă stomacul pe dos. îşi dorea cu disperare să fie genul de persoană care să poată accepta acel minunat viitor alături de Simon von Ferris. Dar Jack va avea întotdeauna inima ei. Şi astfel, când trăsura s-a oprit zdrăngănind la capătul străzii Pali Mall, Hazel s-a întors spre Simon, iar el a ştiut răspunsul înainte ca ea să rostească vreun cuvânt.

— înţeleg, i-a spus el. Iubirea e un nod greu de dezlegat.

— Da, a răspuns Hazel. Aşa este.

Au rămas o vreme în trăsură.

— Aşteaptă, a rostit Simon, iar lui Hazel i-a sărit inima din piept, chiar dacă nu ştia ce şi-ar dori să-l audă spunând.

— Dacă ceea ce faci e secret – chestia cu cadavrul –, ar fi o prostie să-l ducem în cârcă până la uşă. Mai bine îl deghizăm în ceva. Poate să cumpărăm un covor, să-l rulăm în el.

Simon avea dreptate. I-a dat o comandă scurtă vizitiului şi, în doar câteva minute, Hazel era în piaţă, plătind pentru un covor mai degrabă urât, de care să nu-i pară rău că va fi distrus de

fluidele corporale ale cadavrului în descompunere. După ce au ajuns pentru a doua oară la destinaţie, Simon a ajutat-o să ruleze trupul în el.

— Asta chiar a fost o idee bună, a spus Hazel.

Fireşte că ar fi putut aştepta până la căderea serii sau s-ar fi putut strecura pe intrarea servitorilor, dar bulevardul Pali Mall era luminat cu lămpi de gaz toată noaptea şi era suficient ca un singur localnic rătăcit să arunce o privire pe geam, ca să observe ceva dubios. în acest fel, părea cel mult că prinţesa îşi cumpărase un obiect de decor pentru casă.

— Ştiu, a spus Simon.

Jack ajunsese deja la reşedinţa Warwick şi stătea pe verandă, umbrindu-şi fruntea cu palma, ca să blocheze lumina soarelui, în timp ce-i privea pe Hazel şi Simon pregătind cadavrul pentru livrare.

— Eşti un chirurg şi un medic foarte talentat, a spus Simon. Sper ca orice ai de gând să faci cu acest cadavru să meargă aşa cum ai plănuit.

— Mulţumesc, Simon.

Bărbatul a sărutat-o pe amândoi obrajii.

Jack a dus covorul înăuntru, iar Hazel a aşteptat pe scările de la Warwick până ce Simon a plecat cu trăsura înapoi, spre Kew. Se aşteptase ca el să se întoarcă şi să-i arunce o ultimă privire sau s-o strige de la fereastra trăsurii, dar Simon n-a făcut nici una, nici alta.

— Haide, a spus Jack într-un final, întorcându-se la uşă, după ce lăsase cadavrul pe patul lui Charlotte. Suntem cu toţii înăuntru.

* * *

Prinţesa Charlotte s-a aplecat mult, să-şi privească dublura decedată, întinsă pe propriul pat şi purtând una dintre rochiile ei.

— Culoarea ochilor nu e bună.

A deschis larg ochii, ca să-şi demonstreze afirmaţia.

— Vedeţi? Ai mei sunt albaştri. Ai ei sunt căprui.

— Pot să-i cos pleoapele, a spus Hazel. O cusătură care să nu se vadă. N-o să ştie nimeni.

Prinţesa a dat aprobator din cap şi şi-a continuat examinarea detaliată.

— Membre bune – poate un pic mai subţiri decât ale mele, dar e posibil să fi slăbit de la boală.

A dat ocol patului.

— Are tălpile mari.

Era adevărat: tălpile moartei erau cu câţiva centimetri mai mari decât ale prinţesei Charlotte. Aleseseră cei mai moi papuci ai prinţesei, iar Hazel şi Jack petrecuseră câteva minute chinuitoare încercând să îndese tălpile acelea în papucii de pânză, fără ca aceştia să-i sară din picioare.

— Dar, în afară de asta, a spus prinţesa, asemănarea e remarcabilă.

Eliza aranjase părul tinerei moarte în buclele pentru care Charlotte era binecunoscută şi o fardase la fel cum se farda şi prinţesa. De la o oarecare depărtare, era imposibil să le deosebeşti; de aproape, arătau în continuare remarcabil de asemănător – categoric convingător, dacă ai fi crezut că prinţesa suferea de o boală stranie, care i-ar fi putut cauza o transformare fizică.

Charlotte se schimbase deja într-o rochie simplă, neagră, o rochie de servitoare. Avea să treacă drept slujnica Elizei cât timp traversau Canalul Mânecii spre Franţa, apoi Olanda şi

Prusia, spre Bavaria. în seara precedentă îşi trimisese acasă toţi servitorii, iar Hazel îi şoptise strategic fetei care ajuta la bucătărie şi despre care se ştia că-i place bârfa, că prinţesa era extrem de contagioasă.

— Ei bine, a spus Charlotte. Atunci, presupun că asta este.

îşi făcuse deja bagajul, în care strecurase câteva dintre cele mai preţioase obiecte pe care le avea, precum şi o bogată colecţie de bancnote ce aveau să le fie de folos în călătorie. Imediat ce stabiliseră planul de bătaie, prinţesa începuse să le ofere în gura mare bijuterii Elizei şi lui Hazel, astfel încât nimeni să nu tragă vreun semnal de alarmă, dacă ar fi descoperit că lipseau.

Prinţesa nu avea pe nimeni căruia să-i spună la revedere; Hazel ştia, la fel ca toată ţara, că mariajul controversat al regentului cu mama lui Charlotte, prinţesa Caroline de Brunswick, avusese drept consecinţă retragerea acesteia în Italia, cu câţiva ani în urmă, ca să-şi poată face de cap cu o escadrilă de iubiţi, aproape abandonându-şi unica fiică.

— Ai putea să trimiţi scrisoarea asta, domnişoară Sinnett? a întrebat Charlotte, întinzând spre Hazel un bilet adresat, cu o caligrafie minunată, bunicii sale, regina. Este doar o scurtă notă. Mi-am imaginat că, dacă aş fi cu adevărat pe patul de moarte, aş vrea să-i spun bunicii că o iubesc.

Eliza a strâns mâna lui Charlotte.

— Ştie că o iubeşti.

Pe neaşteptate, prinţesa a luat-o pe Hazel în braţe şi a strâns-o

tare.

— îţi mulţumesc, Hazel. îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

— Acum să sperăm că planul funcţionează, a spus Eliza.

— O să funcţioneze, a replicat Charlotte. Ştiu că aşa va fi.

A ridicat-o pe Edwina şi a lipit-o de pieptul ei.

— Haide, micuţo, a îngânat ea. E timpul să pornim în aventură.

Hazel şi Jack s-au întors împreună acasă la Hazel. A doua zi de dimineaţă, Hazel avea „s-o descopere” pe prinţesă, iar apoi nu mai exista cale de întoarcere.
în camera lui Hazel, Jack a desfăcut şireturile ce-i legau rochia la spate. Nu purta decât lenjerie şi ciorapi, iar pielea ei s-a înfiorat uşor, atinsă de adierea ce intra pe fereastră. Jack şi-a trecut palmele peste umerii ei, coborând pe spate. Avea mâinile ferme şi aspre, bătătorite, dar a atins-o atât de uşor, încât aproape că a făcut-o să plângă de emoţie. Şi-a îngropat faţa în părul şi în ceafa ei, apoi i-a tras cămaşa peste cap. Respiraţia lui Jack era fierbinte şi dornică.

Cât timp fusese plecat, devenise mai puternic; braţele lui, cândva zvelte, erau acum încordate de muşchii întinşi ca nişte frânghii. Zgârieturi şi urme albe şi lucioase de arsuri îi brăzdau pielea ca nişte tatuaje; Hazel voia să-l cunoască iar, fiecare parte din el, aşa cum îl ştia odată. Avea să-şi lipească buzele de fiecare cicatrice nouă.

Când s-a întins pe pat, cu pielea ei goală strălucind în lumina lumânărilor, Jack s-a ridicat deasupra, făcând-o să se simtă mică şi încolăcindu-şi braţele în jurul ei. Hazel şi-a trecut degetele prin părul lui negru şi des şi s-a lipit şi mai tare de el. Jack i-a şoptit numele iar şi iar, până când a devenit o incantaţie, doar nişte sunete golite de înţelesul lor, în ritm cu bătaia în doi timpi a inimii lui. Hazel. Hazel. Hay-zel. Haze-el.

înainte de a adormi, Jack s-a încolăcit din nou în jurul trupului ei, în pat, îmbrăţişând-o din spate şi respirând în părul ei.

— Haze, a spus el. Te-ai gândit la ce urmează să se întâmple?

Hazel s-a întors cu faţa spre el şi a dat perna la o parte, ca să-l vadă mai bine.

— Fireşte, a răspuns ea. M-am gândit la fiecare detaliu al planului. Prinţesa are dreptate. O să meargă.

— Nu, a replicat Jack. Adică, te-ai gândit la ce se va întâmpla cu tine? Dacă prinţesa moare... vreau să spun – e atât de iubită, nu-i aşa? Oamenii vor fi supăraţi. Iar tu eşti doctoriţa ei.

Hazel a înghiţit în sec. în tot planul pe care-l urzise, acesta era singurul lucru care-i punea un nod în gât. Jack avea dreptate: oamenii vor fi disperaţi la moartea prinţesei. Ea reprezenta tânăra, minunata lor speranţă pentru un viitor liberal. Cine ştia ce va aduce viitorul, cine ar putea fi viitorul urmaş la tron? Disperarea avea să se transforme în furie şi o mare parte din această furie va fi canalizată spre Hazel, doctoriţa care o lăsase să moară. Aceasta va rămâne o pată eternă pe reputaţia lui Hazel, spulberând cu totul aura de respect şi stimă care o înconjura de când o „vindecase” pe prinţesă prima dată şi îl ajutase pe Simon să-l trateze pe rege.

După ziua de mâine, Hazel n-avea să mai fie o celebritate medicală; poate că va deveni chiar o paria.

— Charlotte este o persoană, a spus ea în cele din urmă, atât pentru sine, cât şi pentru Jack. Merită o viaţă alături de femeia pe care o iubeşte. O viaţă care să-i aparţină întru totul. Aşa este corect să procedăm. în plus, am reuşit să ajung până aici, nu-i aşa? Indiferent ce se va întâmpla, voi găsi o cale s-o scot la capăt. întotdeauna găsesc.

Jack i-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe faţă şi i-a trecut-o după ureche.

— Oare astăzi ţi-am spus cât eşti de frumoasă?

Pântecele lui era dezgolit, iar coastele şi muşchii se ghiceau pe sub piele. Pe tot corpul avea zgârieturi şi cicatrici, dintre care unele noi, pe care Hazel nu le ştia de ultima dată când fuseseră împreună.

— O să mă iubeşti şi după ce toată Anglia o să mă dispreţuiască?

— Suntem scoţieni, Hazel, a spus Jack cu un zâmbet larg cât toată faţa. Dacă englezii te urăsc, putem să-i urâm şi noi pe ei.

Hazel ştia că, dacă Jack n-ar fi fost alături de ea în noaptea aceea, n-ar fi reuşit deloc să doarmă. Dar cumva, în braţele lui, a reuşit să aţipească undeva după miezul nopţii, aşteptând dimineaţa care avea să schimbe lumea.

The London Morning Chronicle

27 august 1818

DECESUL ALTEŢEI SALE REGALE, PRINŢESA CHARLOTTE

Aceasta este ziua în care trista noastră datorie este de a aduce la cunoştinţa cititorilor noştri decesul Alteţei Sale Regale, prinţesa Charlotte. Această tânără, minunată şi interesantă prinţesă a supravieţuit, în anii precedenţi, crizelor de febră romană, pentru ca acum să fie doborâtă de o boală misterioasă, care a chinuit-o în ultimele luni.

Şocul produs azi-dimineaţă de acest eveniment neaşteptat şi îngrozitor asupra locuitorilor loiali şi iubitori ai metropolei nu poate fi descris în cuvinte şi va fi resimţit în aceeaşi măsură în toate teritoriile aflate sub stăpânirea Majestăţii Sale. Admirabilele sale virtuţi – strălucitoarea speranţă a tinerei sale vieţi, aşteptata fericire conjugală alături de prinţul moştenitor

de Orange, edificatoarea imagine a exemplarei sale dăruiri –, bine-cunoscutele sale principii constituţionale, precum şi înaltele interese politice care depindeau de viaţa ei, toate acestea fac ca moartea sa prematură să fie un dezastru de proporţii, ce va arunca întregul Imperiu în bezna deznădejdii. Toate inimile participă la suferinţa inconsolabilului viitor soţ, a cărui agonie este de nedescris. Alteţa Sa Regală, tatăl prinţesei, este de asemenea, din câte am aflat, cufundat în cea mai adâncă suferinţă.

Prinţesa era tratată de chirurgul-femeie Hazel Sinnett, care a şi descoperit-o fără suflare în această dimineaţă, la ora şapte, şi care l-a şi anunţat pe Alteţa Sa Regală, prinţul regent, de această tragedie îngrozitoare.

Disperarea şi tristeţea care se pot citi pe chipurile tuturor sunt cea mai bună dovadă a caracterului defunctei. Efectul acestui trist eveniment a fost resimţit şi la Bursă, fiind afectată prosperitatea naţională, iar acţiunile au înregistrat o scădere semnificativă. Prăvăliile de pretutindeni au fost închise de proprietari şi toate afacerile şi-au încetat temporar activitatea, cu excepţia, ne pare rău s- o spunem, a vânzării de ziare în stradă, în gura mare – un scandal dezaprobat de toată lumea. Se ştie că veştile triste circulă îndeajuns de repede şi fără această ostentaţie indecentă.

Acum, prin moartea prinţesei, ordinea succesiunii la tron este tulburată; şi, având în vedere vârsta prinţilor cu drept de succesiune la tron şi situaţia ilustrei familii, temerile vor pune stăpânire pe toate minţile loiale Tronului. Rugăciunea fierbinte a naţiunii se va îndrepta spre stabilirea, cât mai repede cu putinţă, a unei alianţe de către unul dintre prinţii necăsătoriţi. N-a durat decât o oră, pentru ca tot oraşul să se îmbrace în doliu. Hazel ajunsese la reşedinţa Warwick la şapte dimineaţa şi trimisese vorbă despre moartea prinţesei la Casa Carlton şi la Buckingham. Până la ora zece, toate casele de pe stradă atârnaseră la fereastră o fâşie de pânză neagră. Până la amiază, magazinele de ţesături şi croitorii din întreaga Londră anunţau

că au epuizat stocurile de pânzeturi negre. Pe străzi se auzeau plânsetele oamenilor şi strigătele băieţilor care vindeau fără ruşine ziare cu cerneala încă umedă, ce le păta degetele.

Hazel a rămas la reşedinţa Warwick, întâmpinând şi consolând diverşi membri ai familiei regale extinse şi ai Parlamentului, care veniseră să-şi ia rămas-bun. Logodnicul lui Charlotte, prinţul moştenitor de Orange, era şi el prezent, întreţinându-se cu musafirii şi lăudând zgomotos minunatele virtuţi ale prinţesei. Hazel a aruncat o privire spre ceasul de pe perete: dacă totul mergea conform planului, Eliza şi adevărata Charlotte se îmbarcaseră deja pe un vapor la Dover, cu destinaţia Calais.

Nimeni n-a avut acces în dormitorul prinţesei, până la sosirea prinţului regent. Era îmbrăcat tot în negru şi ţinea capul plecat. Părea să fi îmbătrânit zece ani peste noapte: chipul lui, de obicei pudrat şi rujat, era nefardat, iar părul părea rar şi nepieptănat. I-a ignorat pe curtenii care l-au întâmpinat cu o plecăciune adâncă, pe cei care au încercat să-l atingă pe umăr sau să-i vorbească. în schimb, regentul s-a îndreptat direct spre Hazel Sinnett – atât de rapid, încât secretarul personal care mergea în urma lui s-a împiedicat, încercând să ţină pasul.

— Arată-mi-o pe prinţesă, a spus el.

Hazel l-a condus în dormitor. Lăsase intenţionat o lumină cât mai difuză, cu lumânări aşezate în jurul patului, dar fără lămpi aprinse – însă nici nu era

nevoie de asta: cadavrul era vânăt şi umflat, într-o stare de descompunere normală la o zi după deces, iar faţa se deformase. Având în vedere faptul că-l gătiseră cu hainele şi bijuteriile prinţesei, era imposibil să-ţi dai seama dacă adevărata Charlotte ar fi arătat cu mult diferit, în cazul în care ar fi decedat. Prinţul a întins mâna, ca şi cum ar fi vrut să atingă chipul moartei, dar apoi s- a întors cu spatele.

— Unica mea fiică, a spus el încet. Minunata mea fiică.

Secretarul particular s-a strecurat pe uşă, în spatele regentului. S-a întors pe călcâie spre Hazel, mijind ochii cu răutate, şi a şuierat:

— E vina ta. Tu ai ucis-o pe prinţesă!

— Sunt sigur că ea a făcut tot ce-a putut, Hornsby, a murmurat regentul Poate că e vina mea, că am angajat un chirurg-femeie.

— Niciodată nu e vina dumneavoastră, Alteţa Voastră Regală, a gângurit secretarul. De unde era să ştiţi că este o incompetentă?

Hazel a deschis gura să protesteze, fără să ştie exact ce va spune, când în uşă s-a auzit o bătaie uşoară.

— în sfârşit! a oftat secretarul privat.

Simon von Ferris a intrat încet în cameră, ca şi cum s-ar fi temut să nu sperie un animal înfricoşat, înghesuit într-un colţ.

— Alteţa Voastră Regală, a spus el, făcând o plecăciune în faţa regentului. Şi domnişoară Sinnett.

Regentul i s-a adresat lui Hazel:

— M-am gândit că l-am putea chema pe doctorul Ferris s-o examineze pe prinţesă. Să examineze... cadavrul. Să vedem dacă îşi poate da seama de ce... de ce...

Regentul s-a cutremurat de un oftat tăcut.

Secretarul privat arăta de parcă ar fi dat orice pe lume să-l poată consola, însă, desigur, atingerea unei persoane de viţă regală era complet interzisă.
Aşa că a continuat s-o ţintuiască pe Hazel cu privirea.

— Da, desigur, sire, a spus Simon şi s-a apropiat de femeia moartă, care zăcea întinsă pe pat.

Dintr-odată, Hazel a simţit cum i se încordează toţi muşchii din corp. A încercat să-şi relaxeze faţa, să arate firesc. Simon nu s-a grăbit. A apăsat ochii femeii (în mod sigur şi-a dat seama că pleoapele erau cusute, nu?) şi a pipăit umflătura de la gât. I-a ridicat încet mâna, apoi a lăsat-o în jos. A dat ocol patului şi a repetat procedeul şi pe cealaltă parte. Simon nu a dat niciun semn că ar fi recunoscut cadavrul pe care el însuşi îl cumpărase şi la al cărui transport la reşedinţa Warwick ajutase personal.

— Deci? a întrebat regentul. Care este diagnosticul

dumitale?

Simon abia dacă i-a aruncat o privire lui Hazel, apoi s-a uitat la

regent.

— Prinţesa e moartă, a spus el.

— Păi, ştim că e moartă! a răbufnit secretarul privat. Dar de ce anume a murit?!

De data asta, privirea lui Simon a rămas pironită în ochii lui Hazel, care l-a implorat în tăcere s-o ajute.

— Opinia mea? Boala sângelui alpin. Incredibil de rară. Da, de fapt sunt sigur că asta e. Prinţesa a murit de boala sângelui alpin. Semnele sunt evidente.

— Boala sângelui alpin? a întrebat regentul. N-am auzit niciodată de ea.

Nici Hazel nu auzise. Pe parcursul ultimului an îşi făcuse o

misiune din a citi absolut fiecare curs de medicină pe care a putut să pună mâna şi în niciunul dintre acestea nu fusese menţionată o astfel de boală, nici măcar vreo referire la orice în legătură cu „sângele alpin”. Simon o inventase pe loc.
Mulţumesc, a mimat ea în tăcere.

— Ce-i asta? a întrebat secretarul privat, arătând spre o cicatrice lungă, ce brăzda mâna dreaptă a falsei prinţese.

Părea o cicatrice rămasă de la o tăietură cu un cuţit. Hazel n-o observase.
Cum de n-o observaseră?

— Prinţesa n-a avut niciodată cicatrici sau mutilări de orice fel!

— Oh, a intervenit Simon, vorbind rar, ca să-i dea timp creierului să umple spaţiile goale din propoziţie, pe măsură ce o formula. Cicatricile sunt, de fapt, efectul cel mai frecvent al bolii sângelui alpin. Pur şi simplu… apar. Este foarte normal ca organismul – după moarte – să capete unele semne ciudate şi neobişnuite de acest tip.

Secretarul privat a oftat zgomotos.

— Ce aş dori eu să aflu, a spus el, este cum de n-a recunoscut domnişoara Sinnett o afecţiune atât de uşor de identificat. Neglijenţa ei este de vină pentru moartea prinţesei. Dacă Alteţa Sa Regală ar fi fost tratată de doctorul Ferris sau de un alt medic bărbat, mai potrivit, nici nu-mi pot închipui că ea n-ar fi astăzi cu noi, la câteva zile distanţă de celebrarea propriei nunţi!

Hazel a dat să spună ceva, dar a fost întreruptă de Simon.

— De fapt, a intervenit el, domnişoara Sinnett şi cu mine lucram îndeaproape la un tratament pentru prinţesă, aşa cum am lucrat îndeaproape şi la un tratament pentru Majestatea Sa Regele. Domnişoara Sinnett a sugerat în urmă cu câteva săptămâni că prinţesa suferă de boala sângelui alpin, dar eu i-am respins teoria. Incorect, aşa cum s-a dovedit.

— Ah, a spus secretarul privat. Ei bine, în orice caz...

— Mulţumesc, i-a spus regentul lui Hazel. Şi dumitale, doctore Ferris, pentru timpul acordat. Nu vă acuz de lucrările necunoscute ale Domnului şi de tragediile pe care el alege să le suferim. Şi acum vă rog să mă scuzaţi, aş vrea să merg acasă.

Hazel şi Simon au făcut o reverenţă, iar prinţul regent a plecat cu secretarul
particular împleticindu-se în urma lui şi arătând de parcă existau lucruri pe care era disperat să le spună, dar nu mai avea niciun motiv s-o facă.

— Simon, a spus Hazel după ce uşa s-a închis în urma regentului şi în dormitor au rămas numai ei doi. Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc. Nu trebuia să faci asta! Reputaţia ta...

— .. .nu va suferi câtuşi de puţin. Şi este mai puţin fragilă decât reputaţia primului şi singurului chirurg-femeie cu client regal.

Simon a rămas lângă masa de scris a prinţesei, ridicând unul dintre tocurile ei şi rulându-l între degete.

— Nu încercam să fiu amabil. Dacă te acuză pe tine, asta va însemna un regres pentru sute de tinere care ar vrea să-ţi urmeze exemplul în medicină. Succesul tău este succesul lor, iar eşecul tău este eşecul lor. Acum ai o anvergură mai mare decât propria persoană. Nu este corect să fii un simbol, domnişoară Sinnett, când este mult mai uşor să fii o persoană.

— Nu, a spus Hazel. Nu este.

— Şi, a adăugat Simon, lăsând tocul pe masă, la locul lui, amândoi ştim foarte bine că nu eşti tu de vină pentru moartea prematură şi extrem de tragică a prinţesei.

— îţi mulţumesc, a repetat ea cu toată convingerea.

îi era mult mai recunoscătoare lui Simon decât putea el înţelege.

— în plus, a adăugat medicul, plănuiesc să mă întorc în Suedia. Pentru mine nu mai contează ce cred englezii ăştia

despre mine. Mi-e dor de familie. Fraţii mei devin bărbaţi fără mine.

— Sunt sigură că şi lor le e dor de tine.

— Chiar le este. Şi mi-e dor şi de frig. Aici plouă prea mult. E prea multă ceaţă. Frigul este reconfortant, iar când soarele se reflectă în zăpadă e cea mai frumoasă privelişte din lume.
Simon s-a îndreptat de spate şi şi-a aranjat o şuviţă de păr care îi căzuse pe faţă.

— Nu ştiu unde te va duce drumul, domnişoară Sinnett, dar, dacă ajungi vreodată în Stockholm, te rog să-mi dai un semn.

— Aşa voi face, a spus Hazel.

— Cred că vei reuşi lucruri măreţe.

A spus-o aşa cum spunea aproape totul, doar ca pe o constatare a faptelor. în tonul lui nu era nici condescendenţă şi nici flirt. Nu era decât Simon, care spunea ceva ce credea că este adevărat.

— Ei bine, cred că va trebui s-o fac, a replicat Hazel.

A tras de pe masă geanta medicală şi a ridicat-o în faţa lui Simon, cu iniţialele H.S. vizibil stanţate în piele.

— Simt că e datoria mea să fac geanta asta mândră de mine.

Simon a sărutat-o pe Hazel pe obraji şi i-a strâns mâinile într-ale sale.

— Nu sper decât ca dragostea ta pentru marinar să-ţi fie întotdeauna îndestulătoare, a spus el. Şi sper că eşti fericită.

— Este cineva fericit cu adevărat? l-a întrebat Hazel.

— Dintre cei ca mine şi ca tine? Adică oameni foarte inteligenţi? Aproape niciodată. Dar cine ştie? Poate că noi vom fi excepţiile.

I-a făcut cu ochiul, cu irişii lui căprui sclipind, iar Hazel a ştiut că într-o bună zi Simon va fi un soţ minunat pentru altcineva.

— Boala sângelui alpin este foarte dificil de tratat, să ştii, a spus Simon în drum spre uşă.

— Da, i-a replicat Hazel. Aproape imposibil. Dar am auzit că tratamentul ar putea fi o viaţă liniştită în Bavaria.
— Hm, a spus Simon contemplativ, dând din cap. Da, cred că asta ar putea s- o vindece.

Şi apoi a dispărut pe uşă, topindu-se, cu tot cu haina lui neagră de medic, în corul de bocitori de afară.

Extras din Pelerinajul lui Childe Harold, cântul 4, versurile 167-168, „Moartea Prinţesei Charlotte", de Lord Byron

Dar linişte! Din hău aud o larmă,

Un murmur surd, un murmur de departe,

Cum iscă un popor la ceas de-alarmă,

Atunci când Soarta l-a rănit de moarte.

Pământul geme şi-n genuni iar sparte *Fantome noi apar... Una-i*

regină,

Coroană chiar de nu mai stă să poarte.

Frumoasă, pală, de tristeţe plină, în van la sânul ei un pruncuşor alină.

O, unde eşti, vlăstar de falnici regi?

Speranţa multor naţii e zdrobită!

Tu, moarte cruntă, nu puteai s-alegi Pe una mai de rând, mai

neiubită?[1]

1 Pelerinajul lui Childe Harold. Univers. Bucureşti: 1985. traducere de Aurel Covaci (N.t.).

29

Atmosfera mohorâtă copleşise Londra şi contaminase şi clubul Însoţitorilor Morţii, în salonul lor de la Şapte Cadrane. În şemineu, jarul ardea mocnit şi împuţinat, mai mult cenuşă şi fum decât flacără. Doamna Thire, înfăşurată în vălul ei negru şi subţire, lung până la tălpi, îşi sorbea ceaiul dintr-o ceşcuţă mică de porţelan; Banneker se holba în gol, cu capul în mâini; Charles Armitage Brown citea şi recitea un ziar, ca şi cum ar fi putut, dacă îl cerceta îndeaproape, să descifreze o altă versiune a evenimentelor, în care prinţesa poate că era încă în viaţă sau în care să descopere că totul nu fusese decât o farsă crudă.

Byron stătea deoparte, pe un fotoliu, cu genunchii la piept şi cu sprâncenele încruntate.

— Groaznic, a spus el. S-a terminat cu minunatul nostru vis romantic! Ce speranţă mai au acum liberalii?

Mărie-Anne scria ceva într-un registru uriaş, dar, când a auzit lamentările lui Byron, a ridicat privirea.

— O să facem ce facem întotdeauna, a spus ea.

— Şi ce anume? a întrebat-o Byron. Să scriem poezie? Pe asta am făcut-o deja.

— Să privim spre viitor, desigur, i-a răspuns Mărie-Anne. Vocea ei suna uşoară şi muzicală, aproape cântată.

— Prinţesa a murit. Prinţul regent – sau presupun că acum s-ar putea numi iar „prinţ” şi atât – va deveni rege, aşa cum şi-a dorit dintotdeauna. Iar

acum, una dintre surorile sale mai tinere va trebui să se căsătorească şi să aibă copii legitimi cărora, într-o zi, le va veni rândul să fie rege sau regină. Poate că ducele de Clarence ne va da un moştenitor. Sau cel de Cambridge. Sau de Kent. Răbdare, George. Lucrurile sunt complicate acum, însă povestea nu s-a încheiat.

— Dar cât o să mai dureze? a întrebat Byron.

— Atât cât o să fie nevoie, a replicat Mărie-Anne.

Când a ajuns Hazel, toţi cei prezenţi s-au întors spre ea şi au privit-o ţintă. Nimeni n-a rostit un cuvânt. Tăcerea a durat atât de mult şi atârna atât de greu în aer, încât Hazel şi-a dres vocea cu un gest ciudat.

— Mi-aş... mi-aş fi dorit să fi putut face mai multe, a spus ea într-un final, îmi pare... atât de rău.

Banneker a fost cel care s-a ridicat şi a bătut-o pe umăr.

— Suntem siguri că ai făcut tot ce-ai putut, a spus el încet, însă fără s-o privească în ochi.

Byron a pufnit.

Păşind uşor, Hazel s-a apropiat de Mărie-Anne Lavoisier. A fost atentă să nu- şi lase vocea să sune mai tare decât o şoaptă, speriată că ar putea tulbura asistenţa mai mult decât o făcuse deja.

— Mă întrebam dacă mi-ar fi permis să folosesc o parte din echipamentul din laboratorul de sus pentru propriile mele cercetări.

— Da, i-a răspuns Mărie-Anne. Cred că e în regulă.

— E prea târziu să mai găseşti un tratament! a strigat Byron tocmai din cealaltă parte a sălii.

Hazel l-a ignorat.

— Şi mă mai întrebam, a spus ea cu inima bătând să-i

spargă pieptul, dacă aş putea să obţin un eşantion din Tinctură, ca să-l folosesc în cercetare.

Mărie-Anne şi-a curăţat peniţa tocului şi a lăsat-o lângă registru.

— Domnişoară Sinnett, a spus ea, oricât de bucuroasă aş fi de pasiunea dumitale pentru cercetare, Antoine şi cu mine am făcut un pact de neîncălcat între noi, şi anume că nu vom împărtăşi nimănui şi nu vom învăţa pe nimeni formula chimică a Tincturii. Aşadar, dacă speri să o reproduci...

— Nu, a spus repede Hazel. Nu asta intenţionez. Vreau să-i anulez efectul.

— Marinarul, a zis Mărie-Anne.

N-avea niciun rost să mintă.

— Da.

Dacă ar fi avut acces la Tinctură, dacă ar fi putut s-o înţeleagă, poate nu cum s-o producă, dar cel puţin cum funcţionează, atunci poate că ar fi avut o şansă de a afla şi cum să-i anuleze efectele. Trecuseră luni de la aparenta moarte a lui Beecham şi nu ajunsese la ei nicio şoaptă despre o altă rudă a doctorului apărută prin Europa sau despre vreun tânăr chirurg răsărit de nicăieri, cu abilităţi care să întreacă prezumata lui experienţă. Lui Hazel i se părea tot mai uşor să se convingă de faptul că omul murise cu adevărat. Şi dacă Beecham fusese în stare să pună capăt nemuririi şi vieţii lui, atunci putea şi ea să-l facă iar pe Jack muritor.

Mărie-Anne s-a ridicat.

— Presupun că, în calitate de membră a însoţitorilor Morţii, chiar şi neoficial, ai dreptul la o fiolă pe care s-o foloseşti după bunul plac.

A scos cheia de sub combinezon, unde atârna legată pe un lanţ lung.

— Trebuie să descui dulapul.

Hazel a urmat-o pe scările scârţâitoare ce duceau în laborator. S-a întrebat dacă şi Marie-Anne, nemulţumită de moartea prinţesei, dădea vina pe ea că nu o tratase corespunzător, chiar dacă în ziare apăruse, într-un fel sau altul, informaţia că „boala sângelui alpin" era o afecţiune atât de rară şi fatală, încât niciun tratament nu se dovedise eficient. Sau poate că Mărie-Anne îşi dăduse deja seama că nu era ceva în regulă în povestea asta. Cu fiecare pas făcut pe treptele acelea, Hazel simţea cumva că păşeşte într-o capcană.

Dar nu, laboratorul era gol; nici măcar Antoine nu se afla acolo. Experimentele lui fuseseră mutate altundeva, mesele erau curate şi soarele se revărsa limpede şi strălucitor prin sticla curbată a ferestrei. înăuntru era cald; sticla păstra căldura la fel ca o seră.

Dulapul era un obiect mare şi impozant, din lemn negru, mai înalt decât Hazel şi Mărie-Anne Lavoisier. încuietoarea era din aramă pătată, marmorată cu verde şi patinată de vechime. Mărie-Anne a băgat cheia în broască şi deschis larg uşa.

Şi iată-le acolo: o duzină de fiole cu Tinctură. Hazel le văzuse de multe ori, dar nu încetase s-o fascineze culoarea lor imposibilă, negru şi auriu în acelaşi timp. Era un lichid, dar părea să se rotească precum eterul. Lăsa pe lateralele fiolei un luciu lăptos. în dulap mai erau şi alte rafturi: tot rândul de jos era ocupat cu diluţie de Tinctură galben-aurie, în fiole cu pipetă la capăt – formula care permitea reataşarea membrelor moarte.

Şi apoi veneau rânduri întregi de sertare, mici ca acelea din farmacie, etichetate ordonat, cu un scris de femeie pe care acum Hazel îl recunoştea ca fiind al lui Mărie-Anne. S-a apropiat încă un pas. Din dulap venea mirosul cunoscut de ţărână şi descompunere, pe care căldura verii îl făcea şi mai puternic.

— Poftim, a spus Marie-Anne, scoţând o fiolă de Tinctură din dulap şi întinzându-i-o lui Hazel.

Avea dopul sigilat cu ceară neagră.

— Este a ta, să faci cu ea ce vrei. Chiar dacă vrei s-o iroseşti într-un experiment care se va dovedi zadarnic.

însă Hazel nu era atentă. Mirosul îi era atât de cunoscut, precum un vis uitat, dar nu putea să-l localizeze în propria memorie. Şi venea dintr-unul dintre

sertarele acelea mici.

— Ce ţii acolo? a întrebat ea.

Mărie-Anne a clipit.

— Diverse substanţe chimice pentru experimentele noastre.

Unguente.
Ierburi. Minerale. Soţul meu şi cu mine suntem chimişti, domnişoară Sinnett.

Hazel nu se putea abţine. Mirosul devenea tot mai puternic, vâjâindu-i sub frunte ca o sirenă şi, de parcă ar fi fost în vis, a simţit cum întinde mâna spre unul dintre sertăraşele de lemn, înainte ca Mărie-Anne să apuce să protesteze, şi îl deschide.

Era mucegai. Spori pufoşi, coloraţi în negru şi verde strident, lipiţi pe toată suprafaţa interioară a sertarului. Era mucegai, viu şi respirând, toxic şi înţepător şi, dintr-odată, Hazel a ştiut unde mai simţise mirosul acela. Răspunsul era scris pe eticheta lipită pe sertar, cu literele perfecte şi elegante ale lui Mărie-Anne Lavoisier: Kew.

— Tu, a spus Hazel, trăgând sertarul afară din locaşul lui şi lăsându-l să se izbească de pământ.

Mucegaiul s-a desprins şi s-a răspândit pe podea.

— Tu... îl otrăveai pe rege. Tu îl înnebuneai.

— Nu fi prostuţă, domnişoară Sinnett, a spus Mărie-Anne, dar expresia ei nu arăta deloc că glumeşte.

— Tu ai pus mucegaiul în pereţi. Ştiai ce avea să se întâmple cu arsenicul din tapet. Fireşte că ştiai. Probabil că tu ai şi pus tapetul acela în dormitorul lui! Tu sau unul dintre... dintre însoţitorii tăi.

Mărie-Anne a oftat. S-a aplecat, a cules cu degetele sporii de mucegai împrăştiaţi pe jos şi i-a pus în sertar, apoi a băgat sertarul la loc, în locaşul său din dulap. Hazel a făcut un pas înapoi când a văzut cum îşi scutură calmă praful şi resturile de mucegai de pe mâini.

— Dă-mi voie să-ţi explic ceva, a spus ea. La început, când a izbucnit Revoluţia în Lranţa, în 1789, Antoine şi cu mine am fost entuziasmaţi. Vedeam cum în jurul nostru, peste tot, se petrece o schimbare. Avea să înceapă o nouă eră a raţiunii şi a ştiinţei! Am văzut nevestele de pescari mărşăluind spre Versailles cu furcile în mâini: capetele gărzilor regale căzând la pământ peste masele fericite de jos şi, chiar şi atunci, am considerat că furia poporului era justificată, că regele şi elita lui abuzaseră de putere şi luaseră prea mult de la o ţară care acum cerea ceva înapoi.

A fost un moment, în 1791 sau 1792, înainte de ceea ce acum se numeşte Regimul Terorii, când Antoine şi cu mine am fi putut fugi din ţară. Regele Ludovic şi Marie Antoinette erau pe atunci ţinuţi prizonieri la Paris, dar încă în viaţă. Oamenii negociau pentru un nou tip de guvernare, pentru o nouă Lranţă, născută din Iluminism. Şi ştiam că oamenii sunt furioşi pe cei care beneficiaseră de Vechiul Regim, oameni ca Antoine şi ca mine. Dar Antoine era membru al Académie des Sciences – al Academiei de Ştiinţe. Voia să protejeze ce construise, înţelegi? Era un servitor, dar nu al regelui, ci al oamenilor.

Au venit după el în primăvara lui 1794. îmi amintesc cum în Paris răsăriseră narcise galbene şi albe, care au înflorit chiar în ziua în care i-au luat pe el şi pe tata, precum şi pe alţi douăzeci de bărbaţi, şi i-au decapitat în stradă, izbucnind în urale. Strigau de bucurie, domnişoară Sinnett, când a căzut capul lui Antoine al meu. Respect poporul, a continuat Marie-Anne. O naţiune trebuie

să fie în serviciul propriului popor, iar guvernarea trebuie să reprezinte oamenii. Ţara noastră n-ar trebui să fie condusă, aşa cum au ales să creadă conservatorii, de un despot. Ei consideră că pumnul de fier al unui rege va aduce siguranţă şi ordine. Am văzut pe pielea mea că nu astfel se întâmplă lucrurile.

— Aşa că ai încercat să-l ucizi pe Regele George? a întrebat Hazel. Pentru că urăşti monarhia?

Marie-Anne a privit-o cu o îngrijorare blândă.

— Nu, a gângurit ea. Bineînţeles că nu. Dacă am fi vrut ca Regele George să moară, acum ar fi fost mort. Noi voiam... să-l controlăm. Asta presupune, înţelegi dumneata, un echilibru precis şi delicat. Un rege prea puternic atrage după sine revolta poporului. Un rege complet scos din uz... atrage domnia haosului. Naţiunea are nevoie de un conducător, dar trebuie să fie şi controlată de cei cu viziune şi inteligenţă. Prinţul e un bufon – doar ştii asta. Nu este nici popular, nici iubit. Dar e uşor de controlat şi de manipulat. Şi – şi-a trecut ea degetele peste lama unui bisturiu – după prinţ am fi avut-o pe Charlotte. Biata, sclipitoarea şi osândită Charlotte. Crescută să înţeleagă rolul unui monarh în lumea modernă. Să servească poporul.

Mărie-Anne a ridicat bisturiul şi i-a examinat lama ascuţită.

— O viaţă lungă îţi oferă o anumită perspectivă, domnişoară Sinnett. Lucrurile par... mai mici. Noi putem vedea întreaga tapiserie chiar în timp ce este brodată, înţelegi? Şi astfel, odată cu această putere aparte vine şi o datorie specială. însoţitorii Morţii au un scop: să dirijeze naţiunea – cu blândeţe, ţine cont, dar s-o dirijeze, în felul în care un vizitiu ar struni un cal nărăvaş. Pentru ca un cal să avanseze în direcţia corectă, trebuie să fie bine strunit şi să asculte de porunci.

Mărie-Anne a micşorat distanţa dintre ea şi Hazel, ţinând încă bisturiul în mână.

— Ce păcat că Anglia a pierdut-o pe prinţesă. Mare păcat, a spus ea, pronunţând răspicat fiecare silabă şi rostind

cuvintele din vârful limbii. Ce-a avut, boala sângelui alpin, nu-i aşa?

— Aşa se spune, a confirmat Hazel, încercând să nu pară agitată şi să-şi păstreze postura dreaptă.

Simţea cum inima îi bate cu putere; se întreba dacă aude şi Marie-Anne. Se întreba dacă vede minciuna din ochii ei, pupilele dilatate şi clipitul rapid.

Dintr-odată, mâna stângă a lui Marie-Anne s-a repezit la gâtul lui Hazel.

A strâns.

Hazel a icnit. Avea faţa încinsă şi roşie; tendoanele de la gât se încordaseră sub strânsoarea lui Marie-Anne. A încercat să îndepărteze mâna franţuzoaicei, dar o părăsiseră toate puterile. Se zbătea neputincioasă şi se îneca, sufocându-se. Vedea cu coada ochiului o strălfulgerare argintie: Marie- Anne încă avea bisturiul în cealaltă mână.

— Unde e prinţesa Charlotte? a şuierat ea printre dinţii încleştaţi. Ce-ai făcut?

Lui Hazel i s-a pus în gât un nod urât, care o sufoca încercând să iasă, şi s-a auzit spunând cu o voce gâjâită şi subţire:

— E moartă.

S-a smucit şi a auzit zgomot de sticlă spartă: spărsese fiolele din dulap. Se rostogoleau toate pe jos, răspândind lichidul pe rafturile de lemn şi pe podea, însă Marie-Anne nu le-a dat nicio atenţie. Strânsoarea ei se încleşta tot mai tare pe gâtlejul lui Hazel.

— Nu mă lua drept proastă, domnişoară Sinnett. Ai fost bine primită aici. Eu te-am invitat. Adu-o. Pe prinţesă. înapoi.

Lumea începea să se întunece. O durere surdă îi înflorea lui Hazel în frunte; deschidea şi închidea gura ca un peşte pe uscat.

— O să te distrug. Sunt prea multe de pierdut pentru

nesăbuinţa asta copilărească!

Hazel ştia că trebuie să facă ceva. Mâna de pe gâtul său strângea cu tot mai multă putere; Marie-Anne îşi înfipsese în carnea ei degetul mare şi alte trei degete. Simţea că nu mai are aer, nu mai avea aer şi, când clipea, întunericul era tot mai greu şi mai greu de alungat. Chiar ea cususe acest braţ care îi storcea acum viaţa din trup. Chiar ea se asigurase că muşchii fuseseră corect suturaţi şi că ligamentele erau la locul lor, că sângele va ajunge din nou în fiecare deget. Chiar ea cususe acel umăr, în întregime, făcând suturi puternice, egale, invizibile.

A fost un reflex, un instinct negândit, asemănător cu felul în care un animal se repede asupra vânătorului: Hazel a întins şi ea mâna şi, cu puţinele puteri ce-i mai rămăseseră, şi-a înfipt degetele exact deasupra locului unde credea că trebuie să fie cusăturile din umărul lui Marie-Anne, apoi a tras cât de tare a putut.
Marie-Anne a urlat.

Strânsoarea ei a slăbit şi Hazel a tras adânc aer în piept. Atunci a putut să vadă ce făcuse: desprinsese cusătura prin care braţul franţuzoaicei era ataşat de restul corpului, iar capetele firelor negre atârnau libere.

Hazel s-a mai smucit o dată.

Braţul lui Marie-Anne a căzut cu un plescăit pe podea, ca o portocală prea zemoasă, aruncată de la mare înălţime.

Hazel a clipit, aşteptând ca oxigenul să-i ajungă iar în creier. Sângele se împrăştia pe podea, într-o băltoacă de un roşu-aprins. A reuşit să-şi tragă geanta de piele cu trusa medicală, înainte ca sângele să ajungă la ea. Marie- Anne se ţinea de umărul ologit – icnind, strigând şi văicărindu-se. Apoi a tăcut brusc – fie din cauza şocului, fie din cauza pierderii de sânge.

Din clipă în clipă, restul însoţitorilor aveau să năvălească tropăind pe scări, să vadă ce s-a întâmplat – nu avea decât câteva secunde ca să iasă.

Braţul detaşat al lui Marie-Anne se zvârcolea pe podea ca o insectă. Toate cele patru degete tremurau. La câţiva centimetri distanţă, rostogolindu-se prin sângele de pe jos, se afla o singură fiolă intactă, cu dopul sigilat în ceară neagră. Hazel a pus mâna pe ea şi a luat-o la goană.

Când a ajuns acasă, a încuiat şi a tras zăvoarele. S-a prelins gâfâind pe podea, cu spatele lipit de uşă. Cât de departe se întindeau legăturile lui Marie-Anne Lavoisier? Cât de multe ştia? însoţitorii păreau să fie atotştiutori; odată îi livraseră o invitaţie direct pe pernă. La momentul acela, i se păruse fermecător; acum, asta făcea să-i îngheţe sângele în vine. Cine putea şti de ce erau capabili?

Poate că o parte din ea ştiuse dintotdeauna ce făceau însoţitorii. Cu o lună în urmă, Hazel era fascinată de ideea că exista un loc secret unde oameni influenţi, cu o inteligenţă sclipitoare, făceau planuri şi strategii. Era minunat – ba chiar liniştitor! – să ştii că exista o asemenea cabală de putere, că soarta acestei ţări nu era cu totul în mâinile unui regent caraghios, cu apucături de clovn, care se gătea ca o cocotă şi se îngropase până-n gât în datorii la jocurile de noroc. Era reconfortant să ştii că Marea Britanie nu era o bărcuţă purtată de curenţi. Părea nobil, şi-a spus Hazel, să ţi-i închipui pe filosofi la treabă, ascunşi dincolo de suprafaţă, acţionând ca nişte cârmaci.

N-a fost nevoie decât de un sertăraş plin cu mucegai pentru ca Hazel să înţeleagă că însoţitorii care existau în mintea ei nu erau decât o fantezie. Puterile dumnezeieşti pe care le aveau reduseseră pentru ei omenirea la un simplu joc. Deveniseră cruzi. în timp ce stătea acolo, jos, cu spatele rezemat de uşă, Hazel şi-a promis că misiunea ei ca medic va fi întotdeauna să ajute oamenii. Nu va face niciodată compromisuri şi nici nu va conspira, dacă preţul era suferinţa umană. Pentru ea nu vor exista scurtături, nici mari viziuni, cu planuri imposibile de a repara societatea în ansamblul ei. Munca lui Hazel avea să fie înceată, îndelungată şi intenţionată: om cu om, câţi indivizi va putea servi. Avea să fie fascinant. Poate că nu va mai exista

şampanie franţuzească, vin italian sau coate atinse de celebrităţi şi feţe regale. Dar avea să facă ceea ce era corect.

Hazel Sinnett îşi alesese calea. Ea nu se va transforma niciodată în genul de creatură care devenise Marie-Anne Lavoisier. Avea să părăsească Londra, oraşul care venera faima, originea nobilă şi banii – precum şi puterea oferită de toate acestea.

Era timpul să meargă mai departe.

30

Gaspar a sosit acasă la Hazel, îmbrăcat tot în negru, dar purtând încă peruca lui demodată, pentru a o informa că, din moment ce prinţesa murise, serviciul ei ca medic regal se încheiase oficial.

— Sunt sigur că putem aranja ca o trăsură să te ducă înapoi la Edinburgh, dacă doreşti, domnişoară Sinnett, a adăugat el, lăsându-i lui Hazel impresia că familia regală nu-l însărcinase şi cu acel aranjament.

— Este în regulă, Gaspar.

îşi împacheta deja rochiile şi le aşeza în cufăr. Doar câteva meritau păstrate. (Auzea în minte vocea Elizei, spunându-i că probabil ar trebui să le arunce pe toate.) Rochia bleumarin-închis făcută de doamna Thire era cea mai frumoasă din câte văzuse Hazel vreodată, dar acum, doar privind-o, îşi amintea de însoţitori. Mirosea mucegaiul şi nebunia din ea şi simţea degetele lui Marie- Anne Lavoisier înfipte în gâtlejul ei. Avea să lase rochia aici, s-o păstreze menajera sau s-o vândă.

— De fapt, nici nu ştiu dacă o să mă întorc la Edinburgh.

— Dar de ce nu? a întrebat Gaspar.

Adevăratul răspuns era Jack: Hazel ştia că Jack nu se va mai putea întoarce niciodată acolo, în oraşul unde chipul lui fusese expus săptămâni întregi în paginile ziarelor. Unde avea prieteni şi duşmani care-i ştiau adevăratul nume. Unde se presupunea că ar fi trebuit să fie mort. Hazel nu ştia dacă va mai putea să revadă castelul Hawthornden – să doarmă în patul ei, să lucreze în laboratorul pe care şi-l înjghebase în temniţa de sub deal, să stea la balconul din camera ei şi să se uite la despicătura înverzită a pârâului care curgea în văiuga de la baza castelului. Nu ştia dacă va mai ajunge să vadă vreodată

moşia Hawthornden. Dar ştia că nu vrea să trăiască fără Jack. Mai degrabă şi- ar fi dus viaţa alături de el într-un oraş nou, străin, decât să şi-o petreacă în coconul amorţitor al lucrurilor confortabile şi familiare.

— Mama şi fratele meu mai mic sunt în Windsor, a spus ea. El învaţă la Eton. Mă gândeam să merg să-i văd.

Nu a mai adăugat că, de acolo, ea şi Jack vor pleca mai departe: spre vest, la Bristol, sau spre sud, la Portsmouth. Undeva de unde puteau lua un vapor.

Toată perioada petrecută de Hazel la Londra intra într-un singur cufăr. în afară de câteva rochii vechi, câteva perechi de pantalonaşi dăruite de prinţesă (Charlotte jurase, printre chicoteli, că vor fi cel mai confortabil lucru purtat de Hazel vreodată pe sub rochie), trusa medicală şi paginile din tratatul ei, cu toate că, fără relaţiile şi influenţa însoţitorilor, Dumnezeu ştie când avea să-l vadă publicat.

Şi mai era şi fiola cu Tinctură, încă sigilată. Sângele de pe ea se uscase şi se coagulase, lăsând pe sticlă urme de degete cleioase şi maronii, care înceţoşau lichidul din interior. Cu toate astea, când o răsucea în anumite unghiuri, încă îl vedea: un negru ca de cerneală, sclipitor şi vâscos.

Oriunde aveau să locuiască ei doi, Hazel îşi va urma misiunea de a studia şi de a înţelege lichidul din fiolă. Va afla cum funcţionează legile nemuririi şi va descoperi dacă erau sau nu reversibile.

— Să ştii că eu nu te învinovăţesc, i-a spus Gaspar la plecare. Dacă are vreo importanţă. Dumnezeu alege când să-l ia pe fiecare dintre noi. Şi cred că eşti un medic grozav, domnişoară Sinnett.

— îţi mulţumesc, Gaspar. Pentru tot.

El i-a sărutat mâna şi a închis uşa atât de încet, încât aceasta n-a scos niciun sunet. Nu mai avea de făcut decât un singur lucru

înainte de a angaja o trăsură care s-o ducă la docuri, unde se întâlnea cu Jack.

Ţinea în mână scrisoarea de la domnul Eastman, Esq., executorul testamentar al doctorului Beecham, prin care i se indica o adresă din strada Chalton.
Venise, în fine, momentul să ridice suma considerabilă pe care i-o lăsase moştenire doctorul. Avea să folosească banii pentru a-şi clădi, alături de Jack, un viitor împreună.

Clădirea cu numărul 128 de pe strada Chalton se găsea într-un complex de condiţie medie, denumit Sommers Town, aproape de complexul de case înşiruite cunoscut drept „Poligonul". Poligonul nu era complet; cu toate că iniţial fusese gândit ca o structură cu cinci laturi, înconjurând o grădină comună, dispusă în mijloc, constructorii dăduseră faliment pe la jumătatea proiectului, iar acum Poligonul nu avea decât două rânduri de case, aşezate în unghi, iar apartamentele înconjurate de câmpuri goale fuseseră ocupate de genul de artişti şi muncitori care n-aveau nicio speranţă să-şi permită vreodată locuinţele urbane mult mai la modă, aflate în centrul Londrei, spre sud.

Nu exista nicio plăcuţă pe care să scrie numele vreunui anume domn Samuel Eastman, însă, după ce a verificat adresa de pe plicul primit ca să se asigure că se afla în locul corect, Hazel a sunat la uşă. I-a deschis o menajeră foarte bătrână, cu ochi lăptoşi şi orbi şi o faţă moale ca piureul de cartofi. Fără o vorbă, a băgat-o repede pe Hazel înăuntru.

Domnul Eastman şedea la biroul lui, într-o încăpere aproape cu totul lipsită de mobilier, citind vreo dare de seamă. Rafturile nu erau nici pe jumătate pline cu cărţi. Nu exista niciun scaun pe care Hazel să se poată aşeza, faţă în faţă cu avocatul. Hârtiile acestuia păreau răvăşite, împrăştiate peste tot, unele dintre ele chiar căzute pe jos. Hazel se întreba cum fusese posibil ca doctorul Beecham să-şi fi încredinţat averea unui astfel de avocat, însă în momentul acela, domnul Eastman a ridicat privirea din hârtii şi Hazel nu şi-a mai pus această întrebare.

Fiindcă doctorul Beecham nu era mort.

Se dădea drept propriul avocat.

— Domnişoară Sinnett, a spus el pe un ton amabil, mă întrebam când te voi revedea.

înţelegerea realităţii se revărsa încă asupra ei, ca un şuvoi de apă rece:
Beecham nu murise.

Până în acel moment, când a simţit cum dezamăgirea i se cuibăreşte în pântec, Hazel nici nu şi-a dat seama cu câtă speranţă se agăţa de ideea că doctorul găsise o cale de a pune capăt nemuririi, că Tinctură nu era permanentă şi că, într-o bună zi, ea şi Jack vor putea să trăiască o viaţă normală împreună. Cumva, în mintea ei acest lucru devenise, pur şi simplu, incontestabil: până la urmă, ea şi Jack vor găsi o cale. La un moment dat, lucrurile vor intra în matca lor firească.

Acum, Beecham era chiar în faţa ei. Respirând, frunzărind hârtiile, la fel de viu pe cât fusese şi ultima oară când îl văzuse, cu luni înainte. Moartea lui fusese o şaradă, la fel de falsă ca viitorul pe care cândva şi-l imaginase posibil.

— Dumneata, a spus Hazel. Nu... nu eşti mort.

Doctorul Beecham s-a ridicat. De ultima dată când îl văzuse îi crescuse un pic părul, altminteri părea că nu îmbătrânise nici măcar o zi. Era nevătămat. Şi purta încă mănuşile negre de piele.

— Nu, domnişoară Sinnett, a spus el în felul în care îi vorbeşti unui copil derutat. Nu, sigur că nu sunt.

— Mă gândeam că...

— Ah!

Beecham a adunat câteva hârtii de pe masă.

— Da. Moştenirea. Moartea cere un soi de angajament, am descoperit şi eu. Hârţoage. Linanţe. Chestii plicticoase, pe care am descoperit că-mi place să le gestionez singur. De aici şi

numele de război. E mai simplu aşa. Dar banii pe care ţi i-am promis în testament sunt foarte reali. Cum zicea în scrisoare – o mie de lire? Dă-mi câteva clipe, am bancnotele pe aici, pe undeva.

— Nu-mi pasă de bani! a izbucnit Hazel, suficient de tare pentru ca lămpile de cupru montate pe pereţi să vibreze. Eşti... am crezut că ai murit.
— Nu, a spus Beecham cu blândeţe. Doar o iau de la capăt. De data asta, poate în Philadelphia, aşa mă gândeam. Ai fost vreodată acolo?

— Ce? în Philadelphia? Nu, a spus Hazel.

îşi dorea să fi existat un scaun pe care să se aşeze. A început să se învârtă prin încăpere în cercuri mici.

— Credeam că există o cale să îndrept lucrurile. Să anulez efectul.

Beecham a gesticulat, oferindu-i scaunul lui de la birou, dar Hazel a fluturat din mână, în semn de refuz.

— Trebuie să plec, i-a spus ea. Nu vreau banii dumitale.

Beecham a găsit bancnotele şi i le-a întins cu degetele înmănuşate.

— Sunt ai tăi. E mai puţin decât ce-ţi datorez pentru toate cele întâmplate, sunt sigur.

Hazel a strâns pumnii. Simţea cum unghiile i se înfig în carne.

— Tu l-ai ucis. Tu i-ai înscenat lui Jack Currer crimele pentru care a fost spânzurat. Tu ai ucis o grămadă de oameni şi tu...

— Doamnă Parker? Ne poţi aduce nişte ceai?

Beecham s-a întors iar spre Hazel.

— Am descoperit că discuţiile lungi sunt mult mai uşor de suportat la o ceaşcă de ceai.

Bătrâna menajeră a sosit cu o tavă care-i tremura în mâini.

— Îţi mulţumesc, doamnă Parker, a spus Beecham. Acum, domnişoară Sinnett, ia spune, vrei puţin zahăr?

Hazel nu i-a răspuns.

— Ai permis să fie spânzurat pentru lucrurile făcute de tine.

Beecham a oftat.

— Dacă trăieşti suficient de mult, trecutul vine peste tine ca o paradă nesfârşită de greşeli şi lucruri pe care le-ai fi putut face mai bine sau diferit. Ce putem face ca să continuăm şi să mai încercăm o dată?

A luat o gură de ceai.

— În plus, cred că suntem amândoi conştienţi de faptul că spânzurarea a fost numai, hai să spunem aşa, un inconvenient temporar pentru prietenul nostru, domnul Currer.

Hazel nu a acceptat ceaşca de ceai pe care i-a turnat-o, împingând-o pe birou, spre el.

— Ah, a spus Beecham. Cred că acum înţeleg mai bine interesul tău în revocarea nemuririi.

— Acum e inutil, a zis Hazel. Nu mai contează. Nu ai murit.

— Nu, a replicat Beecham. N-am murit.

Aburul ceaiului se răsucea în cercuri şi tentacule. îi amintea lui Hazel de felul în care se comporta şi Tinctură, în fiola ei.

— Dar este oare posibil? a întrebat ea. S-o revoci?

Chiar dacă îi oferise un scaun, n-avea de gând să se aşeze. Voia doar opinia lui ca om de ştiinţă şi apoi să plece. Dar Beecham nu se grăbea deloc. Şi-a turnat şi el o ceaşcă de ceai.

— Uită-te în ceaşcă, domnişoară Sinnett, a spus el.

Hazel s-a uitat. Frunzele de ceai negru pătaseră apa. Filamente roşcate şi cafenii se unduiau laolaltă în ceaşcă.

Apoi Beecham a luat laptele şi a adăugat câţiva stropi. A învârtit cu linguriţa
o dată, de două ori, de trei ori, iar Hazel a văzut cum culoarea trece de la translucid la opac.

— Există multe aspecte din lumea ştiinţei pe care nu le înţelegem încă, a spus Beecham. însă Tinctura este pentru suflet cum e laptele în ceai: poţi s-o amesteci, dar apoi, oricât de viguros ai amesteca în cealaltă parte, laptele nu se va mai separa niciodată. Ceaiul s-a modificat fundamental. Iar procesul de precipitare, fierbere sau condensare pe care l-am putea încerca pentru a separa ceaiul de lapte nu va putea niciodată să ne redea aceeaşi ceaşcă de ceai pe care am avut-o înainte de a alege să turnăm lapte.

— Mărie-Anne Lavoisier mi-a spus cam acelaşi lucru, a confirmat Hazel.

— Ea, Antoine şi cu mine am creat împreună ceva miraculos. Asta nu înseamnă că nu poate fi creat şi un alt miracol. Dar, pe măsură ce îmbătrânesc, trebuie să admit că mortalitatea este un lucru la care mă trezesc gândindu-mă. De care îmi tot amintesc. Care îmi trezeşte nostalgii. Şi, trebuie s-o spun, încă n-am găsit o modalitate prin care separarea laptelui de ceai să devină posibilă.

Hazel a simţit cum o lasă inima. Mai târziu avea să-l întâlnească pe Jack la docuri, iar chipul lui va fi luminos şi plin de speranţă. Iar ea urma să-i spună că n-are răspunsuri. Că n-a aflat nimic.

— Te rog, a spus Beecham. Ia banii. Domnul Eastman ar fi un avocat groaznic, dacă n-ar putea să execute termenii unui testament foarte simplu.

Hazel a luat distrasă bancnotele.

— Atunci îţi doresc numai bine în Philadelphia, domnule Eastman, a spus ea.

Şi-a lăsat ceaşca de ceai pe birou, lângă a lui. Una cu lapte şi una fără, amândouă devenind tot mai tari şi mai închise la culoare cu

fiecare secundă care trecea, în timp ce frunzele de ceai continuau să se infuzeze.

3

Jack aştepta în port, îmbrăcat cu haina lui albastră, acum descheiată complet, cu un cuţit atârnând la şold. Când a văzut-o pe Hazel apropiindu-se în trăsură, i-a zâmbit mai larg decât îl văzuse ea vreodată zâmbind. A sărit – a zburat – de pe bancheta trăsurii în braţele lui, iar Jack a ridicat-o de la pământ şi a învârtit-o în aer. Toată viaţa ei era împachetată în cufărul din spatele trăsurii: el îşi dăduse oficial demisia din postul de pe Iphigenia.

Hazel voia să fugă de toate: de familia regală, de însoţitori, de oamenii puternici, cu planurile lor îngrozitoare. Era în sfârşit liberă, era în sfârşit cu Jack.

Când a lăsat-o pe pământ şi lui Hazel i-a trecut ameţeala, şi-a dat seama că el ţinea în mână un obiect micuţ.

— Nu e mare lucru. Dar mi s-a părut că ar trebui să-ţi aduc ceva.

Ţinea în palmă un inel argintiu. Metalul se răsucea ca un şarpe, fără să facă un cerc complet. Când s-a uitat mai atent, Hazel şi-a dat seama că inelul era făcut dintr-un ac, cu urechea la un capăt şi vârful ascuţit la celălalt.

— Am obţinut de pe vas un ac de chirurg. Chiar eu i-am dat forma asta. E stângaci, ştiu, dar m-am gândit că poate o să-ţi placă.

I l-a strecurat lui Hazel pe deget.

— Ştiu că nu-ţi pot promite multe, Hazel, dar pot să-ţi promit că o să mă ai pe mine, atât timp cât o să mă vrei. Voi fi alături de tine toată viaţa ta. O să-ţi dau tot ce am. Dacă o să găseşti... un leac sau dacă n-o să găseşti – nu e chip pe lumea asta să mă mai despart de tine vreodată.

Ea l-a sărutat acolo, la ciocuri, fără să-i pese de vorbele batjocoritoare aruncate de marinari şi negustori. El a ajutat-o să urce iar în trăsură şi s-au îndreptat amândoi spre bisericuţa găsită de Hazel în cealaltă parte a oraşului. Hazel nici măcar nu intenţionase ca ei să se căsătorească, însă Jack a insistat.

— Lasă-mă să-ţi fac această promisiune, Hazel Sinnett, a spus el, sărutând-o pe gât. Lasă-mă să spun lumii că sunt al tău şi că tu eşti a mea. Până când moartea ne va despărţi.

Saint Pancras era o bisericuţă mică, de piatră, cu o giruetă care se răsucea leneşă în vârful turlei. în acea dimineaţă de miercuri nu era nimeni înăuntru, în afară de un beţiv aşezat în strana din spate şi tânărul vicar, care abia dacă împlinise treizeci de ani şi deja începuse să chelească. A fost de acord să oficieze căsătoria chiar şi fără o dispensă specială, pe de o parte, pentru că Jack îşi desfăcuse haina şi arăta ca un marinar şi, pe de altă parte, pentru că Hazel i-a strecurat o donaţie generoasă (pe care vicarul a băgat-o stânjenit în buzunar, înainte de a începe). Soţia vicarului, o femeie cu ochii ca două mărgele, pironiţi pe pântecul lui Hazel, în încercarea de a-şi da seama dacă este sau nu însărcinată, a fost de acord (pentru o donaţie suplimentară) să le slujească drept martor.

Hazel şi Jack au îngenuncheat în faţa stranelor, în timp ce vicarul a deschis Cartea de rugăciuni. Hazel nici nu-şi mai amintea când fusese ultima dată la biserică, dar nu uitase totuşi ritmul vorbelor; îi reveneau toate în minte, familiare ca un cântec vechi. Lumina de dimineaţă pătrundea prin vitralii, iar înăuntru era cald şi moleşitor. în timp ce vicarul vorbea, Hazel i-a aruncat lui Jack o privire cu coada ochiului, iar Jack a privit-o la rândul lui. Apoi i-a făcut cu ochiul şi Hazel a ştiut că-şi va petrece restul vieţii ei iubindu-l, cu sau fără slujba de la biserică.

— Jack Ellis, a spus vicarul. O iei pe această femeie să-ţi fie soţie legiuită şi să trăiţi împreună după legile Domnului, în sfânta legătură a căsniciei, până când moartea vă va despărţi?

— Da, a spus Jack.

— Şi tu, Hazel Almont Sinnett: îl iei pe acest bărbat să-ţi fie soţ legiuit şi să trăiţi împreună după legile Domnului, în sfânta legătură a căsniciei, până

când moartea vă va despărţi?

— Da, a spus Hazel.

Vicarul şi-a dres vocea.

— Cine dă această femeie... ăăă... păi, dumneata, deci. Ia-o de mână. Aveţi vin? Aţi adus vinul?

— Da, a spus Hazel. Scuze, doar o clipă.

S-a ridicat şi a revenit cu geanta ei medicală, unde pusese o carafă mică de vin. Vicarul a gesticulat, arătându-i că trebuie să i-l dea lui Jack.

— O clipă, a spus Hazel. Aş prefera să-l torn eu însămi.

întorcându-se cu spatele la Jack şi la vicar, a turnat vinul cu grijă în două pahare, unul pentru Jack şi unul pentru ea. Atentă să nu verse nicio picătură, a adus paharele înapoi şi a îngenuncheat la loc.

— Ei, acum beţi o înghiţitură, a spus vicarul

Hazel a băut din vin. Avea un gust puternic şi ciudat – de tanin şi uşor amărui totodată. Jack a băut şi el.

— Să aveţi o viaţă îmbelşugată şi dulce precum vinul pe care ni l-a dat Domnul, a spus vicarul. Iar acum... N-aveţi inel, nu-i aşa?

Din tonul vocii lui, nu părea să aibă prea multe speranţe. Hazel a scos de pe deget inelul din ac şi i l-a întins lui Jack, aşa încât el să i-l poată da înapoi. Vicarul şi-a ferit privirea, prefăcându-se că n-a văzut.

— Cu acest inel, a spus Jack, te iau în căsătorie.

— Te iau în căsătorie, s-a auzit Hazel ca un ecou.

Cu palmele lipicioase, vicarul le-a unit mâinile.

— Dându-vă mâinile, a spus el, iar vocea i-a crescut spre un

ton uşor
dramatic, despre care Hazel bănuia că vine dintr-un vis
zădărnicit de a juca pe scenă, vă declar soţ şi soţie, în numele
Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Hazel şi Jack s-au ridicat, ţinându-se încă de mână.

— Soţia mea, a spus Jack.

— Dragostea mea, a zis Hazel, strângându-i mâna într-ale

ei.
îi simţea pulsul în palmă, bătaia inimii prin piele, în pielea ei. Au ieşit din biserică şi au păşit peste iarba uscată şi maronie a verii târzii, îndreptându-se către trăsură. Hazel nu se simţea în niciun fel diferit, aşa cum credea că se va întâmpla. Era ca şi cum ea şi Jack fuseseră dintotdeauna împreună, iar slujba bietului vicar nu reprezenta decât cel mult un ritual minor şi anost pe care erau nevoiţi să-l suporte înainte de a porni în viaţa lor comună. Vinul i se învârtea în stomac, dar poate că era numai imaginaţia ei.

Hazel cumpărase doi cai pentru trăsura lor, un docar mic pe două roţi, fără vizitiu, pe care aveau să-l conducă chiar ei. Docarul urma să-i ducă la Windsor, pentru ca Hazel să-şi ia rămas-bun cum se cuvine de la mama ei şi de la Percy, iar apoi avea să-i lase pe coastă, de unde să plece cu un vapor spre America.

Căzuseră de acord să meargă la New York, locul unde se găsea King’s College, din Manhattan, prima facultate de Medicină din America ce acorda diploma de Doctor în Medicină. Când Hazel i-a spus lui Jack că nu acceptau studente femei, el a pufnit.

— Dar n-au cunoscut-o încă pe Hazel Sinnett, nu-i aşa? Fac prinsoare că ştii mai multe decât toţi profesorii ăia de acolo, la un loc. Aşteaptă să te vadă şi după aia mai vedem noi dacă o să mai spună că nu acceptă studente femei!

Hazel şi-a lăsat capul pe umărul lui, în timp ce trăsura îi purta prin oraş. Vedea în depărtare turlele de la Westminster Abbey şi acoperişul palatului St. James. Undeva dincolo de orizont se afla Pali Mall, unde erau împachetate lucrurile rămase în urma prinţesei, pentru a fi trimise tatălui ei. Undeva, şi mai departe, Charlotte şi Eliza erau împreună. Spera că sunt în siguranţă şi fericite.

— Şi se spune că în Manhattan sunt teatre care-l fac de ruşine pe Le Gr and Leon, a spus Jack. Aş putea construi scene.

— Va fi un univers întreg de lucruri pe care le vom putea face, i-a replicat Hazel. Şi nu suntem în criză de timp, ca să hotărâm repede ce anume ne dorim.

Caii îşi continuau trapul pe drumul tot mai denivelat şi mai îngust. Copacii îl mărgineau îndeaproape, iar Londra devenea tot mai mică în urma lor. Doar câteva trăsuri şi-au intersectat drumul cu ei; Hazel şi Jack mergeau în ritm domol, fără grabă, aşa încât caii să nu obosească înainte de a găsi un loc de popas.

Hazel tocmai aţipise sub căldura soarelui de după-amiază, când a fost brutal trezită de un nechezat. Docarul s-a zguduit; unul dintre cai se speriase.
Drumul le era blocat de un armăsar negru, pe spinarea căruia se afla un bărbat în pantaloni şi jachetă neagră. Jack a întins protector o mână peste Hazel.

— Tâlhar la drumul mare, a şoptit el, scoţând cuţitul de sub haină.

Şi atunci Hazel şi-a dat seama că mâneca stângă a jachetei tâlharului atârna goală. Marie-Anne Lavoisier a alunecat din şa şi s-a îndreptat spre Hazel şi Jack, cu chipul ca o mască a furiei.

— Lugi din oraş ca o laşă, a spus ea. Aveam o părere mai bună despre tine, domnişoară Sinnett.

— Nu-ţi datorez nimic, i-a răspuns Hazel. Plecăm în pace.

Marie-Anne a slobozit un hohot de râs crud şi nebunesc.

— în pace! Tu distrugi ani întregi de muncă, subminezi toate lucrurile pentru care am muncit din greu spre binele acestei naţiuni, iar acum pleci într-o trăsură, cu un bărbat care nu-i cu nimic mai vrednic decât un măturător de străzi. Dacă n-aş fi ştiut că eşti atât de capabilă, chiar aş fi crezut că eşti complet nebună. E o nebunie ce faci. Să-ţi arunci la gunoi tot viitorul, invitaţia de a trăi în inima societăţii britanice, de a servi omenirea. în loc de asta, tu ai ales să fugi cu... – a gesticulat spre Jack – un iubit?

— Un soţ, a spus Hazel.

— Atunci chiar că eşti o proastă, domnişoară Sinnett.

Şi-a trecut limba peste dinţi.

— El a luat Tinctura, aşa că n-o să irosesc un glonţ.

Apoi, înainte ca Hazel sau Jack să poată reacţiona, Mărie-Anne Lavoisier a scos din haină un pistol, spunând către Jack:

— O să fie mai simplu dacă le zici că a fost un jaf. Mai puţine întrebări.

într-o clipită, s-au întâmplat o mulţime de lucruri: Jack a sărit din trăsură cu cuţitul scos, Hazel a strigat, iar Mărie-Anne Lavoisier i-a descărcat pistolul direct în piept.

A ieşit fum şi s-a simţit miros de praf de puşcă. S-au auzit strigăte – pe urmă şi mai multe strigăte.

Iar apoi lumea lui Hazel s-a întunecat.

În pieptul lui Hazel se căsca o rană de lăţimea unui deget, cu marginile zdrenţuite, fluturând ca petalele de iris. Era umedă şi, când şi-a retras degetele, Hazel şi-a dat seama vag, undeva în străfundul minţii, că erau pline de sânge.

Faţa lui Jack era la câţiva centimetri de a ei, îi simţea respiraţia şi ştia că-i spune ceva. Buzele i se mişcau, ochiul i se căscase de groază şi o ţinea de mână.

— Hazel, îi spunea el. Hazel, Hazel.

A înghiţit greu. Cel puţin asta reuşea să facă. Mai era destulă putere în ea încât să împingă pe gât saliva groasă adunată pe limbă. S-a ridicat în capul oaselor. Durerea nu se simţea încă, dar ştia că va veni. Se aflau pe un drum mărginit pe ambele părţi de copaci, aşternut de-a lungul unui câmp. Drumul de ieşire din Londra – oh, da, erau într-o trăsură, dar acum stăteau jos, pe pământ. Palmele lui Hazel purtau urmele pietrişului de pe drum.

— Hazel, spunea Jack. Hazel, mă auzi?

Geanta ei medicală căzuse în haosul creat, iar instrumentele şi ierburile se împrăştiaseră în praful drumului. Nimeni nu observase fiola goală, cu sigiliul de ceară rupt, ce se rostogolise sub trăsură.

— Cred că am un glonţ în inimă, a spus Hazel.

Simţea cum muşchii ei se luptă, încercând în van să pompeze sânge, în timp ce el se scurgea cu totul prin gaura lăsată de mica bilă de plumb. îi amorţise faţa şi începea să apară şi durerea – da, iat-o – o crampă îngrozitoare, pornind din piept şi extinzându-se în tot corpul, încât îşi simţea până şi

degetele de la picioare strânse în pantofi ca într-un cleşte.

Jack avea ochiul umed; plângea. Şi era tot plin de sânge. Pieptul lui, pantalonii, haina. Ăsta nu poate fi tot de la mine, şi-a spus Hazel.

— Am un cleşte pentru extragerea gloanţelor. în geanta mea, a spus Hazel. Mă întreb dacă mi l-aş putea scoate singură. Probabil că aş înrăutăţi lucrurile. Aş lăsa o gaură mai mare. Dacă sunt nemuritoare, probabil că ar fi mai bine să-l las acolo, pur şi simplu.

Acum inima ei îşi reluase bătăile, însă ritmul era încă neregulat, o bătaie urmată de două fluturări mai mici, apoi încă o bătaie. Şi apoi s-a oprit. Şi a început iar să bată.

— Ce ciudat, a spus Hazel.

— Trăieşti, a zis Jack, răsuflând uşurat. Ai luat-o... Ai băut-o.

— A fost în vinul de la nuntă, a spus Hazel. Am făcut un angajament de genul „până când moartea ne va despărţi". Aşa mi s-a părut corect.

Jack era furios. Era furios? Greu de zis. Răsufla pe nări, repede şi cu forţă, şi înghiţea greu.

— Cum ai putut face aşa ceva, Hazel? a spus el, cu faţa udă de lacrimi.

A sărutat-o cu putere, de parcă ar fi vrut să se asigure că era încă acolo.

— Cum ai putut face una ca asta? Aveai s-o rezolvi. Aveai s-o rezolvi pentru amândoi.

— Şi încă o pot face, a spus Hazel. Doar că acum n-o să mai îmbătrânesc fără tine.

Jack a sărutat-o din nou, atât de tare încât Hazel i-a simţit dinţii. Plângea, iar Hazel a simţit gustul sărat al lacrimilor lui.

Mărie-Anne şi calul ei dispăruseră. Mai târziu, Jack avea să-i povestească lui Hazel că, după ce Mărie-Anne trăsese în ea, el o atacase cu cuţitul şi o tăiase la întâmplare, cât de mult a putut. îi crestase braţul şi unul dintre picioare şi îi spintecase o parte zdravănă din piept, înainte ca ea să aibă timp să-şi reîncarce revolverul.

— Presupun că am fost cel mai aproape s-o ucid, atât cât ar putea fi vreodată cineva, a spus Jack. Acum e mai mult bucăţi dintr-o persoană, decât un om întreg.

Jack a rămas lângă Hazel, pe marginea drumului, până când s-a operat singură, şi-a cusut şi şi-a bandajat rana. Nu mai făcuse asta niciodată până atunci, dar acum, că luase Tinctură, şi-a închipuit că s-ar putea să fie nevoie să înceapă s-o facă. Glonţul era prea adânc înfipt, înţepenit de-a dreptul în muşchiul inimii, iar inima ei nemuritoare începuse deja să bată în jurul lui, ca trunchiul unui copac ce creşte peste şi în jurul unui obiect din apropiere. Cusăturile erau inegale şi mai mari decât de obicei, dar tocmai murise, aşa încât s-a iertat pentru asta. După ce rana a fost închisă, Jack şi-a apăsat palma pe pieptul ei şi a aşezat mâna lui Hazel pe inima lui.

— Inima mea este a ta, a spus el. Indiferent dacă bate sau nu.

— Ştii, tot aş putea încerca să găsesc un leac, a zis Hazel. Am putea îmbătrâni împreună.

— Şi când o să obosim de lumea asta, o să fiu bucuros să-l beau, i-a răspuns Jack. Dar, uitându-mă la tine acum, nu-mi pot imagina măcar cum ar fi să obosesc să trăiesc alături de tine.

— Hai să începem cu o sută de ani, a spus Hazel, şi decidem după aia.

— Două sute.

— în regulă, a încuviinţat ea. Două sute de ani. în anul Domnului două mii optsprezece, când vom trăi cu toţii în adâncul apelor şi vom brăzda cerul cu maşinării zburătoare, putem

decide dacă vrem să ne continuăm vieţile nemuritoare împreună.

Jack a ridicat-o pe Hazel şi a aşezat-o încet în trăsură, ca să poată sta întinsă, cu capul în poala lui, în timp ce-şi vedeau de drum către apus. Şi-a împletit degetele în părul ei şi s-a jucat încet cu şuviţele mătăsoase, în timp ce Hazel privea lumea ce-i trecea pe deasupra capului, ramurile copacilor, lumina soarelui şi cerul. Din când în când, Jack se uita în jos şi-i zâmbea, iar Hazel se întreba dacă eternitatea va fi suficient de lungă.

***

în ziua de Crăciun, la finalul anului 1818, într-o mică aşezare de pe râul Altmiihl, denumită Riedenburg, şi-au făcut apariţia două femei. Erau îmbrăcate în haine de doliu, dar nu păreau nefericite. De fapt, erau entuziasmate de spiritul sărbătorilor şi se plimbau râzând şi zâmbind, ducând în lesă un căţeluş gri pe străzile orăşelului, abia pudrate cu zăpada căzută în noaptea dinainte. Una dintre ele vorbea germană; cealaltă urma să înveţe şi ea, în curând. în orăşel se deschisese târgul de Crăciun, iar mirosul de castane coapte se răspândea în aer. Bărbatul care le-a vândut o cană de vin fiert le-a îndrumat spre proprietatea pe care o căutau. Văduve, şi-a spus el. Ce noroc pe ele că s-au găsit una pe alta. Noua lor casă era un castel medieval cu turn de piatră şi acoperiş roşu, construit pe laterala unei stânci de calcar, înconjurat din toate direcţiile de copaci. Era la mică distanţă de oraş, dar complet izolat. Un loc unde să-ţi trăieşti toată viaţa.

***

La primul etaj al unei clădiri din zona Şapte Cadrane din Londra,

un bărbat cu o cusătură în jurul gâtului ţinea în mână o carte, dând încet paginile. La prima vedere, părea că-şi citeşte lui însuşi. Dar nu era singur în încăpere.

Alături de el, aşezat pe o tejghea, se afla un cap.

Era capul unei femei, clipind şi respirând. Nemuritor, însă doar un cap.
încercaseră să-l coasă din nou de trup – lipsit de membre şi sfâşiat tot, dar un trup, totuşi –, însă eforturile lor fuseseră inutile. Dulapurile cu Tinctură fuseseră distruse; nu mai era timp să facă altele înainte ca trupul să se descompună dincolo de punctul în care să mai poată fi recuperat. Deşi obrajii îşi păstraseră culoarea, iar ochii rămăseseră strălucitori, torsul pălise, apoi se albise, cuprins de moarte. în cele din urmă, au luat decizia de a-l amputa din nou.

Cu toate astea, ea era vie, atât cât putea fi. O minte genială, prinsă într-un cap fără trupul de dedesubt. Ea şi soţul ei aveau să continue să se întreţină unul pe altul, să primească în vizită câţiva prieteni aleşi pe sprânceană, cu toţii artişti stimaţi şi membri ai înaltei societăţi, să împartă vinul şi serile lor împreună, să vorbească despre filosofie, literatură şi moduri în care lumea putea fi cârmită într-o direcţie mai bună.

Pe puntea vasului ce se îndrepta spre America se afla şi un cuplu căsătorit. Bărbatul se ţinea bine pe picioare, clătinându-se uşor în tangajul vasului. Râdea când soţia lui vărsa şi o bătea uşurel pe spinare, strângându-i bine părul la spate. Vorbeau şi râdeau cu accent scoţian. Pe parcursul lungii lor călătorii pe mare, femeia a ajutat la aducerea pe lume a doi copii. Cei doi soţi n-aveau să spună niciodată despre ei că sunt americani, spre deosebire de ceilalţi imigranţi, dornici să lase în urmă oamenii care fuseseră.

Ei doi erau scoţieni şi o ştiau foarte bine, şi nicio perioadă de timp, oricât de lungă, petrecută în Manhattan, n-avea să le netezească accentul, care a rămas tăios ca un scalpel.

Bărbatul a primit o slujbă la Park Theatre, pe strada Chatham, iar peticul de pe ochi avea să-i dea aerul de mister care-i făcea pe tinerii actori să se refere la el ca la un soi de legendă. Femeia s-a înscris la Facultatea de Medicină de la King's College, din Manhattan. Au respins-o de zece ori, dar a continuat să insiste, aşteptând în birourile administratorilor şi profesorilor şi vizitând ore întregi diverşi chirurgi, cărând o geantă medicală imprimată cu iniţialele sale
şi ţinând în poală un tratat scris de ea. Rochiile îi acopereau cicatricea albă strălucitoare de lungimea unei palme, care îi brăzda pieptul.

Avea să aştepte atât cât era nevoie, le spunea ea. Avea timp.

Extras din Un tratat de medicină modernă (1822) de

Hazel Sinnett-Ellis

BOALA SÂNGELUI ALPIN – este o afecţiune extrem de rară, a cărei provenienţă exactă rămâne necunoscută. Simptomele includ somnolenţă extremă, oboseală, cicatrici şi vânătăi inexplicabile şi picioare umflate. Boala sângelui alpin este incurabilă şi mortală. Totuşi este atât de rară şi puţin probabilă, încât medicii care citesc acest tratat sunt sfătuiţi să nu-şi sperie pacienţii cu acest diagnostic prezumtiv.

Note şi mulţumiri

Nemurire. O poveste de iubire este o operă de ficţiune şi, cu toate că m-am inspirat din fapte istorice reale, o parte din bucuria scrierii unui roman o reprezintă dilatarea sau contractarea acestei istorii, aşa încât să se potrivească obiectivului meu narativ. în tot cazul, presupun că e

limpede pentru toată lumea faptul că febra romană nu-i decât o boală fictivă, cu toate că are nişte asemănări cu febra roşie. (De fapt, cea mai evidentă modificare a realităţii este aceea că, din câte ştiu eu, nimeni nu a creat încă o tinctură care să ne facă nemuritori.)

Potrivit istoriei reale, prinţesa Charlotte a murit în chinurile facerii, în 1817, la un an după nuntă. în acest univers mi-am imaginat-o suferind de un puseu de febră romană, care a cauzat amânarea cu câţiva ani a căsătoriei, permiţând evenimentelor din roman să aibă loc. Alte câteva modificări minore: lui Sir Robert Mends i-a fost acordat gradul de comandor abia în 1821, la trei ani după evenimentele din acest roman. în lumea noastră, anestezia a fost folosită pentru prima dată în chirurgie de către William Morton, în Boston, în 1846. în timpul unei demonstraţii ce a avut loc în Regatul Unit, el s-a referit la acest procedeu ca la „eschiva yankee". în universul acestei cărţi, doctorul Beecham şi-a inventat propria anestezie cu câteva decenii mai devreme, iar aceasta a devenit cunoscută sub numele de „eschiva scoţiană".

Sper ca acest roman să te inspire să explorezi istoria reală a personajelor şi locurilor pe care le-am folosit de dragul jocului şi al ficţiunii şi, dacă te-ai supărat pentru orice-aş fi făcut greşit, poţi să-mi trimiţi un e-mail, chiar dacă nu-ţi pot promite că o să-l şi citesc.

Această carte a devenit posibilă doar datorită uriaşului volum de muncă şi dedicării oamenilor incredibili care au ajutat – ca şi la precedenta,
Anatomie. O poveste de iubire – ca ea să-şi găsească publicul. îi mulţumesc, firește, şi agentului meu, Dan Mandel, care răspunde întotdeauna e-mailurilor
mele disperate şi care înţelege că am nevoie de mai multă încurajare decât ar trebui să-i fie necesară unui adult care se respectă. întreaga echipă de la Wednesday Books este minunată şi datorez mulţumirile mele neînfricatei şi incredibil de răbdătoarei editoare Sara Goodman, precum şi lui Alexis Neuville, Mary Moates şi Rivka Holler. îi mulţumesc nespus de mult redactorului strălucit care este Eliani Torres, pentru munca ei detaliată şi răbdătoare. De asemenea, le datorez recunoştinţă

specială lui Kerri Resnick şi Zack Meyer, pentru efortul lor în crearea unor coperte atât de frumoase şi captivante. Chiar cred cu adevărat că, indiferent cât succes va avea această carte, el se va datora şi calităţii extraordinare a copertei şi am dreptul s-o spun, pentru că acesta este un element al cărţii la care nu am contribuit cu nimic.

Le mulţumesc foarte mult echipei de la Reese's Book Club şi lui Reese Witherspoon pentru că a ales Anatomie. O poveste de iubire, lucru care mi-a schimbat viaţa, cum îi mulţumesc şi Blondei de la Drept, care mi-a schimbat şi ea viaţa, dar într-un mod diferit, mult mai subtil.

Prima şi singura persoană care a citit versiunile de început ale acestei cărţi a fost sora mea, Caroline Schwartz, care ştie exact ce vor cititorii. îţi mulţumesc pentru că ai citit repede, m-ai consolat şi mi-ai dat proporţia corectă de validare printr-un feedback foarte util. Cartea a devenit mult mai bună datorită ţie.

Mulţumesc Stories Books & Cafe din Echo Park, unde am scris aproape în întregime cea de-a doua jumătate a acestei cărţi, sorbind dintr-o foarte bună cafea la filtru, cu lapte de ovăz.

Katie Donahoe, tu ai fost susţinătoarea mea asiduă de-a lungul întregului proces şi sunt atât de norocoasă să-ţi fiu prietenă. îţi mulţumesc pentru încrederea ta în faptul că pot scrie romanul acesta, chiar dacă m-am plâns încontinuu.

Le mulţumesc şi pisicilor Eddie şi Beetlejuice, pentru permisiunea de a le folosi numele.

îi mulţumesc soţului meu, Ian Karmel – sunt atât de norocoasă că te-am găsit. Tot ce fac e mai bun pentru că fac alături de tine. Te iubesc atât de mult!

Cuprins

Prolog

1

2

3

4

5

6

7

8

9

3 **U 12**

13

14

15

1
6
17

18

19

17

2

1

2

2

23

24

25

26

27

28

29

30

1
6
31

32

Note si

mulţumiri